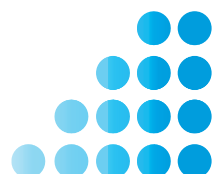
J.R. ZURCHER

Atins de **slăbiciunile** noastre

o schiţă istorică a concepţiei adventiste cu privire la natura umană a lui Hristos

MULȚUMIRI

Mulţumirile mele deosebite pentru ajutorul oferit de
prietenul meu EDWARD E. WHITE, care a tradus ediţia din limba franceză,
lui Kenneth H. Wood pentru sfaturile preţioase în timpul pregătirii manuscrisului
şi fiului meu Frederic pentru contribuţia lui la pregătirea textului în limba engleză.

Touched With Our Feelings, **Jean Rudolf Zurcher**

Jean R. Zurcher a locuit în Elveția, fiind de-a lungul carierei sale membru al Biblical Research Institute și membru în consiliul de administrație la White Estate. A fost profesor de teologie la Collonges, Tananarive și South Lancaster, precum și secretar al Diviziunii Inter-Europene.

Pentru mai multe informații despre subiect accesați următoarele site-uri:

www.zguduireaadventismului.ro
www.adevărulprezent.com
www.primestecuvantul.ro

CUPRINS

P R E F A Ţ Ă

Din vremea când eram copil, la începutul anilor 1920, părinţii m-au învăţat că Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume cu o moştenire fizică asemănătoare cu a oricărui alt copil de pe pământ. Fără să facă mare caz de păcătoşii genealogiei Sale, mi-au vorbit despre Rahav şi de David şi mi-au accentuat că în ciuda trăsăturilor fizice moştenite, Isus a trăit o viaţă desăvârşită în copilărie, în tinereţe şi la maturitate. Ei mi-au spus că El înţelegea ispitele mele deoarece şi El a fost ispitit cum eram eu şi că El îmi va da putere să biruiesc aşa cum a biruit El. Aceasta a făcut o impresie profundă asupra mea, care m-a ajutat să privesc la Isus, nu numai ca Mântuitor, ci şi ca exemplu, şi să cred că prin puterea Sa puteam trăi o viaţă de biruinţă.

În anii de mai târziu am înţeles că învăţătura părinţilor mei privitoare la Isus era susţinută de Biblie şi că Ellen White, solul lui Dumnezeu pentru biserica rămăşiţei, a lămurit acest adevăr în nenumărate declaraţii, cum ar fi următoarea:

Copiii să-şi aducă aminte că copilul Isus a luat asupra Sa natura omenească, care se asemăna cu natura păcătoasă, şi a fost ispitit de Satana asemenea tuturor copiilor care sunt ispitiţi. El a putut să se împotrivească ispitelor lui Satana prin dependenţa de puterea divină a Tatălui Său ceresc, supunându-Se voinţei Sale şi ascultând de toate poruncile Sale (Youth's Instructor, 23 august, 1894).

Isus se găsea la vârsta în care sunteţi voi acum. El a avut aceleaşi circumstanţe şi aceleaşi gânduri ca ale voastre în această perioadă a vieţii. El nu poate fi indiferent în această perioadă critică prin care treceţi. El vede pericolele prin care treceţi. Este înţelegător cu ispitele voastre (Manuscript Releases, vol. I, p. 235).

Unul din motivele principale pentru care Isus a intrat în familia omenească, trăind o viaţă biruitoare de la naştere la maturitate, a fost acela de a da o pildă acelora pe care a venit să-i salveze. Isus a luat asupra Sa natura omenească trecând prin naştere, copilărie şi tinereţe, ca să poată simţi împreună cu toţi, şi să lase un exemplu pentru toţi copiii şi tinerii. El cunoaşte ispitele şi slăbiciunile copiilor (Youth's Instructor, 1 sept. 1873).

În anii de liceu şi de facultate am continuat să ascult cum profesorii şi pastorii adventişti spuneau că Isus a luat aceeaşi natură pe care o are fiecare fiinţă omenească - natură afectată şi influenţată de căderea lui Adam şi a Evei. Era evidențiat faptul că Biserica Catolică nu crede așa deoarece doctrina lor cu privire la păcatul originar le cere să despartă pe Isus de natura păcătoasă. Ei au făcut aceasta, creând învăţătura cu privire la imaculata concepţie, învăţătură potrivit căreia Maria, mama lui Isus, deşi L-a conceput în mod natural, în momentul concepţiei a fost liberă de orice urmă a păcatului originar, diferită de strămoșii ei şi a putut asigura Fiului ei o natură ca aceea a lui Adam înainte de cădere. Deşi Protestanţii resping această

învăţătură catolică, mulţi susţin că există o deosebire între natura omenească a lui Hristos şi aceea a neamului omenesc pe care a venit să-l salveze. În mod supranatural, spun ei, El a fost despărţit de moştenirea genetică pe care ar fi primit-o de la înaintaşii Lui păcătoşi, fiind astfel scutit de acele tendinţe împotriva cărora se luptă fiecare om.

Provocați de critici

Deoarece adventiştii, încă de la începuturile lor, au susţinut că Isus a luat natura omenească aşa cum a găsit-o după 4000 de ani de păcat, slujitorii şi teologii altor biserici au distorsionat această credinţă şi au folosit-o ca să îndepărteze pe oameni de la adevărul cu privire la Sabat şi de întreita solie îngerească. Bazându-se pe învăţătura despre păcatul originar, au declarat că dacă Isus a luat un trup asemănător cu firea păcătoasă (Romani 8:3), El ar fi fost un păcătos şi ar fi avut şi El nevoie de Mântuitor.

La începutul anilor 1930 a apărut un articol în revista *Moody Monthly* în care se ridicau câteva provocări pentru învățăturile adventiste cu privire la natura lui Hristos. Francis D. Nichol, editor al revistei *Review and Herald* (astăzi *Adventist Review*), a răspuns acestor acuzaţii, scriind o scrisoare către editor. Cu privire la învăţătura că Hristos a moştenit o natură păcătoasă, decăzută, el spunea: *Credinţa Adventiştilor de Ziua a Șaptea cu privire la acest subiect este foarte clar susţinută în Evrei 2:14-18. În măsura în care acest pasaj biblic învaţă că Isus S-a împărtăşit de natura noastră, noi predicăm această învăţătură.*

Mai târziu, într-un editorial în care comenta răspunsul la această declaraţie, el scria: *Suntem de acord că atunci când cineva spune că Hristos a moştenit o natură păcătoasă decăzută, în lipsa oricărei alte declaraţii, ar putea fi înţeles greşit, în sensul că Hristos a fost un păcătos ca şi noi. Aceasta ar fi fără îndoială o doctrină rătăcită. Dar noi nu credem o astfel de doctrină. Noi învăţăm fără să putem fi contrazişi că, deşi Hristos S-a născut dintr-o femeie, părtaş la aceeaşi carne şi sânge ca noi, a fost atât de adevărat asemenea fraţilor Săi, încât a putut fi ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat, adică n-a cunoscut niciun păcat*.

Cheia întregii probleme este expresia - dar fără păcat. Noi credem fără rezervă această declaraţie a Cărţii sfinte. Hristos a fost cu adevărat Cel fără păcat. Credem că El, care n-a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi. Altfel nu putea fi Mântuitorul nostru. Indiferent în ce limbaj poate orice adventist să încerce descrierea naturii pe care a moştenit-o Hristos când a fost pe pământ (cine poate spera să facă lucrul acesta cu o precizie absolută şi scutit de orice înţelegere greşită), noi credem, aşa cum deja am mai declarat, că Hristos a fost fără păcat (*Review and Herald*, 12 martie, 1931).

Poziţia adoptată de fratele Nichol era credinţa pe care o avea biserica şi la care au aderat și alţi cercetători neadventişti ai Bibliei de-a lungul anilor. Ea a fost cu

siguranţă şi vederea susţinută de Ellen White care a scris: *Luând asupra Sa natura omenească în starea ei decăzută, Hristos n-a participat în niciun chip la păcatul ei... El a fost mişcat de simţământul infirmităţilor noastre şi în toate lucrurile ispitit ca şi noi. Si cu toate acestea, El n-a cunoscut păcat... Nu ar trebui să avem nici o îndoială cu privire la lipsa totală de păcat a naturii omeneşti a lui Hristos* (Mărturii Selectate, Vol. l, p. 256).

Dialog şi schimbare

Imaginaţi-vă surpriza mea când, în calitatea mea de editor al *Review* în anii 1950, am auzit pe unii dintre conducătorii bisericii spunând că aceasta nu este înțelegerea corectă, că aceasta este părerea unei *minorităţi de lunatici* din biserică! În acel moment se desfășura un dialog cu câţiva pastori evanghelici care aveau în bagajul de doctrine și o concepţie denaturată care arăta că sufletul omului ar fi nemuritor. Mi s-a spus că poziția noastră cu privire la natura umană a lui Hristos a fost clarificată. Ca urmare a acestui dialog, câţiva conducători ai bisericii care fuseseră implicaţi în discuţii, au anunţat că Hristos a luat natura lui Adam *înainte* şi nu *după cădere*. Această deplasare era cu 180 de grade față de ce știam - de la *post*lapsarian la *pre*lapsarian.

Această schimbare dramatică m-a condus la studierea problemei cu o intensitate aproape de obsesie. Cu toată obiectivitatea de care am fost în stare, am cercetat Scripturile, am citit scrierile lui Ellen White, am citit declaraţiile gânditorilor adventişti care-şi afirmaseră concepţiile în ultima sută de ani. Am cercetat studiile şi cărţile scrise de teologii contemporani adventişti şi neadventişti. Am încercat să înţeleg ce efect ar putea avea această deplasare cu privire la a) simbolismul scării lui Iacob care făcea legătura între cer şi pământ, b) scopul pentru care Hristos a luat corp omenesc, c) relaţia dintre natura omenească şi calificarea Sa ca Marele nostru Preot (Evrei 2:10; Hristos Lumina Lumii p. 745; Istoria lui Isus p. 155), d) relativa dificultate de a ne bate cu adversarul în trup fără păcat sau trup păcătos, e) sensul profund atât al Grădinii Ghețemani cât şi al Golgotei, f) doctrina îndreptăţirii prin credinţă şi g) valoarea vieţii lui Hristos ca model pentru mine.

Am continuat acest studiu timp de 40 de ani. În final, am ajuns să înţeleg mai bine nu numai importanţa păstrării unei vederi corecte cu privire la natura umană a lui Hristos, ci şi două comentarii ale lui Ellen White care arată cum, uneori, adevăruri simple sunt făcute să pară confuze: *Teologii par să găsească plăcere făcând din ceea ce este lămurit, o taină. Ei îmbracă adevărurile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu în propriile lor raţiuni întunecate şi în felul acesta încurcă minţile acelora care ascultă de învăţăturile lor* (*Semnele Timpului*, 2 iulie l896); *Multe părţi din Scriptură pe care oamenii învăţaţi le declară taină sau trec peste ele ca fiind lipsite de importanţă sunt pline de mângâiere şi de îndrumare pentru acela care a învăţat în şcoala lui Hristos. Unul din motivele pentru care mulţi teologi nu au o înţelegere mai clară a Cuvântului*

lui Dumnezeu, este că îşi închid ochii faţă de adevărurile pe care nu doresc să le practice. Înţelegerea adevărului biblic depinde nu atât de mult de puterea intelectului angajat în cercetare, cât de unitatea scopului şi de dorinţa sinceră după neprihănire (*Sfaturi către Lucrătorii Școlii de Sabat*, p. 38).

În ultimele zeci de ani mai mulţi scriitori au încercat să facă o pledoarie pentru credința că Hristos a luat natura lui Adam înainte de căderea în păcat. Textele biblice doveditoare par puternice numai atunci când sunt interpretate după presupozițiile avute. Uneori ei au folosit chiar şi metoda *ad hominem* prin care au încercat să discrediteze profesori adventişti şi pastori respectaţi care au susţinut poziţia *după cădere*. Aşa cum văd eu, încercările lor sunt asemănătoare cu ceea ce a spus odată un avocat: *Dacă aveţi un proces tare, sprijiniţi-vă pe fapte. Dacă aveţi un proces slab, încercaţi să încurcaţi datele. Dacă nu aveţi argumente, sprijiniţi-vă pe juriu.*

Convingerea mea profundă este că înainte ca biserica să poată proclama cu putere lumii ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu, trebuie să fie unită cu privire la adevărul despre natura umană a lui Hristos. Astfel am sperat multă vreme ca vreo autoritate spirituală şi academică să stabilească într-o formă succintă, lămurită, o hristologie întemeiată pe Biblie şi pe Spiritul Profeţiei şi felul cum biserica s-a depărtat de la adevăr în această chestiune acum 40 de ani.

Această carte împlineşte această speranţă. L-am cunoscut pe autor cu mulţi ani în urmă. Este un Adventist de Ziua a Șaptea, un cercetător care a urmărit adevărul cu o obiectivitate deosebită. Acum aproape trei decenii el a adus o contribuţie de valoare la teologia contemporană scriind cartea *Natura şi destinul omului* (New York, Philosophical Library, 1969). Cu înţelegerea sa clară a naturii umane, Jean Zurcher a avut pătrunderea teologică necesară pentru a cerceta doctrina biblică a naturii umane a lui Hristos. În volumul de faţă el stabileşte cu grijă adevărul cu privire la această natură şi arată că slava misiunii reuşite a Mântuitorului pentru această lume este mărită şi nicidecum diminuată de faptul că El a biruit, în ciuda faptului că a preluat slăbiciunile cărnii păcătoase.

Cred că această carte, documentată și scrisă într-un mod deosebit, va fi primită cu entuziasm de toţi aceia care iubesc adevărul şi doresc să înţeleagă mai bine cât de strânsă este legătura dintre Isus şi familia omenească. Într-adevăr, *omenescul Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanţul de aur care uneşte sufletele noastre cu Christos, şi prin Christos cu Dumnezeu* (*Mărturii Selectate*, vol. 1, p. 244).

Kenneth H. Wood, Preşedinte al
Ellen G.White Estate, Comitetul de Conducere
10 august 1996

INTRODUCERE

De-a lungul istoriei bisericii creştine, subiectul hristologiei, care are de a face cu *persoana şi lucrarea Domnului Hristos*[1], a fost la originea multor dispute teologice. Cele mai periculoase erezii şi schisme dramatice şi-au avut originea în diversitatea teoriilor privitoare la persoana şi lucrarea lui Isus Hristos.

Din cauza elenizării credinţei şi a pătrunderii unor învăţături eretice, apostolii şi urmaşii lor au fost obligaţi să se lupte cu problema naturii divino-umane a lui Isus Hristos. Aceasta a avut ca rezultat formularea *doctrinei hristologice, adică o doctrină specială cu privire la persoana Mântuitorului.*[2]

Astăzi, natura umană a lui Hristos rămâne o problemă serioasă pentru creştinism, denominaţiunile încercând să o rezolve în felurite moduri. Este un subiect foarte important. De acest subiect depind nu numai înţelegerea lucrării lui Hristos, ci şi a felului de viaţă care se aşteaptă de la fiecare din noi atunci când căutăm adevărul care este în Isus (Efeseni 4:21).

Apostolii confruntaţi cu ereziile de la început

Este interesant de observat că, de la începuturile creştinismului, întrebarea care s-a ridicat cu privire la persoana lui Isus nu a fost *ce natură a avut El*, ci *cine este El*? Când Isus a întrebat pe ucenici: *Cine zic oamenii că este Fiul omului*? Ei au răspuns: *Unii spun Ioan Botezătorul; alţii spun Ilie, iar alţii spun Ieremia sau unul dintre prooroci*; *Dar voi, cine ziceţi că sunt?* a întrebat El. Simon Petru a răspuns: *Tu eşti Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu* (Matei 16:13-16).

Pe măsură ce evanghelizarea lumii greco-latine înainta, problema devenea mai complexă. Întrebarea a devenit: Ce relaţie a fost între Hristos şi Dumnezeu? A fost El cu adevărat divin, sau a fost doar un om? Cum se poate explica legătura dintre natura divină şi cea umană? În tot acest timp biserica, confruntată cu erezii, a fost obligată să ia în considerare aceste întrebări şi să încerce să le răspundă.

Pavel şi Ioan au fost primii care au respins învăţăturile rătăcite cu privire la natura lui Hristos, ca răspuns la îndoielile care se ridicau cu privire la divinitatea şi umanitatea Lui. În epistola sa către Filipeni, după susţinerea egalităţii dintre Hristos şi Dumnezeu, Pavel spune că Isus a venit în această lume *asemenea oamenilor; la înfăţişare a fost găsit ca un om* (Filipeni 3:7-8). De asemenea, el le scrie romanilor că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său *în asemănarea cărnii păcătoase* (Romani 8:3) și colosenilor că Hristos *este chipul Dumnezeului nevăzut* şi că *în Christos locuieşte trupeşte plinătatea Dumnezeirii* (Coloseni 1:15; 2:9).

---

[1] Oscar Cullman, *Hristologie du Nouveau Testament* (Newchatel, Delachaux et Niestle, 1968), p. 9,11.
[2] Karl Barth, *Dogmatics* (Edinburgh: T.T Clark, Vol.1, part. 2, 1956), p. 123.

Mai mult, Ioan a fost constrâns să afirme în evanghelia sa: *Cuvântul era Dumnezeu* şi *Cuvântul s-a făcut trup* (Ioan 1:1,14). Apoi când a fost confruntat cu pretenţiile gnosticilor, s-a hotărât să avertizeze biserica împotriva acelora care negau natura umană a lui Hristos: *Duhul lui Dumnezeu să-l cunoaşteţi după aceasta - Orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu, şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus* (că a venit în trup) *nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist* (1 Ioan 4:2-3).

Hristologia de-a lungul secolelor

Încă din secolul doi urmaşii apostolilor au fost atraşi în discuţii perene cu privire la persoana lui Hristos, în special cu privire la natura Sa. Confruntat cu problema arianismului, care nega divinitatea lui Hristos, Sinodul de la Niceea (325 d.Hr.) aduce în sânul creștinismului o soluție prin afirmarea naturii divine a lui Isus. Problematica dilemă a celor două naturi, umană şi divină, a primit un răspuns în cadrul Sinodului de la Calcedon (451 d.Hr.) iar această dogmă a devenit declaraţia de credinţă a Bisericii Catolice.

Reformatorii n-au fost în realitate inovatori hristologici; ei au fost preocupaţi mai mult cu probleme referitoare la natura credinţei şi la îndreptăţire decât cu cele ale hristologiei. În general vorbind toţi au acceptat *doctrina fundamentală a divinităţii esenţiale a lui Isus Hristos cu unitatea persoanei şi cu cele două naturi*.[3] Numai câţiva teologi protestanţi din Elveţia au abandonat în cele din urmă *doctrina celor două naturi*.[4]

Cu toate acestea, unii teologi din secolul XX le-au urmat exemplul. De pildă, Oscar Cullman consideră că *discuţia cu privire la cele două naturi este în ultimă instanţă, o problemă ce vine pe fundalul înțelegerii grecești, nu una iudaică sau biblică*.[5]

Emil Brunner susţine că *întregul complex al problemelor ridicate de doctrina celor două naturi este urmarea unei întrebări pusă greşit, a unei întrebări care cere un răspuns ce nu-i poate fi oferit şi anume, cum sunt unite divinitatea şi umanitatea în Persoana lui Isus Hristos*.[6]

Această depărtare notabilă de dogma de la Calcedon prin aceşti teologi stă la baza unei noi tendinţe în hristologie. Majoritatea covârşitoare a teologilor de astăzi, atât catolici cât şi protestanţi, recunosc că studiul *tainei lui Hristos* nu mai poate fi despărţit de semnificaţia lui pentru omenire. Cu alte cuvinte, unele caracteristici ale hristologiei contemporane nu mai sunt strâns legate de antropologie.

---

[3] M. Getaz Op., *Les variations de la doctrine christologique chez les teologiens de la Suisse romande au XIX-e siecle* (Fribourg: Editions de la librairie de l, Universite, 1970), p. 18.
[4] *Ibid*. p. 27.
[5] Cullman, p.12.
[6] Emil Brunner, *Dogmatics* (Philadelphia,Westminster Press, Vol. 2, 1952), p. 352.

În mod justificat, această nouă relaţie îi conduce pe mulţi teologi la o considerare mai profundă a naturii umane a lui Hristos. Credința că Fiul Omului a luat asupra Sa natura umană este recunoscut de toţi creştinii. Dar întrebarea este, *ce fel de natură umană* a luat El - cea afectată de cădere sau pe cea originară, creată de Dumnezeu în Eden? Cu alte cuvinte, natura lui Adam înainte sau după căderea în păcat?

Hristologia contemporană

De-a lungul secolelor, îndrăzneala de a sugera că natura umană a lui Hristos a fost aceea de după cădere ar fi fost considerată o erezie serioasă. Astăzi mulţi consideră că această problemă este încă discutabilă.[7] Totuşi trebuie să recunoaştem că majoritatea teologilor din a doua jumătate a secolului douăzeci, precum Karl Barth, Emil Brunner, Rudolf Bultmann, Oscar Cullmann, J. A. T. Robinson şi alţii s-au declarat pe faţă în susţinerea unei naturi umane afectate de păcat.

Karl Barth a fost primul care şi-a declarat susţinerea în favoarea acestei explicaţii, într-un articol publicat în anul 1934.[8] Dar cea mai cuprinzătoare pledoarie a lui se găseşte în *Dogmatica*, sub titlul *Cu adevărat Dumnezeu şi cu adevărat om*.[9] Afirmându-şi credinţa că Isus Hristos era *Dumnezeu adevărat*, el tratează pe larg modul în care *Cuvântul S-a făcut trup*. Nu avea nici o îndoială cu privire la natura umană păcătoasă a lui Isus. Spunea cu toată certitudinea: *El (Isus) nu era un om păcătos, dar situaţia lui interioară şi exterioară era aceea a unui om păcătos. El n-a făcut nimic din ceea ce a făcut Adam. Dar Și-a trăit viaţa în forma avută după consecința păcatului lui Adam. El a purtat cu nevinovăţie vinovăţia lui Adam şi a noastră. De bună voie El a intrat în solidaritate şi asociere cu existenţa noastră. Numai în felul acesta revelaţia lui Dumnezeu făcută nouă, împăcarea noastră cu El, putea deveni un eveniment în El şi prin El.*[10]

Susținând-şi concluziile cu versete din Epistolele lui Pavel către Evrei, Barth adaugă: *Dar nu trebuie să nu aibă loc nicio slăbire sau întunecare a adevărului că natura pe care Şi-a asumat-o Dumnezeu prin Hristos este identică cu natura noastră, aşa cum o vedem în lumina căderii. Dacă ar fi altfel, cum putea să fie Isus asemenea nouă? Ce am fi avut în comun cu El? Stăm înaintea lui Dumnezeu cu pecetea căderii. Fiul lui Dumnezeu nu numai că şi-a asumat natura noastră, dar a intrat în forma concretă a naturii noastre în care stăm înaintea lui Dumnezeu ca oameni condamnaţi şi pierduţi. El nu a produs şi nu a stabilit această formă diferită de a noastră; deşi nevinovat, El a devenit vinovat; deşi fără păcat, El a fost făcut păcat. Dar aceste*

[7] Henri Blocher, *Christologie* (Serie Fac. Etude,Vaux sur Seine, Vol. 2, 1984), p. 189-192.
[8] Karl Barth, *Offenbarung, Kirche, Theologie* in *Theologische Existenz heute* (Munchen, 1934).
[9] Barth, *Dogmatics,* vol.1, part. 2, p. 132-171.
[10] *Ibid*., p. 152.

lucruri n-ar trebui să ne rupă de această solidaritate a Sa totală cu noi şi în felul acesta să-L îndepărteze de noi.[11]

Emil Brunner, într-una din cărţile sale - *Dogmatica*, ajunge la aceeaşi concluzie. El n-a ezitat să declare că *faptul că a fost născut dintr-o femeie, asemenea nouă, arată că El era Om adevărat*.[12] Dar el continuă*: Dar a fost Isus în realitate om ca noi - şi astfel un om păcătos?* Apoi invocă pasaje biblice: *Apostolul Pavel, vorbind despre natura umană reală a lui Isus, merge cât poate de departe când spune că Dumnezeu a trimes pe Fiul Său în asemănarea cărnii păcătoase* (Romani 8:3). Autorul Epistolei către Evrei adaugă: *Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat* (Evrei 4:15).[13] În timp ce Brunner este de acord că *El este un om ca şi noi* mai recunoaşte că *El nu este Om ca noi.*[14]

Sprijinindu-se pe aceleaşi versete, Bultmann şi Cullmann au aceiaşi opinie cu privire la subiect. În comentariul său privitor la Filipeni 2:5-8, Cullmann scrie: *Ca să ia chip de rob, trebuia, mai întâi de toate, să ia chip de om, a unui om afectat de căderea în păcat. Acesta este sensul expresiei „fiind făcut asemenea oamenilor" (v.7). Acest sens de* ***homoiomati*** *este perfect justificat. Mai mult, deoarece expresia următoare pune accent pe faptul că, întrupându-Se, Isus „omul", a acceptat total starea oamenilor... El care în esenţă era numai Dumnezeu-om, a devenit prin ascultarea de chemarea Sa, un Om ceresc ca să-Și aducă la îndeplinire lucrarea ispăşitoare, un Om întrupat în carne păcătoasă.*[15]

Ar fi nedrept să nu menţionăm aici şi poziţia episcopului anglican J. A. T. Robinson care, în studiul său asupra ideii de *trup* în teologia paulină, s-a exprimat mult mai lămurit decât oricare altul cu privire la natura umană a lui Isus. *Primul act în drama răscumpărării,* spune el*, este identificarea Sa ca Fiu al lui Dumnezeu, până în ultimul detaliu, totuşi fără păcat, cu trupul de carne în starea sa căzută*.[16]

Este necesar să accentuăm aceste cuvinte, specifică el, *deoarece teologia creştină a fost extraordinar de respingătoare în a accepta la adevărata lor valoare declaraţiile îndrăzneţe şi aproape barbare pe care Pavel le foloseşte pentru a repara ofensa Evangheliei cu privire la acest punct. Poziţia ortodoxă tradiţională, atât catolică şi protestantă, a susţinut că Hristos şi-a asumat la întrupare natura umană necăzută în păcat.*[17]

Dar dacă problema este reevaluată în termeni biblici, nu există motive de teamă, fiind temeiul cel mai solid pentru a sublinia asumarea de către Hristos a unei naturi cu toate efectele şi consecinţele căderii. Se poate vedea clar care este poziţia

[11] *Ibid.*, p. 153.
[12] Brunner, Vol. 2, p. 322.
[13] *Ibid.*, p. 323.
[14] *Ibid.*, p. 324.
[15] Cullman, p. 154.
[16] J. A. T. Robinson, *The Body, a Study in Pauline Theology* (SCM. Press LTD, 1952), p. 37.
[17] *Ibid.*, p. 37-38.

lui Pavel privitoare la persoana lui Hristos, și că această chestiune este esenţială pentru înţelegerea deplină a lucrării Sale răscumpărătoare.[18]

Pe lângă acestea, problema a fost obiectul unei sugestii făcute de Thomas F. Torrance, la înfiinţarea Comisiei *Credință și Lege* a Consiliului Ecumenic Mondial, ţinut la Herrenalb, Germania, în iulie 1956. *Trebuie să acordăm mai multă seriozitate faptului că Cuvântul lui Dumnezeu Şi-a asumat sarx-ul nostru, natura umană căzută (nu una concepută imaculat), sfinţind-o în felul acesta. Doctrina bisericii trebuie predată în termenii faptului că Hristos Isus şi-a asumat natura noastră umană, iar El S-a sfinţit. Biserica este Sfântă în sfinţenia lui Hristos.*[19]

Thomas Torrance devine şi mai explicit: *Poate că adevărul cel mai fundamental pe care trebuie să-l învăţăm în biserica creştină, sau mai degrabă să-l reînvăţăm, deoarece l-am eliminat, este că Întruparea a fost venirea lui Dumnezeu în inima noastră căzută şi depravată, acolo unde natura noastră este la limita de jos a păcatului, în vrăjmăşie cu dragostea lui Dumnezeu. Altfel spus, întruparea trebuie înţeleasă ca o acțiune a lui Dumnezeu care vine să ia asupra Sa natura noastră căzută, viața noastră omenească plină de păcat şi vinovăţie, natura noastră omenească ce ne-a afectat voința prin îndepărtarea de Creator. Aceasta este învăţătura care se găsea pretutindeni în biserica din primele cinci secole, exprimată mereu şi mereu în termenii în care omul, ca întreg, trebuia să fie întruchipat de Hristos, pentru ca acesta să fie mântuit; că ce nu este asumat exact nu poate fi vindecat; în alte cuvinte, ce Dumnezeu nu a luat asupra Sa în Hristos, nu este mântuit... Astfel întruparea trebuia să fie înţeleasă ca fiind trimiterea Fiului lui Dumnezeu în forma concretă a naturii noastre păcătoase şi ca jertfă pentru păcat în care El a condamnat păcatul în natura Sa să fie o răscumpărare pentru om din această robie a unei minți firești, ostile.*[20]

Lista teologilor contemporani care abordează problema în aceiași manieră poate fi extinsă. Am vrut să arăt că teologii aceștia au avut predecesori printre care se găsesc şi pionieri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Înaintașii hristologiei contemporane

Ar fi greşit să credem că teologii secolului douăzeci au fost pionieri în poziţia lor privitoare la natura umană a lui Hristos. Karl Barth citează mulţi autori din secolul 19, în *Dogmatica*, care au susţinut credinţa în natura căzută.[21]

Într-o formă mult mai amănunţită, Harry Johnson, ne trimite înapoi la Grigore de Nazianz (329-389 d.Hr.) care vorbea cu convingere despre Hristos: *Căci ceea ce El nu şi-a asumat, nici n-a vindecat; dar ce este unit cu Dumnezeirea Sa este şi*

---

[18] *Ibid.*, p. 38.
[19] Citat de Harry Johnson în *The Humanity of the Saviour* (London: Epworth Press, 1982), p. 172.
[20] Thomas F. Torrance, *The Meditation of Christ*, p. 48-49 citat de Jack Sequeira în *Beyond Belief* (Boise, Idaho, Pacific Press Pub. Association, 1993), p. 44-45.
[21] Vezi K. Barth, *Dogmatics*, Vol.1, part. 2, p. 153-155.

vindecat.[22] Apoi Johnson acordă un capitol întreg învăţăturii multor înaintaşi care au trăit între secolele şaptesprezece și nouăsprezece, de la Antoinette Bourignon până la Edward Irwing care afirmau cu toţii că Hristos a luat asupra Sa natura umană aşa cum era a lui Adam după cădere.

Cu Johnson încheiem acest rezumat istoric al mărturiilor teologilor contemporani. Începând cu anii 1850, hristologia pionierilor adventişti s-a desfăşurat aproximativ pe aceleaşi linii de interpretare. În acea vreme poziţia aceasta era neobişnuită şi era socotită eretică de către creştinătatea tradiţională. Este remarcant faptul că hristologia acestor pionieri este confirmată astăzi de unii dintre cei mai buni teologi contemporani!

Astfel, hristologia dezvoltată de pionierii mişcării advente dintre l852 şi 1952 poate fi considerată, pe drept, avangarda hristologiei contemporane. O astfel de poziţie merită să fie cercetată în detaliu pentru beneficiul acelora care cercetează fundamentele hristologiei contemporane.

Istoria hristologiei adventiste

În ultimii ani, câţiva autori englezi s-au exprimat cu privire la acest subiect, majoritatea dintre ei adoptând poziţia *înainte* de cădere sau o formă modificată. Însă până astăzi nu a fost elaborată nici o lucrare care să examineze istoria credinţei cu privire la acest subiect în Biserica Adventistă.

Unii autori au oferit cu generozitate lucrări scrise care au fost de un ajutor deosebit acestui proiect. Amintim câteva: (1) Herbert Douglass, *Un rezumat condensat cu privire la poziţia istorică a AZS privitoare la natura umană a lui Isus*; (2) William H. Grotheer, *Istoria interpretativă a doctrinei privitoare la Întrupare, prezentată de Biserica AZS*; (3) Bruno W. Steinweg, *Doctrina privitoare la natura umană a lui Hristos printre adventişti începând cu anul 1950*. Adresez mulțumiri acestor autori.

Istoria hristologiei prezentate în aceste pagini se împarte în cinci secţiuni. Partea întâi începe cu un capitol consacrat divinităţii lui Hristos, o doctrină care n-a fost acceptată fără o argumentare solidă de mulţi dintre conducătorii adventişti. În al doilea capitol sunt prezentate suporturile biblice pe care se întemeia interpretarea privitoare la natura căzută a lui Hristos, unanim acceptată între anii 1852-1952.

Partea a doua este consacrată unui studiu amănunţit al hristologiei, aşa cum a fost înţeleasă de pionierii adventişti, în timp ce partea a treia conţine o colecţie de mărturii răspândite în literatura oficială a bisericii. În partea a patra abordăm controversa care a izbucnit în jurul anului 1950 cu privire la noua interpretare. Această secţiune se bazează în special pe scrierile lui Ellen White.

Sper că cititorul va înţelege semnificaţia şi dimensiunile actualei controverse. S-ar putea ca discuţia privitoare la vederile actuale, prezentate în partea a cincea, să

[22] Vezi Johnson, p. 129-189.

ajute într-o oarecare măsură la restabilirea unității gândirii bisericii privitoare la subiectul naturii umane a lui Hristos.

PARTEA ÎNTÂI

NATURA DIVINĂ ȘI UMANĂ A LUI ISUS HRISTOS

Capitolul 1: DIVINITATEA LUI HRISTOS

Încă de la primele începuturi ale mişcării advente, divinitatea lui Isus Hristos a fost una din credinţele fundamentale. Formulată pentru prima dată în 1872 şi de câteva ori după aceea, ea a fost stipulată în termenii următori la sesiunea Conferinţei Generale din anul 1980: *Dumnezeu, Fiul cel veşnic, S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El, prin care toate lucrurile au fost create, este descoperit caracterul lui Dumnezeu, a fost realizată mântuirea omenirii şi lumea este judecată. Din veşnicie Dumnezeu adevărat, El a devenit şi om adevărat, Isus Hristos.*[1]

Aceasta nu înseamnă că la începutul mişcării credincioşii n-au avut viziuni diferite cu privire la divinitatea lui Isus. Dintre pastorii care s-au unit cu Mişcarea Adventă în anul 1844, 38 credeau în Trinitate, pe când cinci erau semi-arieni, printre care James White, Joseph Bates, Uriah Smith şi, mai târziu, Joseph H. Waggoner - toţi stâlpi ai credinţei noi. Unii din aceşti bărbaţi proveneau din Christian Connection, o mişcare care nega egalitatea Tatălui cu Fiul.[2]

Aceşti bărbaţi n-au negat divinitatea lui Hristos sau că El a fost Creatorul cerului şi al pământului, Fiul lui Dumnezeu, Domnul şi Mântuitorul; dar ei puneau în discuţie sensul cuvintelor Fiu şi Tată, afirmând că Fiul a avut un început în infinitul trecut - o poziţie definită prin semi-arianism.

Când au devenit Adventişti de Ziua a Şaptea, aceşti pastori şi-au păstrat pentru o vreme credinţa lor semi-ariană; aceasta se vede în câteva locuri în scrierile lor. Dispariţia până la urmă a acestei concepţii s-a făcut fără o controversă vizibilă. O astfel de dezbatere ar fi putut pune în pericol unitatea noii mişcări, dar pionierii şi-au exprimat deschis părerile şi le-au discutat într-un spirit de rugăciune şi au găsit soluţii printr-un studiu stăruitor al Cuvântului lui Dumnezeu.

James Springer White (1821-L881)[3]

James White a fost co-fondator al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea împreună cu Ellen Gould White şi Joseph Bates. El s-a născut pe 4 august 1821, la Palmyra, Maine. Tatăl lui era descendentul unuia dintre peregrinii de pe *Mayflower*.

---

[1] *Adventiștii de Ziua a Șaptea cred...,* O expunere biblică a celor 27 puncte de doctrină (Hagerstown, Review and Herald Pub., 1988), p. 36.

[2] Vezi LeRoy Edwin Froom, *Mișcarea Destinului* (Washington D.C., Review and Herald Pub., 1971), p.148-182.

[3] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, (Washingto D.C., Review and Herald Pub., 1976), p. 1598-1604.

După ce a ascultat predica lui William Miller despre a doua venire a lui Hristos, James White s-a ataşat mişcării millerite şi a trecut prin Marea Dezamăgire de la 1844. În timp ce mulţi din cei care aşteptaseră venirea lui Isus în slavă la 22 octombrie 1844 şi-au părăsit credinţa, James White a organizat nucleul mişcării Advente.

James White era un predicator deosebit şi un scriitor prolific. Încurajat mult de Ellen White, cu care s-a căsătorit în 1846, a iniţiat câteva reviste - *Present Truth* în anul 1849, *Advent Review and Sabbath Herald* în anul 1850, *Youth's Instructor* în anul 1852, şi *Signes of the Times* în anul 1874. Între 1853 şi 1880 a publicat patru cărţi şi câteva pamflete.

În articolele publicate în *Advent Review and Sabbath Herald*, James White şi-a exprimat vederile cu privire la divinitatea lui Isus. La început el a respins categoric ceea ce el descria ca *o veche absurditate trinitariană*, care spunea că *Isus Hristos era Dumnezeul adevărat şi veşnic*.[4] Însă după anul 1853 şi-a afirmat credinţa în divinitatea lui Hristos.[5]

Douăzeci şi trei de ani mai târziu James scria că adventiştii de ziua a șaptea *susţin divinitatea lui Hristos foarte aproape de trinitarieni*.[6] În anul 1877 a publicat un articol intitulat *Hristos egal cu Dumnezeu*.[7] Cu puţin timp înainte de moarte a declarat lămurit că *Fiul a fost egal cu Tatăl la Creaţie, la darea Legii şi în guvernarea fiinţelor inteligente create*.[8] Dacă poziţia lui James White era destul de moderată, nu tot aşa a fost cu Uriah Smith.

Uriah Smith (1832-1903)[9]

Uriah Smith s-a născut în New Hampshire în anul 1832, la scurt timp după ce William Miller a început să predice iminenta revenire a lui Hristos. Avea 20 de ani când a devenit adventist în 1852. La începutul anului 1855 a fost numit editor asociat la *Review and Herald* unde era foarte apropiat de James White. În scurtă vreme, a devenit editor şef, o poziţie pe care a deţinut-o aproape fără întrerupere până la moarte.

Uriah Smith avea o personalitate dominantă şi a ţinut cu tărie la convingerile sale. Cărţile şi articolele lui au exercitat o influenţă puternică asupra punctelor de doctrină ale Bisericii. Este cunoscut mai ales pentru cărţile cu privire la profeţia biblică: *Daniel şi Apocalipsa*, *Statele Unite în profeţie* şi *Privind la Isus*.

Asemenea lui James White, Joseph Bates şi alţii, Uriah Smith şi-a părăsit până la urmă convingerile semi-ariene, dar nu cu uşurinţă. În prima lui carte, *Gânduri cu*

4 James White în *Review and Herald*, 5 august 1852. Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, pag. 286-288.
5 James White în *Review and Herald*, 8 sept. 1853.
6 *Ibid*., 12 oct. 1876.
7 *Ibid*., 29 noiembrie 1877.
8 *Ibid*., 5 iulie 1880.
9 Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, pag. 1355-1356.

privire la Apocalipsa (1867) şi-a declarat deschis concepţiile anti-trinitariene.[10] Nu numai că nega existenţa Duhului Sfânt, dar mai considera că *veşnicia totală... poate fi aplicată numai lui Dumnezeu Tatăl*.[11] Acest limbaj, zicea el, nu se aplică lui Hristos.

În comentariul lui cu privire la Apocalips 3:14, Uriah Smith precizează că Hristos *nu este recunoscut ca Începătorul*, ci ca *începutul* creaţiei, *prima fiinţă creată*.[12] La scurtă vreme după aceea şi-a moderat declaraţiile anti-trinitariene. În timpul publicării cărţii *Daniel şi Apocalipsa*, explica cum expresia *Singurul Fiu născut*, din Ioan 3:16, cu greu se putea aplica la a *fi creat în sens obişnuit*.[13]

În anul 1898, în ultima sa carte, *Privind spre Isus*, Uriah Smith a renunţat la ideea că Hristos a fost o *fiinţă creată*. Dar şi-a menţinut părerea că la un anumit timp Isus *a apărut* şi ca urmare a avut un început. *Numai Dumnezeu este fără început. La un timp îndepărtat când ar fi putut exista un început, o perioadă atât de îndepărtată care pentru mintea mărginită este veşnicie, a apărut Cuvântul. La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu (Ioan 1:1). Acest Cuvânt necreat era Fiinţa care, la împlinirea vremii, S-a făcut trup şi a locuit între noi. Începutul Lui n-a fost ca al oricărei fiinţe din univers*.[14]

Vorbind despre poziţia lui Hristos după întrupare, Smith afirma că *era egal cu Tatăl*. Însă *nici o lucrare de creare n-a fost împlinită decât după ce Hristos a devenit un agent activ pe scena universului*.[15] Apoi apare această declaraţie ciudată: *Odată cu Fiul, dezvoltarea divinității încetează*.[16] Cu alte cuvinte, Smith susținea nu că Isus a fost creat de Dumnezeu, ci *derivat din El*.[17]

Acest punct de vedere a mai fost susţinut şi de Joseph H. Waggoner.

Joseph H. Waggoner (1820-1889)[18]

Joseph H. Waggoner a fost un apărător zelos al poziţiei semi-ariene, mai ales atunci când era vorba de divinitatea lui Hristos. El s-a împotrivit şi doctrinei Trinităţii şi considera că Duhul Sfânt era doar o influenţă impersonală.[19]

Se pare că Waggoner nu a aparţinut grupării Christian Connection, însă aceste vederi erau împărtăşite de unele denominaţiuni din acea perioadă. Înainte de a se uni cu mişcarea Adventă, era membru al bisericii Baptiste şi îndeplinea funcţia de editor asistent la un ziar politic în Wisconsin. Foarte repede şi-a găsit locul alături

---

[10] Vezi L. E. Froom, pag. 158-159.
[11] Uriah Smith, *Gânduri despre Apocalipsa* (1867), pag. 14.
[12] *Ibid*., p. 59.
[13] Ps. 2:7; Fapte. 13:33; Ioan 1:14; 3:16; Evrei 1:5; 5:5.
[14] Uriah Smith, *Privind spre Isus* (Battle Creek, Michigan: Review and Herald Pub., 1898), retipărit (Payson, Arizona: Leaves of Autumn Books, 1986) pag. 10.
[15] *Ibid*., p. 12.
[16] *Ibid*., p. 13.
[17] *Ibid*., p. 17.
[18] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, p. 1563.
[19] Vezi Froom, p. 167-175.

de pionierii adventişti şi a ocupat poziţia de editor la revista *Semnele Timpului*, ca succesor al lui James White. Mai târziu a editat revista *American Sentinel*, şi în cele din urmă *Pacific Health Journal*. A fost autorul multor articole şi a câtorva cărţi între care *Ispăşirea* (1868) şi *Din Eden la Eden* (1886).

Joseph H. Waggoner n-a putut participa la sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis în anul 1888 datorită unei sănătăţi şubrede. A murit în anul 1889. Problema divinităţii lui Isus era pe agenda Conferinţei din 1888. Cu acea ocazie, fiul lui, Ellet J. Waggoner a respins ultimele argumente semi-ariene care mai rămăseseră în biserică şi a pus ultima temelie biblică necesară pentru a stabili pe deplin divinitatea lui Isus Hristos.

Ellet J. Waggoner (1855-1916)[20]

Ellet J. Waggoner a fost primul teolog adventist care a prezentat o hristologie sistematică în care a tratat atât divinitatea cât şi natura umană a lui Isus Hristos.

Născut în Baraboo, Wisconsin, Ellet J. Waggoner a studiat la Colegiul din Battle Creek, Michigan. Și-a continuat studiile la Colegiul Medical Bellevue din New York primind o diplomă în medicină. Și-a început cariera ca medic la Sanatoriul din Battle Creek dar a descoperit că prefera să predice. Astfel a intrat în lucrarea de pastorație.

După ce şi-a descoperit talentul de a scrie i s-a cerut să lucreze ca editor asistent la revista *Semnele Timpului*[21] în anul 1884, sub conducerea tatălui său. Doi ani mai târziu a ajuns editor, o poziţie pe care a deţinut-o până 1891. Din 1892 până în 1902 a lucrat în Anglia, mai întâi ca editor la revista *Present Truth*, apoi ca prim preşedinte al Conferinţei Anglia de Sud. La întoarcerea în Statele Unite, din cauza divorţului şi recăsătoririi, şi-a petrecut restul carierei despărţit de biserică, ca profesor de teologie la Colegiul Battle Creek sub conducerea lui J. H. Kellogg.[22]

Waggoner a fost un teolog prolific. El a scris o serie de cărţi importante,[23] un număr mare de pamflete şi sute de articole pentru reviste. Dar Waggoner este cel mai bine cunoscut pentru rolul pe care l-a avut la sesiunea Conferinţei Generale din 1888 de la Minneapolis, împreună cu colegul lui, Alonzo T. Jones. Împreună, şi-au pus pecetea pe istoria Bisericii Adventiste cu prezentările lor referitoare la îndreptăţirea prin credinţă. Pentru Waggoner, subiectul putea fi înţeles numai prin ochelarii hristologiei.

[20] Vezi Eric Claude Webster, *Crosscurent in Adventist Theology* (New York, Peter Lang, 1984), p.157-246.
[21] Inițial aceasta s-a numit *The Signs of the Times* dar mai târziu s-a schimbat în *Signs of the Times.*
[22] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, vol. 10, p. 1563.
[23] Cărțile principale sunt: *Părinții Bisericii Catolice* (Oakland: Pacific Press Pub., 1888); *Evanghelia]n Epistola către Galateni* (Oakland, Pacific Press Pub., 1888); *Hristos și neprihănirea Sa* (Oakland, Pacific Press Pub., 1890); *Evanghelia în Creație* (Battle Creek, Michigan: International Tract Society, 1895); *The Glad Tidings* (Oakland, Pacific Press Pub., 1900); *Legământul veșnic* (Londra: International Tract Society, 1900).

La începutul anului 1884, Waggoner a publicat o serie de articole în *Semnele Timpului* în care îşi afirma credinţa în divinitatea lui Hristos, Creator al tuturor lucrurilor, căruia îngerii se închină aşa cum o fac lui Dumnezeu Tatăl. *El (Dumnezeu) a dat pe singurul Său Fiu născut, Acela prin care toate lucrurile au fost făcute, Căruia îngerii I se închină cu acelaşi respect ca şi lui Dumnezeu, ca omul să aibă viaţa veşnică*.[24]

La sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis din anul 1888, Waggoner a prezentat o serie de subiecte privitoare la divinitatea lui Hristos, subiecte care erau pe agenda Conferinţei. Deoarece n-a lăsat nimic scris din prezentările sale, Waggoner a publicat o serie de patru articole cu acelaşi subiect imediat după sesiune.[25] Aceasta sugerează că erau rezumate ale prezentărilor lui. Ele se găsesc şi în cele patru secţiuni ale cărţii *Hristos şi neprihănirea Sa*, publicată în 1890. Această carte conţine majoritatea ideilor dominante ale hristologiei lui Waggoner.[26]

În vremea aceea, unii conducători ai Bisericii încă susţineau concepţii semi-ariene sau adopţioniste cu privire la natura divină a lui Hristos; importanţa întrebării ridicate de Waggoner: *Este Hristos Dumnezeu?* a ieşit la iveală cu această ocazie.

Pentru a dovedi că El era cu adevărat Dumnezeu, Waggoner a citat mai multe versete în care Hristos era numit Dumnezeu.[27] Pentru aceia care încă mai negau aceasta, el a subliniat că *numele lui Dumezeu nu era atribuit lui Hristos ca urmare a unei realizări deosebite, ci prin dreptul Lui de moştenire*.[28] Hristos *este oglindirea persoanei Tatălui (Evrei 1:3) ... ca Fiu al Dumnezeului preexistent, El are prin natura Sa, toate atributele Dumnezeirii*.[29] Însuşi Hristos a afirmat în modul cel mai categoric că era Dumnezeu (Ioan 14:8-9; 10:33; 8:58).[30]

Waggoner a subliniat importanţa declaraţiei lui Pavel din Col. 1:19 - *Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El* şi 2:9 - *În El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii*. Waggoner declară că această afirmaţie este *o mărturie absolută şi fără echivoc*[31], noţiune pe care a repetat-o de 15 ori în studiul lui. Nu este destul să spui: Isus Hristos este Dumnezeu. Apostolii Îl descriu şi cu titlul de Creator. Waggoner citează Col. 1:15-17, *care nu lasă niciun lucru din univers pe care Hristos... Toate depind de El pentru existenţă, El ţine toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui*.[32] În Evrei 1:8-10, Însuşi Tatăl spune Fiului: *La început, Tu, Doamne ai întemeiat pământul şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale*.[33] Atunci cine poate

[24] E. J. Waggoner în *Semnele Timpului*, 28 aug. 1884.
[25] *Ibid.*, 25 mar. 1889; 1,8,15 apr. 1889.
[26] Vezi Jean R. Zurcher, *Învățăturile lui Ellet J. Waggoner despre neprihănirea prin credință* (articol prezentat la întrunirea White Estate, Washington, D. C., ian. 1988).
[27] Waggoner, *Hristos și neprihănirea Sa*, p. 9-16.
[28] *Ibid.*, p. 11-12.
[29] *Ibid.*, p. 12.
[30] *Ibid.*, p. 13-15.
[31] *Ibid.*, p. 16.
[32] *Ibid.*, p. 17.
[33] *Ibid.*, p. 18.

îndrăzni să nege *divinitatea lui Hristos şi faptul că El este Creatorul tuturor lucrurilor*?[34]

A afirma, aşa cum fac mulţi, că Hristos este o fiinţă creată, pe baza unui singur verset din Apocalipsa 3:14, înseamnă pur şi simplu să negi divinitatea Sa.[35] Acelaşi lucru este adevărat atunci când se sprijină pe expresia lui Pavel care declară că Hristos *este primul născut din toată creaţia* (Coloseni 1:15). Versetul următor, arată Waggoner, afirmă categoric, că El este *Creatorul şi nu creatură*.[36]

Cu toate acestea, chiar şi Waggoner credea că *a fost un timp când Christos a venit din Dumnezeu, din sânul Tatălui (Ioan 8:42; 1:18), dar timpul acela a fost atât de departe în trecut în zilele veşniciei încât pentru o înţelegere limitată, este practic fără început*.[37]

În cele din urmă, Waggoner a accentuat că *deoarece El este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, El este de aceeaşi substanţă şi natură ca şi Dumnezeu şi posedă prin naştere toate atributele lui Dumnezeu... El are nemurirea prin Sine şi o poate da altora*.[38] Pentru acest motiv încheie Waggoner *El este pe drept numit Iehova EU SUNT*.[39]

Accentuarea lui Waggoner că Hristos era, prin natura Sa, din aceeaşi substanţă ca şi Dumnezeu şi avea viaţă în Sine, era cu siguranţă o noutate în ochii unora dintre delegaţii de la sesiunea de la Minneapolis. Poziţia lui în ceea ce priveşte natura divină a lui Hristos a fost, probabil, un motiv pentru opoziţia multora dintre delegaţi faţă de solia sa cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. El a simţit că era esenţial să afirme egalitatea lui Hristos cu Dumnezeu, căci numai viaţa lui Dumnezeu în Hristos avea puterea să salveze pe păcătoşi îndreptăţindu-i prin harul Său.

Contribuţia lui Waggoner în acest punct, ca şi în acela cu privire la natura umană a lui Hristos, a fost decisivă. Froom recunoaşte acest lucru: *În 1888, Waggoner a făcut o lucrare de pionierat fără avantajul multelor ei (Ellen White) declaraţii ulterioare, nu numai în ce priveşte preexistenţa lui Hristos, ci şi privind existenţa Sa individuală, infinitatea Sa, egalitatea şi atotputernicia*.[40]

Chiar Ellen White a exprimat acelaşi lucru după ce l-a ascultat pe Waggoner: *Plinătatea Dumnezeirii lui Isus Hristos ne-a fost expusă cu frumuseţe şi încântare*.[41] Pentru ea se demonstra că Dumnezeu era la lucru în mijlocul lor. Interpretarea lui Waggoner a fost, pentru majoritatea dintre ei, demonstraţia teologică a ceea ce ea crezuse mereu şi declarase până la data aceea.

---

[34] *Ibid.*, p. 19.
[35] *Ibid.*, p. 19-21.
[36] *Ibid.*, p. 21.
[37] *Ibid.*, p. 22-25.
[38] *Ibid.*, p. 22.
[39] *Ibid.*, p. 23.
[40] Froom, p. 296.
[41] Ellen G. White în *Review and Herald*, 27 mai 1890.

Ellen Gould White (1827-1915)[42]

Crescută în credinţa Bisericii Metodiste, Ellen White nu avea probleme în legătură cu divinitatea lui Hristos, cu preexistenţa Sa şi cu egalitatea Sa cu Tatăl. Doctrina despre Trinitate a fost în mare măsură acceptată datorită scrierilor ei. Nefiind iniţiată în complexităţile teologiei, a evitat tot timpul să cadă în capcana controverselor din trecut. De asemenea, n-a luat parte în confruntarea directă cu asociaţii ei cei mai apropiaţi care susţineau idei greşite cu privire la persoana lui Hristos. Acest fapt n-a împiedicat influenţa ei de a fi decisivă.

Născută pe 26 noiembrie, 1827 în Gorham, Maine, Ellen a crescut într-o familie temătoare de Dumnezeu. La vârsta de 12 ani a fost botezată prin scufundare în Biserica Metodistă. La încheierea unor predici ale lui William Miller ce aveau ca subiect central revenirea lui Hristos, toată familia ei s-a unit cu mişcarea millerită şi au trecut prin marea dezamăgire din 22 octombrie 1844.

În luna decembrie 1844, încă nedumerită, Ellen a avut prima ei viziune, în timpul unei adunări de rugăciune. Pe măsură ce timpul a trecut, a devenit clar că Domnul a revărsat asupra ei darul profeţiei, vorbindu-i prin vise şi viziuni. Ca sol al Domnului, ea a slujit ca sfătuitor. În august 1846, Ellen s-a căsătorit cu James White. Amândoi au devenit niște stâlpi în cadrul mișcării advente.

Nu putem sublinia îndeajuns cum a folosit Domnul pe Ellen White pentru a conduce comunitatea cea mică la Biblie, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, şi prin Biblie, la Isus Hristos. Dacă există vreun scriitor care să onoreze, să adore şi să înalţe pe Isus Hristos, caracterul Său, viaţa Sa şi lucrarea Sa, acesta este Ellen White. Pentru a vedea lucrul acesta, este recomandat să se citească cărţile pe care le-a scris cu privire la viaţa şi învăţăturile Sale.[43] Cu siguranţă că în toate cărţile ei, Fiul lui Dumnezeu este subiectul central.

La Minneapolis, Ellen White a înălţat principiul *sola scriptura*, promovat de Waggoner pentru a rezolva problema care i-a agitat pe delegaţi, subiectul divinităţii lui Hristos, îndreptăţirea prin credinţă şi Legea din Galateni. Ea nu găsise până atunci manuscrisul pe care îl scrisese cu privire la acest subiect lui J. H. Waggoner şi sugerase că aceasta fusese providenţial: *Dumnezeu are un scop în toate acestea. El doreşte să mergem la Biblie pentru a avea o dovadă scripturistică*.[44] În cuvântarea de încheiere intitulată *Chemarea la un studiu mai profund al Cuvântului*, Ellen White a dat ca exemplu metoda lui Waggoner. *Dr.Waggoner*, spunea ea, *şi-a prezentat*

---

[42] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, p. 1584-1592; Webster, p. 82-88.

[43] Cele mai cunoscute: *Calea către Hristos* (New York: Fleming H. Revell, 1892); *Cugetări de pe muntele Fericirilor* (Battle Creek, Michigan: International Tract Society, 1896); *Hristos, Salvatorul nostru* (Battle Creek, Michigan: International Tract Society, 1896); *Hristos Lumina Lumii* (Mountain View, California: Pacific Press Pub., 1898); *Parabolele lui Isus* (Battle Creek, Michigan: Review and Herald Pub., 1900).

[44] Ellen White, Manuscrisul 15, 1888 citat în A. V. Olsen, *Prin Criză spre Biruință* (Washington, D.C., review and Herald Pub., 1966), p. 293.

vederile într-un mod lămurit şi direct, aşa cum ar trebui să facă un creştin. Dacă el este greşit, ar trebui să-i arătaţi în mod liniştit, raţional, creştinesc, din Cuvântul lui Dumnezeu, unde nu este în armonie cu învăţăturile lui. Să ne luăm Bibliile şi cu rugăciune şi un spirit umilit, să venim la Marele Învăţător al Cuvântului... Adevărul trebuie prezentat aşa cum este el în Isus... Trebuie să cercetăm Scripturile pentru a dovedi adevărul... Toţi aceia care respectă Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum este redat, toţi aceia care împlinesc voia Sa cu toată puterea lor, vor cunoaşte din învăţătură, dacă este de la Dumnezeu.[45]

Datorită faptului că ea a urmat această metodă încă de la început, Ellen White n-a avut niciodată probleme cu privire la divinitatea lui Hristos. Ea a afirmat egalitatea lui Hristos cu Dumnezeu.[46] Ea L-a descris ca fiind *Maiestatea cerului... egal cu Dumnezeu*,[47] *Suveran al cerului... una în putere şi autoritate cu Tatăl*[48], *de aceeaşi substanţă, având aceleaşi atribute ca şi Tatăl*[49], *singurul născut Fiu al lui Dumnezeu, care a fost cu Tatăl din veacurile veşnice*[50], *Domnul Dumnezeu... îmbrăcat în veşmintele umanităţii*[51], *Infinit, Atotputernic, Fiul veşnic, existent prin Sine*.[52]

În lucrarea ei *Hristos Lumina Lumii*, publicată pentru prima oară în anul 1898, Ellen White scrie în primele rânduri ale cărţii: *Din zilele veşniciei Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El era chipul lui Dumnezeu, chipul măreţiei şi maiestăţii Sale, strălucirea slavei Sale. El a venit în lumea noastră pentru a da pe faţă această slavă... ca să fie Dumnezeu cu noi*.[53] Ea a scris cu şi mai multă precizie: *În Hristos este viaţa, originală, neîmprumutată, nederivată... Dumnezeirea lui Hristos este asigurarea vieţii veşnice pentru cel credincios*.[54]

Într-un articol publicat în anul 1900, Ellen White insista: *Hristos este Fiul lui Dumnezeu preexistent, existent prin Sine... Vorbind despre preexistenţa Sa, Hristos ne duce cu mintea înapoi la existenţa Sa din veacurile veşnice. El ne asigură că n-a fost niciodată un timp în care n-a fost într-o părtăşie strânsă cu Dumnezeul cel veşnic. El, al Cărui glas l-au auzit evreii, fusese cu Dumnezeu ca unul existând odată cu El*.[55]

De asemenea, într-un alt articol datat 5 aprilie 1906, Ellen White declara pentru ultima dată ceea ce avea să devină credinţa oficială a Bisericii Adventiste cu privire la divinitatea lui Hristos. *Hristos a fost în esenţă Dumnezeu, în cel mai înalt*

---

[45] *Ibid.*, 249-302.
[46] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, p. 287.
[47] Ellen White, Manuscrisul 4, 1863 citat în *Mesaje Selectate* (Washington, D.C., Review and Herald Pub., 1958), vol.1, p. 69.
[48] Ellen White, *Tragedia veacurilor* (Mountain View, California, Pacific Press, 1888), p. 459.
[49] Idem, *Semnele Timpului*, 27 nov. 1893.
[50] Idem, *Fundamentele Educației Creștine* (Nashville, Southern Pub., 1895), p. 382.
[51] *Ibid.*, p. 379.
[52] Idem, Manuscrisul 101, 1897, citat în *Evanghelizare* (Washington, D.C., Review and Herald Pub., 1946)
[53] Idem, *Hristos Lumina Lumii* (Nashville, Southern Pub., 1964), p. 19.
[54] *Ibid.*, p. 530.
[55] Idem, *Semnele Timpului*, 29 aug. 1900.

sens. El a fost cu Dumnezeu din întreaga veşnicie... o persoană distinctă, totuşi una cu Tatăl.[56]

Influenţa lui Ellen White a fost decisivă ajutând la îndepărtarea rămăşiţei credinţelor semi-ariene care mai rămăseseră printre unii membri din conducerea bisericii. Ea a fost susținută de către Ellet J. Waggoner şi mai târziu de către William W. Prescott[57] şi Arthur G. Daniells.[58]

[56] Idem, *Review and Herald*, 5 apr. 1906.
[57] William W. Prescott (1855-1944), editor la *Review and Herald* (1903-1909) şi vice-preşedinte al Conferinţei Generale, a publicat în 1920 *Doctrina despre Hristos*, o serie de 18 studii biblice. Aceasta a fost prima sistematizare a teologiei referitoare la Persoana lui Hristos.
[58] Arthur G. Daniells (1858-1935), președinte al Conferinței Generale (1901-1922) a publicat în 1926 cartea *Hristos, neprihănirea noastră*, (Washington, D.C., Review and Herald Pub.). Această carte a exercitat o puternică influență hristocentrică asupra corpului pastoral.

Capitolul 2: NATURA UMANĂ A LUI HRISTOS

Înţelegerea naturii umane a lui Hristos a fost întotdeauna o provocare, poate mult mai serioasă decât înţelegerea naturii Sale divine. Aceasta a fost cheia luptei din primele secole ale erei creştine şi până astăzi, până acolo încât hristologia se ocupă astăzi, în cea mai mare parte, de studiul naturii umane a Mântuitorului. Întrebarea critică este dacă trupul/natura lui Isus a fost acela al lui Adam înainte sau după cădere. Cu alte cuvinte, a fost trupul lui Isus liber de influenţele păcatului, sau supus puterii păcatului şi morţii?

Aceasta este o problemă de importanţă majoră. Dacă înțelegem eronat natura umană a lui Isus, riscăm să greşim în celelalte aspecte ale planului de mântuire, înțelegând cu greu realitatea răscumpărătoare a harului revărsat de Isus asupra fiinţelor omeneşti pentru a libera omenirea de sub puterea păcatului.

Ellen White a subliniat acest adevăr fundamental: *Biruinţa şi ascultarea lui Hristos este aceea a unei fiinţe reale omeneşti. În concluziile noastre facem multe greşeli datorită concepţiilor noastre eronate cu privire la natura umană a Domnului. Atunci când dăm naturii Sale umane o putere pe care omul obișnuit nu o poate avea în luptele lui cu Satana, distrugem deplinătatea naturii Sale umane*.[1]

Întruparea, o taină

Fără nici o discuţie, întruparea Fiului lui Dumnezeu este un mister. Apostolul Pavel declara: *Mare este taina evlaviei: Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă* (1Timotei 3:16).

Această taină are de a face cu toate aspectele planului de mântuire, nu doar cu întruparea. Nu este de mirare că Ellen White declara: *Studiul întrupării lui Hristos, jertfa Sa ispăşitoare şi lucrarea Sa de mijlocire va pune la lucru mintea cercetătorului stăruitor de-a lungul timpului*.[2] Cu privire la întrupare ea scrie: *Contemplând întruparea lui Hristos în natură umană rămânem uimiţi în faţa acestei taine de nepătruns pe care mintea omenească nu o poate înţelege. Cu cât reflectăm asupra ei, cu atât ni se pare mai uimitoare*.[3]

Faptul că este o taină de nepătruns nu înseamnă că este un subiect care trebuie evitat ca fiind cu totul de neînțeles. Pavel menționează că *taina care a fost ţinută ascunsă timp de veacuri, dar acum este descoperită sfinţilor... şi anume Hristos în voi nădejdea slavei* (Col. 1:26-27). El mai spune de asemenea că *taina evlaviei a fost predicată printre neamuri, a fost crezută în lume* (1Tim. 3:16). Aceasta implică o

---

[1] E. White, Manuscris 1, 1892, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 929.
[2] Idem, *Slujitorii Evangheliei*, p. 251.
[3] Idem, *Signes of the Times*, 30 iulie, 1896.

revelaţie progresivă a adevărului pe care Dumnezeu doreşte să-l dea omenirii cu scopul de a o conduce la mântuire.

Chiar dacă afirmă că întruparea lui Hristos a fost o taină, Ellen White ne invită să o studiem în profunzime. Ea arată motivul pentru care este atât de importantă: *Natura umană a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanţul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos şi, prin Hristos, de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru*. Dar aici există și o avertizare: *Când abordăm acest subiect ar trebui să luăm seama la cuvintele rostite de Hristos lui Moise în faţa rugului aprins – „Scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt" (Exod 3:5). Ar trebui să venim la studiul acesta cu umilinţa învăţăcelului, cu o inimă zdrobită.* În încheiere ea spune: *Studiul întrupării lui Hristos este un câmp roditor care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns*.[4]

Problema pe care căutăm să o înţelegem nu este atât metoda întrupării – *cum* se poate ca în Hristos natura divină s-a putut uni cu natura umană, această taină fiind dincolo de capacitatea noastră de a înțelege. Problema pe care hristologia caută să o rezolve este *de ce* a existat o astfel de întrupare şi în *ce fel de trup* s-a manifestat Isus în realitate. Aceasta este inima problemei; în această privinţă Noul Testament nu este lipsit de informaţii explicite.

Fundamentele biblice ale hristologiei

Singura cale prin care pionierii s-au putut despărţi de influenţa tradiţiilor semi-ariene a fost să se încreadă cu totul în învăţătura Scripturii. Făcând astfel, au deschis calea pentru o hristologie pe care cei mai buni exegeţi ai secolului XX doar recent au ajuns să o confirme prin studiile lor.

Fără Noul Testament este greu de specificat ce surse se găsesc în spatele atribuirii de către primii adventişti a termenului *trup păcătos* lui Isus. Pe de altă parte este uşor de urmărit referinţele biblice folosite de primii scriitori adventişti pentru a defini natura trupului în care Isus a biruit puterea păcatului.

Textul cel mai citat şi cel mai explicit era Romani 8:3. Niciun alt pasaj nu părea să explice mai bine motivul pentru întrupare şi în ce fel de trup s-a produs. *Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, în asemănarea omului păcătos, să fie jertfă pentru păcat. Şi în felul acesta El a condamnat păcatul în omul păcătos.*

Primii teologi adventişti au interpretat foarte natural expresia *în asemănarea trupului păcătos* ca fiind definiţia lui Pavel despre trupul lui Isus în momentul întrupării. Ei au considerat cuvântul *asemănare* ca fiind folosit exact în acelaşi sens ca în Filipeni 2:7, care spune că Isus, după ce S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi de chipul lui Dumnezeu şi de *egalitatea Sa* cu Tatăl, a luat chiar chipul unui rob fiind făcut asemenea oamenilor. Aceasta înseamnă că Isus nu a avut pur şi simplu o *aparenţă*

---

[4] Idem, *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 244.

omenească, ci în fapt o natură asemenea cu *trupul păcătos - sarkos hamartias*, aşa cum declară Pavel în Romani 8:3. Acest lucru nu arăta că Isus a fost un păcătos sau că a participat cât de puţin la păcatul omului.

Expresia *Dumnezeu... a condamnat păcatul în trup* a fost interpretată că Isus, trăind o viaţă fără păcat, într-un *trup păcătos*, în realitate a *condamnat păcatul în trup* (Rom. 8:3).

În consecinţă, *El a devenit izvorul unei mântuiri veşnice pentru toţi cei care Îl ascultă* (Evrei 5:9). Astfel, încă de la început, hristologia pionierilor s-a dezvoltat în legătură directă cu soteriologia, ultima fiind o aplicație a celei dintâi.

Printre alte texte citate mai găsim şi Romani 1:3, care defineşte natura lui Isus prin strămoşii Lui: *născut din sămânţa lui David în ce privește trupul*. A mai fost citat și Evrei 2:16: *Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţei lui Avraam.* Reflectând asupra unor urmași de-ai lui Avraam, un scriitor afirma: *O privire fugară la strămoşii şi urmaşii lui David va arăta că linia din care a venit Hristos a fost una care a concentrat în ea toate slăbiciunile omenirii*.[5]

Erau citate și alte pasaje din Epistola către Evrei care accentuau identitatea naturii umane a lui Isus cu cea a tuturor oamenilor. De exemplu: *Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească „fraţi”* (Evrei 2:11). *Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii* (v.14); *Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos şi vrednic de încredere* (v.17); *Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat* (Evei 4:15).

De asemenea, declaraţia lui Pavel din Galateni 4:4-5 a fost deseori citată ca susţinând o participare reală şi completă la natura umană căzută, ca o condiţie pentru mântuirea omului: *Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea*. De asemenea, în 2 Corinteni 5:21 se spune: *Pe Cel ce n-a făcut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Acestea sunt câteva din pasajele cheie pe care se sprijineau teologii şi scriitorii adventişti înainte de anul 1950 atunci când defineau natura umană a lui Isus. De fapt, primele declaraţii găsite în literatura oficială a Bisericii arată că sensul dat expresiilor biblice cu privire la natura umană a lui Isus era stabilit clar.

---

[5] Ellet J. Waggoner în *Signes of the Times*, 21 ian. 1889.

Primele mărturii adventiste

Potrivit lui Ellen White, natura umană a lui Hristos era definită la începuturi de către primii pionieri, împreună cu celelalte credinţe fundamentale. *După marea dezamăgire... adevărul a fost descoperit punct cu punct şi împletit cu cele mai sfinte amintiri şi reflexii. Cei ce studiau adevărul simţeau că identificarea lui Hristos cu natura şi interesul lor era totală*.[6]

Prima referinţă în ce privește natura umană a lui Isus din partea lui James White se găseşte în *Review and Herald* din 16 septembrie 1852. El scria în editorial: *Asemenea lui Aaron şi a fiilor lui, Isus a luat asupra Sa trupul şi sângele seminţei lui Avraam*.[7] Anul următor, într-un articol semnat anonim, citim: *Isus Hristos care se prezintă că este Fiul lui Dumnezeu, una cu Tatăl... care a luat asupra Sa sământa lui Avraam; natura noastră şi a ridicat-o fără păcat*.[8]

În anul 1854, J. M. Stephenson scria o serie de articole cu privire la natura umană a lui Isus. *A spune că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său „în asemănarea cărnii păcătoase" este echivalent cu a spune că Fiul lui Dumnezeu şi-a asumat natura noastră*.[9] Ca să răspundă la întrebarea: Ce fel sânge a fost vărsat pentru iertarea păcatelor?, Stephenson răspunde: *N-a fost oare identic sângele cu cel al Mariei, mama Lui şi înapoi, prin strămoşi, până la Eva, mama tuturor celor vii? Altfel, El n-a fost „sământa femeii, a lui Avraam, Isaac, Iacob şi David. "*[10]

În afară de aceşti trei autori, nimeni n-a mai scris despre natura umană a lui Isus în anii 1850, cu excepţia Ellenei White. Prima ei declaraţie datând din anul 1858, se găseşte în descrierea unui dialog dintre Isus şi îngerii Săi cu privire la planul de mântuire. El le-a descoperit că avea să-şi părăsească slava Sa cerească, se va întrupa pe pământ, se va umili ca om, va fi ispitit ca un om, ca să ofere ajutor acelora care vor fi și ei ispitiţi. *El le-a mai spus că va mai împlini un lucru... luând natura căzută a omului, puterea Lui nu va fi nici măcar egală cu a lor (îngerilor).*[11]

În acelaşi raport, Ellen White declara că la sfârşitul viziunii, *Satana a spus îngerilor lui că atunci când Isus va lua natura omului căzut, el Îl va putea birui şi va împiedica realizarea planului de mântuire*.[12]

Pentru Ellen White, întregul plan de mântuire depindea de natura umană a lui Hristos. *Era în planul lui Dumnezeu*, scria ea în 1864, *ca Hristos să ia asupra Sa chipul şi natura omului căzut*.[13] Pentru ea, *marea lucrare de mântuire putea fi împlinită numai prin Răscumpărătorul care să ia locul lui Adam cel căzut... Împăratul*

[6] E. White, *Mesaje Selectate*, vol. 2, p. 109-110.
[7] James White, *Review and Herald*, 16 sept. 1852.
[8] Ibid., 18 oct. 1853.
[9] J. M. Stephenson, *Review and Herald*, 9 nov. 1854.
[10] Ibid., 15 iulie 1854.
[11] E. White, *Scrieri Timpurii*, p. 150.
[12] Ibid., p. 152.
[13] Idem., *Daruri Spirituale*, vol. 4, p. 115.

slavei Şi-a propus să se umilească până la omenirea căzută... El urma să ia natura omului căzut.[14]

Prima declaraţie oficială

Aceşti primi martori exprimau nu numai punctul lor de vedere, ci şi convingerile întregii comunităţi. Iată de ce concepţia lor a fost inclusă în *Declaraţia Principiilor Fundamentale învăţate şi practicate de Adventiştii de Ziua a Şaptea*, publicată în anul 1872.

Preambulul acestui document declară clar că articolele de credinţă nu constituie un crez, ci pur şi simplu, *o scurtă declaraţie cu privire la ceea ce este şi a fost susţinut în unanimitate de ei*.[15] Noi ştim că James White, cel puţin până în anul 1847 s-a exprimat că este împotriva oricărei idei de a aşeza credinţele fundamentale ale Bisericii într-un crez inflexibil. *Biblia este revelația perfectă şi completă. Ea este unica noastră regulă de credinţă şi de practică*.[16]

Aceasta nu a avut intenţia de a interzice orice declaraţie de credinţă. Din contră, Biserica a fost obligată să-şi declare punctele ei de credinţă cât mai clar cu putinţă atât pentru binele membrilor cât şi a nemembrilor. Dar *Biblia şi numai Biblia trebuie să fie crezul nostru... Omul este supus greşelii dar Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil*.[17]

Al doilea punct din cele 25 de articole de credinţă din această declaraţie oficială a Bisericii este despre Persoana şi lucrarea lui Isus Hristos. Se declară că *există un Domn Isus Hristos, Fiul Tatălui celui Veşnic, Cel prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile şi prin care se menţin; că El a luat asupra Sa natura seminţei lui Avraam pentru răscumpărarea neamului nostru omenesc căzut; că El a locuit printre oameni plin de har și de adevăr*.[18]

Declaraţia nu specifică cum au înţeles adventiştii la data aceea expresia *natura seminţei lui Avraam.* Însă noi avem interpretările acelora care au folosit această expresie, înainte şi după anul 1872. Nemulţumit doar cu citarea literală a textului biblic, James White scria că *Isus a luat asupra Sa carnea şi sângele seminţei lui Avraam*.[19] Aceasta este deja un fel de explicaţie. Aşa cum vom vedea, majoritatea acelora care foloseau expresia îi dădeau acelaşi sens ca şi James White: *Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat urmările lucrării marii legi a eredităţii. Care erau aceste urmări se vede în istoria strămoşilor Săi pământeşti. El a venit cu o astfel de ereditate*

[14] Idem., *Review and Herald*, 24 feb. 1874.
[15] *Review and Herald*, 2 ian. 1872. Vezi P. Gerard Damsteegt *Foundations of The Seventh Day Adventist Message and Misssion,* pp. 301-305
[16] James White, *Cuvânt către turma cea mică*, p. 13., citat în *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea,* p.358
[17] Ellen White, *Mesaje selectate*, vol. 1, p. 416.
[18] Idem., *Review and Herald*, 2 ian.1872.
[19] James White, *Review and Herald*, 16 sept.1852.

ca să se împărtăşească de durerile şi ispitele noastre şi să ne dea exemplul unei vieţi fără păcat.[20]

E interesant de notat că declaraţia oficială din 1872, în ce priveşte natura umană a Domnului Hristos, a rămas neschimbată până în 1931. Însă, în principiu, exprima cu alte cuvinte aceeaşi convingere de bază. *În timp ce Şi-a păstrat natura Sa divină, El a luat asupra Sa natura familiei omeneşti, şi a trăit pe pământ ca om*.[21] Aşezată în contextul scrierilor din acea perioadă, această nouă formulare continuă învăţătura Bisericii până în anul 1950 şi anume că trupul lui Isus a fost *trup ca trupul păcătos*.

O natură umană într-o stare căzută

Declaraţia oficială din anul 1872 cu privire la natura umană a lui Isus, constituie temelia hristologiei adventiste dinainte de 1950. Potrivit lui Ralph Larson, aceasta a fost reafirmată aproximativ de 1200 de ori de către teologii şi scriitorii adventişti, din care de 400 de ori de către Ellen White.[22]

În jurul anilor 1950 însă, influenţaţi de consideraţii extra biblice, a apărut o altă interpretare în cercurile adventiste, care afirma că natura umană a lui Isus a fost aceea a lui Adam înainte de cădere. Aceasta a fost clar o reîntoarcere la crezurile din primele secole. Această schimbare a fost cu totul surprinzătoare deoarece în acelaşi timp, cei mai proeminenți teologi protestanţi din a doua jumătate a secolului douăzeci se emancipaseră de la poziţiile tradiţionale şi, mai mult sau mai puțin vizibil, confirmau interpretarea care predominase până atunci în Biserica Adventistă.

Cineva nu poate fi decât uimit de această schimbare bruscă de interpretare în cadrul Bisericii, mai ales după prezentarea unui front unanim timp de un secol de învăţământ consistent asupra acestui subiect. De fapt, încă de la începutul mişcării, natura umană căzută a lui Hristos nu fusese niciodată subiectul vreunei controverse, aşa cum au fost alte puncte doctrinale, de exemplu divinitatea lui Hristos. Un manuscris al lui William C. White, precum şi alte documente de la sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis, confirmă că *hristologia n-a fost punct de neînţelegere în 1888*.[23]

În anii 1890, hristologia a devenit un subiect favorit printre predicatorii adventişti. Ellen White în special insista asupra importanţei subiectului, în toate

[20] Ellen White, *Hristos Lumina Lumii*, p. 49. Vezi interpretări similare în următoarele pagini ale cărții de față

[21] Vezi *Manualul de Doctrine*, Doctrina nr. 3. Aceeași declarație a fost adoptată la convenția din toamna lui 1941 și inclusă în *Manualul Bisericii* (1942), unde a rămas neschimbată în următoarele ediții până în 1980.

[22] Ralph Larson, *Cuvântul S-a făcut trup - 100 de ani de hristologie adventistă* (Cherry Valley, California, Cherrystone Press, 1986), p. 220, 245. Larson a făcut o inventariere cronologică a declarațiilor din literatura denominațională referitoare la natura umană a lui Hristos

[23] Eric Claude Webster, *Curente de interpretare în hristologia adventistă*, p. 176.

scrierile ei subliniind natura umană căzută a lui Isus. Motivul este clar. Mai întâi, el servea scopului afirmării realităţii naturii umane a lui Hristos, chiar cu mai multă îndrăzneală decât alţi creştini, care tindeau să susţină natura umană imaculată a lui Isus - a lui Adam înainte de cădere.

Aşa cum va arăta studiul nostru, lucrarea de mântuire poate fi explicată numai printr-o înţelegere corectă a persoanei divino-umane a lui Isus Hristos. A fi greşit în ceea ce priveşte hristologia înseamnă a fi greşit şi în legătură cu lucrarea de mântuire aşa cum este realizată în fiinţele omeneşti de către Hristos prin procesul de îndreptăţire şi de sfinţire.

În final, acest subiect s-a dovedit a fi important în pregătirea noilor convertiţi la adventism. Ea era atât de contrară credinţei lor încât pentru mulţi era o provocare serioasă. Nu este de mirare că au fost adresate atât de multe întrebări atât lui Ellen White cât şi editorilor altor publicaţii ale bisericii. Răspunsurile lor conţin o bogăţie de informaţii valoroase.

PARTEA A DOUA

HRISTOLOGIA PIONIERILOR BISERICII ADVENTISTE (1827- 1915)

Capitolul 3: HRISTOLOGIA LUI ELLEN WHITE

Ellen White a jucat un rol important în alcătuirea credinţelor fundamentale ale Bisericii Adventiste. Ea a fost prima și singurul lider al bisericii care a exprimat în scris, înainte de 1888, poziţia cu privire la natura umană a lui Isus, abordarea ei fiind acceptată de comunitate.

După primele ei declaraţii în acest domeniu în anul 1858, Ellen White a continuat să-şi exprime gândurile cu privire la subiect cu o claritate din ce în ce mai mare în articolele publicate în *Review and Herald*, iar mai târziu în cărţile sale. În 1874, o serie de articole care tratau ispitirea lui Hristos sunt cele ce evidențiază teologia ei cu privire la acest subiect.[1] În 1888, la sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis, unde Ellet J. Waggoner a făcut din divinitatea şi natura umană a lui Hristos temelia îndreptăţirii prin credinţă, toate elementele hristologiei lui fuseseră deja exprimate în scrierile lui Ellen White.

Persoana şi lucrarea lui Isus au fost totdeauna în centrul interesului lui Ellen White. *Natura umană a Fiului lui Dumnezeu* a fost totul pentru ea. Ea numea acest subiect *lanţul de aur care uneşte sufletele noastre cu Hristos şi prin Hristos cu Dumnezeu*.[2] Acesta este central în scrierile ei până la moarte, în 1915. Chiar cu şase luni înainte de a-și înceta activitatea literară, scria: *El (Hristos) s-a făcut fără renume, a luat asupra Sa un chip de rob şi s-a făcut asemenea trupului păcătos... Fără păcat şi înălţat prin natura Sa, Fiul lui Dumnezeu a consimţit să se facă trup. Dumnezeu a devenit om*.[3] Din nefericire Ellen White n-a tratat niciodată subiectul într-un mod sistematic. Aceasta este una din dificultăţi. Printre cele 120 000 de pagini de manuscris[4], declaraţiile ei privitoare la natura umană a lui Isus se numără cu sutele. Mai mult, în funcţie de împrejurări şi de punctul specific care era tratat, aceleaşi concepte sunt uneori prezentate atât de diferit, încât uneori pot părea contradictorii. Astfel, este important să aşezăm declaraţiile ei în contextul lor corect şi să evităm ispita de a ne sprijini pe declaraţii izolate, o condiţie esenţială pentru o exegeză

[1] Ellen White, *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 242-289.
[2] Ibid., 244.
[3] Idem., *Semnele timpului*, 5 ian. 1915.
[4] Când Ellen White a murit în anul 1915, lucrările ei cuprindeau 24 de cărţi publicate şi traduse în multe limbi plus încă alte două gata de publicare, 4600 de articole şi numeroase pamflete cu diferite subiecte şi aproximativ 45.000 de pagini de manuscris. După moartea ei au fost publicate multe cărţi sub formă de compilaţii.

sănătoasă. Ne vom strădui să urmăm aceste reguli în următoarea sinteză a hristologiei lui Ellen White.

Natura umană a lui Isus Hristos

Aşa cum am văzut, Ellen White a declarat hotărât divinitatea lui Hristos. Ea este categorică în această problemă. Totuşi, ea vorbeşte despre natura umană a lui Isus cu aceeaşi convingere. În scrierile ei nu este nici o urmă de docetism. Triumful planului de mântuire depinde în întregime de întrupare, a Cuvântului care S-a făcut trup şi a Fiului lui Dumnezeu care S-a făcut om. *Hristos nu doar a făcut pe oameni să creadă că a luat natura umană. El a luat-o cu adevărat; a avut în realitate natura umană. Aşa cum copiii sunt părtaşi la carne şi sânge, şi El a avut parte de ele (Evrei 2:14). El a fost fiul Mariei; El a fost sămânţa lui David după genealogia umană. El este declarat a fi un om, chiar omul Isus Hristos*.[5]

Ellen White accentuează realitatea lui Isus: *El nu a avut doar o asemănare a unui trup, ci chiar a luat natura umană participând la viaţa omenirii*.[6] *El Şi-a asumat de bună voie natura umană. A fost acţiunea Lui prin consimţământ personal*.[7] *A venit ca un copilaş neajutorat având natura umană pe care o avem şi noi*.[8]

Nefiind mulţumită să enunţe acest concept într-o manieră generală, Ellen White nu ezită să fie mai specifică: *Când Isus a luat natura umană şi a devenit om, El a avut un organism omenes*c.[9] Capacitățile Lui au fost coborâte *la nivelul capacităților slăbite ale omului*.[10] Deşi Hristos a luat natura umană cu *urmările lucrării marii legi a eredităţii, n-a avut diformităţi fizice*.[11] *Structura Sa fizică nu era atinsă de niciun defect. Trupul Lui era puternic şi sănătos, în toată viaţa Lui a trăit în conformitate cu legile naturii. Atât fizic cât şi spiritual, a fost un exemplu pentru ceea ce plănuise Dumnezeu să fie omenirea prin ascultare de legile Sale*.[12]

În repetate rânduri, Ellen White explică: *dacă n-ar fi fost om deplin, Hristos n-ar fi putut fi Înlocuitorul nostru*.[13] În acest punct deosebit nu există nici o divergenţă între teologii adventişti. Diferențe există cu privire la felul de natură umană cu care a fost îmbrăcat Hristos: a fost aceea a lui Adam înainte sau după cădere?

---

[5] Idem., *Review and Herald*, 5 apr. 1906, citat în *Mesaje Selectate* vol.1, p.247
[6] Idem., Scrisoarea 97, 1898.
[7] Idem., *Review and Herald*, 5 iul. 1887.
[8] Idem., Manuscrisul 210, 1895.
[9] Idem., Scrisoarea 32 , 1899, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 5, p. 1130.
[10] Idem., *Review and Herald*, 11 dec. 1888.
[11] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 49-50.
[12] Ibid., 50-51.
[13] Idem., *Semnele Timpului*, 17 iun. 1897.

Natura lui Adam: înainte sau după cădere?

Aceasta a fost întrebarea supremă. Susţinătorii celor două interpretări s-au ciocnit viguros începând cu anul 1950. Este uimitor că totuşi s-a ridicat această întrebare. Desigur că nimeni n-ar putea insinua că Adam înainte de cădere ar fi avut un trup *ca trupul păcătos*, aşa cum spune apostolul Pavel că a avut Hristos (Rom. 8:3).

Ellen White compară natura şi poziţia lui Adam înainte de cădere cu natura şi poziţia lui Isus după mii de ani de păcat: *Adam a fost ispitit de vrăjmaşul şi a căzut. Nu un păcat interior a fost acela care l-a făcut să cadă, căci Dumnezeu l-a făcut curat şi neprihănit după chipul Său. El era fără vină ca şi îngerii dinaintea tronului Său. În el nu existau principii corupte, nici înclinaţii spre rău. Dar atunci când Hristos a venit să întâlnească ispita Satanei, El purta asemănarea trupului păcătos*.[14]

În cartea *Hristos Lumina Lumii*, Ellen White pune de repetate ori în contrast natura şi situaţia lui Adam cu cea a lui Isus: *Ar fi fost o umilinţă aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omului chiar şi atunci când Adam stătea în nevinovăţia lui în Eden. Dar Isus a acceptat natura omenească atunci când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat consecinţele marii legi a eredităţii. Acestea se pot vedea în istoria strămoşilor Săi pământeşti. El a venit cu o astfel de ereditate ca să aibă parte de durerile şi ispitele noastre şi să ne dea exemplu de o viaţă fără păcat.*[15]

În alt loc, ea precizează: *Isus a venit să răscumpere greşeala lui Adam în natura noastră omenească. Dar atunci când Adam a fost asaltat de ispititor, niciunul dintre efectele păcatului nu erau asupra lui. El stătea în puterea unei bărbăţii desăvârşite având deplină vigoare în minte şi în trup. Era înconjurat de gloriile Edenului, şi era în comuniune zilnică cu fiinţele cereşti. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu Isus când a intrat în pustie să lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani neamul omenesc se degradase în putere fizică şi mintală precum şi în valoare morală; Hristos a luat asupra Sa infirmităţile unei omeniri degenerate. Numai în felul acesta putea să răscumpere pe om din cele mai mari adâncimi ale degradării*.[16]

În cele din urmă, într-o declaraţie din anul 1875, Ellen White nu lasă nici o îndoială: *Marea Sa lucrare de răscumpărare putea fi realizată numai de un Răscumpărător care a luat locul lui Adam cel căzut*.[17] O declaraţie din 1901 susţine acelaşi punct de vedere: *Natura lui Dumnezeu, a Cărui Lege fusese călcată şi natura lui Adam, cel care o călcase, s-au întâlnit în Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului*.[18] Cu

[14] Ibid., 17 oct. 1900.
[15] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 49.
[16] Ibid., p. 117. Această comparația fusese deja făcută și în *Review and Herald*, 28 iul. 1874. De asemenea, vezi *Mesaje Selectate*, vol. 1, 267-268.
[17] Idem., *Review and Herald*, 24 feb. 1874.
[18] Idem., Manuscris 141, 1901, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 926.

toate acestea, ea avertizează printr-o declaraţie din 1890: *Nu trebuie să credeţi că posibilitatea ca Isus să cadă în faţa ispitelor Satanei i-a degradat natura umană şi că avea aceleaşi înclinaţii păcătoase, corupte ca om. Natura divină combinată cu cea umană L-a adus în stare să poată cădea în faţa ispitelor Satanei. Aici încercarea pentru Hristos a fost mult mai mare decât ceea a lui Adam şi a Evei, deoarece Hristos luase natura noastră căzută, dar nu coruptă*.[19]

În toate scrierile lui Ellen White nu există nici o referinţă care să identifice natura umană a lui Hristos cu aceea a lui Adam înainte de cădere. Din contră există o abundenţă de declaraţii care afirmă că Isus a luat natura lui Adam după 4000 de ani de păcat şi degenerare. Cu alte cuvinte, El a luat trupul nostru într-o stare căzută; sau, ca să împrumutăm expresia lui Pavel, *în asemănarea trupului păcătos*.

O natură umană în stare căzută

Ellen White accentuează cu putere asemănarea dintre natura lui Isus şi a noastră. Nemulţumită să spună că Isus a luat natura noastră ea repetă că a luat-o în *starea ei căzută*, *degenerată şi întunecată de păcat*, cu *slăbiciunile şi infirmităţile ei*. Ea folosea de repetate ori aceleaşi expresii pentru a descrie natura umană asumată de Isus.

Expresia pe care o foloseşte Ellen White cel mai mult pentru a descrie trupul pe care l-a luat Isus este împrumutată de la Pavel: *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* (Rom. 8:3). Ea o amplifică spunând: *El nu numai că s-a făcut trup, ci a fost făcut în asemănarea trupului păcătos*.[20] Altundeva, ea foloseşte limbajul din Filipeni 2:7 care spune că Isus Hristos *a fost făcut asemenea oamenilor*. Ea mai foloseşte şi Romani 8:3: *El s-a făcut într-o fire asemănătoare cu a păcatului, a luat asupra Sa un chip de rob şi a fost făcut în asemănarea trupului păcătos*.[21]

Ellen White citează deseori 2 Corinteni 5:21: *Pe Cel ce n-a făcut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi*. Ea leagă aceasta nu numai cu moartea lui Isus pe cruce ca înlocuitor *pentru păcatele întregii lumi* (1 Ioan 2:2), ci şi cu începutul lucrării Sale, la vremea ispitirii din pustie şi în întreaga Sa viaţă, stabilind adevărata natură a lui Hristos, care *a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn* (1 Petru 2:24).

Hristos a purtat păcatele şi slăbiciunile neamului omenesc aşa cum existau ele atunci când El a venit pe pământ să ajute pe om, și pentru a ridica pe omul căzut, a trebuit să ajungă acolo unde era el. El a luat natura umană şi a purtat slăbiciunile şi degenerarea neamului omenesc. El, care n-a cunoscut păcat, s-a făcut păcat pentru

[19] Idem., Manuscris 57, 1890.
[20] Idem., *Scrisoarea 106*, 1896.
[21] E. White în *Bible Echo* (publicată de Australasian Division), 15 dec. 1892.

noi. S-a umilit până la cele mai mari adâncimi ale durerii omeneşti ca să poată ajunge până la om şi să-l scoată din degradarea în care îl aruncase păcatul.[22]

Cu privire la subiecte atât de serioase şi delicate ca acesta, Ellen White este foarte clară şi foloseşte un limbaj deosebit, fără dublu înţeles. Participarea lui Hristos la natura căzută a omenirii nu poate fi descrisă cu mai multă claritate.

Punând la o parte coroana Sa regală, a coborât pas cu pas până la nivelul omenirii căzute.[23] *Gândiţi-vă la umilinţa pe care Hristos Şi-a asumat-o. El a luat asupra Sa suferinţa naturii umane degradate şi mânjite de păcat*.[24] Chiar mai mult, El *S-a umilit pe Sine şi a luat starea muritoare asupra Sa*.[25] *Aceasta a fost o umilinţă mai mare decât poate înţelege omul mărginit*.[26] *Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile omenirii degenerate. Numai în felul acesta putea să răscumpere pe om din cele mai mari adâncimi ale degradării Sale*.[27]

Pentru a evita orice înţelegere greşită posibilă cu privire la realitatea participării lui Isus la natura decăzută a omenirii, Ellen White foloseşte adesea verbul *a asuma* cu înţelesul că El a luat-o în realitate asupra Lui. *Hristos şi-a asumat natura noastră căzută şi a fost supus la toate ispitele la care este supus omul*.[28] *El Şi-a asumat slăbiciunile naturii umane, ca să fie încercat şi probat*.[29] *Şi-a asumat natura umană, cu slăbiciunile, ispitele şi predispoziţiile ei*.[30]

Participarea lui Hristos la natura umană totală şi deplină în starea ei căzută este declarată de Ellen White ca *sine qua non* pentru mântuirea omului. *A fost în planul lui Dumnezeu ca Hristos să ia asupra Sa chipul şi natura omului căzut, să poată fi făcut desăvârşit prin suferinţă şi să suporte puterea ispitelor lui Satana, ca să poată cunoaşte mai bine cum să ajute pe cei care vor fi ispitiţi*.[31] *Prin acest act de condescendenţă El avea să fie înzestrat să-şi reverse binecuvântările peste neamul omenesc căzut. În felul acesta ne-a dat posibilitatea să ne împărtăşim de natura Sa*.[32]

Şi autorul Epistolei către Evrei ne învaţă acest lucru. Isus *a trebuit să se facă asemenea fraţilor Săi în toate lucrurile*, ca să poată fi în stare să elibereze fiinţele omeneşti de păcatele lor (Evrei 2:17). Apoi adaugă: *Pentru că El Însuşi a suferit în ceea ce a fost ispitit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi* (v.18).

---

[22] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 267-268.
[23] Idem., *Buletinul Conferinţei Generale*, 23 apr. 1901.
[24] Idem., *Youth's Instructor*, 20 dec. 1900.
[25] Idem., *Review and Herald*, 4 sept. 1900.
[26] Idem., *Manuscris 143*, 1897.
[27] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 117.
[28] Idem., *Manuscris 80*, 1903.
[29] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 226.
[30] Idem., *Manuscris 141*, 1901.
[31] Idem., *Daruri Spirituale*, vol. 4, p. 115-116.
[32] Idem., *Review and Herald*, 17 iul. 1900.

”Ispitit în toate lucrurile ca şi noi”

Ellen White a făcut tot ce a putut ca să explice însemnătatea acestui adevăr. *Mântuitorul nostru a venit în această lume să sufere în natura umană toate ispitele cu care este atacat omul;*[33] *El ştie din experienţă care sunt slăbiciunile omeneşti, care sunt lipsurile noastre şi care este intensitatea ispitelor noastre; a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat.*[34] *El ştie cât de puternice sunt înclinaţiile inimii fireşti,*[35] deoarece El Însuşi le-a suportat. *Unii pot gândi că Hristos, deoarece a fost Fiul lui Dumnezeu, n-a avut ispite aşa cum au copiii acum. Scripturile spun că El a fost ispitit în toate lucrurile, aşa cum şi noi suntem ispitiţi.*[36]

Ispitele la care a fost supus Isus au fost teribile... Dacă n-ar fi fost aşa, dacă n-ar fi fost posibil ca El să cadă, n-ar fi fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită familia omenească. Ispitele lui Hristos şi suferinţele Lui erau proporţionale cu caracterul Său înălţat, fără păcat... El S-a împotrivit până la sânge în ceasul acela, când teama de cădere morală a fost ca teama de moarte. Când S-a prăbuşit în Ghețemani, cu sufletul în agonie iar picăturile de sânge care curgeau din porii Lui umezeau iarba de pe pământ... și pe cruce, Hristos a cunoscut, ca nimeni altcineva, puterea cumplită a ispitelor Satanei.[37] *Niciodată cineva născut din femeie n-a fost atât de crud atacat de ispită.*[38]

Atât de real a întâmpinat şi s-a împotrivit Isus ispitelor Satanei ca niciunul dintre copiii oamenilor.[39] *În lupta Sa din pustie natura umană a lui Hristos a fost atât de împovărată cum nimeni altul dintre noi nu va şti vreodată... acestea au fost ispite reale, nu presupuse.*[40] Apostolul confirmă acest fapt atunci când vorbeşte despre încercările pe care Isus a trebuit să le suporte: *Voi nu v-aţi împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului* (Evrei 12:4).

În aceeaşi scrisoare, Ellen White enumeră ispitele cu care Isus a trebuit să se confrunte: *Fiul lui Dumnezeu, în natura Sa omenească, se lupta cu aceleaşi ispite feroce şi copleşitoare care-i asaltează pe oameni - ispita îngăduirii apetitului, aceea de a se aventura cu îndrăzneală acolo unde nu i-a condus Dumnezeu şi aceea de a se închina la dumnezeul acestei lumi, precum şi aceea de a jertfi veşnicia de slavă pentru plăcerile fascinante ale acestei vieţi.*[41]

Ademenirile la care a rezistat Isus erau aceleaşi pe care şi noi le socotim greu de învins. Ele erau aruncate asupra Lui cu o atât mai mare putere cu cât caracterul Său este superior celui al nostru. Cu povara teribilă a păcatelor lumii asupra Sa,

---

[33] Idem., *Fii și Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 230.
[34] Idem., *The Ministry of Healing* (Mountain View, California, Pacific Press Pub., 1942), p.71.
[35] Idem., *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, p. 177.
[36] Idem., *Youth's Instructor*, apr. 1873.
[37] Ibid., 26 oct. 1899, citat în *Mesaje Selectate*, vol. 3, p. 131-132.
[38] Idem., *Educaţie*, p. 78.
[39] Idem., *Scrisoarea 17*, 1878.
[40] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 94-95.
[41] Ibid., p .95.

Hristos s-a împotrivit ispitei apetitului, a iubirii de lume şi a plăcerii de a se expune, care duce la încumetare.[42]

Este o taină încă inexplicabilă muritorilor, aceea că Hristos a putut fi ispitit în toate lucrurile ca şi noi şi, cu toate acestea, fără păcat.[43] Într-o împrejurare când unii puneau la îndoială natura căzută a lui Isus, Ellen White le-a răspuns: *Mi-au fost trimise scrisori în care se afirma că Hristos n-a putut avea aceeaşi natură ca omul, pentru că dacă ar fi avut, ar fi căzut şi El la aceleaşi ispite. Dacă n-a avut natură umană, atunci nu poate fi exemplul nostru. Dacă n-a fost părtaş la natura noastră, nu putea fi ispitit aşa cum a fost omul. Dacă n-a fost posibil ca să cedeze ispitei, El nu putea fi ajutorul nostru*.[44]

Mulţi pretind că a fost cu neputinţă ca Hristos să fie biruit de ispită. Atunci n-ar fi fost aşezat în locul lui Adam; n-ar fi putut câştiga biruinţa pe care Adam n-a reuşit să o câştige. Dacă noi avem în vreun fel oarecare o luptă mai grea decât a avut Hristos, atunci nu ar putea să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat natura umană cu toate slăbiciunile ei. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Noi nu avem nimic de purtat pe care El să nu-l fi dus.[45]

Totuşi, *luând asupra Sa natura omului în starea lui căzută, Hristos n-a participat în niciun chip la păcatul lui*.[46] Iată un alt adevăr solemn pe care Ellen White n-a încetat niciodată să-l repete atunci când sublinia realitatea ispitelor la care a fost supus Isus. Căci, aşa cum este scris: *Noi avem pe Unul (Isus) care a fost ispitit în toate privinţele ca şi noi, dar fără păcat* (Evrei 4:15).

”. . . dar fără păcat”

De fiecare dată când Ellen White scria despre subiectul delicat al naturii căzute a lui Hristos era foarte grijulie să adauge imediat că Hristos a trăit *fără să săvârşească păcat* nici în gând, nici în cuvânt şi nici în faptă.

Într-o scrisoare către W. L. H. Baker, care evident avea tendinţa să vorbească despre Isus ca un om *întru totul om*, Ellen White îi sugera să fie mult mai atent: *Niciodată, în niciun fel, să nu laşi nici cea mai vagă impresie asupra minţilor oamenilor, că o urmă, sau o înclinaţie către stricăciune s-ar fi găsit asupra lui Hristos, sau că în vreun fel El s-ar fi supus stricăciunii*.[47] *Nici măcar în gând Hristos n-a putut fi adus să se supună puterii ispitei*.[48] *Nici un cuvânt stricat nu i-a scăpat de pe buze. Niciodată n-a făcut o faptă rea pentru că El era Fiul lui Dumnezeu. Cu toate că avea*

---

[42] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 116.
[43] Idem., *Scrisoarea 8*, 1895, citată în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 5, p. 1128-1129.
[44] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 408.
[45] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 117.
[46] Idem., *Youth's Instructor*, 2 iun. 1898, citat în *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 256.
[47] Idem., *Scrisorea 8,* 1895, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 5, p. 1128.
[48] Idem., *Review and Herald*, 8 nov. 1887.

chip omenesc, totuşi era fără urmă de păcat.[49] *În natura Sa omenească, El a păstrat curăţia caracterului Său divin. A trăit Legea lui Dumnezeu şi a onorat-o într-o lume a nelegiuirii*.[50]

În mijlocul necurăţiei, Hristos Şi-a păstrat curăţia. Satana n-a putut să-L mânjească sau să-L corupă. Caracterul Lui a dat pe faţă o ură desăvârşită faţă de păcat.[51] *Dacă cineva ar fi putut găsi un păcat în Hristos, dacă într-un anume lucru s-ar fi supus Satanei ca să scape de tortura groaznică, vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului ar fi triumfat*.[52]

Unii cred că Isus a fost ispitit numai exterior, niciodată în interior. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, El n-ar fi fost în adevăr ispitit ca şi noi. Nici n-ar fi cunoscut *puterea ispitelor noastre*[53] şi *puterea patimilor omeneşti*[54] la care sunt supuşi oamenii. Dar *niciodată nu s-a supus ispitei de a face o singură faptă care n-ar fi fost curată, înălţătoare şi înnobilatoare*.[55]

Ellen White detaliază: *Isus a explicat mulţimii şi după aceea ucenicilor că mânjirea nu vine din afară, ci dinăuntru. Curăţia şi necurăţia țin de suflet. Fapta rea, cuvântul stricat şi gândul rău, călcarea legii lui Dumnezeu sunt acelea care întinează şi nu neglijarea ceremoniilor exterioare făcute de oameni*.[56] *Dacă legea operează numai asupra comportării exterioare, oamenii n-ar fi vinovaţi în gândurile, dorinţele şi planurile rele. Însă Legea cere ca sufletul să fie curat iar mintea sfinţită, ca gândurile şi sentimentele să fie în armonie cu standardul dragostei şi al neprihănirii*.[57]

Dacă nu există posibilitatea de a cădea în ispită, nu există ispită. Ispita există atunci când un om este puternic influenţat să facă o faptă rea şi ştiind că poate rezista prin credinţă, se prinde categoric de puterea divină. Aşa a fost lupta prin care a trecut Isus.[58]

Luând asupra Sa natura omului în starea ei căzută, n-a participat în nici un fel la păcatul ei. N-ar trebui să avem nici o îndoială cu privire la lipsa de păcat a naturii umane a lui Hristos.[59] Aceasta nu înseamnă că natura Sa a fost fără păcat în sine - fapt ce ar contrazice tot ce ea a scris în alte locuri - dar în sensul că datorită ascultării Sale desăvârşite, El a făcut-o fără păcat, *condamnând păcatul în trup*.

---

[49] Idem., *Welfare Ministry*, p. 287.
[50] Idem., *Youth's Instructor*, 2 iun. 1898.
[51] Idem., *Semnele Timpului*, 10 mai 1899.
[52] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 761.
[53] Idem., *The Ministry of Healing*, p. 71.
[54] Idem., *In Heavenly Places*, p. 155.
[55] Ibid.
[56] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 397.
[57] Idem., *Review and Herald*, 5 apr. 1898.
[58] Idem., *Youth's Instructor*, 20 iul. 1899.
[59] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 256.

Atât divin cât şi uman

Realitatea întrupării nu înseamnă că Isus a renunţat la divinitatea Sa. Ellen White avea obiceiul să spună că El *Şi-a îmbrăcat divinitatea cu natura umană*, *El Şi-a învăluit divinitatea cu haina naturii umane, dar nu s-a despărţit de divinitate*. Acest fel de expresii se găsesc de cel puțin 125 de ori în scrierile ei.[60] Iată câteva exemple: *De dragul nostru El s-a coborât de pe tron și a îmbrăcat umanitatea peste divinitate. El a pus deoparte haina regală, coroana regească, pentru a putea fi una cu noi.*[61]

Hristos nu a schimbat divinitatea cu umanitatea; el a îmbrăcat-o pe cea dintâi cu umanitatea.[62] *El a pus un văl peste divinitate dar nu s-a despărţit niciodată de divinitate.*[63] *Cu toate că a luat natura umană asupra Sa, El era divin. Tot ceea ce este atribuit Tatălui este atribuit lui Hristos.*[64] *În El, Dumnezeu Însuşi a coborât din cer*.[65]

Într-un comentariu cu privire la vizita lui Isus la Templul din Ierusalim, ea scrie: *Al doilea Templu a fost onorat nu cu norul slavei lui Iehova, ci cu prezenţa vie a Aceluia în care locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii - Însuşi Dumnezeu manifestat în trup*.[66] *Acesta este motivul pentru care, cu toate că a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, a stat înaintea lumii de la prima Sa intrare în ea, nemânjit de stricăciune, deşi a fost înconjurat de aceasta*.[67]

După ce a spus acestea, Ellen White pune această întrebare: *Nu trebuie să devenim şi noi părtaşii aceleiaşi plinătăţi? Oare nu doar aşa putem birui şi noi cum a biruit El?*[68] De fapt, *El a învins ispita prin puterea pe care şi omul o poate cere. El S-a prins de tronul lui Dumnezeu şi nu este nici un bărbat sau femeie care să nu aibă acces la acelaşi ajutor, prin credinţa în Dumnezeu*.[69]

Hristos, în slăbiciunea naturii umane, a trebuit să întâmpine ispitele cu unul care avea puterile unei naturi mai înalte pe care Dumnezeu o revărsase peste familia îngerilor. Dar natura umană a lui Hristos a fost unită cu divinitatea şi în puterea aceasta El urma să suporte toate ispitele pe care Satana le putea aduce împotriva Lui şi totuşi, să-şi păstreze sufletul neîntinat de păcat. Şi această putere de a birui El urma să o dea fiecărui fiu şi fiică a lui Adam care va primi prin credinţă neprihănirea atribuită a caracterului Său.[70]

---

[60] Eric Claude Webster, *Curente în hristologia adventistă*, p. 76.
[61] E. White, *Review and Herald*, 24 oct. 1899.
[62] Ibid., 29 oct. 1895, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 5, p. 1128.
[63] Ibid., 15 iun. 1905.
[64] Ibid., 19 iun. 1896.
[65] Ibid., 1 feb. 1898.
[66] Ibid., 16 ian. 1908.
[67] Idem., *Manuscris 16*, 1890, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 907.
[68] Ibid.
[69] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 70.
[70] Idem., *Review and Herald*, 28 ian. 1909, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 927.

Părtaş de natură divină

Ellen White a accentuat în special posibilitatea naturii umane de *a participa la natura divină* (2 Petru 1:4). Acesta este scopul pentru care Hristos a venit în această lume. El a venit să aducă oamenilor puterea lui Dumnezeu care să-i elibereze de sub puterea păcatului şi să-i facă copii ai lui Dumnezeu. În acest scop, Hristos a trebuit să se împărtăşească de natura căzută a omului astfel încât noi să fim în stare să ne împărtăşim de natura Sa divină.

El (Hristos) a luat natura noastră şi a biruit ca şi noi, luând natura Sa, să putem birui. Făcut „în asemănarea cărnii păcătoase” (Rom. 8:3), El a trăit o viață fără păcat.[71] Datorită *vieții pe care Hristos a trăit-o în această lume, bărbaţii şi femeile de azi pot trăi prin puterea Sa şi prin îndrumarea Sa. În lupta lor cu Satana, ei pot să aibă tot ajutorul pe care L-a avut şi El. Ei pot fi mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru ei.*[72]

În natura Sa umană, Hristos a biruit asupra păcatului prin puterea lui Dumnezeu în care își pusese încrederea. Orice membru al familiei omeneşti are privilegiul să facă lucrul acesta. *Hristos n-a făcut nimic pe care natura umană să nu-l poată face dacă se împărtăşeşte de natura divină,*[73] *El n-a folosit în favoarea Sa nici o putere care să nu ne fie oferită şi nouă. Ca om, El a întâmpinat ispita şi a biruit în puterea dată Lui de Dumnezeu.*[74]

Dacă Hristos a avut o putere deosebită pe care omul nu o poate primi, Satana ar avea un avantaj în această problemă.[75] După Ellen White, *Satana a declarat că era imposibil pentru fiii şi fiicele lui Adam să ţină Legea lui Dumnezeu,*[76] făcând ca răspunderea să cadă pe Dătătorul Legii şi nu pe om. Dar *El (Hristos) a venit în lumea aceasta ca să fie ispitit în toate lucrurile ca şi noi, pentru a dovedi universului că în lumea aceasta a păcatului fiinţele umane pot trăi o viaţă pe care Dumnezeu o va aproba.*[77] *Domnul Isus a venit în lumea noastră, nu ca să descopere ce poate face Dumnezeu, ci ce ar putea omul să facă prin credinţa că puterea lui Dumnezeu poate ajuta în orice nevoie. Prin credinţă, omul trebuie să fie părtaş la natura divină şi să învingă orice ispită cu care este atacat.*[78]

Ellen White a învăţat continuu că lucrarea mântuirii, realizată de Isus Hristos, nu s-a oprit la un singur act legal, iertarea păcatelor noastre, ci această lucrare include biruinţa asupra ispitei şi a păcatului. *Hristos a venit să ne facă părtaşi*

---

[71] Idem., *Hristos, Lumina lumii*, p. 311-312.
[72] Idem., *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 22.
[73] Idem., *Semnele Timpului*, 17 iun. 1897.
[74] Idem., *Hristos, Lumina lumii*, p. 24.
[75] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 3, 139.
[76] Idem., *Semnele Timpului*, 16 ian. 1896.
[77] Idem., *Review and Herald*, 9 mar. 1905.
[78] Idem., *Manuscris 1*, 1892, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 929.

de natură divină şi viaţa Lui declară că natura umană combinată cu divinitatea nu face păcat.[79]

A fost o realitate solemnă că Isus a venit să lupte luptele ca om, în folosul omului. Ispita şi biruinţa Lui ne spun că natura umană trebuie să coopereze cu Modelul; omul trebuie să devină părtaş de natură divină.[80] *Viaţa Lui a mărturisit că prin aceeaşi putere divină pe care a primit-o este posibil pentru om să asculte de Legea lui Dumnezeu*.[81]

Fără îndoială că această încercare n-ar fi fost eficientă dacă Isus ar fi trăit o viaţă fără păcat, într-o natură umană diferită de a noastră - adică în natura lui Adam înainte de cădere. Aceasta explică de ce, având o logică impecabilă, Ellen White afirma *că marea lucrare de mântuire putea fi dusă la îndeplinire numai dacă Mântuitorul lua locul lui Adam cel căzut.*[82]

Concluzie

Ellen White scria pe o varietate de subiecte cum ar fi sănătate, educaţie, teologie, lucrarea medicală, predicarea Evangheliei şi multe altele.[83] Însă subiectul ei favorit a fost Persoana şi lucrarea lui Isus. Cu toate că ea nu tratează subiectele hristologice într-o manieră sistematică, ele abundă în scrierile ei.

Aşa cum ea a spus foarte bine: *Hristos, caracterul şi lucrarea Sa este centrul şi învelișul întregului adevăr; El este legătura care ţine laolaltă giuvaerele doctrinei. În El se găseşte sistemul complet al adevărului*.[84] Datorită acestui lucru, *natura umană a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Ea este lanţul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos şi prin Hristos, de Dumnezeu*.[85]

Aşa cum putem vedea, miezul hristologiei lui Ellen White se bazează pe lucrarea de mijlocire a lui Isus Hristos pentru împăcarea fiinţelor umane păcătoase cu Dumnezeu. Ea este în armonie perfectă cu Pavel, care spune că această împăcare este posibilă datorită întrupării lui Hristos *în asemănarea cărnii păcătoase* (Rom. 8:3).

Nu ne putem gândi la un rezumat mai bun al hristologiei lui Ellen White decât prin comentariul ei cu privire la predica de pe munte: *Hristos este scara pe care a văzut-o Iacob, cu baza sprijinită pe pământ, iar vârful atingând poarta cerului, chiar pe pragul slavei. Dacă scara aceea ar fi avut lipsă o singură treaptă la atingerea cu pământul am fi fost pierduţi. Dar Hristos ajunge la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră şi a biruit, astfel ca noi luând natura Sa să putem birui... Făcut „în*

---

[79] Idem., *Ministry of Healing*, p. 180.
[80] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 408.
[81] Idem., *Manuscris 141*, 1901, citat în *Mesaje Selectate*, vol. 3, p. 132.
[82] Idem., *Review and Herald*, 24 feb. 1874.
[83] Vezi Indexul scrierilor lui Ellen White, în care se găsesc clasificate alfabetic diferitele subiecte din scrierile lui Ellen White
[84] White, *Review ad Herald*, 15 aug. 1893.
[85] Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1, p. 244.

asemănarea cărnii păcătoase" (Rom. 8:3), El a trăit o viaţă fără păcat. Acum, prin divinitatea Sa, El ajunge la tronul cerului în timp ce prin natura Sa umană, ajunge la noi. El ne îndeamnă ca prin credinţa în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim desăvârşiţi, cum şi Tatăl nostru care este în ceruri este desăvârşit.[86]

Pentru Ellen White, Hristos manifestat în *asemănarea cărnii păcătoase* constituie condiţia fără care nu poate fi împăcare cu Dumnezeu. *Natura Sa umană completă şi desăvârşirea divinităţii Sale alcătuiesc pentru noi un teren solid prin care suntem aduşi la împăcarea cu Dumnezeu*.[87]

[86] Idem., *Hristos, Lumina lumii,* p. 311-312.
[87] Idem., *Scrisoarea 35*, 1894, citat în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7-A, p. 487.

Capitolul 4: ELLET J. WAGGONER (1855-1916)

Când E. J. Waggoner a abordat pentru prima oară problema naturii umane a lui Isus în anul 1884, Ellen White se exprimase deja foarte clar cu privire la acest subiect. În vremea aceea nimeni nu se îndoia că Hristos, la întrupare, luase asupra Sa natura umană căzută.

Waggoner s-a simţit obligat să-şi afirme convingerile, considerând acest adevăr indispensabil pentru înţelegerea planului de mântuire în general şi a îndreptăţirii prin credinţă în special. Scopul lui Waggoner nu era să confirme punctul de vedere al lui Ellen White, ci să folosească hristologia ei ca temelie pentru mesajul îndreptățirii care se obţine prin Acela care a venit *într-o fire asemănătoare cu a păcatului*.

Primele declaraţii făcute între anii 1884 şi 1888

În 1884, la scurtă vreme după ce a fost numit editor asistent la revista *Signes of the Times*, Waggoner a scris o serie de articole cu privire la natura umană a lui Isus. În ele, afirma că Hristos a venit în această lume în aceeaşi stare ca şi omul păcătos, în timp ce a rămas drept şi sfânt.

În primul lui articol din 3 iulie 1884, intitulat *Condamnat şi îndreptăţit*, citim: *Hristos a fost fără păcat; legea era în inima Lui. Ca Fiu al lui Dumnezeu, viaţa Lui era mult mai valoroasă decât a tuturor fiinţelor create atât în cer cât şi pe pământ... El a luat asupra Sa natura noastră (Evrei 2:16-17) şi asupra Lui a fost pusă „nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53:6). Pentru a ne mântui El trebuia să vină acolo unde eram noi; cu alte cuvinte, El trebuia să ia locul unui păcătos pierdut... Şi deoarece Hristos a fost „numărat printre cei cu fărădelege", a suferit pedeapsa pentru nelegiuire. Însă suferinţa lui Hristos n-a fost pentru El. El n-a făcut păcat şi „în gura Lui nu s-a găsit vicleşug*" (1 Petru 2:22).[1]

În al doilea articol, intitulat *O nouă creatură în Hristos*, Waggoner scria: *Dumnezeu a făcut pe Hristos (cel fără păcat) păcat pentru noi. El a fost făcut în toate lucrurile „asemenea fraţilor Săi"; şi aceasta înseamnă nu numai în ceea ce priveşte exteriorul, aspectul fizic, ci că El a purtat păcatul exact aşa cum îl purtăm şi noi. Păcatele pe care le-a purtat nu erau ale Lui, ci ale noastre. El n-a cunoscut păcat, totuşi, Domnul „a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor"(Isaia 53:6). Cu toate că păcatele pe care le-a purtat erau ale noastre, ele au fost socotite ale Sale şi de aceea i-au pricinuit moartea (Isaia 53:5).*[2]

În al treilea articol, care purta titlul *Sub lege*, Waggoner reafirmă că Isus *trebuia să se aşeze în exact aceeaşi condiţie a acelor pe care dorea să-i mântuiască*.

---

[1] Ellet J. Waggoner, *Semnele Timpului*, 3 iul. 1884.
[2] Ibid., 17 iul. 1884.

Aceasta nu însemna nicidecum că Isus era păcătos. Hristos a fost socotit printre păcătoşi deşi nu era unul din ei. *El a purtat păcatele lumii ca şi cum ar fi fost ale Lui*.[3]

Pentru Waggoner, expresia *născut sub lege* (Gal. 4:4) însemna nu numai că Hristos a fost supus legii, ci că El a fost supus condamnării Legii ca un păcătos. Hristos S-a aşezat în locul acelora care călcaseră Legea şi care erau condamnaţi la moarte. Iată de ce Hristos a suferit condamnarea legii.

În broşura sa, *Evanghelia în Epistola către Galateni*, publicată la începutul anului 1888, Waggoner a dat o atenţie deosebită textelor Gal.4:4; Ioan 1:14 şi Romani 8:3, toate tratând problema lui Hristos în trup. Din aceste texte el trage concluzia că *Hristos S-a născut în asemănarea cărnii păcătoase*.[4] Comentariile lui asupra textelor Filipeni 2:5-7; Romani 1:3; Evrei 2:9,16-17 şi 2 Corinteni 5:21 identifică natura umană a lui Hristos cu aceea a lumii păcătoase.

Departe de a considera subiectul tulburător, înjosirea lui Isus era pentru Waggoner un subiect de încurajare pe care dorea să-l împărtăşească cu cititorii. *Una dintre învăţăturile cele mai încurajatoare din Scriptură este că Hristos a luat asupra Lui natura omului şi că strămoşii Lui după trup erau păcătoşi. Când studiem vieţile strămoşilor lui Hristos şi vedem că au avut toate slăbiciunile pe care le avem şi noi, descoperim că nici un om nu are dreptul să-şi scuze faptele păcătoase pe temeiul eredităţii. Dacă Hristos n-ar fi fost făcut „în toate lucrurile asemenea fraţilor Lui", atunci viaţa Sa fără păcat n-ar fi fost nici o încurajare pentru noi. Puteam privi la ea cu admiraţie, dar ar fi fost o admiraţie care ne-ar fi adus disperare*.[5]

Pavel declară că Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, zice Waggoner. *Eu vă dau faptele Scripturii; nu încerc să le explic. „Fără îndoială, mare este taina evlaviei". Eu nu înţeleg cum s-a manifestat Dumnezeu în trup şi în asemănarea cărnii păcătoase. Nu ştiu cum un Mântuitor curat şi sfânt a putut să sufere toate slăbiciunile omenirii, care sunt urmarea păcatului, să fie socotit ca păcătos şi să sufere moartea unui păcătos. Eu accept pur şi simplu declaraţia Scripturii că numai aşa putea fi Mântuitorul oamenilor şi mă bucur în această cunoaştere, căci din moment ce El a fost făcut păcat, eu pot fi făcut neprihănirea lui Dumnezeu în El*.[6]

Căci Hristos s-a coborât în cele mai mari adâncimi în care căzuse omul ca să-l poată înălţa la tronul Său şi totuşi, niciodată n-a încetat să fie Dumnezeu şi nu Şi-a pierdut nici o parte din sfinţenia Sa.[7]

Acestea sunt principalele gânduri dezvoltate de Waggoner în primele sale scrieri care au tratat natura umană a lui Isus. În ceea ce priveşte legătura lor cu divinitatea lui Hristos, Waggoner clădeşte pe ele temelia pe care şi-a structurat solia

[3] Ibid., 18 sept. 1884.
[4] Idem., *Evanghelia în Epistola către Galateni*, p. 60. Waggoner a scris acest pamflet de 71 de pagini ca un răspuns la un pamflet de 85 de pagini cu titlul *Legea în Epistola către Galateni*, scris de G. I. Butler.
[5] Ibid., p. 61.
[6] Ibid., p. 62.
[7] Ibid., p. 63.

despre îndreptăţirea prin credinţă prezentată la sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis din 1888.

”Dumnezeu descoperit în trup”

Aşa cum s-a spus mai sus, niciunul dintre textele cuvântărilor lui Waggoner, prezentate la sesiunea de la Minneapolis, nu s-au păstrat. Dar în mod clar, articolele sale publicate în *Signes of the Times* imediat după sesiune ar trebui să reprezinte ideile principale ale seminariilor sale. Sesiunea s-a încheiat pe 4 noiembrie 1888 iar pe 21 ianuarie 1889 a apărut primul articol cu privire la *Dumnezeul descoperit în trup*.[8] Conţinutul lui a fost retipărit în întregime, sub acelaşi titlu în cartea *Hristos şi neprihănirea Sa*[9], publicată în 1890.

Waggoner îşi începe cartea cu un discurs privitor la divinitatea lui Hristos, apoi tratează natura Sa omenească, folosind numai Biblia pentru a prezenta *minunata istorie a naturii umane a lui Hristos*. El începe prin citarea textului din Ioan 1:14 pentru a accentua că *Isus a fost atât Dumnezeu cât şi om. La început numai Dumnezeu, El a luat asupra Sa natura umană şi a trăit printre oameni ca un muritor de rând*.[10]

Această umilire de bună voie a lui Hristos este foarte bine exprimată de Pavel, după părerea lui Waggoner, în Filipeni 2:5-8: *Este imposibil*, scrie el, *pentru noi să înţelegem cum a putut Hristos, ca Dumnezeu, să se umilească până la moartea de cruce şi este mai rău decât nefolositor pentru noi să facem speculaţii cu privire la acest subiect. Tot ce putem face este să acceptăm faptele aşa cum sunt prezentate în Biblie*.[11]

Pentru a face mai lămurit înţelesul cu privire la ceea ce s-a întâmplat atunci când *Cuvântul S-a făcut trup*, Waggoner citează Romani 8:3-4. *Un gând mic ar fi suficient să arate oricui că dacă Hristos a luat asupra Sa asemănarea omului ca să-l poată răscumpăra, trebuie să fi fost omul păcătos cu care S-a asemănat, căci El a venit să-l răscumpere... Mai mult, faptul că Hristos a luat asupra Sa nu trupul unei fiinţe fără păcat, ci a unui om păcătos, adică trupul pe care Şi l-a asumat, avea toate slăbiciunile şi tendinţele păcătoase faţă de care este supusă natura umană căzută, se vede în declaraţia că El a fost sământa lui David „după trup”. David a avut toate slăbiciunile naturii umane. El spunea despre sine: „Iată că sunt născut în nelegiuire şi în păcat m-a născut mama mea.”* (Psalmi 51:5).[12]

---

[8] Şapte articole au fost publicate în *Semnele Timpului*. Primul a fost cu privire la natura umană a lui Hristos (21 Ian. 1889). Următoarele patru au avut ca subiect divintatea lui Hristos (1,8,15 şi 22 martie 1889); ultimele două au fost intitulate *Hristos Legiuitorul* şi *Hristos,Răscumpărătorul*.

[9] Această carte a fost retipărită atât în Australia cât şi în Anglia, 1892; în Hamburg şi Basel. Vezi L.E. Froom, *Mișcarea destinului*, p. 373. În 1989 a fost tradusă și publicată în Franța.

[10] Waggoner, *Hristos şi neprihănirea Sa*, p. 24.

[11] Ibid., p. 25.

[12] Ibid., p. 26-27.

Pentru Waggoner textul din Evrei 2:16-18, confirmă această stare: *Dacă El (Hristos) a fost făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Lui, El trebuie că a suferit toate slăbiciunile şi a fost supus tuturor ispitelor*.[13] Pavel merge mai departe atunci când scrie în 2 Corinteni 5:21 că *pe Cel Ce n-a făcut păcat El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El*. Waggoner adaugă: *Mielul fără pată al lui Dumnezeu, care n-a cunoscut niciun păcat, a fost făcut păcat şi nu doar socotit ca păcătos, ci în realitate a luat asupra Sa natura păcătoasă. El a fost făcut păcat pentru ca noi să putem fi făcuţi neprihăniţi*.[14]

După ce citează încă odată Gal. 4:4-5, Evrei 2:18 şi Evrei 4:15-16, Waggoner face remarca: *Poate unii au gândit, când au citit aceste pasaje, că noi am subapreciat caracterul lui Isus coborându-L până la nivelul omului păcătos.*[15] *Din contră*, spunea el, *NOI PUR ŞI SIMPLU ÎNĂLŢĂM puterea divină a Mântuitorului nostru binecuvântat, care a coborât de bună voie la nivelul omului păcătos, pentru ca să-l poată înălţa pe om la curăţia Sa fără pată, pe care Şi-a păstrat-o în împrejurările cele mai potrivnice*.[16]

În ciuda slăbiciunilor trupului, *nici pentru o clipă natura Sa divină n-a nutrit o dorinţă rea, iar puterea divină nu s-a clătinat. Suferind în trup tot ceea ce oamenii pot suferi, El S-a întors la tronul Tatălui Său tot la fel de nepătat ca şi atunci când a părăsit curţile slavei.*[17]

Secretul biruinţei lui Hristos asupra păcatului stă în aceasta: El a fost *cuprins de slăbiciuni* şi cu toate acestea *n-a făcut păcat* deoarece puterea divină a locuit în El fără întrerupere. Acum, această putere poate fi a noastră dacă *Hristos locuieşte în inimile noastre prin credinţă*; dacă, asemenea lui Hristos, *veţi fi umpluţi cu toată plinătatea dumnezeirii* (Efes. 3:17, 19).[18]

Suferind tot ceea ce trupul omenesc a moştenit, El ştie totul şi atât de mult se identifică cu copiii Săi încât este conștient de tot ce îi constrânge pe ei şi ştie cât ajutor divin este necesar pentru împotrivire; dacă noi avem o dorinţă sinceră să rezistăm *stricăciunii şi spiritului lumesc*, El poate şi este gata să ne dea *putere cu mult mai multă decât putem noi cere şi gândi*. Noi putem avea prin har toată puterea pe care a avut-o Hristos, căci El ne-o dă fără plată.[19] *Ce minunate posibilităţi există pentru noi!*, exclama Waggoner. De aceea putem spune: *Pot totul în Hristos care mă întăreşte*.[20]

Acesta este raţionamentul lui Waggoner cu privire la subiectul *Hristos descoperit în trup.* Ca să biruim puterea păcatului, era necesar ca Hristos să vină şi să

[13] Ibid., p. 27.
[14] Ibid., p. 27-28.
[15] Ibid., p. 28.
[16] Ibid.
[17] Ibid., p. 29.
[18] Ibid.
[19] Ibid., p. 30.
[20] Ibid., p. 30-31

locuiască în *asemănarea trupului păcătos*. După ce a biruit păcatul în trup, El poate acum să asigure puterea Sa tuturor acelora care o vor accepta. În felul acesta, aceeaşi putere divină care a împuternicit pe Hristos să trăiască o viaţă fără păcat într-o natură umană păcătoasă, a făcut în stare pe păcătosul în care locuieşte Hristos să biruiască ispita şi să învingă puterea păcatului.

Aşa cum se poate vedea, hristologia lui Waggoner l-a condus în mod natural la îndreptăţirea prin credinţă. Lucrarea lui Hristos nu poate fi despărţită de Persoana Sa. Solia îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum a fost prezentată de Waggoner în 1888, nu este decât o aplicare practică a hristologiei lui. Deoarece Hristos S-a identificat în mod desăvârşit cu natura umană căzută, lucrarea Sa în noi nu este limitată doar la o tranzacţie legală - iertarea de păcat - ci ea conţine şi curăţirea *de orice nelegiuire* (1 Ioan 1:9).[21]

Când Hristos ne acoperă cu mantia neprihănirii Sale, nu ne oferă un acoperământ pentru păcat, ci ne îndepărtează păcatul... El ne curăță în realitate de vină; și dacă este curăţit de vină, este îndreptăţit, făcut drept, omul a trecut printr-o schimbare radicală. El este cu siguranţă un alt om... *El este o făptură nouă* (2 Cor 5:17).[22]

Realizarea cea mai mare a lui Waggoner n-a fost numai să reintroducă principiul îndreptăţirii prin credinţă în Biserica Adventistă, ci şi să aplice hristologia la lucrarea de mântuire. Pentru Luther, îndreptăţirea prin credinţă a fost pur şi simplu o tranzacţie legală.

Declarația de credință de la Concord confirmă aceasta: *Toată neprihănirea noastră este în afara noastră; ea locuieşte în întregime în Isus Hristos*. Pentru Waggoner, pe de altă parte, îndreptăţirea include acţiunea lui Hristos în om ca să-l facă drept (Rom. 5:19) prin puterea pe care Dumnezeu o dă celui care crede în Hristos şi Îl primeşte în inimă (Ioan 1:12).

În ultima sa carte, *Legământul cel veșnic*, publicată în Londra în anul 1900, Waggoner face următoarea declaraţie: *Înainte de a veni sfârşitul şi la vremea revenirii lui Hristos, trebuie să fie pe pământ un popor nu deosebit de numeros în raport cu numărul locuitorilor pământului, ci destul de mare încât să fie cunoscut pe tot pământul, în care "toată plinătatea lui Dumnezeu" să se descopere chiar aşa cum a fost în Isus din Nazaret. Dumnezeu va demonstra în faţa lumii că ceea ce a făcut cu Isus din Nazaret poate face cu oricine care se predă Lui*.[23]

---

[21] Ibid., p. 59.

[22] Ibid., p. 66.

[23] Idem., *The Everlasting Covenant*, p. 366. Arthur G. Daniells a recomandat această carte lui W. C. White într-o scrisoare datată 12 mai 1902: „Sunt profund convins că ceva ar trebui să fie făcut pentru a aşeza un fluviu de lumină în casele poporului nostru. Nu ştiu o carte mai bună pentru a face lucrul acesta, în afară de Biblie, decât cartea fratelui Waggoner." (citat de Olsen în cartea *Prin criză spre victorie*, p. 231).

Waggoner îşi confirmă hristologia (1891-1902)

De-a lungul anilor 1890, Waggoner se bucura de un mare grad de autoritate în Biserica Adventistă. Susţinut de Ellen White şi în colaborare cu colegul lui A.T. Jones, i s-a dat ocazia să prezinte solia îndreptăţirii prin credinţă la adunări de tabără, la mari convenţii pastorale şi la diferite sesiuni ale Conferinţei Generale.

La sesiunea Conferinţei Generale din anul 1891, Waggoner a fost invitat să prezinte o serie de 16 studii pe care le-a devotat Epistolei către Romani.[24] Cu greu ar fi putut alege o epistolă mai favorabilă pentru a dezvolta ideea majoră a soliei îndreptăţirii prin credinţă. În special, două pasaje au fost relevante pentru subiectul naturii umane a lui Isus.

Declaraţia lui Pavel în Romani 1:3 cu privire la urmaşii lui David, a oferit prima ocazie. Pavel spune că Isus Hristos *a fost născut din sămânţa lui David după trup*. De aceea, Waggoner ne invită: *să citim istoria lui David şi a împăraţilor care au venit după el şi care au devenit strămoşii lui Isus şi veţi vedea că din punct de vedere omenesc, Domnul a fost cu minusuri, ca înaintaşii Lui, tot atât de rău ca oricare altul. Mulţi dintre ei fuseseră desfrânaţi, şi idolatri cruzi. Deşi Isus a fost afectat de slăbiciuni, El n-a păcătuit şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug* (1 Petru 2:22). Aceasta pentru a da curaj oamenilor din situaţiile cele mai de jos ale vieţii. Aceasta trebuie să arate că puterea Evangheliei harului lui Dumnezeu poate învinge ereditatea.[25]

Cu privire la declaraţia că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său *în asemănarea cărnii păcătoase*, Waggoner declară: *Există o idee larg răspândită că aceasta înseamnă că Hristos a simulat un trup păcătos, că n-a luat asupra Sa, în realitate, trup păcătos ci doar a părut că este aşa.*[26]

Pentru a dovedi netemeinicia acestei opţiuni, Waggoner a citat Evrei 2:17, care afirmă că *Isus a trebuit să fie făcut asemenea fraţilor Săi, ca să poată fi un mare preot milos şi credincios în lucrurile care aparţin lui Dumnezeu, ca să facă împăcare pentru păcatele norodului*. Apoi citează Galateni 4:4-5 unde Pavel declară că Isus a fost *născut din femeie, născut sub lege ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege*. Urmează concluzia: *El a luat acelaşi trup pe care-l au toţi cei născuţi din femeie.*[27]

În cele din urmă, ca să stabilească raţiunea pentru venirea lui Hristos în asemănarea cărnii păcătoase, Waggoner aşează faţă în faţă Romani 8:3-4 şi 2 Corinteni 5:21. *Primul spune că Hristos a fost trimis în asemănarea cărnii păcătoase, astfel ca îndreptăţirea legii să poată fi împlinită în noi*. Cel de al doilea spune că *Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi*, deşi El n-a cunoscut păcat, *ca să putem fi neprihănirea lui Dumnezeu în El*.[28]

---

[24] Idem., *Buletinul Conferinţei Generale*, 1891. *Semnele Timpului*, oct. 1895 și sept. 1896.
[25] Idem., *Waggoner despre Romani*, p. 12.
[26] Ibid., p. 128.
[27] Ibid.
[28] Ibid.

În toate aceste explicaţii, Waggoner leagă continuu întruparea lui Hristos cu scopul răscumpărării: să elibereze fiinţele omeneşti de sub puterea păcatului şi a morţii prin puterea Duhului de viaţă care este în Isus Hristos (Rom. 8:2).

În 1892, Waggoner a acceptat o chemare de a merge în Anglia și să devină editor al revistei *Adevărul Prezent*. El a stat acolo până în 1902. În acest timp a fost invitat să ia parte la sesiunea Conferinţei Generale din 1897 unde a prezentat 19 studii bazate pe primele capitole ale Epistolei către Evrei. Aceasta nu este o surpriză, ţinând cont că aceste capitole conţin dovada cea mai clară a naturii divine şi umane a lui Hristos.[29]

Încă o dată, Waggoner a avut ocazia să-şi prezinte hristologia, care era în acord cu aceea a Comitetului Conferinţei Generale şi a bisericii. Dacă n-ar fi fost așa, ei n-ar fi ales să-l invite pe Waggoner să facă tot drumul din Anglia pentru acest eveniment deosebit.

Waggoner a repetat poziţia lui, pe care am analizat-o, cu privire la natura umană a lui Isus. La un moment dat a parafrazat pe apostolul Pavel: *Dacă mărturisim cu gura noastră că Domnul Isus, care a venit în trupul nostru şi vom crede în inima noastră că Dumnezeu L-a înviat din morţi - că El este o putere vie - vom fi mântuiţi*.[30]

Pentru a se asigura că publicului îi era clar acest punct, Waggoner a insistat: *Cuvântul a fost făcut trup desăvârşit în Adam, dar în Hristos, Cuvântul a fost făcut trup căzut. Hristos coboară până în adânc şi acolo este Cuvânt trup, trup păcătos*.[31]

Într-un articol în *Semnele Timpului*, intitulat *Dumnezeu descoperit în trup*, Waggoner menţionează că păcatele noastre n-au fost puse asupra lui Hristos în mod simbolic, ci au fost puse în realitate asupra Lui.[32] De asemenea, în comentariul lui la Epistola către Galateni publicat în anul 1900, subliniază cu toată puterea că Hristos a purtat păcatele noastre *în propriul Său trup* (1 Petru 2:24). *Păcatele noastre*, scria el, *n-au fost puse asupra lui Isus în mod figurativ, ci au fost "în trupul Său". El a fost "făcut blestem" pentru noi, "a fost făcut păcat" pentru noi şi ca urmare, a suferit moartea pentru noi... Acelaşi text care ne spune că El a purtat păcatele noastre "în trupul Său" are grijă să ne spună că El "n-a făcut păcat". Este pentru slava Sa veşnică şi pentru mântuirea noastră din păcat faptul că El a purtat păcatul asupra Lui şi în El, fiind în realitate făcut păcat pentru noi, cu toate acestea nu face nici un păcat*.[33]

Concluzie

Aceasta este esenţa hristologiei lui Waggoner. Dacă poziţia lui n-ar fi fost în armonie cu credinţa Bisericii, Comitetul Conferinţei Generale nu l-ar fi invitat la

---

[29] Aceste studii sunt publicate în *Buletinul Conferinţei Generale*, 1897, sub titlul *Studii din Cartea către Evrei.*

[30] *Buletinul Conferinţei Generale*, 1897, vol. 2, p. 12.

[31] Ibid., vol. 1, p. 57.

[32] Waggoner, *Semnele Timpului*, 21 ian. 1889.

[33] Idem., *The Glad Tidings*, p. 62.

sesiunea din 1901 ca să respingă *doctrina ciudată* a mişcării *Holy Flesh* (trup sfânt), potrivit căreia Hristos a luat *natura lui Adam înainte de cădere*.[34]

Dacă este un subiect care revine în învăţătura lui Waggoner este cu siguranţă hristologia lui. Lucrarea lui, *Mărturisire de credinţă*, scrisă cu puţin înainte de moartea sa în 1916, rămâne cea mai bună dovadă a acestei realităţi. Acolo el exprimă din nou paradoxul lui Hristos, care a luat asupra Sa natura *omului păcătos,* în timp ce oferă o *viaţă desăvârşită* - liberă de păcat, o viaţă de biruinţă asupra morţii. *Astfel, în Hristos, Dumnezeu Şi-a dat viaţa pentru şi în favoarea oamenilor păcătoşi. Aceasta este totalitatea Evangheliei*.[35]

[34] Acest eveniment va fi tratat în capitolul 7.
[35] *Mărturisirea de credinţă*, p. 8, 10. Vezi Webster *Curente în hristologia adventistă*, p. 222, 223

Capitolul 5: ALONZO T. JONES (1850 - 1923)[1]

Predicator entuziast, editor al câtorva reviste[2] şi autor al mai multor lucrări[3], Alonzo T. Jones a fost unul dintre conducătorii spirituali proeminenţi ai Bisericii Adventiste în anii 1890.

S-a născut la 21 aprilie 1850, la Rockhill, Ohio. La vârsta de 20 de ani s-a înrolat în armată pentru trei ani. Această experiență i-a întărit spiritul de disciplină şi o anumită duritate în relaţii. În timp ce majoritatea camarazilor căutau distracţii în timpul lor liber, Jones prefera să citească lucrări de istorie sau publicaţii adventiste, în paralel cu Biblia. În felul acesta el a acumulat mare parte din cunoștința de bază de care avea nevoie în lucrarea lui viitoare ca pastor şi scriitor.

După ce a făcut stagiul militar, a cerut botezul în Biserica Adventistă. A fost numit predicator pe Coasta de Vest. În luna mai 1885 a fost angajat ca editor asistent la revista *Semnele Timpului*, o poziţie pe care a deţinut-o, alături de E. J. Waggoner, până în 1889.

Deşi au fost foarte deosebiţi unul de altul, aceşti doi bărbaţi au colaborat foarte strâns în predicarea soliei îndreptăţirii prin credinţă. Cu sprijinul lui Ellen White, ei au revoluţionat sesiunea Conferinţei Generale de la Minneapolis din 1888. Ca urmare, timp de doi ani, Comitetul Conferinţei Generale i-a numit pe Waggoner şi Jones să prezinte această solie în adunări de tabără, la convenţii pastorale, în instituţii şi în bisericile din toată ţara. Până la momentul plecării spre Australia, în anul 1891, Ellen White i-a acompaniat adesea. Ea considera solia lor ca venind de la Dumnezeu.

După plecarea lui Waggoner în Anglia în anul 1892, Jones a rămas să susţină interesul faţă de solia din 1888. El a împlinit această lucrare în mod strălucit, cu deplina aprobare a conducătorilor Bisericii. În anii 1890, la fiecare sesiune a Conferinţei Generale îi era rezervat un timp în program pentru el ca să prezinte diferitele aspecte ale *întreitei solii îngereşti*, deoarece colecţia sa de studii biblice era bine cunoscută.

Datorită interesului în libertatea religioasă, Jones a fost ales în 1889 editorul șef al revistei *American Sentinel*. În anul 1897 i s-a cerut să fie membru al Comitetului Conferinţei Generale şi în acelaşi timp, editor şef la *Review and Herald*. Apoi, la sesiunea Conferinţei Generale din 1901 a fost numit preşedinte al Conferinţei California, poziţie pe care a deţinut-o până în 1903.

---

[1] *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, p. 707. Vezi de asemenea George R. Knight, *De la 1888 la apostazie, Cazul lui A.T. Jones*

[2] *Semnele Timpului*, *Review and Herald* şi *American Sentinel*.

[3] *Mesajul Îngerului al Treilea*, predici prezentate la sesiunea Conferinţei Generale din 1895 de către A. T. Jones, publicate de către John O. Ford; *The Consecrated Way to Christian Perfection* (Pacific Press Pub. Assn. 1905); *Lessons on Faith*, o colecție de articole și predici publicate de John O. Ford

Jones a fost apoi invitat să poarte răspunderea Departamentului de Libertate Religioasă la nivelul Conferinţei Generale din Washington. La început a acceptat invitaţia, dar apoi a renunțat şi a mers la Battle Creek ca să lucreze în colaborare cu dr. J. H. Kellogg, sub influenţa căruia a ajuns în conflict cu Conferinţa Generală. Ca urmare, i s-au retras numirile din slujbele în cadrul bisericii. În cele din urmă, din cauza unei ostilităţi crescânde faţă de conducerea Bisericii, i s-a retras calitatea de membru în anul 1909.

Înainte de despărţire însă, A. G. Daniells, preşedintele Conferinţei Generale, a încercat o reconciliere la sesiunea din 1909. Din anumite motive, Jones a respins această deschidere. Începând de atunci, cu toate că a rămas un păzitor al Sabatului care a continuat să adere la majoritatea doctrinelor fundamentale adventiste, a rămas în afara Bisericii. Mai mult, aşa cum remarca biograful lui, George R. Knight, *în ciuda ostilităţii faţă de biserica organizată, Jones părea că doreşte prietenia adventistă*.[4] A murit la 12 mai 1923, la Battle Creek, ca urmare a unei hemoragii cerebrale.

Mai este credibilă solia lui Jones ?

Datorită ultimei sale despărţiri de Biserică, unii adventişti pun serios la îndoială valoarea sau validitatea soliei transmisă de Jones. Desigur, ca regulă generală, solia unuia care nu rămâne statornic în credinţă până la sfârşit, tinde să-şi piardă credibilitatea.[5]

În cazul lui Jones însă, această despărţire s-a produs datorită conflictului cu organizaţia, nu cu credinţa. George R. Knight scrie: *După ce am studiat viaţa lui timp de câţiva ani, mi se pare aproape imposibil să cred că Jones cel puternic din anii 1890 ar fi putut naufragia în credinţă. Pe de altă parte, mi se pare aproape imposibil - având în vedere mândria lui, opiniile lui puternice şi extremismul lui, să cred că ar fi putut face altceva. Cheia viitorului lui se află în solia care era atât de apropiată inimii lui - să îngăduie puterii Duhului Sfânt să transforme viaţa lui, prin credinţă. În acest punct a greşit el. Avea o teorie corectă a adevărului, dar a eşuat în practicarea lui*.[6]

În acelaşi mod, Ellen White a accentuat deosebirea dintre solie şi sol. Ea avea o înţelegere corectă a ambelor. Ea primise solia lui ca fiind inspirată din cer. N-a ezitat să o predice personal. Dar din cauza opoziţiei pe care Jones şi Waggoner a trebuit să o întâmpine, s-a temut că vor fi descurajaţi şi în cele din urmă *biruiţi de ispitele vrăjmaşului*. Totuşi, ea avertizează: *Dacă, totuşi, lucrul acesta s-ar întâmpla, aceasta n-ar dovedi că ei n-au avut solia de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care ei au făcut-o a fost o greşeală*.[7]

[4] Knight, p. 255.
[5] Froom, în *Mişcarea Destinului* ignoră aproape în întregime rolul şi solia lui A. T. Jones.
[6] Knight, p. 256.
[7] E. White, *Scrisoarea 24*, 1892.

Această mărturie este demnă de crezare, având în vedere împrejurările care, din nefericire, au justificat ulterior temerile lui Ellen White cu privire la mesageri. Fără îndoială, era conștientă de originea mesajului predicat de Jones şi Waggoner, cu toate că uneori i-a corectat în anumite puncte.[8] După ce a citit în Australia cele 24 de studii prezentate de Jones la sesiunea Conferinţei Generale din 1893, Ellen White a scris: *Ştim că fratelui Jones i s-a dat solia pentru timpul acesta - hrană la timp potrivit pentru turma flămândă a lui Dumnezeu. Cei care, prin prejudecată, nu vor pune o barieră inimii împotriva soliei trimise din cer, vor simți duhul şi forţa adevărului.*[9]

Jones s-a bucurat şi de încrederea conducătorilor bisericii, după cum scria Arthur L. White: *Se pare că atitudinea adevărată a bisericii şi a conducătorilor ei faţă de Jones şi Waggoner, după sesiunea din 1888, este cel mai bine reflectată de invitaţiile care le-au fost adresate acestor doi bărbaţi să conducă studii biblice la sesiunile Conferinţei Generale ţinute în următorii zece ani. Comitetul Conferinţei Generale era responsabil cu plănuirea Conferinţei Generale şi cu alegerea vorbitorilor. Organizaţia Bisericii avea mulţi predicatori buni. Alegerile făcute descoperă sentimentele conducătorilor Bisericii.*[10]

Doar o scurtă privire la numărul impresionant de studii biblice prezentate la diferitele sesiuni ale Conferinţei Generale din 1891 până în 1899 va fi suficientă să stabilească nivelul de încredere de care se bucurau: 17 ale lui Waggoner în 1991; 24 ale lui Jones în 1893; 26 ale lui Jones în 1895; 19 ale lui Waggoner şi 11 ale lui Jones în 1897; 3 ale lui Waggoner şi 7 ale lui Jones în 1899. Niciodată nu li s-ar fi cerut acestor bărbaţi să prezinte, aşa cum au făcut, diferitele aspecte ale întreitei solii îngereşti, dacă aceștia n-ar fi fost în armonie cu credinţele bisericii.

Hristologia lui Jones

Jones vorbea cu profunzime despre natura umană a lui Hristos; mai întâi în nenumărate articole în *Review and Herald*, al cărei editor-șef era[11] și mai târziu în studiile biblice prezentate la sesiunile Conferinţei Generale din 1893 şi 1895 sub titlul *Întreita solie îngerească*[12] şi în cele din urmă într-un pamflet *Calea consacrată spre desăvârşirea creştină*[13], publicată la încheierea lucrării lui în 1905.

---

[8] De exemplu vezi E. White *Mesaje Selectate*, vol.1, p. 377-379.

[9] E. White, Manuscris 1180. Vezi Robert J. Wieland *Ellen G. White Endorsements of the 1888 Message, as Brought by Jones and Waggoner.*

[10] Arthur L.White, *Ellen White, anii singuratici*, (Washington, D. C., Review and Herald Pub. Assn., 1984), p. 412-413.

[11] A. T. Jones, *Review and Herald*, 18 feb. 1896; 16 nov. 1897; 11 și 18 apr. 1899; 4,11,18 și 25 dec. 1900; 1 și 22 ian. 1901.

[12] Vezi *Buletinul Conferinţei Generale,* 1893 şi 1895.

[13] Jones, *Calea consacrată spre desăvârşirea creştină* (Mountain View, California, Pacific Press Pub., 1984).

În cadrul acestui studiu este imposibil să intrăm în toate amănuntele soliei expuse de Jones. Va fi suficient aici să definim punctele principale ale hristologiei lui. Mai întâi, să stabilim clar că Jones a prezentat totdeauna pe Hristos ca Dumnezeu. Pentru el, *atât de deplină este natura Sa, natura lui Dumnezeu, încât este imprimarea substanţei lui Dumnezeu. El este Dumnezeu.* [14] Jones declara: *Este esenţial să cunoaştem primul capitol din Evrei ca să descoperim care este natura revelată în al doilea capitol din Evrei* ***ca om***.[15]

În prezentările din anul 1893, Jones a confirmat învăţătura lui Waggoner cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. El afirma că *Isus S-a împărtăşit de aceeaşi carne şi sânge pe care le avem şi noi*.[16] Iar în al zecelea studiu, a explicat cum Dumnezeu a întreţesut în Hristos *mantia neprihănirii*, oferită să fie îmbrăcată de cei care-L primesc.

Jones declara: *Acea îmbrăcăminte a fost ţesută într-un trup omenesc. Trupul omenesc, trupul lui Hristos, a fost războiul, nu-i aşa? Haina aceasta a fost ţesută în Isus, în acelaşi trup pe care-l avem tu şi eu. ACEL TRUP CARE ESTE AL TĂU ŞI AL MEU, PE CARE L-A PURTAT Hristos în această lume - acela a fost războiul în care Dumnezeu a ţesut haina aceea pentru tine şi pentru mine să o purtăm în trup şi El doreşte să o purtăm acum*. [17]

Prezentările cele mai complete şi mai amănunţite au fost prezentate de Jones la sesiunea Conferinţei Generale din 1895. Din cele 26 de studii, şase sunt alocate doctrinei Întrupării.[18] În cursul acestor prezentări, Jones făcea observaţia că natura lui Hristos fusese obiectul unui studiu profund timp de *trei sau patru ani*, dar că Dumnezeu îi condusese *mult mai departe* în acest subiect. [19] Jones credea că avea argumente noi în stare să consolideze învăţătura cu privire la natura umană a lui Hristos.

Raportul sugerează că după sosirea lui în Anglia în anul 1892, Waggoner a trimis lui Jones scrierile episcopului anglican Edward Irving, bine cunoscut pentru hristologia lui. Este foarte clar că Jones citise lucrările lui Irving şi ele avuseseră o influenţă asupra argumentelor şi expresiilor aflate în prezentările din anul 1895.[20]

Înţelegerea lui Jones cu privire la natura umană a lui Isus precum şi aplicaţiile practice pentru viaţa creştină pot fi rezumate în patru concepte principale:

---

[14] Ibid., p. 16.
[15] Ibid.
[16] *Buletinul Conferinţei Generale*, 1893, p. 207.
[17] Ibid.
[18] *Buletinul Conferinţei Generale*, 1895. Ultimile 16 studii au fost publicate de John O. Ford: *Solia Îngerului al Treilea, Predici ținute la Conferința Generală din 1895* de A. T. Jones (Angwin, California, Pacific Union College Press, 1977).
[19] Ibid., 1895, p. 330.
[20] William H. Grotheer, *O Istorie a interpretării doctrinei întrupării așa cmu este învățată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea*, p. 30,32.

1. Natura umană căzută a lui Hristos

Jones nu avea nici cea mai mică îndoială că Hristos a luat asupra Sa natura umană sau păcătoasă a omului - *asemenea cărnii păcătoase*. Acest tip de exprimare se întâlneşte de peste 90 de ori în prezentările lui din anul 1895. [21]

Nemulţumit doar cu afirmarea adevărului acestei solii, Jones dorea să explice logica ei. În scopul acesta a început să accentueze originea comună a naturii umane a lui Hristos şi aceea a tuturor oamenilor. Pentru a demonstra punctul lui de vedere, el citează Evrei 2:11 - *Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-unul*. Pe baza acestui verset, Jones trăgea concluzia că *în natura Sa umană, Hristos a venit din omul din care noi toţi am venit... Un om este sursa şi capul întregii naturi umane. Iar genealogia lui Hristos, ca a fiecăruia dintre noi, se întoarce la Adam... Toţi cei care venim dintr-un om, după trup, suntem dintr-unul. Astfel, în ceea ce priveşte partea omenească, natura lui Hristos este cu siguranţă natura noastră.* [22]

Ce fel de trup este el în realitate? întreba Jones. *Ce fel de trup unic este acela pe care lumea îl ştie? Exact acelaşi trup pe care îl avem tu şi eu. Această lume nu cunoaşte nici un alt trup de om şi n-a cunoscut altul până când nu s-a creat nevoia venirii lui Hristos. De aceea, pentru că lumea aceasta cunoaşte numai acest fel de trup cum avem noi, cum este acum, este cu siguranţă adevărat că atunci când „Cuvântul S-a făcut trup”, El a fost făcut exact un trup cum este al nostru. Nu poate fi altfel.* [23]

Sprijinindu-se pe aceste texte din Evrei 2:14-18, Jones sublinia faptul că Hristos s-a împărtăşit de trup şi de sânge în acelaşi fel în care noi ne împărtăşim de trup şi de sânge. *El n-a luat asupra Sa natura îngerilor, ci a luat asupra Sa natura lui Avraam. Dar natura lui Avraam şi a seminţei lui Avraam este numai natura umană. De aceea în toate privinţele, se cuvenea să fie făcut asemenea fraţilor Săi. În câte lucruri? În toate lucrurile. Atunci, în natura Sa umană, nu există nici o deosebire între El şi voi*. [24]

Jones pune întrebarea: *Poţi vedea că mântuirea noastră se găseşte tocmai aici? Nu vezi că este chiar acolo unde Hristos vine la noi? El a venit la noi chiar acolo unde suntem ispitiţi şi a fost făcut ca şi noi acolo unde suntem ispitiţi; şi acolo este punctul în care ne întâlnim cu El - Mântuitorul cel viu împotriva puterii ispitei*. [25]

2. Păcatul condamnat în trup

Când Jones a ajuns să trateze ispitele la care a fost supus Hristos, s-a referit la Evrei 4:15 - *Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi - dar fără păcat*.

---

[21] Vezi Ralph Larson, *Cuvântul S-a făcut trup*, p. 67.
[22] *Buletinul Conferinţei Generale*, 1895, p. 231.
[23] Ibid., p. 232. În această argumentare Jones aproape îl cita pe Edward Irving, care declarase: „Faptul că Hristos a luat natura noastră căzută este foarte clar, deoarece n-a fost nimeni altul capacitat să o ia.”, Grotheer p. 30
[24] Ibid., p. 233.
[25] Ibid.

Fără îndoială, declara Jones, *El nu putea să fie ispitit în toate lucrurile cum sunt eu, dacă nu era în toate lucrurile cum sunt eu... Hristos a fost în locul şi avea natura întregului neam omenesc. Şi în El întâlnim toate slăbiciunile omenirii așa încât orice om de pe pământ care poate fi ispitit, să găsească în Isus Hristos putere împotriva ispitei şi izbăvire de sub puterea ei. Acesta este adevărul*.[26]

În al paisprezecelea studiu, Jones s-a întors la ceea ce orice om a moştenit de la Adam. *Astfel toate înclinaţiile către păcat care există în neamul omenesc au venit de la Adam. Dar Isus Hristos a simţit toate aceste ispite; El a fost ispitit în toate punctele, în trupul pe care l-a moştenit de la David, de la Avraam, şi de la Adam.... Astfel în trupul lui Isus Hristos - nu în Sine, ci în trupul Său - trupul nostru pe care l-a luat în natură umană - în el erau aceleaşi înclinaţii către păcat care sunt în tine şi în mine... Şi astfel, fiind în asemănarea cărnii păcătoase, El a osândit păcatul în trup*.[27]

De aceea, spunea Jones, *toate înclinaţiile către păcat care sunt în trupul omenesc, erau şi în trupul Lui omenesc şi nici una din ele nu i s-a îngăduit să se manifeste. El le-a biruit pe toate. Şi în El toţi avem biruinţă asupra tuturor*.[28]

Ca să-şi clarifice explicaţia, Jones permite *o deosebire între înclinaţia către păcat şi apariţia deschisă a acelui păcat în fapte*.[29] În supunerea faţă de *marea lege a eredităţii*, Hristos a acceptat să fie ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără să se predea puterii ispitei pe care o purta în trupul Său. De aceea Jones declară: *El este un Mântuitor complet. El este un Mântuitor din păcatele comise şi Biruitorul înclinaţiilor de a comite păcate. În El avem biruinţa*.[30]

Jones declara că n-ar fi fost nici o taină dacă Dumnezeu s-ar fi descoperit într-un trup care nu ar fi fost supus puterii păcatului. *Dar minunea este că Dumnezeu poate face acest lucru prin şi într-un trup păcătos. Aceasta este taina lui Dumnezeu - Dumnezeu descoperit în trup păcătos. În Isus Hristos, Dumnezeu a demonstrat înaintea universului că El poate să ia în stăpânire trupul păcătos în care să manifeste prezenţa Sa, puterea Sa şi slava Sa, în loc să se manifeste păcatul*.[31]

3. Natura lui Adam: înainte sau după cădere?

Pentru Jones, această chestiune n-ar fi trebuit ridicată niciodată. *Al doilea Adam nu a venit cum a fost primul Adam, ci aşa cum erau urmaşii lui la vremea când a venit El... al doilea Adam a venit la un timp în degenerarea neamului omenesc, acolo unde se ajunsese de la căderea primului Adam*.[32] *Isus a venit aici pe teritoriul Satanei şi a luat natura umană la punctul la care o adusese Satana*.[33]

---

[26] Ibid., p. 233-234.
[27] Ibid., p. 266-267.
[28] Ibid., p. 267. Vezi de asemenea Jones *The Consecrated Way to Christian Perfection*, pp. 40,41
[29] Ibid.
[30] Ibid.
[31] Ibid., p. 303.
[32] Ibid., p. 435.
[33] Ibid., p. 448.

Se vede clar că unii delegaţi n-au înţeles cum era posibil ca Isus să aibă *trup păcătos* fără să fie păcătos. De aici s-au ridicat întrebări la care Jones a fost obligat să răspundă. Imediat a fost obligat să facă apel la învăţătura privitoare la Imaculata Concepţie. *Ideea falsă că El este atât de sfânt încât ar fi cu totul nepotrivit pentru El să vină atât de aproape de noi şi să aibă aceeaşi natură pe care o avem noi - păcătoşi, depravaţi, naturi umane căzute – își are izvorul în acea vrăjmăşie care este împotriva lui Dumnezeu şi care desparte pe om de Dumnezeu - papalitatea.* [34]

Potrivit acestei învățături, *Maria trebuie să se nască imaculată, desăvârşită, fără păcat şi mai presus de heruvimi şi de serafimi; şi atunci Hristos a trebuit să se nască din ea astfel încât să-Şi ia natura umană de la ea absolut fără păcat. Dar aceasta Îl aşează mult mai departe de noi decât de heruvimi şi de serafimi şi într-o natură fără păcat... Am nevoie de cineva care să mă ajute, care cunoaşte ceva despre natura păcătoasă; deoarece aceasta este natura pe care o am; şi Domnul a luat această natură. El S-a făcut una cu noi.* [35]

Unii delegaţi au simţit că Jones, mergea prea departe când spunea că Isus a avut aceleaşi slăbiciuni ca şi noi. Ei l-au confruntat cu o declaraţie a lui Ellen White: *Isus este fratele nostru în slăbiciuni dar nu în a avea aceleași pasiuni/dorințe păcătoase*. Jones a răspuns accentuând deosebirea dintre trupul lui Isus şi mintea Lui. *El a fost făcut în asemănarea trupului păcătos şi nu în asemănarea minţii păcătoase. Nu târâţi mintea Sa în trup... Trupul Lui a fost trupul nostru, dar mintea era „mintea lui Hristos Isus. De aceea este scris: „Să aveţi în voi gândul care era în Hristos Isus".*[36] *La început, în grădina Eden,* explica Jones, *Adam şi Eva avuseseră mintea lui Isus Hristos. Prin îngăduinţa de a fi seduşi ei au devenit robii duhului lui Satana, iar noi după ei. Isus a venit să lupte pe terenul lui Adam, acolo unde el a pierdut. Şi prin biruinţa Sa, mintea lui Dumnezeu este adusă înapoi iarăşi la fiii oamenilor şi Satana este învins.* [37] *Isus Hristos a venit chiar în trupul nostru dar cu o minte care şi-a păstrat integritatea împotriva oricărei ispite, împotriva oricărei tendinţe către păcat - o minte care n-a consimţit niciodată să fie dusă la păcat - nu, niciodată, nici în cea mai slabă umbră a gândului.* [38]

Pentru a-şi susţine argumentarea, Jones a citat o declaraţie dintr-un articol în care Ellen White accentuează cele două naturi ale lui Isus, umană şi divină, pe baza textului din Filipeni 2:6-7 şi Evrei 1:3.[39] Apoi Jones a citat din manuscrisul *Viaţa lui Isus*, care nu era încă tipărit: *Pentru a aduce la îndeplinire marea lucrare de răscumpărare, Răscumpărătorul a trebuit să ia locul omului căzut... Pentru a înălţa pe omul căzut, Hristos a trebuit să ajungă la el acolo unde se afla. El Şi-a asumat natura umană care purta slăbiciunile şi degenerarea neamului omenesc. S-a umilit*

---

[34] Ibid., p. 311.
[35] Ibid.
[36] Ibid., p. 327.
[37] Ibid.
[38] Ibid., p. 328.
[39] E. White, *Review and Herald*, 5 iul. 1887.

până la cele mai de jos adâncimi ale suferinţelor omeneşti ca să poată simţi cu omul şi să-l răscumpere din degradarea în care-l aruncase păcatul... Hristos a luat natura omenească cu toate slăbiciunile ei. A luat natura omului cu posibilitatea de a fi biruit de ispită şi S-a sprijinit pe puterea divină care să-L păzească. [40]

Jones a încheiat: *Vedeţi, suntem pe un teren sigur tot timpul, astfel că atunci când se spune că El (Hristos) a luat trupul nostru, dar n-a fost părtaş la slăbiciunile noastre, este foarte adevărat, este foarte corect, deoarece mintea Sa divină n-a consimţit niciodată la păcat. Şi această minte ne este adusă nouă prin Duhul Sfânt care ne este dat fără plată.* [41]

Unii au socotit că Jones a admis în realitate că Hristos n-a avut slăbiciuni ca noi. [42] Nicidecum. Jones a făcut tot ce a putut mai bine ca să clarifice deosebirea dintre tendinţele ereditare către păcat care sunt comune tuturora dintre noi şi obiceiurile vinovate pe care le cultivăm, supunându-ne ispitei. *Trupul lui Isus Hristos a fost trupul nostru şi în el se găsea tot ce este în trupul nostru - toate înclinaţiile către păcat care sunt în trupul nostru erau şi în trupul Lui, împingându-L să consimtă la păcat.*[43] De asemenea, Isus a purtat în trupul Său patimile noastre prin ereditate, în putere dar niciodată în faptă. Iată de ce Jones a fost în stare să spună fără să se contrazică: *Aceasta nu înseamnă că Hristos a fost părtaş la patimile noastre; El avea patimile noastre, dar niciodată n-a participat la ele. Întreaga problemă a naturii umane a lui Hristos constă în înţelegerea acestei deosebiri.* [44]

4. Biruinţa posibilă prin Isus Hristos

Fără îndoială că biruinţa lui Hristos asupra păcatului în trup îi oferă lui Jones argumentul că fiecare din ucenicii Mântuitorului poate să învingă păcatul. În fond, chiar pentru acest scop a trimis Dumnezeu pe Isus Hristos: să condamne păcatul în trup *pentru ca Legea să fie împlinită în noi, care nu mai trăim după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului* (Rom. 8:2-4).

În Isus Hristos, așa cum era în trup păcătos, Dumnezeu a demonstrat înaintea universului că El poate să pună stăpânire pe trup astfel încât să-Şi manifeste prezenţa Sa, puterea Sa şi slava Sa, în loc ca păcatul să câștige. Şi tot ceea ce Fiul cere de la orice om pentru a realiza aceasta în el, este ca omul să-L lase pe Domnul să-l aibă așa cum Hristos aparținea lui Dumnezeu. [45]

În anul 1893, Jones extrăgea această lecţie practică din biruinţa lui Hristos asupra păcatului: *Aşa cum Dumnezeu a ţesut haina neprihănirii în trupul lui Hristos, tot aşa El (Dumnezeu) doreşte ca şi noi să o purtăm acum și atunci când trupul va fi*

[40] A. T. Jones în *Buletinul Conferinţei Generale*, 1895, p. 332-333.
[41] Ibid., p. 333.
[42] Knight, p. 139.
[43] A. T. Jones în *Buletinul Conferinţei Generale*, 1895, p. 328.
[44] Ellen White confirmă punctul de vedere al lui Jones. Pe de o parte ea spunea că Hristos n-a avut „aceleaşi pasiuni ...ale naturii noastre umane căzute.” *Mărturii*, vol. 2, p. 202, 508. Pe de altă parte, că „El a avut toată puterea pasiunii naturii omeneşti.” (*În locurile cerești*, p. 155).
[45] A. T. Jones în *Buletinul Conferinţei Generale*, 1895, p. 303.

făcut nemuritor... Hristos trebuie să fie în noi tot aşa cum Dumnezeu a fost în El, iar caracterul Său trebuie să fie în noi exact aşa cum Dumnezeu a fost în El; caracterul Său să fie ţesut şi transformat în noi prin aceste suferinţe, ispite şi încercări. Dumnezeu este Țesătorul, dar nu fără noi. Colaborarea divinului cu umanul este taina lui Dumnezeu în mine şi în tine - aceeaşi taină care a fost în Evanghelie şi care este întreita solie îngerească. [46]

Aceeaşi concluzie practică este trasă și la încheierea studiului 17, în anul 1895: *După făgăduința Sa, noi suntem părtaşi de natură divină*.[47] Suntem dependenţi de Dumnezeu în orice vreme, *Duhul divin care a fost în El (Isus) şi care ne este dat şi nouă, va înfrânge eul natural, eul nostru păcătos... Aceasta este biruinţa noastră şi modul în care Dumnezeu distruge vrăjmăşia pentru noi*. [48]

Scrierile şi predicarea lui A. T. Jones au clarificat unul dintre adevărurile cele mai mari din solia 1888: creştinii pot trăi vieţi de biruinţă *prin Hristos Isus, legea Duhului de viaţă* (Rom. 8:2) Este adevărat că, potrivit lui Jones, unii sunt greşiţi cu privire la sensul acestei libertăţi şi au rătăcit uneori într-un perfecţionism regretabil, ca şi când biruinţa asupra păcatului ar putea fi obţinută în mod absolut iar puterea păcatului ar putea fi eradicată din trup.

Jones a făcut aluzie la aceasta într-un articol din anul 1899, cu privire la mişcarea *Holy Flesh* (Trup Sfânt), condamnată la sesiunea Conferinţei Generale din 1901. Articolul lui intitulat *Trup păcătos* aşează în perspectivă unele din declaraţiile lui cu privire la desăvârşirea creştină.

Există o greşeală serioasă şi foarte supărătoare care se face de către mulţi. Aceasta se manifestă prin credința că atunci când sunt convertiţi, vechea lor fire păcătoasă este îndepărtată. Cu alte cuvinte, ei fac greşeala de a crede că trebuie să fie eliberaţi de păcătoșenia trupului prin îndepărtarea vreunui element. Apoi când constată că nu se întâmplă aşa, când constată că acelaşi trup, cu înclinaţiile lui, cu chinurile lui, cu ispitele lui sunt încă acolo, ei nu sunt pregătiţi pentru aceasta şi se descurajează fiind gata să creadă că niciodată n-au fost convertiţi. [49]

Jones merge mai departe cu explicaţia: *convertirea nu pune un trup nou peste spiritul cel vechi; ci un spirit nou într-un trup vechi. Ea nu-şi propune să aducă un trup nou pentru mintea cea veche, ci o minte nouă trupului celui vechi. Eliberarea şi biruinţa nu sunt câştigate prin îndepărtarea naturii umane ci prin primirea unei naturi divine, care să supună şi să aibă stăpânire peste cea umană... Biblia nu spune să vă înnoiţi prin reînnoirea trupului vostru; ci spune „să vă schimbaţi prin înnoirea minţii voastre" (Rom. 12:2). Vom fi luaţi la cer prin înnoirea trupului nostru, dar trebuie să fim schimbaţi acum prin înnoirea minţilor noastre*. [50]

---

[46] Ibid., 1893, p. 207.
[47] Ibid., 1895, p. 329.
[48] Ibid., p. 331.
[49] Idem.,în *Review and Herald*, 18 apr. 1899, citat în A. T. Jones și E. J. Waggoner *Lessons on Faith* (Angwin: Pacific Union College Press, 1977), pp. 90-92
[50] Ibid.

În cele din urmă, Editura Pacific Press a publicat cartea *Drumul spre desăvârşirea creştină*. Bazată pe Epistola către Evrei, cartea reaminteşte lucrurile esenţiale ale învăţăturii lui Jones cu privire la natura umană a lui Hristos şi caracterul desăvârşirii pe care fiecare creştin o poate atinge datorită lucrării lui Hristos, Marele nostru Preot în Sanctuarul ceresc. *Căci avem pe Unul care a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi dar fără păcat... El poate să ajute pe cei care sunt ispitiţi* (Evrei 4:15; 2:18).

Concluzie

Aşa cum a scris George Knight, *A. T. Jones a fost una dintre cele mai influente voci în Adventism*.[51] Oricare i-ar fi fost sfârşitul, solia lui n-a pierdut nimic din valoarea ei. Hristologia lui se armonizează perfect cu cea a lui Ellen White şi a lui Waggoner.

Chiar dacă unele din expresiile lui sunt tranșante, atunci când sunt luate în ansamblul învăţăturii lui, Jones a spus relativ puţin din ceea ce Ellen White învăţase mai înainte cu privire la acest subiect.

La încheierea prezentărilor lui din 1895, Ellen White a scris bisericii din Battle Creek, într-o scrisoare cu data de 1 mai 1895: *Domnul, în îndurarea Sa cea mare, a trimes o solie foarte preţioasă poporului Său prin fraţii Waggoner şi Jones... De aceea Dumnezeu a dat servilor Săi o mărturie care prezenta adevărul aşa cum este în Isus, care este întreita solie îngerească, în linii clare şi distincte*.[52]

Solia lui Jones, luată ca întreg, a fost explicaţia cea mai bună cu privire la ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca *Solia îngerului al treilea*.[53] Expunerea acestui mesaj i-a asigurat un statut privilegiat printre conducătorii bisericii în anii 1890. Această solie n-a fost alta decât aceea a îndreptăţirii prin credinţă, prin care natura divino-umană a lui Isus Hristos asigură mijloacele de împăcare cu Dumnezeu.[54]

Acesta este motivul pentru care Ellen White a atras atenţia atât de puternic la soliile lui Jones şi Waggoner. Este important să ne amintim avertizarea ei: *Este foarte posibil ca fraţii Jones și Waggoner să fie biruiţi de ispita vrăjmaşului; dar dacă se va întâmpla așa, aceasta nu va dovedi că ei n-au avut o solie de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care ei au făcut-o a fost o greşeală. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, mulți ar lua această poziţie şi ar intra într-o dezamăgire fatală deoarece nu sunt sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu*.[55]

---

[51] G. Knight, pe coperta cărții *From 1888 to Apostasy.*

[52] Ellen G. White, Scrisoarea 57, 1895, citată în A. L. White p. 414

[53] Acest nume este o referinţă la solia celui de al treilea înger din Apoc.14 care conţine în esenţă solia Îndreptăţirii prin credinţă. Dar această expresie se referă adesea şi la solia combinată a celor trei îngeri din Apoc. 14.

[54] Ellen G. White a definit foarte bine natura divină şi umană a lui Hristos prin aceste expresii: „Totalitatea naturii Sale umane, Desăvârşirea Divinităţii Sale, alcătuiesc pentru noi un teren solid pe care suntem aduşi la împăcarea cu Dumnezeu" (Scrisoarea 35, 1894).

[55] Ellen G. White, Scrisoarea 24, 1892, citată în A.L. White pp. 474, 475

Temerile lui Ellen White, din păcate, s-au adeverit. Din cauză că solii au eşuat, mulţi din cei de astăzi consideră că solia lor n-a fost de la Dumnezeu şi caută să o înlocuiască cu o solie nouă, pe care Ellen White a descris-o ca pe o amăgire fatală, deoarece n-a fost întemeiată pe descoperirile Duhului lui Dumnezeu. Pentru a sublinia mai departe certitudinea acestei preziceri, Ellen White o repetă: *Ştiu că aceasta este chiar poziţia pe care mulţi ar lua-o dacă vreunul din aceşti bărbaţi ar cădea.*[56] Destul de ciudat, aşa cum vom vedea, aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat.

[56] Ibid., în A.L. White, p. 475

Capitolul 6: WILLIAM WARREN PRESCOTT (1855-1944)[1]

Este important să îl menţionăm pe William W. Prescott, ca unul care a contribuit la triumful mesajului îndreptăţirii prin credinţă după Minneapolis. În anii 1890 el a rămas aproape de Waggoner, Jones şi Ellen White. Ca şi ei, el a făcut din natura divino-umană a lui Hristos baza hristologiei lui.

William W. Prescott s-a născut în New England în anul 1855 din părinţi evlavioşi care erau urmaşi dedicați ai mişcării millerite. William şi-a petrecut tinereţea în statul Maine. A absolvit Colegiul Dartmouth în 1877 apoi a predat ca profesor de greacă şi latină. Din 1877 până în 1880 a fost directorul școlii generale din Northfield apoi din Montpellier, în Vermont. Pentru o perioadă de timp a lucrat în jurnalism, înainte de a-şi fonda propriul ziar, *The State Republican*, din Montpellier.

Anul 1885 a marcat un punct de cotitură în viaţa lui. La început s-a unit cu mişcarea adventistă, apoi a acceptat postul de conducere a Colegiului din Battle Creek, post pe care l-a deţinut până în 1894. Când era acolo, a fost invitat să-şi folosească experienţa academică pentru înfiinţarea *Union College* în Nebraska şi *Walla Walla College* în statul Washington. Prescott a mai luat şi iniţiativa de a organiza primul institut educaţional pentru educarea şi învăţarea viitorilor slujbași ai bisericii.

Datorită renumelui său de educator şi profesor de Biblie, conducătorii Conferinţei Generale i-au cerut în anul 1894 să meargă în Africa de Sud, în Australia şi în Europa pentru a încuraja dezvoltarea lucrării de educaţie, să predea în diferite institute biblice care se specializau în pregătirea pastorilor şi să ia parte la adunările de tabără. În timpul rămânerii în Australia, a ajutat la crearea Colegiului din Avondale; iar în Anglia a pus bazele lucrării de educaţie.

Cu ocazia sesiunii din 1901, Prescott a fost ales la vice-preşedinţia Conferinţei Generale şi la preşedinţia comitetului casei de editură; el a mai devenit şi editor șef la *Review and Herald*. Când a părăsit aceste responsabilităţi în 1909, a devenit editorul publicaţiei *Protestant Magazine*. Aceasta i-a oferit ocazia să se devoteze timp de şapte ani unei cercetări intensive. Era o publicaţie lunară ce avea ca scop să *protesteze împotriva greşelilor eclesiastice şi să promoveze adevărul Evangheliei*.[2]

Un susţinător înflăcărat al soliei din 1888

Prescott a acceptat imediat solia îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum era predicată de Waggoner în 1888. Un raport din 1930 care reda numele acelora care

[1] Vezi *Enciclopedia Adventistă de Zia a Șaptea,* p. 1148-1149.
[2] Ibid., p. 1158

luaseră poziţie în favoarea soliei predicate la Minneapolis îl menționează și pe acesta.[3] Însă el mai arată că Prescott a fost atât de şocat de starea spirituală care predomina în timpul unor discuţii încât a părăsit sesiunea cu ceva timp înainte de încheiere.[4]

Cu toate acestea a luat o atitudine publică de partea lui Waggoner şi Jones la sesiunile Conferinţei Generale din 1893 şi 1895. Există câteva declaraţii în Buletinul Conferinţei Generale prin care îşi afirmă convingerile cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos.

Cu toate că Isus Hristos a luat un trup păcătos - trup în care noi păcătuim - El a luat acel trup şi L-a golit de Sine, primind plinătatea lui Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu L-a putut păzi de păcat în acel trup păcătos. Astfel, deşi S-a manifestat într-un trup păcătos, Dumnezeu, prin Duhul Său şi prin puterea care locuia în El, L-a ferit de păcat în acel trup păcătos.[5]

Însă raportul cel mai complet şi mai detaliat despre Prescott se găseşte în studiul lui cu privire la Ioan 1:14, prezentat în timpul vizitei în Australia (1894-1895). Era programat ca vorbitor la diferite adunări de tabără organizate special pentru vizita lui. Ellen White, care trăise în această ţară de la sfârşitul anului 1891, a participat la aceste adunări. După ce l-a ascultat pe Prescott predicând, ea a avut cuvinte de apreciere.

Întregul conţinut al acestui studiu a fost publicat în revista *The Bible Echo*.[6] În această relatare, Prescott susţinea convingător că Hristos a luat asupra Sa un trup păcătos. El afirmă de douăzeci şi cinci de ori că Hristos a venit în lume cu o natură umană căzută şi de două ori subliniază că Hristos n-a venit pe pământ în natura lui Adam înainte de cădere. Este important deci să rezumăm aici cele patru idei importante care sunt enunţate în acest studiu biblic intitulat: *Cuvântul S-a făcut trup.*

1. Întruparea, un adevăr fundamental

Prescott şi-a început studiul subliniind preferinţa pentru traducerea americană revizuită a Bibliei, traducerea cea mai fidelă a textului original: *Cuvântul a devenit trup*; şi nu *Cuvântul s-a făcut trup*. El scrie: *Prin El, toate lucrurile au devenit; acum El Însuşi a devenit. El, care a avut toată slava împreună cu Tatăl, acum pune deoparte slava Sa şi devine trup. El pune deoparte modul divin de existenţă şi ia modul omenesc de existenţă; Dumnezeu devine descoperit în trup. Acest adevăr este chiar temelia adevărului*.

---

[3] Vezi L. E. Froom, *Mișcarea Destinului*, p. 343.
[4] Ibid., p. 254.
[5] Prescott în *Buletinul Conferinţei Generale* din 1895, p. 319. La sesiunea Conferinţei Generale din 1885, Prescott a prezentat șase predici cu subiectul *Familia omenească divină*, strcturată în întregime pe natura umană căzută a lui Hristos.
[6] Idem., *Bible Echo*, 6 și 13 ian. 1896. Vezi de asemenea Ralf Larson, *Cuvântul S-a făcut trup,* p. 90-99. Toate citatele din următoarele pagini sunt din aceste două articole

2. Întrupat în „trup păcătos”

Pentru a-şi susţine punctul de vedere, Prescott s-a referit la Evrei 2:14 *Deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El Însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul*. Din acest pasaj, Prescott a dedus că *Isus Hristos a avut exact acelaşi trup pe care-l purtăm şi noi - trupul păcatului, trup în care noi păcătuim dar în care El n-a păcătuit, în care El a purtat păcatele noastre*. Apoi Prescott provoacă audienţa: *Nu puneţi deoparte acest punct. Indiferent cum l-aţi privit în trecut, priviţi-l acum cum este el în Cuvânt; și cu cât priviţi mai mult la el în acest fel cu atât mai multe motive veţi avea să mulţumiţi lui Dumnezeu că este aşa.*

Trecând la cazul lui Adam, Prescott declară că prin păcat, *el a pierdut chipul lui Dumnezeu şi aşa s-a întâmplat şi cu urmaşii lui. Iată de ce Isus Hristos a venit în trup şi în trup născut dintr-o femeie, născut sub lege; născut din Duhul, dar în trup. Şi ce fel de trup a putut să ia dacă nu trupul acelui timp? Nu numai atât, dar a fost chiar trupul pe care a plănuit să-l ia; deoarece vedeţi, problema era să ajute pe om să iasă din nenorocirea în care căzuse... Lucrarea lui Hristos trebuia să fie nu să-l distrugă (pe om), nu să creeze o nouă omenire, ci să recreeze pe om, să refacă în el chipul lui Dumnezeu*.

Pentru a împlini această lucrare de mântuire, *Isus Hristos a venit pentru această lucrare şi ca să o poată face El a venit nu acolo unde a fost înainte de cădere, ci acolo unde era după cădere... Când Hristos a venit să-l scoată pe om din adânc, El nu vine la marginea adâncului şi văzându-l să zică: Ieşi de acolo şi Eu te voi duce înapoi... Isus a coborât chiar în prăpastie, acolo unde era el; ia trupul lui şi devine frate cu el*.

3. Trupul lui Adam după cădere

În tot articolul lui, Prescott repetă neobosit acest punct pe care-l consideră a fi fundamental: *El a venit şi a luat trupul păcatului pe care această familie l-a luat asupra ei prin păcat şi a lucrat mântuirea pentru om, condamnând păcatul în trup... Pentru a-l răscumpăra pe om din locul în care căzuse, Isus Hristos vine şi ia chiar trupul pe care-l purta omenirea acum.*

De asemenea, atunci când Prescott abordează ispita la care au fost supuşi Isus şi Adam, el arată că *El a fost ispitit în trup păcătos şi nu în trupul în care a căzut Adam*. *Este adevărat*, remarca Prescott, *că Isus a avut o sfinţenie care L-a făcut în stare să vină şi să locuiască în trup păcătos şi să proslăvească acest trup păcătos prin prezenţa Lui în el; şi El a făcut acest lucru, astfel că atunci când a fost înviat din morţi, a fost proslăvit. Scopul Lui a fost ca după ce a curăţit trupul păcătos prin prezenţa Sa lăuntrică, să poată să vină acum şi să curețe trupul păcătos în noi şi să proslăvească trupul păcătos în noi*.

4. Hristos în noi, nădejdea slavei

După prezentarea teologică, Prescott a făcut câteva aplicaţii practice: *Să intrăm în experienţa prin care Dumnezeu ni L-a dat pe Isus Hristos să locuiască în trupul nostru păcătos, să lucreze în trupul nostru păcătos cum a lucrat atunci când a fost aici. El a venit şi a locuit aici, ca noi să putem să reflectăm chipul lui Dumnezeu prin El*.

Prescott continuă cu exclamaţia: *Aceasta este chiar esența creştinismului. Orice este contrar cu aceasta nu este creştinism*. În susţinerea acestei declaraţii, el citează pe apostolul Ioan: *Orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; şi orice duh care nu mărturiseşte că Hristos a venit în trup, nu este de la Dumnezeu* (1 Ioan 4:1-3).

Acum aceasta un înseamnă doar a recunoaşte că Isus Hristos a fost aici şi a trăit în trup. Şi demonii au recunoscut aceasta. Ei ştiu că Hristos a venit în trup. Credinţa care vine prin Duhul lui Dumnezeu spune: Isus Hristos a venit în trupul meu; Eu L-am primit; aceasta este inima şi viaţa creştinismului.

Necazul cu creştinismul de astăzi este că Hristos nu locuieşte în inimile acelora care mărturisesc Numele Lui. El este un „outsider", unul privit de departe, ca un exemplu. Însă El ne este mai mult decât un exemplu. El ne-a făcut cunoscut care este idealul lui Dumnezeu pentru om şi atunci a venit şi l-a trăit în mijlocul nostru, ca să vedem cum trebuie să arate Chipul lui Dumnezeu. Apoi a murit şi S-a înălţat la Tatăl şi a trimes Duhul Său, propriul Său Reprezentant să trăiască în noi, pentru ca viaţa pe care a trăit-o El în trup să o trăim şi noi la fel; acesta este Creştinismul.

Nu este destul să vorbim despre Hristos şi despre frumuseţea caracterului Său. Creştinismul fără Hristos locuind în inimă nu este autentic. Numai acela este un adevărat creştin care are pe Hristos locuind în inimă, iar noi putem trăi viaţa lui Hristos, numai având-L pe El locuind în noi... Să nu fiţi mulţumiţi cu nimic altceva. „Hristos în voi, nădejdea slavei". Puterea Lui, prezenţa Lui în inimă, acesta este Creştinismul.

Astfel Prescott a accentuat deosebirea dintre un creştinism tradiţional, care se mulţumeşte cu un Hristos al Cărui trup şi sânge omenesc nu-l împărtăşeşte, care în consecinţă nu poate să-i facă *„părtaşi de natură divină"*(2 Petru 1:4) și Evanghelia creştinătăţii, care afirmă din contră, că Hristos a venit în *„trupul păcatului"* (Romani 8:3), că *„El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat"* (Evrei 4:15), că El *„este în stare să facă nespus mai mult decât cerem sau ne imaginăm noi, după puterea Sa care lucrează în noi"* (Efeseni 3:20).

Prescott încheie dorind ca viaţa lui Isus Hristos, *Cuvântul* care *„a devenit trup"*, să locuiască în noi în fiecare zi.

Ellen White aprobă hristologia lui Prescott

La începutul anului 1895, Jones a prezentat la sesiunea Conferinţei Generale, ceea ce el a denumit „Solia îngerului al treilea". El a egalat-o cu solia „Îndreptăţirii prin credinţă" bazată pe natura umană a lui Hristos şi divinitatea Sa desăvârşită, ca o condiţie pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu.

Deoarece aceasta era şi convingerea comunităţii Adventiste din Statele Unite, conducătorii organizaţiei l-au trimes pe Prescott să predice această solie şi bisericilor de peste ocean, în Africa de Sud, în Australia şi în Europa. Datorită Jurnalului Australian, care a publicat studiul lui intitulat *Cuvântul a devenit trup* şi a multor Mărturii ale lui Ellen White, ştim exact ce a predicat Prescott cu privire la natura umană a lui Isus Hristos şi în ce măsură a fost apreciată prezentarea lui şi considerată a fi o exprimare a credinţei adventiste.

La adunarea de tabără de la Armadale, lângă Melbourne, Australia, Prescott şi-a prezentat studiul pe baza textului din Ioan 1:14. Ellen White era prezentă. Ea vorbise aceleiaşi adunări duminică după-amiază, 31 octombrie 1895. În felul acesta ea a ştiut clar despre ce vorbea în scrisorile ei când şi-a exprimat aprecierea entuziastă cu privire la solia prezentată de Prescott.

Iată ce găsim într-unul din manuscrisele lui Ellen White scris în dimineaţa de după prezentarea lui Prescott: *Tocmai am ascultat discursul prezentat de profesorul Prescott. A fost un apel foarte puternic adresat oamenilor... Cuvintele (lui) sunt rostite ca o mărturie a puterii Duhului şi cu putere, faţa lui strălucea lumina cerului. Prezenţa Domnului este în adunările noastre zi de zi.*[7]

Într-un alt manuscris citim mai accentuat cum a primit ea conţinutul soliei lui Prescott. *Domnul L-a vizitat pe Prescott într-un mod deosebit şi i-a dat o solie specială pentru popor... Adevărul se revarsă de la el în torente bogate; oamenii spun că Biblia este acum o nouă revelaţie pentru ei*.[8]

Într-o scrisoare din aceeaşi perioadă, Ellen White scria: *Domnul a trimis pe Prescott, el nu este un vas gol ci plin cu comoara cerului. El a prezentat adevăruri într-un stil lămurit şi simplu, bogat în hrană*.[9] O altă scrisoare: *W. W. Prescott a adus cuvintele arzătoare ale adevărului pe care le-am mai auzit de la cineva în anul 1844; inspiraţia Duhului Sfânt este asupra lui. Niciodată n-a mai avut Prescott o aşa putere în predicarea adevărului*.[10]

Pot fi citate şi alte scrisori în care Ellen White repetă aprecierile atât cu privire la Prescott personal, cât şi la conţinutul soliei lui *prezentate sub inspiraţia Duhului Sfânt*.[11] Nefiind mulţumită doar cu menţionarea lui în corespondenţa ei

---

[7] *E. White*, *Scrisoarea 25*, 1895. Vezi Arthur L. White *Ellen G. White. The Australian Years*, (Review and Herald Pub. Assn., 1985) pp. 232, 233
[8] Idem., *Manuscris 47*, 1895
[9] Idem., *Scrisorea 25,* 1895
[10] Idem., *Scrisorea 32*, 1895
[11] Idem., *Scrisorea 84,* 1895

particulară, Ellen White a insistat să-şi facă cunoscută părerea faţă de întreaga biserică, într-un articol trimis la *Review and Herald* şi publicată pe 7 ianuarie 1896. Extrasul următor face referire mai ales la studiul lui Prescott, *Cuvântul s-a făcut trup*.

Seara, (31 octombrie) profesorul Prescott a prezentat o lecţie foarte valoroasă, preţioasă ca aurul. Cortul era plin, şi mulţi stăteau afară. Toţi păreau să fie fascinaţi de cuvânt în timp ce el prezenta adevărul în linii atât de noi pentru cei care nu erau de credinţa noastră. Adevărul era separat de rătăcire şi făcut, prin Duhul divin, să strălucească asemenea giuvaerelor preţioase... Domnul lucrează cu putere prin servii Săi care vestesc adevărul şi El a dat fratelui Prescott o solie deosebită pentru popor. Puterea şi duhul adevărului vin de pe buzele omeneşti ca o demonstraţie a Duhului şi puterii lui Dumnezeu. Domnul a vizitat pe Fratele Prescott într-un mod remarcabil. Suntem siguri că Domnul l-a înzestrat cu Duhul Său cel Sfânt iar adevărul se revarsă de la el în torente bogate. [12]

Aceste mărturii ale lui Ellen White sunt de mare însemnătate în ceea ce priveşte istoria hristologiei în Biserica Adventistă. Ele confirmă interpretarea lui Prescott a naturii umane a lui Hristos. Ele mai stabilesc şi contextul în care trebuie interpretată scrisoarea adresată pastorului W. L. H. Baker[13], scrisă în aceeaşi perioadă de timp. Unii teologi adventişti se bazează pe această scrisoare pentru a-şi justifica *noua* lor interpretare, aşa cum vom vedea mai târziu în acest studiu. [14] Dar trebuie să ne amintim că Ellen White a scris despre subiect în timpul acestei perioade. Nu se poate discuta despre o susținere a lui Prescott cu atâta zel dacă ea era în favoarea unei interpretări cu totul opuse.

Prescott îşi confirmă hristologia

În anul 1896 Prescott şi-a confirmat convingerile cu privire la natura umană a lui Isus într-o serie de articole publicate în *Review and Herald*. [15] El le-a prezentat într-un mod natural, ca vorbitor al bisericii şi pe temeiul învăţăturilor Bibliei.

Scriptura, spunea el*, nu ne lasă în nesiguranţă cu privire la felul trupului şi sângelui lui Isus... când Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu în asemănarea trupului păcătos... Trupul pe care l-a luat Isus Hristos atunci când a venit aici a fost singurul trup pe care îl putea lua cineva care s-a născut dintr-o femeie şi care a fost trupul păcatului*. [16]

Ca să evite orice îndoială cu privire la sensul expresiei lui Pavel „asemenea cărnii păcătoase”, Prescott include o declaraţie precisă: *El (Isus Hristos) nu a luat*

[12] Idem., *Review and Herald*, 7 ian. 1896
[13] Idem., *Scrisoarea 8*, 1895. Citat și în *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 5, p. 1128-1129
[14] Vezi Capitolul 10
[15] Prescott în Review and Herald 28 ian. 1896, 10 mar. 1896; 24 mar. 1896; 7 apr. 1896; 21 apr. 1896
[16] *Idem*., 10 mar. 1896.

asemănarea omului, aşa cum era Adam înainte de cădere. El a coborât chiar la locul în care căzuse omul... şi a luat asupra Sa trupul păcatului. [17]

Asemenea acelora care înainte de el abordaseră problema naturii umane a lui Hristos şi Prescott s-a folosit de Romani 1:3 ca să afirme că *Scripturile accentuează felul naşterii Sale... născut din sământa lui David*. [18]

Numit vice-preşedinte al Conferinţei Generale în anul 1901 şi în acelaşi timp redactor șef la *Review and Herald* (1901-1909), Prescott a folosit ocazia de a repeta învăţătura bisericii cu privire la natura umană a lui Isus. El a consacrat trei editoriale pentru acest subiect. Chiar și titlurile descoperă conţinutul: *Asemenea fraţilor Săi*, *Hristos şi fraţii Săi* şi *În trupul păcatului*. [19]

Articolul al treilea a fost mai mult dedicat să răspundă întrebărilor venite din partea cititorilor. Cu deschidere, unul dintre cititori comenta subiectul din Romani 8:3 după cum urmează: *Am observat că acest pasaj nu spune că Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu „în trup păcătos" ci „asemenea trupului păcătos." Pentru mine aceasta înseamnă o declaraţie foarte diferită*.[20] În răspunsul lui, Prescott enumeră lămurit patru adevăruri fundamentale:

1. Isus a fost părtaş la sângele şi trupul omenirii

Mai întâi Prescott se referă la Evrei 2:14-17 care spune că Isus „S-a împărtăşit de sângele şi de trupul" copiilor fiinţelor omeneşti. Concluzia naturală şi legitimă din această declaraţie ar fi că trupul şi sângele lui Isus au fost aceleaşi pe care le-au avut copiii. Acest lucru este accentuat mai departe în aceeaşi secvenţă: *Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţei lui Avraam. Prin urmare a trebuit să se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile.*

Apoi urmează prima lui concluzie: *Misiunea lui Isus nu a fost să mântuiască pe îngerii căzuţi, ci să mântuiască pe omul căzut. De aceea El s-a identificat cu omul şi nu cu îngerii şi a devenit „în toate lucrurile" asemenea acelora pe care Şi-a propus să-i ajute. Trupul omului este păcătos. Ca să fie „în toate lucrurile" asemenea omului a fost necesar ca Isus să ia trupul păcătos.*

2. Un trup ca acela al păcatului

Apoi Prescott citează Romani 8:3, „asemenea trupului păcătos" şi pune întrebarea: *Ce înseamnă aceasta? Înseamnă „în trup păcătos"? Dacă este aşa, de ce nu spune aşa? De ce sunt introduse cuvintele „trupul păcatului" aşa cum se găseşte în Versiunea americană Revizuită, ca şi când nu este intenţia să se transmită sensul că trupul lui Isus a fost acelaşi trup păcătos pe care îl avem şi noi? Trebuie să se folosească o interpretare forţată pentru a atribui alt înţeles declaraţiei.*

---

[17] *Ibid.*
[18] *Idem*., 14 apr. 1896.
[19] *Idem.*, 9 nov., 7 dec., 21 dec., 1905.
[20] Idem., 21 dec. 1905.

Prescott explică mai departe: *Dar putem să înţelegem mai bine sensul acestui pasaj dacă îl comparăm cu o altă declaraţie în care este folosită o expresie asemănătoare: „El S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob făcându-Se asemenea oamenilor." Nu putem oare trage pe drept concluzia că Isus a fost un om real atunci când S-a făcut „asemenea oamenilor"? Cu siguranţă. Singura cale prin care se putea asemăna oamenilor era să devină om... Nu este la fel de clar că singura cale prin care Dumnezeu putea trimite pe Fiul Său „asemenea cărnii păcătoase" ar fi ca Fiul să aibă trup păcătos? Cum s-ar putea ca El să fie „asemenea cărnii păcătoase" şi totuşi trupul Lui să fie fără păcat? O astfel de interpretare ar implica o contradicţie de termeni.*

Pentru a evita încurcătura, Prescott adaugă: *...cu toate că Isus a fost trimis „asemeni cărnii păcătoase", totuşi El n-a făcut păcat. „Pe Cel care n-a făcut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El"(2 Cor. 5:21).*

3. Trimis să condamne păcatul în trup

Dorind să clarifice şi mai mult nevoia de „trup păcătos", Prescott continuă: *Pentru ca acest caracter al lui Dumnezeu să se poată manifesta în oamenii păcătoşi care vor crede în El, a fost necesar ca Isus să unească în Sine natura divină cu cea umană iar trupul pe care avea să-l poarte să fie asemenea cu al oamenilor în care Dumnezeu se va manifesta. O altă cale de exprimare ar fi să se spună că Fiul lui Dumnezeu „Şi-a făcut cortul în trup" atunci când S-a arătat în Iudeea pentru ca să-I fie pregătită calea să locuiască în trupul tuturor credincioşilor şi de aceea era necesar ca El să ia acelaşi fel de trup ca acela în care va locui atunci când Îşi va stabili sălaşul în membrii bisericii Sale.*

Aceasta nu era doar o problemă teoretică. *Dacă Fiul lui Dumnezeu n-ar fi locuit în trupul păcătos atunci când S-a născut în lume, atunci scara n-ar fi fost coborâtă din cer pe pământ iar prăpastia dintre un Dumnezeu sfânt şi omenirea căzută n-ar fi putut fi traversată. Atunci ar fi fost necesar ca alte mijloace să fie găsite pentru a completa legătura dintre Fiul lui Dumnezeu şi trupul păcătos. Şi aceasta este exact ceea ce a făcut Biserica Romano-Catolică. Crezul acestei organizaţii este în perfectă armonie cu concepţia corespondentului nostru. Expresia oficială a acestei doctrine este dogma imaculatei concepţii a fecioarei Maria... Vom evita aceste consecinţe negând doctrina aceasta şi păstrând învăţătura lămurită a Scripturilor.*

4. Ca să putem fi părtaşi la natura Sa divină

Încă mai rămâne a doua întrebare a cititorului la care să se dea răspuns: *Cum poate cineva, în trup păcătos, să fie desăvârşit, sfânt?* Aceasta este o întrebare obişnuită pe care o pun de obicei noii convertiţi la adventism. Ea mai cere şi un

răspuns din partea lui Ellen White.[21] Prescott considera că *această întrebare atinge chiar inima creştinismului nostru. Învăţătura lui Isus este „fiţi desăvârşiţi cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit”. Iar prin apostolul Petru vine îndemnul, „fiţi sfinţi căci Eu sunt sfânt”.*

Nimeni nu va nega că avem un trup păcătos şi de aceea întrebăm cum putem să împlinim cerinţele Scripturii dacă nimeni nu poate fi desăvârşit, sau sfânt, în trup păcătos? Singura noastră speranţă de a ajunge la desăvârşire şi la sfinţenie se întemeiază pe adevărul minunat că desăvârşirea şi sfinţirea dumnezeirii au fost descoperite într-un trup păcătos în persoana lui Isus. Nu suntem în stare să explicăm cum se poate acest lucru, dar mântuirea noastră rezultă din acest fapt. Atunci se poate împlini făgăduinţa lui Isus: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvintele Mele: Tatăl Meu îl va iubi; Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el”. Slava care încoronează religia noastră este că chiar trupul păcatului poate deveni un templu pentru locuirea Duhului Sfânt.

Mult mai multe se pot spune ca răspuns la această întrebare, dar sperăm ca principiile implicate în legătura lor cu experienţa creştină să fi fost clarificate şi credem că niciunul dintre cititorii noştri nu vor accepta doctrina papalităţii din cauză că nu pot explica taina evlaviei. Este mai sigură credinţa în învăţătura lămurită a Scripturilor.

O solie cu adevărat hristocentrică

În ochii lui Prescott, adevărul fundamental că Hristos a pus deoparte egalitatea cu Dumnezeu ca să devină „un om simplu”, „asemenea oamenilor”, „în toate lucrurile,” „părtaş la sângele şi carnea” omenirii rămâne „adevărul central al Creştinismului.” El susţinea acest punct în opoziţie cu interpretările altor denominaţiuni, datorită noutăţii pentru mulţi noi convertiţi la mesajul advent şi datorită importanţei lui în înţelegerea modului cum a putut Isus „să condamne păcatul în trup” şi să-i facă în stare pe păcătoşi să se elibereze „de legea păcatului şi a morţii” prin puterea „Duhului de viaţă în Hristos Isus” (Rom. 8:2-4).

Cea mai dezvoltată hristologie a lui Prescott se găseşte în cartea lui *Doctrina lui Hristos*, publicată în anul 1920 ca manual pentru colegii şi seminarii.[22] Aşa cum se explica în introducere, această carte nu era un tratat de teologie sistematică, ci *o revelaţie a lui Hristos* cu scopul unei experienţe practice în viaţa credinciosului.[23]

Prescott a tratat subiectul foarte simplu în 18 secţiuni, fiecare dintre ele cuprinzând câteva lecţii. Fiecare lecţie era împărţită în două: prima conţinea referinţele biblice potrivite subiectului, a doua includea numeroase note explicative.

---

[21] Vezi Capitolul 3 din această carte
[22] Prescott, *Doctrina lui Hristos*, p. 1.
[23] *Ibid.*, p. 3.

Ca întreg, această lucrare este, în realitate, o hristologie în cel mai larg sens al termenului. Având în vedere scopurile noastre, vom studia numai declaraţiile cele mai semnificative în cele trei lecţii consacrate Întrupării.[24]

Pentru Prescott, Hristos era adevărul central al Creştinismului iar Întruparea constituia „întreaga Evanghelie creştină", „adevărul... absolut esenţial pentru religia creştină", expresia matură a adevărului că „Dumnezeu este iubire".[25]

De fapt, *Cuvântul nu numai că „a venit în trup" ca în 1 Ioan 4:2, ci „a devenit trup". Aceste ultime cuvinte implică faptul că Fiul cel veşnic a intrat, la Întrupare, într-un mod de existenţă nou pentru El şi a devenit ceea ce nu fusese mai înainte; că El nu numai că a luat asupra Sa forma trupului omenesc, ci a acceptat limitările vieţii umane în trup ca mod de existenţă a Sa cât avea să fi pe pământ*.[26]

Cel care înţelege întruparea Fiului lui Dumnezeu, scria Prescott, *are un teren al credinţei mai sigur, o speranţă mai bogată şi o intrare mai directă la cer decât dacă scara lui Iacob ar sta la capul patului lui iar îngerii lui Dumnezeu i-ar sluji*.[27] *Căci la vremea Întrupării Sale pe o cale reală şi fundamentală, deşi inexplicabilă pentru noi, Mântuitorul divin S-a unit atât de mult cu neamul omenesc păcătos încât a purtat în propriul Său trup, în experienţa Sa personală, nu numai povara durerilor lui, dar şi povara, dacă nu a vinovăţiei, atunci a păcatului lui*.[28]

Pentru a evita orice îndoială posibilă cu privire la această noţiune, Prescott explică din nou ce deosebește natura umană a lui Isus de cea a lui Adam. *Hristos Şi-a asumat nu natura originală necăzută, ci natura noastră umană căzută. În acest al doilea sens, El nu a stat exact acolo unde Adam fusese mai înainte, cu un imens handicap împotriva Lui - păcatul cu tot prestigiul de biruinţă şi cu consecinţa întronării chiar în structura naturii, înarmat cu o putere teribilă împotriva realizării posibile a acestei idei divine a omului - sfinţenie desăvârşită. Luând toate acestea în considerare, avantajele situaţiei, riscul uriaş implicat, împreună cu sălbăticia opoziţiei întâmpinate, ajungem să înțelegem atât realitatea cât şi măreţia acestei realizări morale vaste: natura umană ispitită, încercată, înşelată în Adam, înălţată în Hristos până în sfera unei lipse de păcat reală*.[29]

Motivul pentru întrupare a fost sigurul lucru rămas să fie explicat. *Problema la care s-a adresat Isus prin asumarea naturii umane căzute şi acceptarea ei pentru Sine, nu era alta decât aceasta: să se identifice personal cu toate nenorocirile şi să se împărtăşească de toate nedesăvârşirile induse de păcat, să biruiască,* ***în*** *ea şi* ***pentru*** *ea, puterea infernală care a produs toată ticăloşia şi vaiurile*.[30]

---

[24] *Ibid*., p. 45-54.
[25] *Ibid*., p. 46.
[26] *Ibid*., p. 47.
[27] *Ibid.*, p. 4.
[28] *Ibid*., p. 52
[29] *Ibid*. p. 53
[30] *Ibid*.

Astfel a pregătit Dumnezeu mântuirea noastră, concluziona Prescott. *El (Hristos) a fost Dumnezeu descoperit în trup şi a venit pe acest pământ, ca să ne poată aduce la Dumnezeu. Acest lucru Îl face pe Hristos central şi dominant, câştigând încrederea, răscumpărând din păcat, solicitând devoţiune şi inspirând speranţă. Toate acestea deoarece El este Dumnezeu descoperit, Dumnezeul intrat în viaţa omului, Dumnezeul ce împlinește nevoile omeneşti*.[31]

Am vorbit doar despre jumătate din istoria dragostei divine atunci când am vorbit despre coborârea Fiului lui Dumnezeu din măreţia şi din majestatea Sa, la durerile şi luptele acestei vieţi pământeşti; şi această jumătate de istorie este incredibilă până când vom fi lămuriţi că El a venit să ridice neamul omenesc la înălţimile lui Dumnezeu.[32]

„El S-a descoperit"- şi să nu citim în acest „El" nimic îngust şi neînsemnat. Dacă vom face aşa, vom fi deodată îndrumaţi către un loc în care va trebui să negăm declaraţia că El poate îndepărta păcatele. Dacă El a fost doar un om ca mine, atunci cu toate că El este desăvârşit şi fără păcat, nu-mi poate îndepărta păcatele. Dacă în „El" vom citi tot ce Ioan evident înţelegea, după mărturia propriilor scrieri, vom începe să vedem ceva din posibilitatea uimitoarei declarații că „El s-a arătat pentru a îndepărta păcatele noastre".[33]

Concluzie

Fără îndoială, cariera lui Prescott a fost unică în nenumărate aspecte, în legătură cu istoria Bisericii Adventiste. Un educator strălucit, profesor de teologie, editor, administrator eficient şi vice-preşedinte al Conferinţei Generale, a exercitat o influenţă decisivă asupra dezvoltării lucrării de educaţie şi a clarificării diferitelor doctrine. În special a contribuit la extinderea soliei îndreptăţirii prin credinţă dincolo de graniţele Statelor Unite prin călătoriile sale prin lume.

Asemenea lui Waggoner şi Jones, Prescott a făcut tot ce a putut mai bine pentru a construi această solie pe o hristologie care, recunoscând deplin divinitatea lui Hristos, a pus accentul pe natura umană a lui Adam după cădere, adică o natură umană păcătoasă, ca o condiţie a împăcării omenirii cu Dumnezeu. Cu siguranţă că hristologia lui Prescott are meritul de a fi atât foarte completă, cât şi foarte explicită.

Prin competenţa şi autoritatea de care s-a bucurat ca vice-preşedinte al Conferinţei Generale, a fost evident împuternicit ca purtător de cuvânt al Bisericii. Mărturia lui constituie un indicator care nu se poate nega referitor la ceea ce au predicat şi au crezut adventiştii cu privire la natura umană a lui Hristos, încă de la originea mişcării până la sfârşitul carierei lui îndelungate în anul 1944.

[31] *Ibid*.
[32] *Ibid*.
[33] *Ibid*

Capitolul 7: MIŞCAREA HOLY FLESH (TRUPUL SFÂNT)[1]

Dacă rămâne vreun dubiu cu privire la atitudinea pionierilor adventişti cu privire la hristologia lor, reacţia faţă de mişcarea Holy Flesh, ar trebui să risipească orice îndoială.

Această mişcare s-a născut în bisericile din Conferinţa Indiana între anii 1898 şi 1899. Întemeiată de către pastorul-evanghelist S. S. Davis, această învăţătură a îndepărtat în scurt timp de la conducere pe preşedintele Conferinţei R. S. Donnell şi pe alţi câţiva pastori. În cele din urmă, întreg comitetul Conferinţei Indiana a fost favorabil învăţăturii Holy Flesh, devenind *susţinători*, nume cu care ei se caracterizau.

Contrar hristologiei adventiste, această *doctrină ciudată* susţinea că Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere şi că El avea *trup sfânt*. Bazaţi pe această premiză, se pretindea că se putea procura acelaşi trup sfânt urmând pe Isus în experienţa Sa din Grădina Ghețemani. În felul acesta, cei care Îl urmau pe Mântuitorul puteau ajunge la starea fizică corespunzătoare, fără păcat şi puteau obţine o credinţă care avea *să-i înalţe* precum Enoh şi Ilie.[2]

Confruntaţi cu dezvoltarea acestei credinţe în bisericile din Indiana, conducătorii Conferinţei Generale au socotit ca fiind înţelept să trimită pe fraţii S. N. Haskell şi A. J. Breed ca delegaţi la adunarea de tabără ţinută la Muncie, Indiana, din 13 până în 23 septembrie, 1900. După întoarcerea la Battle Creek, Haskell s-a simţit îndemnat să-i informeze nu numai pe colegii de la Conferinţa Generală, dar şi pe Ellen White, despre cele petrecute. În acest sens, el a trimis o scrisoare (25 septembrie 1900).

Haskell o informează pe Ellen White

Haskell[3] cunoştea bine convingerile lui Ellen White cu privire la natura umană a lui Isus. El însuşi era în armonie cu aceste învăţături. Scopul acestei scrisori nu era să afle dacă el sau suporterii doctrinei Holy Flesh erau corecţi. A simțit necesar, pur şi simplu, să o ţină pe Ellen White la curent cu situaţia aceasta.

Iată cum a prezentat Haskell problema: *Când noi am declarat că Isus a fost născut într-o natură umană căzută, ei au avut ca replică faptul că noi credem că Isus a păcătuit, indiferent de faptul că noi ne-am declarat poziţia atât de lămurit încât ne aşteptam ca nimeni să nu ne înţeleagă greşit*.[4] Ca purtător de cuvânt al bisericii,

---

[1] Vezi Ellen White, *Selected Messages,* Vol.2, p.31-39

[2] Vezi Arthur L.White: *Ellen White: Primii ani la Elmshaven,* vol.5, pp. 100-110

[3] Stephen-Nelson Haskell (1833-1922) a fost misionar, profesor, administrator şi preşedinte al câtorva Conferinţe. Lucrările lui scrise includ *Istoria lui Daniel profetul, Istoria văzătorului de pe Patmos* şi *Crucea şi umbra ei*

[4] Stephen-Nelson Haskell către Ellen White, 25 sept.1900

Haskell n-a ezitat să includă atât pe Ellen White cât şi biserica în declaraţia poziţiei sale.

Mai înainte, Haskell îşi exprimase clar convingerile în diferite articole. În anul 1896 Haskell scrisese în Semnele Timpului cu privire la subiectul acesta: *El (Hristos) n-a venit în această lume ca să ia asupra Sa starea lui Adam, ci a coborât mult mai jos ca să-l întâmpine pe Adam acolo unde este el, slăbit de păcat, mânjit în nelegiuirea lui*.[5]

Într-un alt articol scrisese: *Hristos... a luat asupra Sa nu natura îngerilor, nici chiar natura omului aşa cum fusese el creat, ci natura noastră căzută*.[6] *Astfel, din veşnicie, Hristos a făcut legătura dintre cer şi neamul omenesc căzut*.[7] *El a adus natura divină din curţile slavei în natura omenească căzută*.[8]

Aceasta era poziţia lui Haskell atunci când a apărut doctrina Holy Flesh. El explica lui Ellen White în scrisoarea lui: *Punctul lor teologic cu privire la acest aspect pare să fie acesta: ei cred că Hristos a luat natura lui Adam înainte să cadă; astfel El a luat natura umană aşa cum era ea în grădina Edenului şi astfel natura umană se păstra sfântă iar acum spun că a venit timpul ca noi să devenim sfinţi în acest sens şi atunci vom avea credinţa care ne înalţă şi nu vom mai muri*.[9]

Ellen White răspunde lui Haskell

Când Ellen White a primit scrisoarea lui Haskell, tocmai se stabilise în Elmshaven, California, după întoarcerea din Australia. Răspunsul ei a venit imediat, semn că această problemă era extrem de importantă. Scrisoarea ei cu data de 10 octombrie, 1900, stabileşte opoziția lămurită şi categorică față de curentul Holy Flesh, pe care îl defineşte ca „o doctrină ciudată", „teorii şi metode eronate" şi „invenţie mizerabilă de idei omeneşti, pregătite de tatăl minciunilor".[10]

Conţinutul scrisorii lui Haskell n-a luat-o pe Ellen White prin surprindere. Ea era deja la curent cu ceea ce avusese loc în Indiana. Aşa cum explica ea mai târziu, plecarea ei din Australia a fost determinată şi de învăţătura Holy Flesh. Iată răspunsul ei dat lui Haskell: *În ianuarie, Domnul mi-a arătat că „metode şi teorii eronate" vor fi aduse în adunările noastre de tabără şi că istoria trecutului va fi repetată. Am fost foarte supărată. Am fost instruită să spun că la aceste demonstraţii sunt prezenţi demoni în formă de oameni, lucrând cu toată isteţimea pe care o poate folosi Satana pentru a face ca adevărul să fie dezgustător pentru oamenii sensibili; că vrăjmaşul încerca să aşeze lucrurile astfel ca adunările de tabără, care au fost*

[5] Stephen-Nelson Haskell în *Signs of the Times*, 2 aprilie 1896
[6] Ibid., 9 aprilie 1896
[7] Ibid., 28 mai 1896
[8] Ibid., 17 ianuarie 1900
[9] Stephen-Nelson Haskell către Ellen White, 25 sept. 1900
[10] Vezi de asemenea Ellen White, *Selected Messages*, Vol.2, p.37

mijloace de aducere a soliei îngerului al treilea înaintea mulţimilor, să-şi piardă forţa şi influenţa.[11]

Ea adaugă cu solemnitate: *Solia îngerului al treilea... trebuie să fie liberă de orice invenţii mizerabile şi ieftine ale teoriilor omeneşti, pregătite de tatăl minciunilor şi deghizate aşa cum a fost folosit şarpele strălucitor de Satana ca medium pentru amăgirea primilor noştri părinţi*.[12]

Dacă informaţia lui Haskell n-ar fi fost în conformitate cu adevărul soliei şi convingerilor lui Ellen White, ea n-ar fi ezitat să spună lucrul acesta. În cazul acesta, nu numai că ea l-a aprobat pe Haskell, dar l-a şi încurajat să apere adevărul.

Ea a scris din nou, de data aceasta familiei Haskell: *Adevărul trebuie să fie prezentat de către ambasadorii credincioşi ai Domnului în linii categorice. Majoritatea a ceea ce astăzi este numit adevăr incontestabil nu este decât pălăvrăgeală care duce la împotrivire faţă de Duhul Sfânt*.[13]

Un protest viguros

Fără să aştepte reacţia oficială a Conferinţei Generale, pastorul S. G. Huntington a publicat un puternic protest într-o broşură de 16 pagini, intitulată *Durerea Omului*. Scopul ei a fost să reafirme poziţia bisericii şi să explice cum a putut Isus să trăiască o viaţă fără păcat în trup păcătos. *Prin credinţa Sa în Tatăl a fost întărit astfel încât natura Sa divină să triumfe copleşitor asupra naturii Sale păcătoase şi tendinţelor ereditare. Astfel, din copilărie și până la Calvar, în zilele de încercare, El a trăit o viaţă fără păcat, curată şi sfântă. În felul acesta, El a împlinit cerinţele Legii şi a devenit „sfârşitul legii pentru îndreptăţirea fiecăruia care crede”.*[14]

Apoi, dorind să explice avantajele pentru cei care cred în Hristos şi care-L primesc ca Mântuitor al lor, Huntington adaugă: *Aşa cum Dumnezeu în Hristos, la 4000 de ani de la Creație, a trăit o viaţă desăvârşită, fără pată, în trup păcătos, tot aşa, prin credinţa în El, ne va curăţi de toate întinăciunile noastre, ne va împărtăşi neprihănirea Sa, îşi va stabili locuinţa în inimile noastre şi va trăi acelaşi fel de viaţă în trupul nostru păcătos, la 6000 de ani de la Creație. Apoi vom putea spune în adevăr „aşa cum este El* (în caracter) *suntem şi noi în această lume” (1 Ioan 4:17).*[15]

Waggoner respinge doctrina Holy Flesh

În faţa răspândirii mişcării Holy Flesh, Conferinţa Generală a socotit necesar să fie mai activă. Problema a fost inclusă în agenda sesiunii din 1901. Ellen White a

---

[11] Ellen G.White, *Scrisoarea 132,* 1900 (*Selected Messages* vol.2, p. 37). Citat de Arthur L. White p. 103
[12] E.G.White, *Selected Messages,* Vol.2, p.37
[13] Ibid., p.38
[14] S.G. Huntington, *Durerea Omului,* p.16, citat de Wlliam H. Grotheer în *Interpretive History of the Doctrine of Incarnation*, p. 51
[15] Ibid.

fost invitată să participe. Aşa cum a arătat în prezentarea ei, dacă n-ar fi fost această mişcare cu învăţătura ei eronată, ea n-ar fi răspuns pozitiv la invitaţie. Avea pe atunci 73 de ani. Tocmai revenise din Australia şi călătorind prin atâtea state spre Battle Creek nu era o problemă simplă pentru cineva de vârsta ei şi cu o sănătate precară.

Waggoner era şi el prezent la sesiune. Ca specialist în problemă, lui şi lui Ellen White li s-a cerut să aducă argumente pentru respingerea a ceea ce numeau „doctrină ciudată" şi să confirme credinţa oficială, aşa cum era recunoscută de biserică, cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos. El a realizat lucrul acesta în studiul său din 16 aprilie 1901, destinat în întregime respingerii afirmaţiei că Hristos a venit într-un trup sfânt.

Waggoner şi-a început prezentarea cu o întrebare pe care o pusese: *A fost acel trup sfânt care s-a născut din fecioara Maria un trup păcătos şi acel trup a avut aceleaşi înclinaţii rele ca ale noastre cu care să se lupte?*[16]

Înainte de a răspunde la întrebare, Waggoner a dorit să-şi ajute ascultătorii să înţeleagă conceptul foarte bine ascuns în problema: doctrina catolică a Imaculatei Concepţii. În gândirea lui conceptul Holy Flesh nu era nimic altceva decât zeificarea răului.[17] *În realitate, lucrarea celui rău era să aşeze o prăpastie largă între Isus, Mântuitorul oamenilor şi oamenii pe care El venise să-i mântuiască astfel ca nimeni să nu poată trece dincolo. Acesta este totul*.[18]

Nu vedeți, întreba Waggoner, *că ideea că trupul lui Isus n-a fost ca al nostru (deoarece noi ştim că al nostru este păcătos) implică în mod necesar ideea concepției imaculate a fecioarei Maria? Înţelegeţi că în El nu a fost păcat, dar taina lui Dumnezeu descoperită în trup, minunea veacurilor, uimirea îngerilor, lucrul acela pe care chiar şi acum doresc să-l înţeleagă şi despre care nu-şi pot forma nici o idee, decât atât cât sunt învăţaţi prin biserică, este manifestarea desăvârşită a vieţii lui Dumnezeu în curăţia ei perfectă, într-un trup păcătos? (Adunarea strigă: Amin!) O, aceasta este o minune, nu-i aşa?*[19]

Făcând astfel, *El (Hristos) a împlinit voia lui Dumnezeu în trup şi a confirmat faptul că voia lui Dumnezeu poate fi împlinită în orice trup omenesc, păcătos. Dar mai înainte de toate, această minune trebuie să opereze în omul păcătos, nu doar în persoana lui Isus Hristos, ci în Isus Hristos reprodus şi multiplicat în miile de ucenici ai Săi... Isus ne dă experienţa puterii lui Hristos în trupul păcătos... care învinge şi care aduce sub puterea voinţei Sale acest trup păcătos*.[20]

În general vorbind, *oamenilor le place să ascundă greşelile înaintaşilor, să nu existe vreo pată când se scrie genealogia. Isus Hristos S-a născut din sămânţa lui David, după trup, iar în sămânţa lui David a fost Manase, care a umplut Ierusalimul de sânge nevinovat de la un capăt la altul. În aceeaşi linie genealogică a fost Iuda*

[16] Ellet J.Waggoner în *Buletinul Conferinţei Generale* 1901, p.403
[17] Ibid., p.405
[18] Ibid., p.404
[19] Ibid.
[20] Ibid., p.406

desfrânatul, precum şi copilul născut din incest şi de asemenea desfrânata Rahav. Toţi aceştia, care au fost declaraţi ca înaintaşi ai lui Hristos, arată că Isus nu S-a ruşinat să numească pe oamenii păcătoşi fraţii Lui.[21]

Din lecţiile experienţei biruitoare a lui Isus Hristos în trup omenesc, Waggoner a concluzionat: *Indiferent care ar fi moştenirea noastră naturală, Duhul lui Dumnezeu are o aşa putere asupra trupului încât poate schimba toate acestea şi ne poate face părtaşi de natură divină, oferindu-ne eliberarea de stricăciunea care este în lume prin poftă. În felul acesta, Dumnezeu Îşi manifestă puterea Sa prin noi*.[22]

Ellen White respinge doctrina Holy Flesh

În dimineaţa următoare (17 aprilie 1901), era rândul lui Ellen White să condamne public mişcarea Holy Flesh. Desigur, ea nu avea să repete argumentele teologice deja prezentate de Waggoner. Scopul era, mai degrabă, să expună concluziile false care derivau din conceptul trupului sfânt al lui Hristos.

Iată câteva fragmente din solia pe care o pregătise în scopul acesta sub titlul *Ultima mişcare din Indiana*: *Mi s-a dat îndrumarea cu privire la ultima experienţă a fraţilor din Indiana şi cu privire la învăţătura pe care au dat-o bisericilor. Vrăjmaşul a lucrat prin această experienţă şi învăţătură ca să rătăcească sufletele*.[23]
Ellen White n-a vorbit despre presupozițiile cu privire la natura lui Hristos în controversa aceasta. Argumentul ei că *învăţătura dată cu privire la ceea ce se numeşte Holy Flesh este o rătăcire*[24] se întemeia pe două puncte esenţiale. Primul, ea respingea pretenţia că fiinţele umane păcătoase pot ajunge la sfințirea deplină a trupului. *Desigur*, scrie ea, *toţi pot avea acum inimi sfinţite, dar nu este corect să pretindem că în această viaţă vom avem trup sfânt... Celor care au încercat, cu atâta greutate, să obţină prin credinţă aşa numitul trup sfânt, le spun, nu-l puteţi obţine. Niciunul dintre voi nu are acum trup sfânt. Nicio fiinţă omenească de pe pământ nu are trup sfânt. Este o imposibilitate*.[25]

Dacă aceia care vorbesc atât de liber despre desăvârşirea în trup ar vedea lucrurile în adevărata lor lumină, s-ar da înapoi cu oroare de la ideile lor de încumetare. Arătându-le deşertăciunea ideilor lor îndrăzneţe cu privire la trupul sfânt, Domnul caută să prevină pe bărbaţi şi pe femei, să nu pună asupra cuvintelor Sale o înțelegere care duce la întinarea trupului, sufletului şi spiritului... Şi dacă nu putem pretinde desăvârşirea trupului, putem avea totuşi desăvârşirea sufletului. Prin jertfa adusă în favoarea voastră, păcatele pot fi iertate în mod desăvârşit. Dependenţa noastră nu se bazează pe ceea ce face omul, ci în ceea ce Dumnezeu

---

[21] Ibid., p.408
[22] Ibid.
[23] E.G. White în *Buletinul Conferinţei Generale*, 1901, p. 419-422
[24] E.G. White, *Selected Messages* Vol.2, p. 32
[25] Ibid.

poate să facă pentru om prin Hristos... Prin credinţa în sângele Său, toţi pot fi făcuţi desăvârşiţi în Hristos Isus.[26]

Am fost îndemnată să spun celor din Indiana care susţin doctrine caudate: Voi daţi o formă greşită lucrării preţioase şi importante a lui Dumnezeu. Păstraţi-vă în limitele Bibliei. Când fiinţele omeneşti primesc trup sfânt, nu vor mai rămâne pe pământ, ci vor fi luate la cer. Dacă păcatul este iertat în această viaţă, urmările nu sunt îndepărtate acum pe deplin. La venirea Sa, Hristos va schimba trupul nostru pătat ca să poată fi modelat după trupul Său glorios (Filipeni 3:21).[27]

În al doilea rând, Ellen White a constatat greşeala din manifestările îndrăzneţe şi fanatice ale apărătorilor mişcării Holy Flesh. *Modul în care au fost conduse adunările din Indiana, cu zgomot şi confuzie, nu le recomandă celor inteligenți și înțelepți. În aceste demonstraţii nu este nimic care să convingă lumea că noi avem adevărul. Zgomotul mare şi strigătele nu sunt dovada sfinţirii şi a coborârii Duhului Sfânt. Demonstraţiile voastre sălbatice creează numai dezgust în minţile necredincioşilor*.[28]

În felul acesta, motivele sorei White de a respinge mişcarea Holy Flesh au fost atât teologice cât şi practice. Ea a respins comportamentul lor bizar şi a respins doctrina lor potrivit căreia fiinţele omeneşti pot avea trupuri sfinte în această viaţă. Cu toate că n-a comentat poziţia lor cu privire la natura lui Hristos, ea a condamnat clar acele practici şi credinţe care izvorau din această premiză.

Arthur White explică în biografia bunicii sale: *Unul din motivele pentru care ea a părăsit Australia şi s-a întors în Statele Unite, a fost acela de a trata acest fanatism. Situaţia pe care avea să o întâmpine i-a fost descoperită în Australia în ianuarie 1900, înainte de a părăsi Coorambong.*[29]

Doctrina Holy Flesh condamnată

Solia lui Waggoner şi mărturia lui Ellen White nu au rămas fără ecou. Nu mai departe decât a doua zi, doi conducători principali ai mişcării, R. S. Donnell şi S. S. Davis şi-au mărturisit greşeala în faţa a aproximativ 300 de participanţi. Ceilalţi delegate, ca şi membrii comitetului Conferinţei bisericilor din Indiana, au urmat exemplul preşedintelui lor. Oficial, se părea că mişcarea s-a destrămat. Dar în realitate doctrina n-a dispărut din biserici. Donnell şi Davis au continuat să creadă şi să înveţe că Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere. În cele din urmă au fost îndepărtaţi din lucrare.

În prezentările ei, Ellen White a dat câteva sfaturi cu privire la modul în care ar trebui să se trateze o astfel de situație: *Fanatismul, odată declanşat şi lăsat*

[26] Ibid.
[27] Ibid., p. 33
[28] Ibid., p. 35
[29] A.L.White, p. 100

netratat este destul de puternic, ca un foc care a cuprins clădirea. Cei care au intrat în această mişcare fanatică şi au susţinut-o, ar fi mai bine să se angajeze într-o lucrare pământească; căci prin acţiunea lor inconsistentă, ei dezonorează pe Domnul şi pun în pericol pe oameni.[30]

În 1903, I. J. Hankins, care a urmat lui R. S. Donnell ca preşedinte al Conferinţei Indiana, scria lui S. S. Davis, promotorul mişcării Holy Flesh, dorind să afle vederile lui teologice. El i-a pus opt întrebări din care patru tratau doctrina Întrupării.[31] Nu trebuie să uităm că argumentul lor teologic de bază consta în declaraţia că „Hristos a luat natura lui Adam dinainte de cădere", aşa cum arătase Haskell în scrisoarea către Ellen White.

Răspunsul lui Davis confirmă că el nu-şi schimbase părerea despre natura umană a lui Hristos. Nu ştim dacă aceleaşi întrebări au fost puse şi lui Donnell. Dar în anul 1905, Donnell a fost reinstaurat în lucrare, în timp ce Davis a fost eliminat definitiv. În cele din urmă a părăsit Biserica Adventistă, ca să se unească cu Baptiştii, unde a fost hirotonit din nou ca pastor.

În afară de Davis, se pare că toţi cei care au fost implicaţi în mişcarea Holy Flesh au acceptat în cele din urmă mărturia lui Ellen White. Însă oricât de favorabilă a fost continuarea, atitudinea de opoziţie faţă de această doctrină luată de Conferinţa Generală în sesiune arată clar învăţătura oficială a bisericii de la acea dată cu privire la natura umană a lui Isus.

Concluzie

Mişcarea Holy Flesh a fost prima încercare de a introduce în Biserica Adventistă o doctrină radical opusă învăţăturilor ei de până la acea vreme. Dacă declaraţiile lui Waggoner, Jones şi Prescott, ca şi ale altora ar fi fost greşite, Ellen White le-ar fi corectat, tot aşa cum a corectat şi *doctrina ciudată* Holy Flesh.

O mărturie scrisă în anul 1907 nu lasă nici o îndoială cu privire la poziţia ei: *În timpul Conferinţei Generale din 1901, mi-au fost date instrucţiuni cu privire la experienţa unora din fraţii noştri din Indiana şi cu privire la doctrinele pe care ei le predicau în Biserici. Mi s-a arătat că prin această experienţă şi prin doctrinele predicate, vrăjmaşul se străduise să ducă sufletele în rătăcire*.[32]

[30] E.G.White, *Selected Messages*, Vol.2, p. 35
[31] S.S.Davis către I.J.Hankins, 15 martie 1903, Citat de Grotheer, pp . 54, 55
[32] Ellen.G. White, *Manuscris 39*, 1907

PARTEA A TREIA

EXTRASE DIN PUBLICAŢIILE OFICIALE ALE BISERICII (1895-1952)

Capitolul 8: EXTRASE DIN PUBLICAŢIILE OFICIALE (1895-1915)

În afară de atenția acordată scrierilor pionierilor, poziţia Bisericii Adventiste cu privire la hristologie este ilustrată lămurit și în conţinutul publicaţilor oficiale, cum ar fi jurnale, studiile trimestriale ale Şcolii de Sabat, buletinele Conferinţei Generale şi o largă varietate de cărţi publicate de casele de editură denominaţionale.

Acest capitol va trata declaraţiile tipărite între anii 1895 şi 1915, începând de la o vreme când doctrina Întrupării începuse să fie văzută ca fiind centrală pentru înţelegerea corectă a planului de mântuire şi sfârşind cu anul morţii lui Ellen White. În capitolul următor vom acoperi perioada dintre anul 1916 şi 1952, după care a apărut la suprafaţă o interpretare nouă şi câţiva scriitori au început să pună la îndoială poziţia tradiţională a Bisericii Adventiste cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos.

Extrase din jurnalele bisericii

În anii 1895 şi 1896 au fost publicate în jurnale peste 250 de declaraţii făcute de către conducătorii Bisericii, toate afirmând clar că Isus a luat asupra Sa natura fiinţei umane căzute. Din anul 1897 până în anul 1915 se pot găsi peste 200 de declaraţii din care aproximativ 100 sunt de la Ellen White, fără a fi incluse încă 75 răspândite printre scrisorile şi manuscrisele ei.[1] Dar pentru că am discutat deja despre declarațiile lui Ellen White, Waggoner, Jones şi Prescott, în acest capitol vom da atenție altor autori.

În anul 1895 au apărut în Semnele Timpului o serie de articole scrise de J. H. Durland care reflectau hristologia lui Jones, aşa cum a fost prezentată la sesiunea Conferinţei Generale cu câteva luni mai înainte. *Satan trebuia confruntat în trupul omului căzut* scria Durland. *Aşa că atunci când Isus și-a găsit locuinţa în trup, acesta nu a fost trupul pe care omul l-a avut înainte de cădere, ci trupul păcătos pe care omul l-a avut după cădere... El a venit să mântuiască pe păcătoşi, de aceea a trebuit să ia trupul păcătoşilor... El a avut toate slăbiciunile trupului pe care îl avem noi. Trupul pe care l-a luat El avea aceleaşi dorinţe pe care le are şi trupul nostru*.[2]

Peste câteva luni, într-un alt articol, Durland punea cititorilor lui următoarele întrebări: *Care a fost natura acestui trup pe care l-a luat El? A fost liber*

[1] Vezi Ralph Larson, *Cuvântul S-a făcut trup*, p.67. 111

[2] J.H. Durland în *Signs of the Times*, 12 sept. 1895

de tendinţele spre păcat? A fost El liber de ispite? Scriptura răspunde la ultima întrebare... (Evrei 4:15). Astfel că trupul pe care l-a luat Logosul a fost supus ispitei ca şi trupul pe care-l avem noi... Trupul fără nici o dorinţă după rău nu este supus ispitei, dar Hristos a fost ispitit ca şi noi, deci El trebuie să fi avut acelaşi fel de trup pe care îl avem noi.[3]

Nefiind mulţumit cu afirmaţia că Hristos a luat un trup păcătos, Durland explică şi motivul: *Isus a venit în trup să întâlnească pe Satan în fortăreaţa lui şi să-l scoată de acolo... Ca să facă lucrul acesta, El a trebuit să ia acelaşi trup pe care îl avea omul după cădere.... El n-a luat nici natura îngerilor, nici a omului înainte de cădere, ci S-a născut „sub lege" ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege... Dacă ar fi luat natura lui Adam înainte de cădere, n-ar fi fost sub condamnarea morţii, care a trecut asupra tuturor oamenilor*.[4]

Cu toate acestea, Durland remarca: *El nu avea patimile naturii noastre cauzate de faptul că fusesem biruiţi de păcat. Dar trupul pe care l-a luat avea să aibă în curând toate pasiunile pe care păcatul le-a adus asupra noastră dacă şi El s-ar fi supus vreodată. El a întâmpinat pe ispititor în trup păcătos, slab şi l-a condamnat astfel încât nu a putut să-L învingă... Isus Hristos a fost trimes în lume să condamne păcatul în trup. El a luat un trup păcătos ca să poată supune stricăciunile naturii noastre vechi*.[5]

Amintiţi-vă că A. T. Jones spusese: *Isus a avut aceleaşi pasiuni pe care le avem şi noi.* Însă Jones explica, *dar El nu li s-a supus niciodată*. Durland scrie că *El n-a avut pasiunile naturii căzute* care să-L fi dus în păcat. Concepţia lui Durland este mult mai aproape de aceea a lui Jones decât ar părea. Jones considera problema din punctul de vedere al unei naturi moştenite, în timp ce Durland o privea din punctul de vedere al unei naturi cultivate. Potenţial *Isus avea aceleaşi pasiuni ca şi noi*, în realitate *Isus nu avea aceleaşi pasiuni ca noi* deoarece El nu căzuse sub puterea naturii umane păcătoase pe care o moştenise de la înaintaşii Lui.

De asemenea, Ellen White făcea continuu o deosebire între natura păcătoasă moştenită şi natura păcătoasă cultivată. Pe de o parte, ea scria că Isus *avea toată puterea patimilor omeneşti*[6]; pe de altă parte ea declara că *El este un frate în slăbiciunile noastre, dar nu în posedarea aceloraşi pasiuni*[7]; *nu posedând pasiunile naturii umane căzute*[8]. S-ar putea că ea avea în minte deosebirea dintre înclinaţiile spre păcat **moştenite**, pentru care nu suntem vinovaţi şi **înclinaţiile cultivate** care fac din noi nişte păcătoşi. Pentru Ellen White, ca şi pentru

[3] Ibid., 26 sept. 1895
[4] Ibid., 10 octombrie 1895
[5] Ibid.
[6] Ellen G.White*, In Heavenly Places,* p.155
[7] Idem., *Mărturii pentru Comunitate*, Vol.2, p. 202
[8] Ibid., p. 509

contemporanii ei adventişti, *ca orice copil al lui Adam El (Hristos) a acceptat urmările lucrării marii legi a eredităţii*[9], dar fără să permită manifestarea acestor tendinţe.

Alte declaraţii cu privire la acest subiect apar în revistele *Australian Bible Echo* şi *Australasian Signs of the Times*. G. C. Tenneycare, care avea răspunderea revistei *Bible Echo*, declara într-un editorial: *Foarte puţini dintre noi îşi dau seama cât de mult s-a apropiat natura divină de cea umană în persoana lui Isus din Nazaret. Este cu neputinţă să concepem renunțarea infinită care a fost necesară pentru ca Fiul lui Dumnezeu, Asociatul Tatălui, să se arate în trup muritor şi să participe la experienţele omeneşti, cu toate încercările şi slăbiciunile lor. Cât de complet s-a realizat acest lucru a fost exprimat de către apostol în Evrei 2:17: „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile".*

Numai în felul acesta putea fi adus să simtă puterea ispitelor. Rolul acestor ispite la care era supusă natura umană nu era de a impresiona Dumnezeirea. Dar „El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi: ca urmare, El trebuie să se fi împărtăşit de natura noastră... Puţini sunt de acord cu gândul că Isus ar fi întâmpinat ispitele noastre în natura şi în capacitatea Sa divină. Ei ar fi ca un fulg dus de vânt faţă de un munte. În acest sens, „Dumnezeu nu poate fi ispitit".

Dar când vedem pe Mântuitorul nostru... luptându-se cu slăbiciuni înnăscute şi când privim la viaţa noastră greşită şi adesea fără reuşită, ne uimim cum a putut suporta El „o împotrivire aşa de mare din partea păcătoşilor".[10]

Pot fi citate multe declaraţii similare, aşa cum arăta Ralph Larson în cartea sa, *Cuvântul S-a făcut trup* în care a indexat în ordine cronologică multe declaraţii legate de hristologia adventistă.[11]

Extrase din lecţiunile Școlii de Sabat

În anul 1899 a apărut broşura studiilor Şcolii de Sabat. Lecţiile erau pregătite să ofere studiul zilnic al Bibliei şi subiecte de discuţie în Sabat dimineaţa. În introducere se declară: *Studiile Şcolii de Sabat – Adulţi sunt pregătite de Departamentul Şcolii de Sabat al Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Pregătirea acestora este asigurată de un comitet mondial al Şcolii de Sabat, ai cărui membri slujesc în calitate de editori consultanţi*. Rolul acestui Comitet era să se asigure că notele explicative de la fiecare studiu erau în armonie cu învăţătura oficială a Bisericii.

În perioada dintre 1895 şi 1915, se găsesc multe declaraţii în studiile Şcolii de Sabat care nu lasă nicio îndoială cu privire la subiectul credinţei adventiste despre natura umană a lui Hristos. Un exemplu este explicaţia următoare (1896, trimestrul 2): *Ca să poată ajunge la om acolo unde se găsea după cădere, Hristos S-a golit pe*

---

[9] Idem., *Hristos Lumina lumii,* p. 49
[10] G.C.Tenney în *Bible Echo,* 15 mai 1889
[11] Vezi Ralph Larson *Cuvântul S-a făcut trup,* pp. 34-154

Sine de toată slava şi puterea Sa, devenind la fel de dependent de Tatăl pentru viaţă şi putere zilnică, aşa cum este omul păcătos dependent de El.[12]

În anul 1909, în lecţia trimestrului doi care tratează Ioan 1:1-18, comentariul la versetul 14 spunea: *Divinitatea a sălăşluit în trupul omenesc. Nu în trupul fără păcat al omului, ci într-un trup pe care-l au copiii pământului. Aşa a fost slava Lui. Sământa divină putea să dea pe faţă slava lui Dumnezeu în trup păcătos chiar până la biruinţa desăvârşită şi absolută asupra oricărei înclinaţii a trupului*.[13]

În această lecţie se întâlneşte iarăşi aceeaşi explicaţie: *Isus era Dumnezeu acţionând în trupul păcătos, în favoarea păcătosului. El S-a făcut pe Sine una cu omenirea. A luat asupra Sa vaiurile, nevoile şi păcatele neamului omenesc, astfel că a simţit conştienţa şi asprimea lor, ca niciun alt suflet până atunci*.[14]

Printre subiectele primului trimestru al anului 1913, era un studiu despre legătura dintre întrupare şi preoţia lui Isus Hristos. Această declaraţie se găseşte în prima notă: *este foarte important să avem o înţelegere clară despre relaţia dintre întruparea lui Hristos şi lucrarea Sa de mijlocire. El a fost făcut preot „după puterea unei vieţi fără de sfârşit" ca să poată sluji harul, mila şi puterea pentru cel greşit şi rătăcitor. Această lucrare se realizează printr-o unire atât de strânsă cu aceia care au nevoie de ajutor, încât divinitatea şi natura umană sunt aduse într-o relaţie personală încât Duhul şi viaţa lui Dumnezeu locuiesc în trupul credinciosului. Pentru ca să se ajungă la această relaţie între Dumnezeu şi trupul păcătos, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să ia trup păcătos şi în felul acesta s-a făcut un pod peste prăpastia care despărţea pe omul păcătos de Dumnezeu*.[15]

Nota 3 din aceeaşi lecţie se încheie cu aceste cuvinte: *Asumându-Şi trup păcătos şi făcându-Se de bună voie dependent de Tatăl Său ca să Se păzească de păcat în timp ce era în lume, Isus nu numai că dă un exemplu pentru toţi creştinii, dar este făcut în stare să slujească trupului păcătos prin darul propriului Său Duh şi puterea de ascultare de voia lui Dumnezeu*.[16]

Această viziune despre întrupare era în contrast şi cu doctrina catolică a Imaculatei Concepţii, care era, în gândirea adventistă, o negare a întrupării lui Hristos. *Această negare a unirii desăvârşite a lui Hristos cu trupul păcătos deschide calea pentru o serie de mijlocitori intermediari a căror datorie este să aducă pe păcătos într-o relație mântuitoare cu Hristos*.[17] Studiile trimestrului al doilea al anului 1913 erau devotate Sanctuarului şi mijlocirii lui Hristos. Într-una din lecţiile despre doctrina Catolică se spunea: *Care este învăţătura Babilonului modern cu privire la aceeaşi doctrină fundamentală? Prin dogma despre imaculata concepţie a fecioarei*

---

[12] Lecțiunile Școlii de Sabat trim.2, 1896. Toate citatele din studiile Școlii de Sabat din acest capitol sunt citate de William H. Grotheer în *Interpretive History of SDA Doctrine of Incarnation*, pp.38-41

[13] Ibid., Trim.2, 1909, p. 8

[14] Ibid., p. 20

[15] Ibid., Trim.1, 1913 p. 14

[16] Ibid., p. 15

[17] Ibid., p. 14

Maria, Roma învaţă că mama lui Isus a fost păstrată fără pata păcatului original şi că avea un trup fără păcat. Ca urmare a fost despărţită de restul omenirii. Ca urmare a acestei despărţiri a lui Isus de trupul păcătos, a fost instituită preoţia romană astfel ca să existe cineva care să mijlocească între Hristos şi păcătos.[18]

Apoi, ca răspuns la un citat dintr-o sursă catolică care declara „revoltătoare" credinţa că Hristos a luat trup păcătos, nota încheie: *Astfel, scoţând pe Hristos din acelaşi trup şi sânge pe care le avem noi... Babilonul modern neagă, în realitate, adevărul vital al creştinismului, pretinzând, în acelaşi timp, că îl susţine. Aceasta este „taina nelegiuirii."*[19]

Trimestrul patru din anul 1913 a fost devotat studiului Epistolei către Romani. În prima parte este o întrebare despre „Hristos născut din sămânţa lui David după trup" (Rom.1:3). Nota 5 spunea: *Hristos a fost, prin mama Lui, de neam împărătesc. Dar El a fost mai mult decât atât. El a fost de acelaşi trup ca sămânţa lui David în şi prin care, timp de generaţii, a curs sângele unei omeniri păcătoase - Solomon, Roboam, Ahaz, Manase, Amon, Ieconia și alții. Fiul lui Dumnezeu a luat același trup ca ei, ca să poată întâmpina ispita pentru noi și să biruiască cu putere divină orice încercare pe care trebuie să o suportăm și noi. Hristos este Fratele nostru în trup, Mântuitorul nostru din păcat*.[20]

Epistola către Romani a fost din nou subiect de studiu în primul trimestru al anului 1914. Aici găsim comentariul cu privire la Romani 8:3-4: *Ceea ce Legea nu putea face în omul păcătos, Dumnezeu a făcut trimițând pe propriul Său Fiu. Acest Fiu a luat trupul omului păcătos și a biruit acolo unde omul a căzut, a învins păcatul în trup și în felul acesta a venit în trupul acelora care-și vor deschide inimile să-L primească, cu aceeași putere, și să biruiască păcatul acolo.*[21]

Aceste extrase din studiile Școli de Sabat sunt în armonie cu toate câte au fost învățate de către scriitorii adventiști care s-au exprimat cu privire la natura umană a lui Hristos de-a lungul anilor.

Extrase din câteva cărți

Asemenea studiilor Școlii de Sabat, nici o altă carte n-a fost tipărită de casele de editură ale Bisericii fără o revizuire prealabilă a conținutului de către un comitet de lectură. Acesta dă asigurarea că integritatea cărții este în armonie cu învățătura oficială. Nu avem în intenție ca lucrările lui Waggoner, Jones, Prescott, sau Ellen White, care au fost redate în capitolele precedente, să fie iar sursa citatelor. Va fi suficient să menționăm lucrările cele mai reprezentative.

[18] Ibid., Trim. 2, 1913, p. 25
[19] Ibid., p. 26
[20] Ibid., Trim. 4, 1913, p.6
[21] Ibid., Trim. 1, 1914, p.16

1. Privind spre Isus, de Uriah Smith

Uriah Smith a fost nu numai editor la *Review and Herald* timp de 35 de ani și autorul multor cărți privitoare la profeție, ci și al doilea în conducerea Conferinței Generale timp de 21 de ani, în funcția de secretar. Iată două extrase din cartea lui *Privind spre Isus*, publicată în anul 1897. *În asemănarea trupului păcătos... El a coborât până la cele mai mari adâncimi ale stării căzute a omului și a devenit ascultător până la moarte, chiar moartea rușinoasă de pe cruce*.[22]

El (Isus) a venit în asemănarea trupului păcătos, ca să demonstreze înaintea tuturor părților în luptă că era posibil pentru oameni, în trupul acesta, să țină legea. El a demonstrat acest lucru păzind-o. În planul existenței și în natura noastră, El a dat pe față o astfel de ascultare de orice principiu încât nici măcar ochiul Divin n-a putut detecta vreun defect. Întreaga Sa viață a fost o transcriere a acelei legi, în natura ei spirituală și în cererile ei sfinte drepte și bune. El a condamnat astfel păcatul în trup, arătând în felul acesta că și omul putea să trăiască astfel.[23]

2. Întrebări și răspunsuri, de Milton C. Wilcox

La început, Milton C. Wilcox a fost editor asistent la *Review and Herald* în asociere cu Uriah Smith. Mai târziu a devenit primul editor la *Present Truth* în Anglia, apoi la *Signs of the Times*, Pacific Press în California, timp de un sfert de secol. În anul 1911 a publicat cartea *Întrebări și Răspunsuri*, o compilare de răspunsuri date de editor la întrebările puse de cititori, atunci când avea răspunderea la *Signs of the Times*. Iată un extras tipic, un răspuns dat la o întrebare pusă de un cititor cu privire la subiectul din versetele din Evrei 2:14-17 care declară că Isus a *fost făcut asemenea fraților Săi*. *Logosul cel veșnic S-a făcut trup, același cu al nostru; căci a fost născut din femeie, născut sub lege, sub condamnarea ei, întocmai ca orice om, având trup cu toate înclinațiile omenești; părtaș la trupul și sângele omenirii; în toate lucrurile făcut asemenea fraților Lui, a suferit fiind ispitit și a avut parte de toate ispitele exact ca tine și ca mine. A trebuit să le facă față prin credință în voia și Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este nici o înclinație în trupul omenesc, care să nu fi fost și în El. Iar El le-a biruit pe toate*.[24]

3. Lecturi Biblice pentru Cercul Familiei

În anul 1915, *Review and Herald* a publicat o carte de studii biblice intitulată *Lecturi Biblice pentru Cercul Familiei*.[25] Până să apară a doua ediție în anul 1936, cartea fusese deja vândută în 1.250.000 de exemplare. A treia ediție a apărut în anul 1946.[26] Timp de aproape o jumătate de secol această carte a constituit baza pentru

---

[22] Uriah Smith, *Privind spre Isus,* p. 23
[23] Ibid., p. 30
[24] Milton C.Wilcox, *Întrebări și răspunsuri* Vol. 1, p. 19.20
[25] Prima ediție a *Lecturilor biblice pentru familie* datează din anul 1880. Până în 1915 diferitele ediții erau fără note
[26] *Lecturi biblice pentru familie*, ediția a treia (1936), p. 11

învățătura biblică a Bisericii. Mulți adventiști au folosit-o pentru a dezvolta cunoașterea doctrinei bisericii și pentru a răspândi mesajul advent. Nici o altă publicație denominațională n-a fost recomandată cu mai mare încredere. Introducerea la ediția din 1946 declară că *lucrarea a fost revizuită recent cu minuțiozitate, extinsă... de un comitet larg de critici specializați și de cercetători ai Bibliei*.[27]

Cu greu se poate găsi un document mai reprezentativ al învățăturii Bisericii. Lecțiile sunt prezentate sub forma de întrebări și răspunsuri cu note explicative. Doctrina Întrupării, intitulată *O viață fără păcat* este reprodusă în întregime în cele ce urmează:[28]

1. **Ce mărturie este dată despre viața lui Hristos pe pământ?** *...care n-a săvârșit păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug* (1 Petru 2:22).

2. **Ce este adevărat cu privire la toți ceilalți membri ai familiei omenești?**

Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23).

3. **Cu ce întrebare i-a provocat Isus pe vrăjmașii Săi?** *Cine dintre voi Mă poate acuza de păcat?* (Ioan 8:46).

4. **Cât de intens a fost ispitit Isus?** *...a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat* (Evrei 4:15).

5. **La întruparea Sa ce fel de natură a luat Hristos?** *Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul* (Evrei 2:14).

6. **Cât de profund S-a împărtășit Isus de natura noastră omenească?** *Prin urmare a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului* (Evrei 2:17).

NOTĂ: În natura Sa umană, Hristos S-a împărtășit de natura noastră păcătoasă căzută. Dacă n-ar fi fost așa, El n-ar fi fost făcut *asemenea fraților Lui*, n-ar fi fost *ispitit în toate lucrurile ca și noi*, n-ar fi biruit așa cum trebuie să biruim și noi și deci nu este un Mântuitor complet și perfect de care are omul nevoie și pe care trebuie să-L aibă ca să fie mântuit. Ideea că Hristos S-a născut dintr-o mamă *imaculată* și fără păcat care n-a moștenit înclinații spre păcat și din această cauză n-a păcătuit Îl scoate din domeniul unei lumi căzute și chiar din locul în care este nevoie de ajutor. Prin natura Sa omenească, Hristos a moștenit ceea ce moștenește orice copil al lui Adam - o natură păcătoasă. În ceea ce privește natura Sa divină, prin însăși conceperea Sa, El a fost născut din Duhul. Și toate acestea ca omenirea să fie așezată pe un teren avantajos și să

---

[27] Ibid.

[28] Ibid., p.115, 116

se demonstreze că, oricine este ,,născut din Duhul" poate câștiga aceeași biruință asupra păcatului în trupul lui păcătos. Deci fiecare trebuie să biruiască așa cum și Hristos a biruit (Apoc. 3:21). Fără această naștere, nu poate fi biruință asupra ispitei și nici mântuire din păcat (Ioan 3:3-7).

7. Unde anume, în Hristos, a condamnat Dumnezeu păcatul și a câștigat biruința pentru noi? *Căci, lucru cu neputință legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului pe Însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului* (Romani 8:3).

NOTĂ: Dumnezeu, în Hristos a condamnat păcatul nu printr-o pronunțare împotriva lui ca un judecător stând pe scaunul de judecată, ci venind și trăind în trup, asemenea trupului păcătos, totuși, fără să păcătuiască. În Hristos, El a demonstrat că se poate, prin harul și prin puterea Sa, rezista ispitei, birui păcatul și trăi o viață curată.

8. Prin a Cărui putere a trăit Hristos o viață desăvârșită? *Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi* (Ioan 5:30). *Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui* (Ioan 14:10).

NOTĂ: În natura Sa omenească, Hristos a fost dependent de puterea divină ca să facă lucrările lui Dumnezeu, cum este orice om care vrea să facă același lucru. El n-a folosit nici un mijloc ca să trăiască o viață sfântă care nu este la îndemâna oricărei ființe omenești. Prin El oricine poate avea pe Dumnezeu locuind în el și lucrând în el *după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea* (1Ioan 4:15; Filipeni 2:13).

9. Ce scop altruist a avut Isus mereu înaintea Sa? *Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes* (Ioan 6:38).

Lecția aceasta este o bună ilustrare a diferitelor aspecte ale hristologiei adventiste. Cu toate acestea, întrebarea a șasea a fost, fără îndoială, considerată a fi de primă importanță, având și o notă explicativă. Aceste note erau în armonie cu hristologia adventistă, prezentată consistent de către pionierii soliei, încă de la originea mișcării până la cea de a treia ediție a acestei lucrări în anul 1946.

Așa cum vom vedea, pe baza acestor note explicative, un număr de teologi evanghelici i-au condamnat pe adventiști pentru că nu sunt creștini autentici deoarece ei atribuiau lui Isus o natură umană, păcătoasă. Aprecierea lor era corectă când spuneau că declarațiile redate în această lecție erau reprezentative pentru Biserică.

Capitolul 9: EXTRASE DIN PUBLICAŢIILE OFICIALE (1916-1952)

Anul 1915 nu marchează nici o schimbare de interpretare în doctrina adventistă privitoare la Întrupare. Însă survine decesul lui Ellen White. Odată cu plecarea ei, ultimul supravieţuitor din grupa pionierilor de la 1844 dispare.

Ellen White repetase o avertizare vibrantă aproape de încheierea vieţii ei: *Nu avem nimic de care să ne temem în ce priveşte viitorul decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul şi învăţăturile din istoria noastră trecută*.[1]

Toate documentele din perioada l916-1925 poartă mărturia uniformă a poziţiei pe care biserica a susţinut-o cu privire la natura lui Hristos, că Isus a luat asupra Sa natura lui Adam după cădere, fără să fi comis vreun păcat.

Extrase din periodicele bisericii

Un index cu peste 200 de declaraţii din periodicele oficiale ale bisericii arată că nu exista nici o schimbare de la această poziţie tradiţională a bisericii. Pastori, profesori, editori, administratori, membri din executivul Conferinţei Generale, inclusiv câţiva preşedinţi, toţi aveau o opinie unitară.

Pe 6 septembrie 1917, Joseph E. Steed scria în *Review and Herald*: *A fost necesar ca Hristos să aibă o experienţă ca om, ca să-l poată ajuta pe om în ispitele lui şi să acţioneze ca mijlocitor al omului... S-a arătat deja că acest Mântuitor a devenit om supus tuturor relelor trupului, fiind născut în trup păcătos; în acest trup a suferit ca şi ceilalţi oameni, în lupta Sa cu păcatul*.[2]

Şi mărturia lui R. S. Owen este interesantă: *Lucrarea lui Hristos a fost să condamne păcatul în trup. Păcatul locuieşte în trupul nostru păcătos şi Hristos l-a condamnat locuind chiar în casa păcatului, dar niciodată supunându-Se cerinţelor lui nelegiuite, niciodată răspunzând invitaţiilor lui rele. El a demonstrat că omul poate obţine ajutor de la Dumnezeu care îl va face în stare să trăiască pentru Dumnezeu*.[3]

În aceeaşi lună J. A. Rippey scria în periodicul australian *Signs of the Times*: *Deci nimic nu poate fi mai clar decât că Isus a avut acelaşi trup ca al lui David. Cine a fost David? Era fiul lui Isai. Dar cine a fost Isai? El a fost fiul lui Rut, Rut a fost o fată moabită, o descendentă a lui Moab; și Moab a fost fiul uneia din fetele lui Lot (Gen. 19:36-37). Atunci când studiem caracterul înaintaşilor lui Isus descoperim că sunt destul de familiarizați cu păcatul.*

Când Isus S-a născut în lume, El a luat asupra Sa trupul păcătos, după ce fusese slăbit de aproape patru mii de ani de păcat. El ar fi putut veni pe o altă linie genealogică, dar a venit prin cei mai slabi, ca să dovedească lumii că omul n-a căzut

[1] Ellen G.White, *Testimonies for the Church* - vol.9, p. 10. Inițial în *Life Sketches of Ellen G.White* (Pacific Press Pub. Assn., 1915) p. 195
[2] Joseph E.Steed în *Review and Herald*, 6 sept. 1917.
[3] R. S. Owen, în *Review and Herald*, 29 mai 1924.

atât de jos în păcat încât puterea lui Dumnezeu să nu fie îndestulătoare pentru a-l ajuta să trăiască o viaţă biruitoare. El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat (Evrei 4:15). El nu numai că a fost ispitit, dar ispitele au fost atât de puternice încât a suferit atunci când a fost ispitit (2:18). Cu toate că Isus avea în trupul Lui toate dorinţele care erau în trupurile înaintaşilor Lui, totuşi niciodată nu S-a supus păcatului.[4]

Pe 22 martie 1927, L. A. Wilcox a publicat un articol care ridica o întrebare: *Există vreo speranţă să biruim înclinaţiile ereditare spre păcat?* Wilcox răspunde recurgând mai întâi la genealogia lui Isus: *Mă bucur de această genealogie, deoarece ea mă ajută să înţeleg cum poate fi El părtaş la toate slăbiciunile mele. El a venit unde eram eu. A stat în locul meu. În venele Lui era obsesia unei eredităţi contaminate, asemenea unui leu în cuşcă şi care căuta să distrugă şi să sfâşie. Timp de 4000 de ani, neamul omenesc degenerase în putere fizică, în capacitate mintală şi în valoare morală; iar Hristos a luat asupra Lui slăbiciunile omeneşti la nivelul cel mai jos. Numai aşa putea răscumpăra pe om din cea mai adâncă degradare*.[5]

Apoi Wilcox citează pentru susținere un pasaj din Ellen White din cartea Hristos Lumina Lumii: *Dacă am avea în vreun sens o luptă mai grea decât a avut Hristos, El n-ar putea veni în ajutorul nostru. Dar Mântuitorul nostru a luat natura omenească, cu toate slăbiciunile ei. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Noi nu avem nimic de purtat pe care El să nu-l fi suportat*.[6]

Este bine de ştiut, subliniază Wilcox, *că El, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Fiul omului, pentru ca eu, fiul omului, să pot deveni fiu al lui Dumnezeu. El a devenit aşa cum sunt eu pentru ca eu să pot deveni aşa cum este El. El a luat natura mea omenească pentru ca eu să pot lua natura Sa divină. În orice ispită care mă asaltează este încurajator să ştiu că exact aceeaşi ispită, cu toată puterea ei copleşitoare, L-a atacat şi pe El. L-a atacat acolo unde, prin ereditate, era cel mai slab; L-a atacat în feluri şi în momente neaşteptate; şi cu înclinaţii egale spre păcat, în ciuda sângelui stricat şi a unei degradări moştenite de către aceeaşi putere la care şi eu am acces. El a biruit. El a câştigat pentru mine. El îmi oferă biruinţa Sa ca fiind a mea - ca dar. Şi astfel, în toate aceste lucruri, sunt mai mult decât biruitor prin Acela care m-a iubit*.[7]

Mai târziu, F. M. Wilcox, editor la *Review and Herald* (1911-1944) şi co-fondator al Asociaţiei Ellen G. White şi membru al primului Comitet de Administraţie, a explicat de ce simţea că era atât de important să identifice trupul lui Hristos cu acela al naturii omeneşti căzute. *Temeiul siguranţei noastre atunci când venim la Domnul Isus este faptul că El a luat asupra Sa natura omului şi în această stare omenească a învins pe Satana, trecând astfel peste abisul pe care păcatul îl deschisese între Dumnezeu şi omenire*. *Trecând prin această experienţă în favoarea*

---

[4] J. A. Rippey, în *Signs of the Times*, 5 mai 1924.
[5] L. A. Wilcox, în *Signs of the Times*, 22 martie 1927.
[6] E. G. White, *Hristos lumina lumii*, p. 117.
[7] Wilcox în *Signs of he Times*, 22 martie 1927.

neamului omenesc pierdut, El a devenit un Mântuitor desăvârşit... El S-a identificat cu omul în toate încercările şi ispitele Lui... Hristos a fost ispitit aspru şi dureros, ispitit cum nici o altă fiinţă omenească n-a fost ispitită dar a suportat toate acestea fără să păcătuiască. Nici măcar o dată nu s-a supus puterii ispititorului. În fiecare luptă El a fost biruitor. Cu mintea sprijinită pe Dumnezeu, încrezându-Se în dragostea şi în puterea Tatălui Său ceresc, El a rezistat de fiecare dată atacurilor vrăjmaşului. Aceasta, moştenirea biruinţei asupra păcatului, El ne-o atribuie nouă, împreună cu înţelegerea pe care ne-o oferă în timpuri de încercare. Aşa cum El a luat în stăpânire puterea divină, este privilegiul nostru să facem la fel. Resursele care erau oferite Lui sunt disponibile și pentru noi.[8]

Această învăţătură n-a fost limitată la editorii diferitelor periodice ale denominaţiunii. Ea a fost împărtăşită şi de cele mai înalte autorităţi ale bisericii, preşedinţi de diviziuni, vice-preşedinţi şi preşedinţi ai Conferinţe Generale. Aceasta a fost, desigur, cea mai autentică expresie a credinţei existentă în comunitatea adventistă în problema hristologiei. Fără să fie nevoie să cităm pe fiecare personal, doresc să fac referire la câteva mărturii a autorilor cei mai reprezentativi.

În această perioadă, W. W. Prescott a fost cu siguranţă cel mai prolific şi mai competent. Apoi ca secretar general şi ca vice-preşedinte al Conferinţei Generale din 1915 şi până în 1937, el a continuat să promoveze învăţătura denominaţiunii în numeroase articole. Interpretarea lui a fost deja prezentată în întregime aşa că nu o vom mai repeta. După aceea W. H. Branson, care avea să fie preşedinte al Conferinţei Generale din 1950 până în 1954, susținea aceleași adevăruri în articolele publicate în diverse periodice.[9]

Acesta a scris în câteva ocazii: *Pentru ca Hristos să înţeleagă slăbiciunea naturii păcătoase, a trebuit să o experimenteze... De aceea El a devenit os din oasele noastre şi carne din carnea noastră... Dumnezeu a trebuit să coboare mai întâi la om, ca să-L înalţe pe om la Sine*.[10] *El nu Şi-a asumat natura îngerilor, ci pe aceea a lui Avraam. El a fost făcut „asemenea fraţilor Săi”*.[11] *O, ce ruşine că marele Dumnezeu a trebuit să plănuiască să vină şi să locuiască cu oamenii, adăpostindu-Se în trupul lor*.[12]

Doi preşedinţi ai Diviziunii Sud-Europene, al cărui sediu era în Berna, Elveţia, au făcut tot ce au putut ca să răspândească în Europa hristologia care se

---

[8] W. W. Prescott, în *Australian Signs of the Times*, 7 ian. 1924; 4 mai 1936; 7 august 1936; în *Review and Herald*, 1 mai 1924; 22 aug. 1929; 6 nov. 1930; 27 febr. 1936; 15 aprilie 1937; în *Signs of the Times* 15 ian. 1929; 22 febr. 1929.

[9] W. H. Branson, în *The Watchman*, iulie, aug. 1932; *Australian Signs of the Times*, 30 oct. 1933; 1 nov. 1937.

[10] Idem., în *The Watchman*, aug. 1933.

[11] Idem., în *Signs of the Times*, 8 nov. 1936.

[12] Idem., în *The Watchman*, iulie 1932.

învăţa în Statele Unite. A. V. Olson[13] a fost primul care s-a exprimat cu privire la subiectul naturii umane căzute pe care a luat-o Hristos asupra Sa: *Isus a moştenit... natura mamei Sale*, scria El. *Un om numit Isus, făcut din carne şi sânge, asemenea celorlalţi oameni, a trăit în realitate în mijlocul lor*.[14] *Astfel, în acest sens, al doilea Adam n-a fost din punct de vedere fizic, identic cu primul Adam. În acest sens al degradării în vitalitate şi în dimensiune, Hristos, după legea eredităţii, este spus că a luat asupra Sa, natura noastră căzută (HLL, 112), natura noastră în starea ei degenerată (Semnele Timpului,9 iunie 1898)*.[15]

M. V. Campbell a fost de asemenea preşedintele Diviziunii Sud-Europene (1954-1958), ulterior a devenit vice-preşedinte al Conferinţei Generale. Iată cum se exprima el într-o vreme când unii începuseră să formuleze o nouă interpretare cu privire la natura lui Isus: *Venind în lumea noastră, Mântuitorul nostru n-a coborât din cer ca un înger sau ca o fiinţă din altă lume. El Şi-a luat locul ca membru al neamului omenesc prin naştere într-o familie ai cărei strămoşi erau cunoscuţi. S-a născut la fel de neajutorat ca oricare alt copil... Isus n-a venit în lume aşa cum a venit primul Adam, care a ieşit din mâinile Creatorului fără vreo înclinaţie spre păcat, ci a venit „în asemănarea cărnii păcătoase" (Rom. 8:3). Divinitatea Sa nu I-a diminuat natura umană. Ea a umplut-o, a inundat-o, a înconjurat-o dar n-a distrus-o în niciun fel. Mântuitorul a fost influenţat spre păcat prin ereditate, prin mediu şi prin ispitele puternice ale celui rău. Ca să biruiască păcatul, Isus n-a folosit nicio putere spirituală care îi aparţinea, în ciuda faptului că era Fiul lui Dumnezeu. El a folosit numai armele care sunt la îndemâna celor mai umili urmaşi ai Săi*.[16]

Extrase din literatura adventistă europeană

Mărturiile acestor doi preşedinţi ai Diviziunii Sud-Europene, ambii americani, sunt reprezentative la vremea aceea pentru învăţătura din bisericile de limbă engleză din toată lumea. Dar care era credinţa generală cu privire la acest subiect în Europa continentală unde solia fusese oficial predicată în anul 1874?[17]

Aşa cum ştim, revista Semnele Timpului a fost fondată de John N. Andrews, în oraşul Basel în anul 1876. Este interesant de observat că până în anul 1938 n-a fost făcută nicio menţiune cu privire la natura umană căzută a lui Hristos. Evident că acest aspect al hristologiei, n-a constituit la vremea aceea o trăsătură importantă a

[13] A. V. Olson a fost primul preşedinte al Uniunii Latine (1917-1920, apoi preşedine al Divziunii sud-europene (1920-1946) şi în final preşedinte al Conferinţei Generale. El a fost autorul cărții *Cei 13 ani de criză 1888-1901* (Review and Herald Pub. Assn., 1966).
[14] Idem., în *Review and Herald*, 6 aug. 1942.
[15] Idem., în *Ministry*, ian. 1962.
[16] M. V. Campbell, în *Review and Herald*, 5 oct. 1950.
[17] Cerctarea noastră se limitează la Diviziunea Sud-europeană cuprinzând următoarele ţări: Austria, Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Franţa, Grecia, Ungaria, Israel, Portugalia, România, Spania, Elveţia, Iugoslavia şi coloniile franceze din Africa.

învăţăturii adventiste.[18] S-ar putea ca Adventiştii de pe continent să fi împărtăşit concepţia majorităţii protestanţilor în această problemă. Această părere este susţinută prin afirmaţia editorului-şef al revistei Semnele Timpului: *Pentru a mântui omenirea, era necesar, după dreptatea lui Dumnezeu, ca Hristos să fie aşezat în aceeaşi condiţie ca a lui Adam la creaţie, adică liber de păcat, dar susceptibil să cadă în ispită*.[19]

Astfel hristologia adventistă tradiţională, aşa cum era prezentată în America și alte țări care foloseau limba engleză, n-a fost cu totul ascunsă, însă introducerea ei pe continentul european a fost amânată până când s-a obţinut acces la cărţile şi articolele lui Ellen White.

Prima menţiune a hristologiei tradiţionale se găseşte în *Revue Adventiste*, buletinul de informaţii al Bisericii Adventistă de Ziua Şaptea pentru Europa Latină. Articolul este datat 15 noiembrie 1923 și a fost scris de Tell Nussbaum, fost preşedinte al Conferinţei Franceze.[20] Intitulat *Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului*, el rezumă învăţătura Bisericii Adventiste cu privire la subiectul Persoanei şi a lucrării lui Hristos. Iată un extras:

Isus a fost declarat cu putere a fi Fiul lui Dumnezeu prin duhul sfinţeniei, prin învierea Sa din morţi (Rom. 1:4). Venind în trupul slăbiciunii noastre, născut sub Lege, cu posibilitatea de a păcătui. El n-a făcut niciun păcat. Acolo s-a văzut că păcatul poate fi învins, că omul în starea sa căzută a fost readus într-o stare în care sfinţenia era făcută posibilă. El putea să trăiască viaţa lui Dumnezeu, care se găseşte numai în Isus Hristos şi care ne este asigurată continuu prin credinţă.

Pentru că scopul intenţionat de Isus Hristos a fost realizat, natura Sa desăvârşită va fi transmisă urmaşilor Săi. Dar aceasta nu va fi realizată complet până în ziua când Îl vom vedea aşa cum este El în ceruri (Ioan 17:22). Astăzi, primind prin credinţă ceea ce Hristos a făcut pentru noi, trăim prin Duhul lui Isus Hristos... Duhul vieţii care este în Isus Hristos ne-a eliberat de păcat. Prin moartea Sa, El a triumfat asupra păcatului ca să ne dea nouă această putere.[21]

Avem îndoieli cu privire la faptul că această declaraţie reprezintă, în adevăr, ceea ce credea majoritatea adventiştilor din Europa continentală. Scopul autorului se pare că era să facă cunoscut mai pe larg învăţătura acceptată de către Biserica Adventistă. O altă serie de articole scrise cu acelaşi scop a apărut în *Revue Adventiste*

[18] Acest aspect deosebit al Hristologiei Adventiste n-a fost inclus în cursurile Seminariilor teologice. În manualul lui de doctrină *L'Histoire du Salut*, Alfred Vaucher afirmă pur şi simplu că Isus a devenit om.

[19] Jules Boureau în *Signes des Temps*, mai 1950.

[20] Tell Nussbaum a fost preşedintele Conferinţei Bisericilor Adventiste din Franţa (1910-1914), El a fost tatăl Dr. Jean Nussbaum, cunoscut în lumea întreagă pentru activitatea lui în domeniul libertăţii religioase şi ca fondator al revistei *Conscience et Liberte*.

[21] Tel Nussbaum în *Revue Adventiste*, 15 nov. 1923.

între 1925 şi ianuarie 1926.[22] Acestea au fost tipărite ulterior sub forma unei broşuri cu acest titlu semnificativ *O piatră de încercare: Isus Hristos a venit în trup*.[23]

Autorul era Jules Cesar Guenin, pe atunci preşedinte al Conferinţei Franceze. El avea o cunoaştere perfectă a hristologiei aşa cum fusese stabilită de Ellen White şi de pionieri și la aceasta făcea referinţe. Ca să prezinte subiectul el se bazează pe versetele din 1 Ioan 4:1-3, susţinând că *orice duh care mărturiseşte că Isus a venit în trup*, este de la Dumnezeu, dar orice duh care nu recunoaşte că Isus a venit în trup este de la antihrist.

Dar Guenin întreabă, *Ce vrea să spună Biblia atunci când vorbeşte „Isus a venit în trup?”* După ce trece în revistă principalele pasaje care tratează întruparea (Fil. 2:5-8; Ioan 1:14; Rom. 8:3; Evrei 2:14-18; 4:15) el conchide: *Această doctrină este atât de importantă încât poate fi numită doctrina doctrinelor, punctul cel mai înalt al predicării apostolice şi evanghelistice, o piatră de încercare a Creştinismului autentic*.[24]

Tratând problema naturii umane a lui Hristos, Guenin se alătură colegilor lui americani: *Răscumpărarea omenirii putea fi realizată numai de un Dumnezeu devenit om. Pentru ca Hristos să întâmpine lupte morale, să-şi asume aceleaşi riscuri ca ale noastre ca să dovedească că neprihănirea legii poate fi atinsă de către om, El a fost îmbrăcat într-un trup ca al nostru. Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume cu un trup asemănător cu trupul nostru păcătos... În felul acesta păcatul a putut fi învins în mod glorios, condamnat în cele din urmă iar sfinţenia a fost realizată în trup omenesc*.[25]

Vorbind despre ispitele la care a fost supus Isus, Guenin s-a referit la unele declaraţii ale lui Ellen White cum ar fi următoarea: *Dacă într-un anumit sens noi am avea o luptă mai grea decât a avut Isus atunci n-ar putea să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat natura omenească cu toate slăbiciunile ei. El a luat natura omului cu posibilitatea de a cădea în ispită. Noi nu avem nimic de suferit pe care El să nu-l fi suferit*.[26]

Mai departe J. C. Guenin a citat şi pe teologul protestant E. de Pressense cu privire la subiectul ispitirilor lui Isus din pustie: *Răscumpărătorul a trecut prin această mare încercare a libertăţii fără de care nu putea fi atins nici un destin moral. Aici trebuie să acceptăm taina completă a umilirii Sale. Dacă Îi atribuim imposibilitatea de a păcătui, Îl despărţim de starea reală a existenţei Sale pământeşti; natura Sa umană nu este nimic mai mult decât o iluzie, un văl transparent prin care se vede divinitatea Sa fără griji. Dacă nu este asemenea nouă, nu mai este cu noi. După drama impresionantă a luptei morale urmează o*

---

[22] Revue Adventiste, 1 şi 15 dec. 1925; 1 şi 15 ian. 1926.
[23] Jules Cesar Guenin, *Une pierre de touche, Jesus Christ venu en chair.* Vezi *Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea*, pp. 544, 545
[24] Ibid., p. 3, 4.
[25] Ibid., p. 4, 5.
[26] Ibid., p. 5. Vezi Ellen White, *Hristos Lumina lumii*, p. 117.

fantasmagorie metafizică de nedescris. Nu mai trebuie să vorbim despre ispite sau încercări la acest subiect.[27]

Din biruinţa lui Hristos asupra păcatului, Guenin scoate următoarea lecţie practică: *Hristos a învins păcatul pentru a dovedi că fiecare credincios poate învinge păcatul, mai mult, El l-a învins pentru că dorea acest lucru şi deci a trebuit să lupte, să sufere, folosind numai arma credinţei şi a rugăciunii. Credinciosul poate birui cu aceleaşi arme... Aceasta înseamnă „să mărturiseşti că Isus a venit în trup"*.[28]

Această doctrină a Întrupării constituie pentru J. C. Guenin ...*punctul vital al religiei regeneratoare şi răscumpărătoare a lui Isus; a nega aceasta înseamnă în acelaşi timp a face Creştinismul să piardă eficienţa şi valoarea practică*.[29]

Într-un articol privitor la cei doi Adami publicat în *Revue Adventiste* din 1942, J. C. Guenin accentuează din nou importanţa participării lui Isus la umanitatea noastră totală: *Dacă Isus ar fi venit cu imposibilitatea de a păcătui, aşa cum cred unii credincioşi şi teologi, cum ar fi putut să devină Tatăl unei omeniri noi, biruitoare, un mare preot care să simtă cu slăbiciunile omenirii şi o dovadă despre posibilitatea trăirii unei vieţi biruitoare? Isus n-a venit în lume numai să îndepărteze păcatul, să ispăşească vina păcătoşilor ci a venit şi ca să dea omenirii un exemplu de ascultare desăvârşită de voinţa divină, să arate că o astfel de ascultare este posibilă pentru cineva care o doreşte cu sinceritate. Ca să facă aceasta, a fost necesar ca Hristos să trăiască o viaţă absolut sfântă şi fără păcat*.[30]

Dorind să explice doctrina întrupării cititorilor neadventişti, el a publicat o serie de trei articole în *Signes des Temps*.[31] Aceasta a fost prima menţiune în această revistă a hristologiei adventiste, după 62 de ani de la apariţie. Conţinutul acestor articole este descris încă din titluri; *Isus Hristos a venit în trup; Isus Hristos, Idealul umanităţii; A fost Isus păcătos?* În ele găsim repetarea învăţăturii dezvoltată în broşura *Piatra de încercare: Isus a venit în trup.*

Alţi autori au făcut referiri similare la această credinţă obişnuită adventiştilor din vremea aceea. Într-un articol de James Howard tradus din engleză şi publicat în *Revue Adventiste*, găsim următoarele cu privire la subiectul ispitirii lui Hristos: *Înclinaţia ereditară spre păcat este cu siguranţă puternică. Mama lui Isus a moştenit forma şi asemănarea strămoşilor ei. Ea se născuse în trup păcătos şi astfel, fiul ei a moştenit o natură umană*.[32]

De asemenea, într-o predică ţinută în Geneva pe 11 iulie 1928, având ca subiect *preţul răscumpărării noastre*, B. E. Beddoe a vorbit despre natura umană a lui Isus care, fiind asemenea nouă, *a cunoscut înclinaţiile trupului, dorinţe care duc la*

---

[27] Ibid.
[28] Ibid., p. 6.
[29] Idem., în *Revue Adventiste*, 15 dec. 1925.
[30] Idem., în *Revue Adventiste*, ian. 1942.
[31] Idem., în *Signes des Temps*, iul., aug., sept. 1938.
[32] James Howard, *Revue Adventiste* , 15 iul. 1927.

păcat. Iar la întrebarea: *Ar fi putut El să păcătuiască?*, predicatorul a răspuns fără să ezite: *Cu siguranţă*.[33]

În cele din urmă este potrivit să repetăm ce Charles Gerber[34] a scris în broşurile evanghelistice, distribuite cu miile, compilate şi rearanjate într-o carte intitulată *Calea mântuirii*.[35] În secţiunea care trata „taina întrupării", el confirmă hristologia adventistă: *Pentru ca să mântuiască omenirea, Dumnezeu a dat pe Fiul Său care Şi-a asumat natura noastră şi S-a identificat cu noi. Fiul lui Dumnezeu a consimţit să devină Fiul omului. „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege" (Gal. 4:4) „Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi" (Ioan 1:14). „Dumnezeu a făcut-o trimiţând pe Fiul Său în asemănarea omului păcătos ca să fie jertfă pentru păcat. Şi în felul acesta a condamnat păcatul în firea păcătoasă" (Rom. 8:3).*

Este o minune, este o taină, este Dumnezeu coborându-Se între noi şi devenind om, este cerul care se apleacă asupra pământului, este scara lui Iacov care leagă pământul cu cerul şi cerul cu pământul. Isus S-a făcut om... El a suferit foame, sete şi a obosit ca şi noi. El a fost în toate lucrurile... asemenea fraţilor Săi, El a trebuit să facă faţă unor ispite asemănătoare; I-au curs lacrimi şi în cele din urmă a murit.[36]

Extrase din studiile Școlii de Sabat

Aşa cum s-a spus mai sus, studiile Școlii de Sabat sunt indicatorul cel mai bun cu privire la învăţătura adventistă. Pregătite de specialişti şi verificate de comitete mondiale, ele sunt expresia autentică a credinţei adventiste. Ori de câte ori studiile tratau natura umană a lui Isus, notele explicative prezintă invariabil învăţătura tradiţională. Exemplele din perioada 1916-1952 sunt atât de puţine încât le putem cita pe toate. Prima declarație apare în primul trimestru al anului 1921 şi este relevantă cu privire la problema întrupării.

Hristos Şi-a asumat nu natura umană originală, necăzută, ci pe a noastră căzută. În această experienţă, El a stat nu acolo unde Adam stătuse înainte de El, ci aşa cum s-a spus mereu, cu nenumărate rele împotriva Lui - păcatul, cu tot prestigiul biruinţei şi cu întronarea lui chiar în constituţia naturii noastre, înarmat cu o putere teribilă împotriva realizării acestui ideal divin pentru om - sfinţenia desăvârşită. Toate acestea luate în considerare, dezavantajele situaţiei, riscurile imense implicate şi cruzimea opoziţiei întâmpinate, ajungem la sensul real, atât al realităţii cât şi al măreţiei acestei realizări morale vaste; natura umană ispitită, încercată, pierdută în Adam, înălţată în Hristos până la sfera unei perfecţiuni adevărate.[37]

---

[33] B. E. Beddoe, *Revue Adventiste*, 15. ian. 1929.
[34] Charles Gerber era la vremea aceea editor şef la periodicele *Signes des Temps* (1933-1940), *Revue Adventiste* (1933-1939) şi *Vie et Sante* (1939-1969)
[35] Gerber, *Le chemin du Salut.*
[36] Idem., *Signes des Temps*; oct. 1937.
[37] *Sabbat School Lessons Quarterly*, first quarter, 1921, p. 16.

Într-o altă lecţie din acelaşi an, privitoare la preoţia lui Hristos, găsim următorul comentariu despre primele două capitole ale Epistolei către Evrei: *Cel care este prezentat în primul capitol ca Fiu al lui Dumnezeu şi Domn, a cărui dumnezeire şi veşnicie sunt accentuate, ne întâlneşte în capitolul 2 ca Fiu al omului cu toate limitările naturii noastre omeneşti obişnuite. El este cunoscut cu nume pământesc, personal şi ca unul care poate gusta moartea (Evrei 2:9) şi care poate fi făcut desăvârşit prin suferinţă (v.10). El S-a împărtăşit de aceeaşi carne şi sânge pe care le avem noi (v.14), devenind om adevărat (v.17) aşa cum este Dumnezeu adevărat*.[38]

În trimestrul trei din anul 1921, se găseşte accentuat acelaşi concept: *Când Fiul lui Dumnezeu S-a născut dintr-o femeie (Gal. 4:4) şi a luat trupul nostru păcătos (Rom. 8:3), viaţa veşnică s-a manifestat într-un trup omenesc (1 Ioan 1:2)*.[39]

În anul 1928, lecţiile primului trimetru s-au bazat pe Epistola către Efeseni. Aici există o notă explicativă în legătură cu Efeseni 2:15: *Omul firesc, natural, nu poate anula vrăjmăşia împotriva lui Dumnezeu. Ea este o parte a naturii lui. Este ţesută în toate fibrele fiinţei lui. Dar Isus a luat asupra Sa natura noastră din carne şi sânge (Evrei 2:14), „în toate lucrurile... făcut asemenea fraţilor Lui (Evrei 2:17), din sămânţa lui David după trup (Rom. 1:3); El a anulat în trupul Său vrăjmăşia, mintea firească (Rom. 8:7), firea pământească, El a învins păcatul în trup pentru noi*.[40]

Extrase din cărţi selectate

În perioada dintre 1916 şi 1952, câteva cărţi care au tratat direct sau indirect doctrina întrupării au fost publicate de diferite case de editură ale bisericii: *Review and Herald Publishing Association*, *Pacific Press Publishing Association* şi *Southern Publishing Association*. Toate aceste cărţi publicate au trebuit să primească aprobarea prealabilă din partea Comitetului de lectură care verifica dacă conţinutul era în armonie cu credinţa şi doctrinele adventiste.

1. *Doctrina lui Hristos*, de W. W. Prescott

Ne amintim că în cartea sa din anul 1920, *Doctrina lui Hristos*, argumenta că fără participarea la „trupul şi sângele” acelora pe care venise să-i salveze de sub puterea păcatului şi a morţii, Hristos n-ar fi putut fi Mântuitorul lor. Adevărul acesta, în mintea lui Prescott, era un adevăr central al Evangheliei.

2. *Viaţa de biruinţă*, de Meade MacGuire

În 1924 a apărut cartea lui Meade MacGuire, *Viaţa de biruinţă*. Autorul a fost şi întemeietorul Departamentului de Tineret la nivelul Conferinţei Generale. El a

[38] Ibid., second quarter, 1921, p. 13-14.
[39] Ibid. third quarter, 1921, p. 20.
[40] Ibid, first quarter, 1929, p. 15. Toate exemplele citate de William Grotheer în *Interpretive History of SDA Doctrine of Incarnation*, p. 56-57.

fost pe rând secretar al Departamentelor Misiunea Internă şi Pastoraţie.[41] În capitolul care tratează despre „natura îngrozitoare a păcatului", MacGuire răspunde problemei ridicate de Pavel în Romani 7:23 - *Dar văd în mine o altă lege care lucrează în mădularele trupului meu împotriva legii primite de mintea mea şi mă face rob al legii păcatului care lucrează în mădularele mele*.

Există doar un mijloc de eliberare de sub această lege a păcatului. Acesta este Hristos. El a luat asupra Sa natura omenească, a învins păcatul în trup. Acum Îşi propune să trăiască aceeaşi viaţă fără păcat în mădularele mele. Prezenţa Lui contracarează deplin puterea legii păcatului.[42]

Într-un alt capitol, MacGuire scrie: *Când Isus a purtat crucea, El a recunoscut sentinţa de moarte asupra naturii păcătoase. El a luat natura noastră, natura lui Adam, viaţa lui Saul şi fiind de acord cu Tatăl că această natură merita moartea, a venit de bună voie la cruce şi a purtat natura aceea căzută către moartea ei necesară şi inevitabilă... Prin acest mare sacrificiu, Hristos a luat măsuri pentru moartea naturii lui Adam în tine şi în mine, dacă suntem dispuși să aducem această natură degenerată la cruce şi să o pironim acolo*.[43]

3. *Faptele credinţei*, de Christian Edwardson

În anul 1942, Edwardson a abordat subiectul întrupării şi a naturii umane a lui Hristos dintr-un alt unghi. El discută 2 Ioan 7 care declară că amăgitorul şi Antihristul „nu recunoaşte pe Isus Hristos ca venind în trup". În opoziţie cu argumentul că Papalitatea nu poate fi Antihristul, deoarece Catolicismul nu neagă întruparea lui Hristos, Edwardson scrie: *Acest argument este însă întemeiat pe o înţelegere greşită provocată de trecerea cu vederea a unui cuvânt din text. Antihristul nu urma să nege faptul că Hristos a venit în trup, ci urma să nege că El n-a venit în acelaşi fel de trup ca al neamului omenesc. El a venit să mântuiască. ... De această deosebire vitală atârnă adevărul real al Evangheliei. A făcut Hristos tot drumul spre pământ să facă legătura cu omul căzut sau numai o parte, astfel ca noi să avem sfinţi, papi şi preoţi care să mijlocească pentru noi la Hristos care a plecat prea departe de omenirea căzută şi de nevoia ei de a face o legătură directă şi personală cu păcătosul? Aici se găseşte marea despărţire care separă Protestantismul de Romano-Catolicism.*

Edwardson pătrunde în taina mântuirii omului: *Prin păcat omul s-a despărţit de Dumnezeu, iar natura sa căzută se împotriveşte voinţei divine. ... Numai prin Hristos, Mijlocitorul nostru, poate fi salvat omul din păcat şi adus din nou în legătură cu izvorul purităţii şi al puterii. Dar ca să se producă această legătură, Hristos a trebuit să fie părtaş atât la natura lui Dumnezeu cât şi la natura omului, încât El, cu braţul puterii divine, să se prindă de Dumnezeu şi cu braţul Său omenesc*

[41] Meade Macguire, vezi *SDA Encyclopedia*, p. 825.
[42] Idem., *Viaţa de biruinţă* (Review and Herald Pub. Assn., 1924), p. 17, 18.
[43] Ibid., p. 43.

să îmbrăţişeze pe om, cuprinzându-i pe amândoi în persoana Sa. În această unire a omenescului cu divinul constă „taina" Evangheliei, secretul puterii de a înălţa pe om din degradare.

Edwardson a căutat să explice **de ce** a fost nevoie de întruparea lui Hristos: *Omul căzut era acela care trebuia răscumpărat din păcat. Și ca să poată veni în legătură cu el, Hristos a trebuit să se coboare pentru a lua natura noastră asupra Lui (nu doar un trup mai înălţat). „Căci după cum copiii sunt părtaşi cărnii şi sângelui, tot aşa şi El Însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele... Prin urmare a trebuit să se asemene fraţilor Săi" (Evrei 2:14-17. Acest text este redat în aşa mod încât să nu poată fi înţeles greşit. Hristos a avut parte de acelaşi trup şi sânge ca al nostru; El a venit în „trup". Negarea acestui fapt este semnul Antihristului.*[44]

4. *Vinul Babilonului roman*, de Mary E. Walsh

Aşa cum sugerează titlul, această carte compară învăţătura Catolică cu Scripturile. Mary E. Walsh, autoarea, fusese timp de 20 de ani o catolică dedicată.[45]

În capitolul dedicat imaculatei concepţii, Mary Walsh scrie: *Tot ceea ce Maria a dat lui Hristos a fost trupul Său omenesc. Este o lege a naturii care spune că cineva nu poate să dea ceea ce nu are, iar Maria, fiind umană în toate aspectele cuvântului, nu putea să împărtăşească fiului ei natura divinităţii*.[46]

Apoi, după ce a arătat atât aspectul divin cât şi cel uman al naturii lui Isus, Mary Walsh citează Rom. 8:3 şi Evrei 2:14-l7, 18 ca să ajungă la concluzia: *În genealogia lui Hristos aşa cum este dată de Matei, găsim că Isus este fiul lui David şi în acelaşi timp fiul lui Avraam. Este suficient pentru cineva să studieze numai caracterele lui David şi al lui Avraam pentru a afla că ei au fost umani şi au avut înclinaţii către păcat. În felul acesta vedem ce fel de natură umană a moştenit Hristos de la strămoşii Lui*.[47]

La începutul anilor 1950 au fost publicate alte câteva lucrări căutând să explice de ce a fost necesară întruparea şi ce a realizat Hristos trăind o viaţă fără păcat într-un trup păcătos. Cartea lui A. B. Lickey, *Hristos cel veşnic* şi cartea lui W. B. Ochs, *Cred acest lucru*, ambele publicate în anul 1951 de *Review and Herald Publishing Association*[48], au menţinut învăţătura tradiţională adventistă din ultima sută de ani.

Pentru a încheia cercetarea noastră, vom mai studia încă doi autori a căror mărturie este deosebit de valoroasă deoarece a venit la o vreme când se implementase o schimbare radicală: F. D. Nichol, editorul şef al *Review and Herald*

---

[44] Christian Edwardson, *Fapte ale credinţei*, Southern Pub. Assn., 1942, p. 204-205, în William H. Grotheer *Interpretive History of SDA Doctrine of Incarnation*, pp. 58.59

[45] Mary E. Walsh, *Vinul Babilonului,* p. 3., în William H. Grotheer *Interpretive History of SDA Doctrine of Incarnation*, pp. 59.60

[46] Ibid., p. 132.

[47] Ibid., p. 134.

[48] A. E. Lickey, *Christ forever* (Review and Herald Pub. Assn., 1951), W. B. Ochs *This I Believe* (Review and Herald Pub. Assn.)

din 1945-1966 şi autor al multor cărţi şi W. H. Branson, preşedinte al Conferinţei Generale din 1950 până în 1954.

5. *Răspunsuri la obiecţii*, de F. D. Nichol[49]

În anul 1952, Nichol s-a simţit obligat să răspundă criticilor îndreptate deseori împotriva adventiştilor în aceşti termeni: *Adventiştii de Ziua a Şaptea învaţă că Isus a fost născut cu o natură păcătoasă, asemenea tuturor oamenilor. Aceasta arată lămurit că şi inima Lui a fost „nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea" (Ier. 17:9). În armonie cu aceasta, ei mai învaţă că Isus ar fi putut să cadă când a avut misiunea pe pământ ca Mântuitor al omului - că a venit în lume cu riscul înfrângerii şi a pierderii veşnice. Dar Biblia declară de repetate ori că Hristos a fost sfânt, că „El n-a cunoscut păcat" şi că El nu avea să greşească, nici să fie descurajat*.[50]

Răspunsul lui Nichol se găseşte, mai întâi de toate, în două articole în *Review and Herald*, reproduse în cartea *Răspunsuri la Obiecţii*[51], publicată în acelaşi an. Prefaţa a fost scrisă de W. H. Branson, pe atunci preşedinte al Conferinţei Generale. *Acest volum,* scria el, *dă un răspuns clar şi convingător la obiecţiile ridicate de unii critici ai doctrinelor susţinute de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea... Cu o aprobare sinceră, deci, recomand această carte oricărui lucrător al Evangheliei. Ea se va dovedi un ajutor de nădejde în întâmpinarea atât a atacurilor din partea criticilor teologici cât şi la întrebărilor sincere din partea unui cercetător cu dubii*.[52]

În răspunsul său, Nichol n-a spus că criticii erau greşiţi în ce priveşte credinţele adventiştilor privitoare la acest subiect. El a căutat să arate pur şi simplu că aceşti critici erau greşiţi când au tras concluzia că *Adventiştii de Ziua a Şaptea sunt vinovaţi de o erezie înfricoşătoare*.[53] *În adevăr*, remarca Nichol, *Adventiştii nu s-au pronunţat niciodată categoric în această problemă, în declaraţia lor de credinţă. Singura pronunţare în literatura noastră care poate fi considerată ca autoritate în această privinţă o constituie cele scrise de E. G. White*.[54] Mai mult, criticii au citat un extras din cartea *Hristos, Lumina Lumii* pentru a dovedi că ei nu erau greşiţi în judecata lor, iar Nichol face acelaşi lucru pentru a confirma că *Hristos a trebuit să fie în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi*.

Aceasta este credinţa adventistă. Şi noi susţinem această credinţă deoarece simţim că este în armonie cu revelaţia şi cu raţiunea. Sprijinindu-se pe textele biblice obişnuite (Rom. 8:3; Evrei 2:16,14,17 şi 4:15), Nichol demonstrează: *Criticii caută să evite puterea acestor pasaje declarând că, în ceea ce-L priveşte pe Hristos, „ispitit" înseamnă „încercat", sau „probat". Dar textele acestea subliniază faptul că natura*

---

[49] Vezi *SDA Encyclopedia*, articolul lui F. D. Nichol, p. 974-975. Concomitent cu lunga sa carieră ca redactor-șef la *Review and Herald*, el a fost de asemenea redactor al *Comentariului Biblic AZȘ*. A fost autorul a aproximativ 20 cărți.
[50] Nichol, *Review and Herald*, 10 şi 17 iulie, 1952.
[51] Nichol, *Răspunsuri la obiecţiuni* (Review and Herald Pub. Assn., 1952),Obiecţiunea 94, p. 389-397.
[52] Ibid., p. 23-24.
[53] Ibid., p. 389.
[54] Ibid., p. 390.

ispitei lui Hristos a fost aceeaşi cu acelea care au venit asupra oamenilor. În adevăr, aceste Scripturi fac o deosebire - atunci când Hristos a fost ispitit, El n-a păcătuit. Nu acelaşi lucru se poate spune despre oameni. Într-o măsură mai mare sau mai mică, toţi am căzut în faţa ispitei. Textul nu ne spune că Hristos nu putea să păcătuiască, ci că El n-a păcătuit. Dacă în natura Sa omenească Îi era cu neputinţă să păcătuiască, de ce Pavel nu ne-a descoperit aceste texte? Aceasta ar fi fost o revelaţie extraordinară.[55]

Apoi Nichol continuă să arate că adventiştii nu sunt singurii care susţin acest punct de vedere. El citează o întreagă pleiadă de teologi din diferite denominaţiuni protestante înainte de a încheia: *Credinţa adventistă despre Hristos este că El a fost cu totul divin şi cu totul uman, că natura Sa umană a fost supusă aceloraşi ispite spre păcat care ne confruntă şi pe noi, dar El a biruit ispita prin puterea dată de Tatăl şi că El poate fi descris foarte literal ca fiind „Sfânt, fără pată, fără vină" (Evrei 7:26)*.[56]

Unele dintre expresiile lui Nichol din alte declaraţii au condus pe unii să creadă că el era susţinătorul unei noi interpretări care se ridicase în vremea aceea.[57] Dar ce a scris el cu privire la ispitele lui Hristos sugerează că nu era cazul. Notaţi comparaţia dintre cei doi Adami: *Hristos a câştigat în ciuda faptului că El a luat asupra Sa „asemănarea cărnii păcătoase" cu tot ce implică efectele distrugătoare şi otrăvitoare ale păcatului asupra trupului şi a sistemului nervos al omului, precum şi efectele lui asupra mediului - „Poate ieși ceva bun din Nazaret?*[58].

Într-o notă adăugată la Obiecţia 94, Nichol a explicat expresia „trup păcătos": *Criticii şi mai ales aceia care văd Scripturile prin ochii învățăturii calvine, citesc în expresia „trup păcătos" ceva ce teologia adventistă nu cere. Astfel, dacă folosim expresia „trup păcătos cu privire la natura umană a lui Hristos, aşa cum au făcut unii dintre scriitorii noştri, suntem vulnerabili unei înţelegeri greşite. În adevăr, noi înţelegem prin această expresie că „Isus a luat asupra Sa sământa lui Avraam" şi a fost făcut „în asemănarea cărnii păcătoase", dar criticii nu doresc să creadă acest fapt*.[59]

După mărturia lui Kenneth H. Wood, multă vreme editor asociat sub F. D. Nichol şi a succesorului său ca editor şef între 1966 şi 1982, Nichol a susţinut totdeauna, în conversaţii şi în discuţii, credinţa că Hristos a venit în lumea aceasta cu natura căzută a omului. Aceasta explică de ce Walter Martin a declarat: *Conferinţa Generală a separat pe Nichol de mine. I s-a interzis să intre în legătură cu mine*.[60]

---

[55] Ibid.,p. 391.
[56] Ibid., p. 397.
[57] Vezi William H. Grotheer, *Interpretive History of SDA Doctrine of Incarnation*, p. 70-72 şi Ralph Larson, *Cuvântul S-a făcut trup*, p. 221, 223.
[58] Nichol, Ibid, p. 393.
[59] Idem., *Răspunsuri la obiecţiuni*, p. 397.
[60] Vezi R. Larson, *Cuvântul S-a făcut trup,* p. 223; *Adventist Currents*, iulie 1983, p. 18.

6. *Ispăşirea* şi *Drama veacurilor*, de W. H. Branson

Punctul de vedere exprimat de W. H. Branson în diferite articole este confirmat în două din cărţile sale. În prima dintre ele, *Ispăşirea*, publicată în anul 1935 el declară că aceasta a fost din totdeauna învăţătura bisericii până atunci. *Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul universului, a luat asupra Sa natura noastră şi a devenit om. El a fost născut dintr-o femeie. A devenit „sământa lui Avraam". El a devenit unul dintre noi*.[61]

În anul 1953, în timp ce Branson era Preşedintele Conferinţei Generale şi probabil, conştient de apariţia noii interpretări, scria în ultima sa lucrare *Drama veacurilor*: *Isus a preluat trupul şi sângele omului. El a devenit membru al neamului omenesc. El a devenit asemenea oamenilor... Aceasta a fost umanitate reală. El nu Şi-a asumat natura îngerilor, ci pe aceea a lui Avraam. El a fost „făcut asemenea fraţilor Săi în toate lucrurile", El a devenit unul dintre ei. A fost supus ispitei; a cunoscut groaza suferinţei şi n-a fost străin de niciun vai obişnuit oamenilor.*[62]

Apoi W. H. Branson îşi explică poziţia cu privire la participarea lui Hristos la natura căzută a omenirii: *Pentru ca Hristos să înţeleagă slăbiciunile naturii omeneşti, El a trebuit să o experimenteze. Pentru ca să simtă împreună cu oamenii în încercările lor şi El a trebuit să fie încercat. El a trebuit să sufere foamea, slăbiciunea, dezamăgirea, durerea şi persecuţia. El a trebuit să păşească pe aceleaşi cărări, să trăiască în aceleaşi condiţii şi să moară de aceeaşi moarte. De aceea a devenit os din oasele noastre şi carne din carnea noastră. Întruparea Lui a fost în natura omenească reală*.[63]

Concluzie

Cercetările noastre care au acoperit un secol de hristologie adventistă, din anul 1852 până în anul 1952, ne permit să afirmăm că teologii şi administratorii bisericii au vorbit la unison cu privire la subiectul persoanei lui Isus Hristos şi a lucrării Sale în favoarea mântuirii omului.

Cu toate că la început găsim sentimente semi-ariene cu privire la subiectul naturii divine a lui Hristos printre conducătorii bisericii, acestea au fost abandonate înainte de încheierea secolului. Pe de altă parte, în ceea ce priveşte natura umană a lui Isus nu a existat nicio divergenţă. Încă de la început, Biserica Adventistă a dat pe faţă o unanimitate remarcabilă în învăţătura sistematică privitoare la acest subiect.

Studiul Noului Testament i-a condus pe pionierii soliei şi pe urmaşii lor să înţeleagă întruparea, implicând nu numai credinţa că Isus a venit în trup, ci mai pe sus de toate „într-un trup asemănător trupului păcatului". Şi deoarece această învăţătură se opunea radical bisericilor tradiţionale, era necesar să fie repetată

[61] Branson, *Ispăşirea* (Pacific Press Pub. Assn., 1935), p. 14.
[62] Idem., *Drama of the Ages* (Review and Herald Pub. Assn., 1980), p. 97-98.
[63] Ibid., p. 98.

constant pentru noii convertiţi la solia adventă. Această doctrină a fost considerată *piatra de încercare a Creştinismului autentic*, ca fiind *lanţul de aur în care sunt prinse mărgăritarele doctrinei,* pe scurt, ca *punctul vital al religiei regeneratoare şi răscumpărătoare a lui Isus*.

Cam prin anul 1950 însă, s-a ridicat o nouă interpretare: Hristos n-a luat asupra Sa natura umană căzută, ci pe aceea a lui Adam dinainte de cădere. Desigur că o astfel de schimbare drastică de interpretare a întâlnit o reacţie pe măsură. De aceea este foarte important să luăm în consideraţie acest pas nou în istoria hristologiei adventiste pentru a înţelege cauzele actuale ale controversei care sapă chiar în inima bisericii. Şi mai important decât toate, este necesar să ne ascuţim sensibilitatea pentru a discerne între învăţătura care este în acord cu Evanghelia de cea care nu este. Potrivit celor spuse de Ioan, testul adevăratului Spirit al lui Dumnezeu se concentrează asupra conceptului că Isus a venit în trup (1 Ioan 4:1-3).

PARTEA A PATRA

CONTROVERSA HRISTOLOGICĂ ÎN CENTRUL BISERICII ADVENTISTE

Capitolul 10: ”NOUA PIATRĂ DE HOTAR A ADVENTISMULUI”

În toată istoria creştinătăţii, schimbările în doctrină s-au produs treptat, subtil, aproape imperceptibil. Deseori este foarte greu de determinat originea acestor schimbări, sau pe aceia care sunt răspunzători de ele. Dar nu acesta este cazul cu schimbarea de doctrina privitoare la natura umană a lui Isus, care a avut loc în biserica Adventistă în anii 1950. Principalii responsabili de această schimbare şi-au lăsat amprenta asupra credinţelor bisericii destul de deschis.

Incontestabil, autorii acestei schimbări erau deplin conştienţi că introduceau o învăţătură nouă despre doctrina privitoare la Întrupare. Acest fapt este presărat în raportul cu privire la împrejurările dezvăluite de Leroy Edwin Froom în cartea sa, *Movement of Destiny*[1] şi într-o dare de seamă care poate fi considerată manifestul acestei noi interpretări, publicat în *Ministry* sub titlul *Noua piatră de hotar a Adventismului*[2]. Acest capitol se va ocupa de istoria acestei concepţii noi, aşa cum este trasată în aceste izvoare.

Nu doresc să pun la îndoială devotamentul colegilor mei pentru adevăr şi nici loialitatea lor faţă de biserică. Sunt sigur că ei iubesc pe Domnul şi Cuvântul Său. Dar trebuie să pun sub semnul întrebării unele abordări doctrinale, căutând să fac lucrul acesta cu amabilitate creştină.

Prima piatră de hotar de schimbare radicală

În anul 1949 *Review and Herand* a cerut profesorului D. E. Rebok, preşedintele Seminarului Teologic Adventist din Washington D. C, să revizuiască textul cărţii *Lecturi biblice pentru Cămin*[3] pentru pregătirea unei ediţii noi.

Această carte, care apăruse în numeroase ediţii, a fost folosită pe scară largă de către familiile adventiste la studiul sistematic al Bibliei. Ea reprezenta în amănunt învăţătura bisericii. Aşa cum am arătat mai înainte, ediţia din 1915, retipărită în anul 1936 şi în anul 1945, stipula fără echivoc: *În natura Sa omenească, Isus S-a făcut părtaş naturii noastre păcătoase. Dacă n-ar fi fost aşa, atunci nu „S-ar fi făcut asemenea fraţilor Săi”, n-ar fi fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, n-ar fi*

[1] Leroy Edwin Froom, *Movement of Destiny.*
[2] Roy Allan Anderson, în *Ministry*, aprilie 1957.
[3] *Lecturi biblice pentru cercul familiei*, prima ediţie, datează din 1880.

biruit aşa cum ar fi trebuit să biruim şi noi şi, ca urmare, n-ar fi fost un Mântuitor desăvârşit, deplin, de care omul avea nevoie ca să fie mântuit.[4]

Froom face despre Rebok următoarea remarcă: *Ajungând la acea notă nefericită de la pagina 174 în studiul referitor la „viaţa fără păcat", el a recunoscut că nu era adevărat... astfel că nota nepotrivită a fost scoasă şi a rămas afară în toate ediţiile următoare*.[5] Ca urmare, ediţia cea nouă a *Lecturilor biblice*, dă un răspuns nou întrebării: *Cât de deplin S-a împărtăşit Hristos de natura noastră obişnuită?* Răspunsul citează Evrei 2:17, fiind urmată de explicaţia următoare: *Isus Hristos este atât Fiul lui Dumnezeu cât şi Fiul omului. Ca membru al familiei omeneşti a trebuit să se facă asemenea fraţilor Lui - în asemănare cu trupul păcătos. Cât de departe merge această „asemănare" rămâne o taină a Întrupării pe care oamenii n-au fost niciodată în stare să o rezolve. Biblia învaţă lămurit că Hristos a fost ispitit exact aşa cum sunt ispitiţi şi alţi oameni - „în toate lucrurile... ca şi noi". O astfel de ispită trebuie în mod necesar să includă posibilitatea păcătuirii; dar Hristos a fost fără păcat. Nu există niciun suport biblic pentru învăţătura prin care mama lui Hristos, printr-o imaculată naștere, a fost tăiată de la moştenirea păcătoasă a neamului omenesc şi de aceea Fiul ei divin n-a fost în stare să păcătuiască*.[6]

Aceasta este o deosebire semnificativă faţă de ediţia din 1946. În timp ce vechea versiune subliniază participarea lui Hristos la „natura păcătoasă a omului" în „natura sa căzută", ultima afirmă cu putere că „Hristos a fost fără păcat". Desigur că afirmaţia este perfect adevărată. Nimeni n-a pretins vreodată altfel. Dar nu aceasta este problema. Problema este cu privire la natura umană a lui Hristos, cu privire la trupul Său păcătos aşa cum precizează și Pavel.

Aşa cum s-a arătat,[7] respingând dogma imaculatei nașteri şi declarând că Maria a moştenit în mod natural defectele inerente naturii omeneşti, Rebok lasă neexplicat cum anume Isus n-a moştenit trup păcătos ca toţi descendenţii lui Adam. Nu spune Pavel în mod expres că El s-a născut „din sămânţa lui David după trup"?

Rebok, în editarea cărţii *Lecturi biblice*, a alterat a doua notă explicativă, care răspundea la întrebarea: *Unde a condamnat Dumnezeu păcatul în Hristos şi a câştigat biruinţa pentru noi asupra ispitei şi a păcatului?*[8] Cele două note explicative din cele două ediţii diferite sunt aşezate mai jos în paralel pentru comparaţie:

Ediţia din 1946	**Textul revizuit de Rebok**
Dumnezeu în Hristos a condamnat păcatul, pronunţându-se împotriva lui,	Dumnezeu în Hristos a condamnat păcatul, pronunţându-se împotriva lui,

[4] Lecturi biblice pentru cercul familiei (1915), p. 115.
[5] Froom, 428.
[6] Lecturi biblice pentru cercul familiei (1915), p. 143-144.
[7] William H. Grotheer, *Istoria interpretării Doctrinei Adventiste despre Întrupare*, p. 65.
[8] Comparaţie făcută de Grotheer, p. 65-66.

nu ca un judecător, stând pe tronul de judecată, ci venind şi trăind în trup, un trup păcătos, şi totuşi fără să păcătuiască. În Hristos, El a demonstrat că este posibil, prin harul şi prin puterea Sa, să se împotrivească ispitei, să biruiască păcatul şi să trăiască o viaţă fără păcat într-un trup păcătos.	nu ca un judecător, stând pe tronul de judecată, ci venind şi trăind în trup şi totuşi fără să păcătuiască. În Hristos, El a demonstrat că este posibil, prin harul și prin puterea Sa, să reziste ispitei, să învingă păcatul și să trăiască o viață fără păcat.

Deosebirile dintre cele două note sunt mici dar sunt semnificative. Expresia lui Pavel ”trup păcătos” este omisă. Această ediţie revizuită a *Lecturilor biblice* nu a apărut însă până în anul 1958, după ce noua interpretare fusese alimentată de o serie de articole în *Ministry*, o revistă publicată în mod deosebit pentru pastori.

Lepădarea ideilor ”eronate” din trecut

Evenimentele care au dus la noua interpretare a naturii umane a lui Hristos sunt bine cunoscute. Un susținător puternic, LeRoy Edwin Froom, a redat împrejurările până la cele mai mici amănunte.[9] Totul a început în ianuarie 1955 când a apărut o declaraţie în ziarul evanghelic *Our Hope*, declarând că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea *defaimă persoana şi lucrarea lui Hristos* prin învăţătura că Hristos, în natura Sa omenească, s-ar fi *împărtăşit de natura căzută a omului*. Punctul de vedere al lui Schuyler English, editor al periodicului, era că Hristos nu a luat natura căzută.[10] Potrivit lui Froom, English fusese dus în eroare de ediţia cea veche a *Lecturilor biblice pentru cercul familiei*.

Îndată Froom a scris lui English, arătându-i că greşise cu privire la poziţia adventistă privitoare la natura lui Hristos: *Vechea concepţie minoritară a lui Colcord din nota Lecturilor biblice - care se luptase în favoarea naturii păcătoase, căzute a lui Hristos - fusese îndepărtată cu mulţi ani mai înainte, din cauza erorii ei*.[11]

La încheierea acestei corespondenţe, English a fost convins că fusese greşit. El a făcut o corectare în revista *Our Hope* privitoare la acest subiect. Câteva luni mai târziu a publicat un articol al lui Walter R. Martin, un teolog baptist, care, după şapte ani de studiu al Adventismului, a ajuns la următoarea concluzie: *Este necinstit, incorect şi hotărât necreştinesc să fie acuzaţi majoritatea adventiştilor de astăzi de susţinerea acestor idei eretice*.[12]

După contactele iniţiale cu English, Froom a fost prezentat lui Donald Grey Barnhouse, pastor prezbiterian şi editorul revistei *Eternity* din Filadelfia şi lui Walter

[9] Froom, p. 468-475.
[10] Ibid., 469.
[11] Ibid.
[12] Ibid., p. 473.

Martin, care era avid de informații despre adventişti pentru a-și completa cartea lui, *Adevărul despre Adventiştii de Ziua a Şaptea*.[13] Între anii 1955 şi 1956 au avut loc o serie de 18 conferinţe între evanghelici şi adventişti cu scopul discutării doctrinei Întrupării.

Când a fost prezentat subiectul naturii umane a lui Hristos, reprezentanţii adventişti au afirmat, potrivit declaraţiei lui Barnhouse, că *majoritatea denominaţiunii a susţinut întotdeauna (natura omenească asumată de Hristos) că a fost fără păcat, sfânt şi desăvârşit, în ciuda faptului că unii dintre scriitorii lor au introdus uneori la tipar idei respinse categoric de către majoritatea membrilor Bisericii*.[14]

După aceste declaraţii, reprezentanţii adventişti i-au spus lui Walter Martin că au avut printre ei unii membri *lunatici*, chiar unii asemenea unor *iresponsabili cu ochi răutăcioși*, ca în orice domeniu al creştinismului fundamental.[15] Fără îndoială că reprezentanţii adventişti au dat impresia că cei care scriseseră că Hristos luase asupra Sa natura umană căzută erau *lunatici iresponsabili*.

Citind raportul lui Froom despre aceste adunări, oricine este şocat de dorinţa lui puternică de a vedea că adventiştii sunt enumerați printre creştinii autentici. Chiar numai subtitlurile acestui raport sunt revelatoare: *Walter Martin afirmă că AZȘ sunt fraţi în Hristos*, *Adventiştii sunt cei mai autentici Creştini*; El a spus chiar că Evanghelicii au această abordare ca urmare a *repudierii totale a vechilor vederi greşite*.[16]

Manifestul noii hristologii

Cu ocazia acestor adunări s-a convenit ca rezultatul discuţiilor să fie publicate simultan în periodicele oficiale ale ambelor grupări. Noua interpretare adventistă a fost publicată în *Ministry*, septembrie 1956, sub titlul general *Sfaturi ale Spiritului Profeţiei*. În susţinerea interpretării celei noi au fost selectate opt pagini cu citate din Ellen White care să definească *natura lui Hristos la întrupare*.

Sub acest titlu găsim exprimat cu litere mari punctele esenţiale din manifest: *El a luat natura noastră omenească, nu tendinţele noastre păcătoase; păcatul, vina noastră şi pedeapsa, toate i-au fost atribuite, dar n-au fost ale Lui*.[17] Alte texte asemănătoare vin în sprijinul acestor noi aspecte ale hristologiei. Titlurile celor şapte secţiuni redau noţiunea generală: *I. Misterul Întrupării; II. Unirea miraculoasă a umanului cu Divinul; III. A luat natura umană fără păcat; IV. Şi-a asumat slăbiciunile naturii umane; V. Ispitit în toate lucrurile; VI. A purtat păcatul atribuit şi vinovăţia lumii; VII. Natura umană a lui Hristos fără niciun păcat*.

[13] Walter R. Martin, *Adevărul despre Adventiștii de Ziua a Şaptea* (Zondervan Publishing House, 1960)
[14] Donald Gray Barnhouse *„Sunt adventiștii de ziua a șaptea creştini"?*
[15] Ibid.
[16] Froom, p. 472-473. Acelaşi concept se găseşte şi în editorialul lui Anderson.
[17] Anderson, în *Ministry,* sept. 1956.

Şi subtitlurile fiecărei secţiuni îndreaptă spre poziţia proeminentă dată conceptelor fundamentale privitoare la natura umană a lui Hristos: *Hristos a luat natura omenească aşa cum a creat-o Dumnezeu; a început acolo unde a început şi Adam; a luat formă omenească, dar nu natura păcătoasă, coruptă; a luat natura fără păcat a lui Adam*; *natura Sa umană fără păcat; n-a moştenit de la Adam nici o înclinaţie rea* şi altele ca acestea.[18]

Notele explicative pentru fiecare din aceste afirmaţii sunt toate scoase din scrierile lui Ellen White. Nu există nicio singură referinţă biblică. Aceasta era o nouă abordare a subiectului, deoarece până atunci, discuţia fusese bazată pe Scripturi. Aceasta ar fi deschis uşa unei controverse ulterioare, deoarece avea să devină, în esenţă, o problemă de definire a sensului declaraţiilor lui Ellen White. Aceasta era şi părerea lui Morris Venden: *Cred că problema semantică cea mai grea pe care o avem astăzi este cea cu privire la natura lui Hristos. Şi pentru mine este atât de grea din punct de vedere semantic încât îmi este aproape imposibil să lucrez asupra subiectului*.[19] Iată de ce Roy Allan Anderson, secretar al Asociaţiei Pastorale de la Conferinţa Generală şi editor-șef al revistei *Ministry*, a socotit necesar să introducă următoarea explicație, care reprezintă în adevăr caracterizarea noii hristologii adventiste.[20]

”Uman dar nu firesc (carnal)”

Acesta este titlul editorialului lui Anderson. Iată concepţia lui cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos: *De-a lungul istoriei noastre denominaţionale, noi n-am avut totdeauna o înţelegere clară asupra acestui subiect, care ne-ar fi fost de mare ajutor. De fapt, acest punct deosebit în teologia adventistă a atras dezaprobarea din partea multor cercetători biblici, atât din rândurile noastre cât şi din afară. De-a lungul anilor au fost făcute declaraţii în predici iar uneori au apărut în scris, care dacă ar fi fost luate la valoarea lor, ar fi discreditat persoana şi lucrarea lui Hristos Isus, Domnul nostru. Am fi fost acuzaţi că L-am făcut doar uman*.[21]

Citând numeroase pasaje alese cu grijă din Ellen White, Anderson afirma că *Domnul nostru S-a împărtăşit de natura noastră mărginită şi nu de natura noastră firească, coruptă cu toate înclinaţiile noastre spre păcat şi spre poftă. În El n-a fost niciun păcat, nici moştenit, nici cultivat, aşa cum se întâlneşte la toţi descendenţii naturali din Adam*.[22]

Anderson mai declara *că numai în trei sau patru locuri în sfaturile ei inspirate*, Ellen White foloseşte expresii ca „natura căzută” şi „natura păcătoasă”.

[18] Ibid.
[19] Morris L. Venden, în *Insight*, 15 mai 1979.
[20] Acest articol al lui Anderson în Ministry din sept.1956 a fost publicat şi în apendicele de la *Întrebări despre doctrină,* (Review and Herald Publ. Assn. 1957), pp. 647-660 și în *Comentariul Biblic AZȘ*
[21] Anderson, în *Ministry*, sept. 1956.
[22] Ibid.

Dar, el a adăugat că *acestea sunt contrabalansate cu tărie şi explicate foarte clar în multe alte declaraţii care dezvăluie gândul autorului (Ellen White). Hristos a fost desigur părtaş la natura noastră, la natura noastră umană, cu toate limitările ei fizice, dar nu la natura noastră firească cu stricăciunile poftei. Când a intrat în familia omenească, aceasta a fost după ce neamul omenesc fusese mult slăbit de degenerare. Timp de mii de ani, omenirea se degradase fizic. Comparată cu Adam şi cu urmaşii lui imediaţi, omenirea, atunci când Domnul S-a arătat în formă omenească, scăzuse în statură, longevitate şi vitalitate... Atunci când El a luat asupra Sa natura omenească fără păcat, n-a încetat să fie Dumnezeu. Este adevărat că nu putem înţelege acest lucru, dar îl putem primi prin credinţă*.[23]

În acelaşi editorial, Anderson face aluzie mai departe la *declaraţia care a apărut în Lecturi biblice pentru cercul familiei (ediţia din 1915) care spunea că Hristos a venit „în trup păcătos". Este greu de ştiut cum s-a strecurat această expresie, în carte. A fost citată de nenumărate ori de critici din toată lumea ca fiind tipică hristologiei adventiste*.[24]

În încheiere, Anderson solicită grupa pastorilor să studieze *cu grijă şi cu rugăciune secţiunea de consiliere în această problemă. Dar să facem acelaşi lucru cu aceeaşi inimă deschisă şi în studiul subiectelor fundamentale ale Bibliei*.[25]

"Noua piatră de hotar a adventismului"

Editorul asociat, Louise C. Kleuser, a publicat un alt editorial cu acelaşi subiect, având drept scop să promoveze platforma pe care ea o numea *Noua piatră de hotar a adventismului*.[26] Ea a anunţat schimbările, mai întâi cu privire la *relaţiile cu fraţii noştri evanghelici în Hristos* de la care *încercăm să luăm câteva lecţii*[27] şi apoi cu privire la natura umană a lui Hristos, tratată de Anderson în a doua parte a editorialului.

Potrivit lui Anderson *nimic nu este mai lămurit în Scriptură decât faptul că atunci când Dumnezeu a devenit om prin întrupare, El a luat natura omului; adică a luat asupra Sa natura umană. În Rom. 1:3 citim că Isus Hristos S-a născut „din sămânţa lui David după trup" iar în Gal. 4:4, că a fost „născut dintr-o femeie". A devenit fiul omenirii printr-o naştere omenească şi S-a supus condiţiilor existenţei umane, posedând un trup omenesc (Evrei 2:14)*.[28]

Însă, *când citim despre Isus Hristos ca luând natura omului, este imperativ să recunoaştem deosebirea dintre natura omenească în sensul fizic al cuvântului şi natura umană în sensul teologic al termenului. El a fost fără îndoială om, dar în*

[23] Ibid.
[24] *Lecturi biblice pentru cercul familiei* a fost revizuit în 1949 şi nu în 1946.
[25] Ibid.
[26] Anderson, în *Ministry*, aprilie 1957.
[27] Ibid.
[28] Ibid.

acelaşi timp Dumnezeu descoperit în trup. El a luat natura noastră omenească, adică forma noastră fizică, dar n-a avut înclinaţiile noastre păcătoase.[29]

În cele din urmă, Anderson insistă că *deosebirea dintre primul Adam şi al doilea Adam nu a fost una de natură, ci o deosebire de situaţie. Când Dumnezeul întrupat a pătruns în istoria omenească şi a devenit una cu neamul omenesc, este înţelegerea noastră că El a avut o natură umană fără păcat, ca Adam în Eden. Mediul în care Isus a trăit, însă, a fost deosebit de tragic față de acela în care a trăit Adam înainte de cădere*.[30]

Ca urmare, conchide Anderson, *păcatele noastre I-au fost atribuite Lui* și în felul acesta El a luat în locul nostru natura noastră păcătoasă căzută, a murit în locul nostru şi a fost „socotit în numărul celor fărădelege” (Isa. 53:12). Păcatul a fost pus asupra Lui; niciodată n-a făcut parte din El. A fost în afara Lui, nu înăuntrul Lui. Tot ce a luat n-a fost în interiorul Lui; El l-a luat, adică l-a acceptat. *De bună voie Şi-a asumat natura umană. A fost actul Lui şi prin consimţământul Lui* (Ellen G. White, *Review and Herald*, 5 iulie 1887)[31].

În aceeaşi revistă *Ministry* mai era un articol de W. E. Read care era de partea lui Anderson şi a lui Froom. Sub titlul *Întruparea şi Fiul Omului*, Read prezintă un rezumat al hristologiei lui. Pentru fiecare declaraţie, el citează texte biblice, urmate de câte un pasaj din scrierile lui Ellen White. Însă Read a introdus cuvântul ***înlocuitor*** ca termen cheie a noii hristologii care să ne facă să înţelegem natura umană a lui Hristos.

În mod sigur, el scrie, *Hristos a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi. Acesta este un gând minunat, confortant*. *Dar să ne aducem mereu aminte că deşi este adevărat, mai este adevărat şi că El a fost fără păcat (Evrei 4:15). Cu toate că a fost ispitit, aceasta nu a contaminat pe Fiul lui Dumnezeu. El a purtat ca mijlocitor slăbiciunile şi ispitele noastre în acelaşi fel cum a purtat şi nelegiuirile noastre*.[32]

Aceste articole au fost intenţionate să pregătească minţile oamenilor să primească *noua piatră de hotar a adventismului* aşa cum a fost dezvoltată în cartea *Întrebări despre Doctrină*. La apariţia ei, Anderson a declarat-o în *Ministry* ca fiind cea mai minunată carte publicată vreodată de către biserică.[33] Din moment ce ea tratează natura umană a lui Hristos în amănunt, trebuie să cercetăm această carte mai îndeaproape.

Întrebări despre doctrină

Această carte este rezultatul întâlnirilor cu reprezentanţii evanghelicilor, Donald Gray Barnhouse şi Walter R. Martin. Martin era pe punctul de a tipări cartea

[29] Ibid.
[30] Ibid.
[31] Ibid.
[32] W. E. Read, în *Ministry*, aprilie 1957.
[33] Anderson, în *Ministry*, iulie 1957.

lui, *Adevărul cu privire la Adventiștii de Ziua a Şaptea*, care a fost publicată în anul 1960.[34]

Întrebări despre doctrină nu tratează numai doctrina Întrupării. Ea este un răspuns la numeroasele întrebări doctrinare care sunt puse în general de către evanghelici cu privire la subiecte ca *mântuirea prin har, faţă în faţă cu mântuirea prin fapte; deosebirea dintre Legea morală şi cea ceremonială; antitipul ţapului de trimis; identitatea lui Mihail - împreună cu o arie largă de credinţe şi practici fundamentale adventiste, care implică doctrina și profeţia*.[35]

Martin şi Barnhouse au obiectat în mod deosebit cu privire la poziţiile luate de pionierii adventişti față de divinitatea lui Hristos şi natura umană a lui Isus, pe care ei le socoteau eronate şi eretice. Deci n-a fost deloc surprinzător că au întrebat dacă în aceste puncte se schimbase poziţia oficială.[36] Au fost puse întrebări directe cu privire la întrupare: *Ce înţeleg Adventiştii prin folosirea de către Isus a titlului de „Fiul Omului"? Şi care consideraţi că a fost scopul principal al Întrupării?*[37]

Ca răspuns au fost citate aproape toate textele biblice referitoare la hristologie. În ceea ce priveşte notele explicative, ele au fost formulate pe baza citatelor din Ellen White. Oficialii Adventişti au făcut tot ce au putut mai bine ca să arate că *scrierile lui Ellen White sunt cu totul în armonie cu Scripturile cu privire la acest subiect*.[38] Nu s-a negat faptul că Hristos „a fost al doilea Adam, care a venit în asemănarea trupului omenesc păcătos" (Rom. 8:3);[39] sau că Ellen White a folosit expresia *natura umană*, sau *natura păcătoasă, natura noastră căzută, natura omului în starea ei căzută*.[40]

Nimeni n-a contrazis faptul că *Isus a experimentat slăbiciunile pe care le-a moştenit în natura umană căzută. El le-a purtat pe toate. Nu s-ar fi putut ca să le poarte tot ca înlocuitor, aşa cum a purtat păcatele lumii întregi? Aceste slăbiciuni, infirmităţi şi căderi sunt lucruri pe care noi, cu natura noastră păcătoasă căzută, trebuie să le purtăm. Pentru noi ele sunt naturale, inerente, dar când El le-a purtat, le-a luat nu ca pe ceva înnăscut, ci le-a purtat ca înlocuitor al nostru. Le-a purtat în natura Sa desăvârşită, fără păcat. Subliniem iarăşi, Hristos a purtat toate acestea ca înlocuitor, tot la fel cum a purtat ca înlocuitor nelegiuirile noastre ale tuturor*.[41]

Pe scurt, *tot ce a luat Isus n-a fost ceva înnăscut, intrinsec... Tot ce a luat Isus, tot ce a purtat El, fie că a fost pedeapsa şi povara nelegiuirilor noastre sau bolile şi slăbiciunile naturii noastre omeneşti - toate au fost luate şi purtate ca înlocuitor*.[42]

---

[34] Walter R. Martin, *Adevărul despre AZŞ,* Zondervan Publ. House, 1960
[35] Froom, p. 444-481.
[36] *Întrebări despre doctrină,* p. 29.
[37] Ibid., p. 50.
[38] Ibid., p. 57.
[39] Ibid., p. 52.
[40] Ibid., p. 60.
[41] Ibid., p. 59.60.
[42] Ibid., p. 61-62.

Această expresie este formula magică din *noua piatră de hotar din Adventism*. Potrivit autorilor lucrării *Întrebări despre doctrină, în acest sens trebuie să înţelegem scrierile lui Ellen White atunci când se referă din când în când la natura umană păcătoasă, căzută şi degradată*.[43]

Autorii cărţii au publicat într-un apendice[44] 66 de citate din Ellen White împărţite în secţiuni cu subtitluri ca acestea: *A luat natura noastră fără păcat*[45] sau *Natura umană a lui Hristos, perfect, fără păcat*. Asemenea propoziţii, în mod cert n-au fost scrise de către Ellen White.[46]

Apare destul de clar că *noua piatră de hotar a Adventismului* se deosebeşte categoric de învăţătura tradiţională cu privire la natura umană a lui Hristos în cel puțin patru puncte. Ea susţine:

1. Hristos a luat natura spirituală a lui Adam dinainte de cădere, adică o natură umană fără păcat.
2. Hristos a moştenit numai urmările fizice ale naturii umane păcătoase; adică, ereditatea Sa genetică a fost slăbită de cei 4000 de ani de păcat.
3. Deosebirea dintre ispitirea lui Hristos şi cea a lui Adam a constat numai în deosebirea mediului şi a circumstanţelor, nu într-o deosebire a naturii.
4. Hristos a purtat păcatele lumii ca înlocuitor şi nu în realitate, numai ca un înlocuitor al omului păcătos, fără să fie părtaş la natura sa păcătoasă.

Prezentată cu recomandarea Conferinţei Generale[47], cartea *Întrebări despre doctrină* a fost distribuită pe scară largă în seminarii, universităţi şi în biblioteci publice.[48] Au fost trimise mii de exemplare membrilor clerului și profesorilor de teologie neadventişti[49]. Cele aproape 140.000 de exemplare au avut o influenţă serioasă în interiorul şi în afara Bisericii Adventiste.[50]

Publicarea acestei cărţi a produs un şoc iar reacțiile n-au întârziat să apară. Controversele au apărut imediat și au continuat până în prezent. Vom trata acest fenomen în capitolele următoare ale acestui studiu. Dar mai întâi este necesar să menţionăm aici o scrisoare a lui Ellen White care a servit ca *temelie* acestei teologii noi.

---

[43] Ibid., p.60.
[44] Ibid, p. 647-660.
[45] Ibid., p. 650, 658.
[46] Ralph Larson, în cartea lui *Cuvântul S-a făcut trup*, oferă 1000 de dolari oricui găseşte în citatele Ellenei White o declaraţie că Isus a venit pe pământ în natura lui Adam înainte de cădere (p. 274).
[47] Froom îşi dă osteneala să noteze că nu era problema unei „hotărâri oficiale.” *Movement of destiny*, p. 492
[48] Ibid., p. 492.
[49] Ibid., p. 488-492.
[50] Ibid., 489.

Scrisoarea lui Ellen White către William L. H. Baker

În anul 1895, în timp ce era în Australia, Ellen White a scris o scrisoare de încurajare lui William Baker, care avea răspunderea lucrării în Australia, Tasmania şi Noua Zeelandă. Era un bărbat pe care l-a apreciat în mod deosebit.

Înainte de a părăsi Statele Unite, Baker lucrase la Pacific Press, în California din 1882 până în 1887. Timp de patru ani fusese ajutorul lui Waggoner. În anul 1914 a fost numit profesor de Biblie la Colegiul Avondale din Australia. Reîntorcându-se în Statele Unite în anul 1922, şi-a încheiat cariera de profesor şi de capelan. A murit în anul 1933.[51]

Scrisoarea aceasta către Baker conţinea 19 pagini scrise de mână, dintre care două pagini se ocupă de erorile care trebuie evitate în prezentarea publică a naturii umane a lui Hristos. Această scrisoare, asemenea multor altor scrisori particulare, n-a fost publicată în *Mărturii pentru Biserică*. Păstrată în arhivele E. G. White Estate, această scrisoare n-a fost cunoscută de cercetători până în anul 1955. După ce a fost descoperită, susţinătorii noii interpretări şi-au dat seama că părea să condamne poziţia tradiţională şi că susţine noul punct de vedere cu privire la natura umană a lui Hristos.

Cinci paragrafe dedicate naturii umane a lui Hristos au fost publicate în anul 1956 în *Comentariul Biblic Adventist*, ca o notă explicativă asupra capitolul 1 din Evanghelia după Ioan[52]. În 1957, o selecţie de citate a fost făcută de asemenea în cartea „Întrebări despre doctrină”[53]. Având în vedere importanţa dată conţinutului acestei scrisori[54], este important să cităm aici paragrafele cele mai însemnate şi controversate din scrisoare.

Fii atent, foarte atent cu privire la modul în care te referi la natura umană a lui Hristos. Nu-L prezenta poporului ca om cu înclinaţii spre păcat. El este al doilea Adam. Primul Adam a fost creat ca o fiinţă curată, fără păcat, fără urmă de păcat asupra lui; el era chipul lui Dumnezeu. El ar fi putut să cadă şi a căzut prin neascultare. Din cauza păcatului, urmaşii lui s-au născut cu tendinţe spre neascultare moştenite. Dar Isus Hristos a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura omenească şi a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită natura omenească. El ar fi putut păcătui. El ar fi putut să cadă, dar nici măcar pentru o clipă n-a fost în El vreo înclinaţie spre păcat.[55]

Niciodată, în niciun fel nu lăsaţi nici cea mai slabă impresie asupra minţii omeneşti că o urmă sau o înclinaţie spre stricăciune s-ar fi găsit asupra lui Hristos sau

---

[51] Vezi *Review and Herald*, 30 mai 1933.
[52] Vezi *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1128-1129.
[53] *Întrebări despre Doctrină,* p. 621, 651-652.
[54] Ellen G.White, *Scrisoarea 8*, 1895.
[55] *Comentariul Biblic AZȘ*, vol 5, p. 1128.

că în vreun fel s-ar fi supus stricăciunii. El a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum sunt ispitiţi oamenii şi cu toate acestea este numit „Sfântul”... Orice fiinţă omenească să fie avertizată să nu-L declare pe Hristos întru totul om ca unul dintre noi; căci nu este aşa... N-ar trebui să avem nici o înţelegere greşită cu privire la lipsa desăvârşită de păcat a naturii umane a lui Hristos.[56]

Aceste declaraţii au jucat şi încă joacă un rol decisiv în favoarea interpretării celei noi. Mărturia lui Robert J. Spangler, care în anul 1967 a devenit editorul revistei Ministry, este deosebit de semnificativă: *În lumina acestei declaraţii, personal a trebuit să admit că orice fel de natură păcătoasă ar fi avut Isus (dacă a avut vreuna), El n-a avut nici o înclinaţie, nicio înclinaţie naturală, tendinţă sau atracţie spre păcat*.[57]

Susţinătorii poziţiei tradiţionale citează declaraţia lui Baker, fără să tragă aceeași concluzie, că Isus a fost liber de orice „tendinţe ereditare”. Oricum nu pot fi corecte ambele părţi. Ne vom întoarce mai târziu la scrisoarea lui Baker.

Odată cu publicaţia *Întrebări despre doctrină*, Biserica Adventistă a avut lupte teologice serioase, unii socotesc aceasta o criză fundamentală, în timp ce alţii o consideră nimic altceva decât o simplă deosebire de vederi. Oricum ar fi, este imperativă o evaluare a acestor noi argumente. Partea a cincea este dedicată acestui aspect cât și diferențelor dintre aceste două tabere teologice.

---

[56] Ibid., p. 1128-1129; *Întrebări despre doctrină,* p. 652, 651.
[57] Robert J. Spangler, *Ministry*, aprilie 1978, p. 23.

Capitolul 11: PRIMELE REACȚII LA CARTEA *ÎNTREBĂRI DESPRE DOCTRINĂ*

Aşa cum era de aşteptat, noua interpretare a declaraţiilor lui Ellen White cu privire la natura umană a lui Hristos a provocat reacţii aprinse. Cei mai înflăcăraţi au denunţat ceea ce ei vedeau ca erori de interpretare, în timp ce alţii confirmau tacit învăţătura bisericii de la începuturile ei. Aceste reacţii la cartea *Întrebări despre Doctrină* merită atenţia noastră deosebită.

Hristologia tradiţională susținută de *Comentariul Biblic AZȘ*

Între 1953 şi 1957 când au avut loc întâlniri neoficiale între trei sau patru adventişti şi doi sau trei Evanghelici, aproximativ 40 de teologi sub conducerea lui Francis D. Nichol lucrau la Comentariul Adventist. Nu ştim care era poziţia individuală a diferiţilor comentatori cu privire la natura umană a lui Hristos. Dar ştim că cele două epistole ale Noului Testament care tratează cel mai direct hristologia au fost date teologilor care erau susținători ai poziţiei tradiţionale: M. L. Andreasen pentru Evrei şi A. G. Maxwell pentru Romani.

Comentariul în şapte volume a fost publicat în anul 1957, în acelaşi an cu *Întrebări despre Doctrină*, însă nici o *hristologie nouă* nu se găseşte în el. Din contră, multe dintre declaraţiile suplimentare ale lui Ellen White aflate la încheierea fiecărui volum, tind să confirme poziţia istorică. Iată câteva exemple:

Geneza 3:15: *Împăratul slavei a decis să Se umilească până la nivelul lumii căzute! El avea să-şi pună picioarele pe urmele lui Adam. El urma să ia natura omului căzut şi să se lupte cu vrăjmaşul cel puternic care îl biruise pe Adam*.[1]

Isaia 53:2-3: *Gândiţi-vă la umilirea lui Hristos. El a luat asupra Sa natura umană suferindă şi căzută, degradată şi mânjită de păcat... El a suferit toate ispitele cu care este confruntat omul. „Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi" deoarece făcând aşa Se putea uni cu fiii şi fiicele lui Adam păcătoşi şi suferinzi*.[2]

Matei 4:1-4: *Răscumpărătorul în care se unise divinul cu umanul se afla în locul lui Adam şi a suferit un post groaznic de aproape şase săptămâni. Lungimea acestui post este dovada cea mai puternică cu privire la extinderea păcătoşeniei şi puterii unui apetit degradat asupra familiei omeneşti*.[3]

Matei 4:1-11: *Aici Hristos a biruit în favoarea păcătosului la patru mii de ani după ce Adam întorsese spatele luminii din căminul Său... Hristos a purtat păcatele şi slăbiciunile neamului omenesc aşa cum existau ele când El a venit să ajute pe om. Pentru neamul omenesc, cu slăbiciunile omului căzut asupra Lui, a trebuit să se*

[1] *Comentariul Biblic AZȘ, E. G. White Comments*, vol.1, p.1085 (*Review and Herald*, 24 feb. 1874).
[2] Ibid., vol. 4, p. 1147, (*Youth Instructor*, 20 dec. 1900)
[3] Ibid., vol. 5, p. 1079, (*Review and Herald*, 4 aug. 1874)

împotrivească ispitelor Satanei în toate punctele în care omul fusese atacat... și ca să înalţe pe omul căzut, Hristos a trebuit să Se coboare acolo unde acesta era. El a luat natura umană şi a purtat infirmităţile şi degenerarea neamului omenesc. El, care n-a cunoscut păcat, dar care S-a făcut păcat pentru noi.[4]

Luca 22:44: *Hristos n-a luat asupra Lui o natură umană aparentă. El a luat natura umană şi a trăit în natura aceasta... El a luat slăbiciunile noastre. El nu numai că S-a făcut trup, ci a fost făcut în asemănarea trupului păcătos*.[5]

Ioan 1:1-3,14: După acest text sunt citate cinci pasaje din scrisoarea lui Ellen White către Baker. Ne vom întoarce la această scrisoare mai târziu deoarece este documentul principal pe care se întemeiază susţinătorii noii hristologii. Comentariul însă, spunea: *El (Hristos) a luat asupra Sa natura umană şi a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită fiinţa omenească. El ar fi putut păcătui; El ar fi putut cădea, dar nici măcar pentru o clipă n-a fost în El vreo înclinaţie păcătoasă... Este o taină care este lăsată neexplicată celor muritori şi anume, că Hristos a putut fi ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar a fost fără păcat... El S-a umilit atunci când a fost ca om ca să poată înţelege puterea ispitei cu care a fost atacat omul*.[6]

Romani 5:12-19: *El a mers în pustie în trup omenesc ca să fie ispitit de vrăjmaşul... El a cunoscut slăbiciunea şi infirmităţile trupului. A fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi*.[7]

Romani 8:1-3: *Hristos a întâmpinat, a biruit şi a condamnat păcatul în sfera în care el îşi exercitase mai înainte stăpânirea şi autoritatea. Trupul, scena fostelor biruinţe a păcatului, a devenit acum scena înfrângerii şi expulzării*.[8]

Filipeni 2:5-8: *Natura umană a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanţul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos şi prin Hristos, de Dumnezeu*.[9]

Evrei 2:14-16: *În Hristos s-a unit divinul cu umanul - Creatorul şi creatura. Natura lui Dumnezeu a cărui lege fusese călcată s-a întâlnit în Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului, cu natura lui Adam, cel care o călcase*.[10]

Evrei 4:15: *Biruinţa şi ascultarea lui Hristos este aceea a unei fiinţe omeneşti reale. În concluziile noastre facem multe greşeli din cauza concepţiilor greşite privitoare la natura umană a Domnului nostru. Atunci când dăm naturii Sale omeneşti o putere pe care omul nu o poate avea în lupta cu Satana, distrugem integritatea naturi Sale omeneşti*.[11]

---

[4] Ibid., p. 1081, (*Review and Herald*, 28 iul. 1874)
[5] Ibid., p. 1124, (E. White, *Scrisoarea 106*, 1896)
[6] Ibid., p. 1128, (E. White, *Scrisoarea 8*, 1895)
[7] Ibid., Vol. 6, p. 1074 (E. White, *Manuscris 76*, 1903)
[8] Ibid., p. 562, (comentariu de A. G. Maxwell și nu de E. White)
[9] Ibid., Vol.7, p. 904, (E. White, *Manuscris 67*, 1898)
[10] Ibid., p. 926, (E. White, *Manuscris 141*, 1901)
[11] Ibid., p. 929, (E. White, *Manuscris 1*, 1892)

Satana a arătat cunoştinţa lui privitoare la punctele slabe ale inimii omeneşti şi a desfăşurat toată puterea ca să învingă, având ca aliat natura umană a lui Hristos pe care El Şi-a asumat-o ca să biruiască ispitele în locul omului.[12]

Nu trebuie să vedem ascultarea lui Hristos ca fiind ceva pentru care se adaptase, prin natura Sa divină, deoarece El stătea înaintea lui Dumnezeu ca reprezentant al omului şi a fost ispitit în această calitate. Dacă Hristos ar fi avut o putere deosebită pe care omul nu o poate avea, Satana ar fi făcut caz de această chestiune.[13]

Cu privire la expresia „fără păcat", Andreasen a făcut comentariul următor: *În aceasta constă taina de nepătruns a vieţii desăvârşite a Mântuitorului nostru. Pentru prima oară natura umană a fost dusă la biruinţă asupra înclinaţiei naturale către păcat şi datorită biruinţei lui Hristos asupra păcatului, şi noi îl putem birui*.[14]

Aceste câteva exemple, alături de altele,[15] au meritul de a confirma învăţătura tradiţională într-o lucrare care este privită în general ca expresie oficială a doctrinei bisericii.

Fundaţia Ellen G. White publică *Selected Messages*

În anul 1958, Fundaţia Ellen White a publicat două volume cunoscute sub numele *Mărturii Selectate*. Aceste cărţi conţin unele dintre cele mai frumoase şi mai semnificative pasaje cu privire la natura umană luată de Hristos. Articolele privitoare la Întrupare, la natura lui Isus şi la ispitirea Lui ocupă un loc proeminent în primul volum.[16] Acolo se găseşte o declaraţie care nu poate fi neglijată: *Luând asupra Sa natura omului în starea lui căzută, Hristos n-a participat absolut deloc la păcatul ei*.[17] Sau: *Hristos n-a luat natura umană în aparenţă; El a luat-o în realitate. El a posedat în realitate natura umană... El a fost fiul Mariei; El a fost din sământa lui David după descendenţa umană*.[18]

În volumul 2 se găseşte textul complet al cuvântării lui Ellen White de la încheierea sesiunii Conferinţei Generale din 1901, unde ea a condamnat mişcarea Holy Flesh[19] a cărei poziţie teologică, după declaraţia lui Haskell, era că Hristos *a luat natura lui Adam înainte de cădere*.[20] Ellen White descrie confuzia şi senzualitatea asociate cu această mișcare şi avertizează cu privire la *teoriile şi metodele eronate* şi

---

[12] Ibid., p. 930, (*Review and Herald*, 1 apr. 1975)
[13] Ibid., p. 930, (E. White, *Manuscris 1*, 1892)
[14] Ibid., p. 426.
[15] Bruno W.Steinweg a raportat aceleaşi citate în lucrarea lui din 1986 „*Doctrina naturii umane a lui Hristos printre adventişti din 1950*, pp. 5-7.
[16] E.G.White, *Selected Messages*, vol.1, p. 285-339. Vezi și Cap. 2 al cărții de față: *Primele mărturii adventiste*
[17] Ibid., p. 526.
[18] Ibid., p. 247.
[19] Ibid.vol. 2, p. 31-39, Vezi și Cap. 7 al cărții de față: *Mișcarea Holy Flesh*
[20] S. N. Haskell, *Scrisoare către E. G. White*, sept.1900, citată în W. H. Grotheer *An Interpretive History of the Doctrine of Incarnation*, p.50

invenţiile mizerabile ale teoriilor omeneşti pregătite de tatăl minciunii.[21] Învăţătura şi practicile acestei mişcări erau considerate atât de periculoase pentru viitorul bisericii, încât au fost condamnate de delegaţii Sesiunii Conferinţei Generale din 1901 iar promotorii ei au fost eliberaţi din slujirea pastorală.

M. L. Andreasen şi cartea lui, *Scrisori către biserică*

Prima şi cea mai susținută reacţie împotriva cărţii *Întrebări despre doctrină* a venit de la M. L. Andreasen. Teolog eminent şi profesor la diferite colegii adventiste din Statele Unite, şi-a încheiat cariera la Seminarul Teologic din Washington D. C. între anii 1938-1949. Autor a numeroase articole şi a câtorva cărți, el s-a bucurat de o autoritate indiscutabilă.[22]

Încă din anul 1948, Andreasen şi-a afirmat clar convingerea cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos în cartea sa *Epistola către Evrei*.[23] Capitolul doi este devotat în întregime naturii umane.[24] Studiul său cu privire la această Epistolă, publicat în Comentariul Adventist,[25] urmează linia tradiţională. Reacţia lui viguroasă poate fi înţeleasă mai bine atunci când cartea *Întrebări despre Doctrină* a promovat o interpretare a hristologiei lui Ellen White care se deosebea radical de învăţătura tradiţională a bisericii.

Unii au susţinut că Andreasen a fost ofensat deoarece n-a fost invitat să participe la discuţiile care au avut loc cu Walter Martin şi Donald Barnhouse. Pe atunci Andreasen era la pensie. Poate că acesta a fost unul dintre motivele pentru care n-a fost invitat. Însă motivul principal a fost, probabil, poziţia lui bine cunoscută cu privire la persoana şi lucrarea lui Isus Hristos.

Andreasen publicase în *Scrisori către biserici,*[26] critica sa sistematică iar cartea a fost distribuită printre adventişti. O grupare dizidentă din Franţa a folosit ocazia să le traducă şi să acuze Biserica de apostazie în mod asemănător cu mişcarea lui Brinsmead.[27]

Andreasen a început punând întrebarea fundamentală: *A fost scutit Hristos de patimile şi de stricăciunea moştenite care au corupt pe descendenţii lui Adam?*[28] El a răspuns citând Evrei 2:10 şi 2:17 - *Se cuvenea, în adevăr ca Dumnezeu să facă pe Hristos desăvârşit prin suferinţe* şi prin urmare, *a trebuit să se asemene fraţilor Săi în*

[21] Ellen G. White, *Scrisoare 132*, 1900, (*Selected Messages*, vol. 2, p. 37)
[22] Vezi *Enciclopedia AZȘ*, p. 43. Printre cărţile lui Andreasen menţionăm mai ales *Serviciul în Sanctuar*, *Epistola către Evrei*, *Credinţa prin care se poate trăi*, *Ce poate crede un om*, *Sfinţi şi păcătoşi*.
[23] Milan L. Andreasen, *Epistola către Evrei* (Review and Herald Pub. Assn., 1948)
[24] Ibid., p. 79-10.
[25] *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 7, p. 387-494.
[26] M. L. Andreasen, *Scrisori către biserici.*
[27] Ibid.
[28] *Scrisori către biserici*, p. 4.

toate lucrurile.[29] *Împărtăşirea lui Hristos cu suferinţele şi slăbiciunile oamenilor L-a făcut în stare să fie un Mântuitor milos, aşa cum este*.[30]

Dacă Hristos a fost scutit de patimile omenirii, a fost deosebit deoarece niciunul nu este scutit. O astfel de învăţătură este tragică şi contrară celor ce au crezut că Hristos a venit ca om între oameni, care n-a cerut nici o favoare şi n-a primit nici o atenţie deosebită. În condiţiile termenilor legământului, El nu avea să primească nici un ajutor din partea lui Dumnezeu care să nu fi fost la dispoziţia altui om. Aceasta era o condiţie necesară, dacă demonstraţia Sa trebuia să aibă valoare iar lucrarea Sa să fie acceptată. Cea mai mică deviere de la această regulă ar fi invalidat experimentul, ar fi anulat legământul, ar fi desfiinţat înţelegerea şi ar fi distrus în realitate orice speranţă a omului.[31]

Cu privire la Romani 8:3, Andreasen declara că Dumnezeu nu a trimis pe unicul Său Fiu într-o fire asemănătoare cu a păcatului ca *să treacă cu vederea păcatul* în trup, ci să-l condamne.[32] Pentru a susține aceste declaraţii, el citează câteva pasaje din Ellen White: *Vrăjmaşul a fost biruit de Hristos în natura Sa umană, sprijinindu-Se pe Dumnezeu pentru putere*.[33] *Dacă n-a fost părtaş la natura noastră, El n-ar fi fost ispitit ca om. Dacă n-ar fi putut să cadă în ispită, nu ne-ar fi putut fi ajutor*.[34]

Uneori Andreasen îşi repeta afirmaţiile. Vorbind despre ceea ce el socotea o erezie periculoasă, a tras următoarea concluzie: *Un Mântuitor care n-a fost ispitit niciodată, care niciodată nu S-a luptat cu pasiunile, care niciodată „n-a înălţat rugăciuni şi lacrimi cu strigăte tari către Acela care putea să-L scape de la moarte", care deşi era fiu n-a învăţat niciodată ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit, ci a fost „scutit" de chiar lucrurile pe care un Mântuitor adevărat trebuie să le experimenteze, un astfel de Mântuitor ne oferă această teologie nouă. Nu este felul de mântuitor de care eu am nevoie, şi nici lumea. Cineva care nu s-a luptat cu pasiunile niciodată nu poate să înţeleagă puterea lor şi n-a avut niciodată bucuria să le biruiască. Dacă Dumnezeu Și-a revărsat favorurile Sale deosebite şi scutirile Sale asupra lui Isus chiar prin aceasta L-a descalificat pentru lucrarea Lui. Nu poate fi rătăcire mai periculoasă decât aceasta. Ea îmi răpeşte pe Mântuitorul pe care L-am cunoscut şi îmi oferă în loc o personalitate slabă, care nu este considerată de Dumnezeu în stare să se împotrivească şi să învingă pasiunile pe care le cere oamenilor să le biruiască*.[35]

Desigur, este logic ca nimeni care pretinde a crede în Mărturii să creadă şi noua teologie prin care Hristos a fost scutit de patimile omeneşti. Este ori una, ori alta. Denominaţiunea este chemată acum să hotărască. A accepta învăţătura din

---

[29] Ibid., p.1-3
[30] Ibid., p. 3-4.
[31] Ibid.
[32] Ibid., p. 4.
[33] Ibid., p. 5, E.G.White în *Youth Instructor,* 25 apr. 1901.
[34] Andreasen, *Scrisori către biserici*, p. 5. E. White în *Rewiev and Herald,* 18 feb. 1890.
[35] Andreasen, *Scrisori către Biserici,* p. 5-6.

Întrebări despre doctrină înseamnă a lepăda credinţa în Darul pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său.[36]

Andreasen explica cititorilor cum a intrat în biserică această doctrină nouă. El era uimit că *este anormal când pastorul unei alte denominaţiuni are o atât de mare influenţă asupra conducătorilor noştri încât să-i determine să corecteze teologia noastră, să facă o schimbare în învăţătura denominaţiunii, în cea mai vitală doctrină a Bisericii*.[37]

Andreasen nu putea înţelege de ce n-a fost publicat niciodată un raport cu privire la acele adunări. *Nu ştim şi nici nu presupunem cine a scris Întrebări despre Doctrină... Nici la Sesiunea Conferinţei Generale din 1958 n-a fost discutată problema*.[38] Şi mai adaugă: *...este o învăţătură nouă care n-a apărut niciodată în Mărturisirea de credinţă a Adventiştilor de Ziua a Șaptea şi este în opoziţie directă cu mărturisirile de Credinţă anterioare. N-a fost adoptată la o sesiune a Conferinţei Generale atunci când delegaţi din toate câmpurile sunt prezenţi, aşa cum spune cartea Întrebări despre Doctrină, că trebuie să se facă pentru a deveni oficială. Astfel, nu este aprobată sau acceptată ca doctrină*.[39]

În una din ultimele sale scrisori, Andreasen s-a reîntors la problema patimilor ereditare. A continuat să respingă declaraţia care se găseşte la pagina 383 din cartea *Întrebări despre Doctrină* care spune că *Hristos a fost scutit de pasiunile şi de mânjirile moştenite care au corupt pe descendenţi naturali ai lui Adam*.[40] *Căci*, scria el, *acesta nu este un citat din Spiritul Profeţiei*.[41] *Patimă* şi *mânjitură* sunt două concepte *cu totul deosebite* şi n-ar trebui aşezate împreună aşa cum sunt în *Întrebări despre doctrină*. Patima poate fi în general *același lucru cu ispită şi în acest caz nu este păcat. Un gând necurat poate veni neinvitat chiar şi într-o ocazie sfântă, dar el nu mânjeşte, nu este păcat decât dacă se stăruieşte asupra lui şi este îngăduit. O dorinţă nesfântă poate pătrunde în minte la provocarea Satanei; dar nu este păcat decât dacă este cultivat... Legea eredităţii se aplică la mânjitură şi nu la ispită. Mânjitura este ereditară, deci Isus a fost mânjit când a venit în lume şi deci nu putea fi sfânt (Luca 1:35). Chiar şi copiii unui necredincios sunt declaraţi sfinţi, declaraţie care ar trebui să fie o mângâiere pentru soţiile unor astfel de soţi (1Cor. 7:14). Ca Adventişti însă, nu credem în păcatul originar*.[42]

În final, în cele două pasaje citate în Mărturii[43] ca dovedind că Hristos a fost scutit de patimile moştenite, *ambele declaraţii menţionează patima şi nicidecum nu menţionează pângărire. Cuvântul „scutit" nu se găseşte în aceste pasaje*.[44] Apoi

[36] Ibid.
[37] Ibid., p. 8.
[38] Ibid., p. 13.
[39] Ibid., p. 53.
[40] Ibid.
[41] Ibid.
[42] Ibid., p. 56.
[43] E.G.White, *Testimonies for the Church,* vol. 2, p. 202, 509.
[44] Andreasen, *Scrisori către biserici*, p. 53-54.

Andreasen pune întrebarea: *Înseamnă oare că declaraţia lui Ellen White că Hristos n-a avut patimi, spune că El a fost scutit de ele? Nu, căci a nu avea pasiuni nu este echivalent cu a fi scutit de ele. Sunt două concepte cu totul diferite... Sora White nu spune că Hristos a fost „scutit” de pasiuni. Ea spune că El „n-a avut” pasiuni, nu că a fost imun la ele... Încă sunt uimit cum unii pot face pe sora White să spună că Hristos a fost scutit, când ea spune exact opusul, ea nu foloseşte cuvântul „scutit.”*[45]

După ce a o citează destul de mult pe Ellen White, Andreasen întreabă: *Având în vedere aceste declaraţii şi multe altele asemănătoare, cum poate cineva să spună că El a fost scutit? Departe de a fi scutit sau să se fi supus de nevoie acestor condiţii, El le-a acceptat. De două ori este făcută declaraţia în citatele mai sus amintite. El a acceptat urmările acţiunii marii legi a eredităţii şi cu astfel de ereditate El a venit să se împărtăşească de durerile şi de ispitele noastre.*[46]

Alegerea unui adventist devotat este între Întrebări despre doctrină şi Hristos, Lumina lumii, între rătăcire şi adevăr... Marea lege a eredităţii a fost decretată de Dumnezeu ca să facă mântuirea posibilă şi este una dintre legile elementare care n-a fost abrogată niciodată. Îndepărtaţi legea aceasta şi nu vom mai avea Mântuitor care ne poate ajuta sau să fie exemplu pentru noi. Hristos a acceptat această lege şi în felul acesta a făcut mântuirea posibilă. A învăţa că Hristos a fost scutit de această lege înseamnă negarea creştinismului şi face din întrupare o farsă pioasă. Dumnezeu să scape pe adventiști de o astfel de învăţătură şi de astfel de învăţători.[47]

Protestul lui Andreasen n-a rămas fără efect. Un cor de glasuri s-a ridicat aproape pretutindeni împotriva cărţii *Întrebări despre doctrină*. Aceasta s-a produs nu numai datorită învăţăturii despre natura umană a lui Hristos, ci şi cu privire la alte puncte de doctrină. Ar trebui să se ţină seama că şi alte propuneri cu privire la revizuirea acestei cărţi au fost trimise la Comitetul Conferinţei Generale din partea unor teologi, profesori şi pastori ai bisericii.

Propuneri pentru revizuirea cărții *Întrebări despre doctrină*

A. L. Hudson, un susținător al teologiei lui Andreason, înaintează o scrisoare Conferinței Generale în care îi acuză pe autorii acestei cărți de nesinceritate intelectuală, din cauza modului în care editorul revistei *Ministry* a prezentat citate din Ellen White în numărul din septembrie 1956 și apoi în Apendixul B al cărții.

Pe de o parte, nenumărate pagini importante pentru subiectul naturii umane căzute nu au fost folosite;[48] pe de cealaltă parte, unele citate au fost trunchiate. De exemplu, el menționează un citat din *Review and Herald* (28 iulie

[45] Ibid., p. 54.
[46] Ibid., p. 55.
[47] Ibid., p. 55-56.
[48] A. L. Hudson se referă la manuscrisele lui E. White: nr. 21 din 1895; nr. 141 din 1901; Scrisoarea 121 din 1897; Manuscrisul 1 din 1892.

1874), în care partea centrală a fost omisă: *Hristos a purtat păcatele și infirmitățile omenirii așa cum erau ele atunci când a venit să-l ajute pe om. În numele omului, purtând slăbiciunile acestuia, El trebuia să suporte ispitele lui Satan în toate acele domenii în care omul putea fi asaltat.*[49]

De aceea, Hudson a propus o revizuire a cărții din partea Conferinței Generale adunată în sesiune în anul 1958.[50] Cu toate acestea, așa cum nota și Andreasen, subiectul nu a fost dezbătut. În același timp, un grup format din membrii comunității Loma Linda, California, și-au asumat rolul de a revizui lucrarea. Concluziile lor au fost înaintate Conferinței Generale iar acestea spuneau că această carte *nu a reprezentat corect anumite adevăruri fundamentale iar în altele a existat compromis.*[51] *Este evident că anumite segmente ale cărții nu vor fi acceptate de un număr considerabil de membri. De fapt, credem că, în afară de erorile panteistice ale lui Kellogg, nu a existat vreun alt subiect care să fi cauzat atâta dezbinare și discuții contradictorii ca publicarea acestei cărți*.[52]

În ciuda publicării citatelor lui Ellen White și a criticilor numeroase aduse revistei *Ministry* şi cărţii, susţinătorii acestor puncte teologice au primit credit şi acceptare din partea unor teologi, pastori şi membrii ai bisericii.

Un sondaj de opinie revelator

În anul 1962 Robert Lee Hancock a întreprins un studiu asupra învăţăturii bisericii cu privire la natura umană a lui Hristos. Într-adevăr, scopul acestui studiu a fost de a determina care poziţie era cea mai populară, aceea că *Hristos a luat natura lui Adam, aşa cum a fost creat, desăvârşit, sau dacă a avut un trup păcătos cu slăbiciunile inerente pe care orice copil le moşteneşte de la părinţi*.[53] Iată concluziile la care a ajuns Hancock:

Mai întâi, *din primele zile Biserica Adventistă a învăţat că atunci când Dumnezeu a luat natura umană, El a luat nu natura desăvârşită, fără păcat, a omului înainte de cădere ci natura omului căzut, slăbită şi degenerată, aşa cum era ea când El a venit pe pământ să ajute pe om*.

În al doilea rând, *că în perioada de 15 ani dintre 1940 şi 1955, cuvintele „păcătos" şi „căzut", cu referire la natura umană a lui Hristos au fost în mare măsură, dacă nu complet, eliminate din materialele denominaţionale publicate*.

[49] Ellen G. White, *Selected Messages*, vol.1, p. 267-268.
[50] Scrisoarea lui A. L. Hudson este redată în Steinweg, p. 7-8.
[51] Detalii raportate de W. H. Grotheer.
[52] Ibid., p. 81.
[53] Robert Lee Hancock, *Umanitatea lui Hristos* (lucrare prezentată la Departamentul de Istorie Bisericească, Andrews University, iul. 1962). Vezi Grotheer, pp. 81.82

În al treilea rând, că *începând cu 1952 expresii ca „natura umană fără păcat”, „natura lui Adam înainte de cădere” şi „natura umană nemânjită” au luat locul terminologiei anterioare*.[54]

Rezultatul final al acestui studiu l-a condus pe Hancock să tragă concluzia că: *Cercetările din acest studiu garantează concluzia că învăţătura AZŞ cu privire la natura umană a lui Hristos s-a schimbat şi că aceste schimbări implică concepte şi nu doar deosebiri semantice*.[55]

Desigur, în cursul anului 1970, câteva publicaţii s-au străduit să popularizeze aceste principii. Ele au fost uşor acceptate în Biserică deoarece au fost proclamate ca reprezentând poziţia Conferinţei Generale.

Publicarea volumului 7-A din *Comentariul Biblic AZȘ*

Volumul 7-A,[56] este o compilaţie a tuturor pasajelor din Ellen White publicate mai înainte la sfârşitul fiecăruia din cele 7 volume ale setului. Aşa cum am spus, aceste comentarii includ unele dintre declaraţiile ei cele mai puternice în favoarea naturii umane căzute asumate de Hristos.

Noua teologie a fost introdusă în acest volum în trei apendice extrase din *Întrebări despre doctrină*, Apendicele B în special, oferă o vedere cu privire la natura umană a lui Hristos cu totul netradiţională. Subtitlurile adăugate de editor tind să contrazică unele declaraţii ale lui Ellen White care apar în altă parte în volum. Pe de o parte, Ellen White este citată spunând că *El (Hristos) a luat asupra Sa natura umană căzută, suferindă, degradată şi mânjită de păcat*,[57] *natura lui Adam, călcătorul legii*[58] adică natura lui Adam după cădere. Pe de altă parte, un alt subtitlu arată că Hristos *a luat natura umană fără păcat*,[59] adică natura lui Adam înainte de cădere, care este ceva ce Ellen White n-a scris niciodată.

Problema n-a scăpat vigilenţei unor membri ai Comitetului de Cercetări Biblice al Conferinţei Generale, care a reacţionat recomandând o revizuire serioasă a Apendicelui B.[60]

Roy Allan Anderson, *Dumnezeu-omul, natura şi lucrarea Lui*

În acelaşi an 1970, Roy Allan Anderson a publicat cartea *Dumnezeu-omul, natura şi lucrarea Lui*.[61] Subtitlul de pe prima pagină spunea*: O prezentare*

[54] Hancock, p.26.27. Vezi Grotheer, p. 82
[55] Ibid., p. 27.
[56] Washington DC, Review and Herald Publ. Assn., 1970.
[57] *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 7-A, p. 157, (*Youth Instructor*, 20 dec. 1900)
[58] Ibid., p. 370 (E. White, Manuscrisul 141, 1901)
[59] Ibid., p. 446.
[60] Vezi capitolul 12 al cărții de față
[61] Roy Allan Anderson, *The God-Man, His Nature and Work*, Review and Herald Pub. Assn., 1970

scripturistică în domeniul hristologiei.[62] Anderson era la data aceea editorul revistei *Ministry* destinată pastorilor Adventişti. El a luat o parte foarte activă la întâlnirile cu Evanghelicii şi a fost unul dintre autorii lucrării *Întrebări despre doctrină*.

În prologul cărţii sale, Anderson a accentuat că era necesar să clădească pe *o Stâncă de neclintit a lui Dumnezeu-omul*, pe care *creştinul trebuie să-şi aşeze viaţa în Dumnezeu*.[63] *Pentru a înţelege mai bine ce a făcut Hristos avem nevoie de o definiţie clară cu privire la cine este Hristos*.[64] Cartea tratează planul de mântuire ca un întreg şi arată cu simplitate cum este împlinit în Isus.

În ceea ce priveşte hristologia, cartea nu conţine material controversat în tratarea problemei delicate a naturii umane a lui Hristos. *Venind în lume*, declara Anderson, *Hristos a devenit ca noi, ca să ne facă pe noi cum este El. Irineu exprimă acest lucru foarte frumos când spune: „El a fost făcut ceea ce suntem noi, ca El să ne poată face cum este El."*[65]

În capitolul *Întruparea - Revelaţia supremă a lui Dumnezeu*,[66] Anderson declară: *Natura umană a lui Hristos şi Dumnezeirea Sa sunt două mari adevăruri gemene. Trebuie să ne păzim să-L facem pe Isus doar un om divin sau să gândim despre El ca la un Dumnezeu uman. El nu este nici una nici alta. El a fost şi este Dumnezeu-om. În Isus Hristos este natură omenească absolută şi Dumnezeire absolută*.[67] Prin întruparea Sa, *El nu a lepădat natura Sa divină, ci a acceptat natura umană... El Şi-a impus limitările şi restricţiile noastre omeneşti. Şi nimic din ce este omenesc nu I-a fost străin*.[68]

Apoi Anderson a explorat problema cu privire la ce deosebeşte natura umană a lui Hristos de natura noastră omenească. *El S-a golit pe Sine şi a luat asupra Sa chipul unui rob. El a luat; El n-a moştenit, aşa cum este natura noastră. Când ne-am născut, nimeni nu ne-a consultat despre venirea noastră în lume. Mai mult, părinţii noştri ne-au lăsat moştenire singura natură pe care au avut-o, o natură păcătoasă, căzută. Noi am moştenit înclinaţiile către păcat de la toate generaţiile trecute. Noi am fost în adevăr „modelaţi în nelegiuire". Dar de la prima Sa suflare, Domnul nostru a fost fără păcat. El a fost în asemănarea trupului păcătos, dar a fost fără păcat atât în natura cât şi în viaţa Sa*.[69]

Găsim aici conceptul de bază al noii hristologii. Pe de o parte Anderson afirmă *natura omenească absolută* a lui Hristos, în timp ce pe de altă parte respinge esenţa naturii umane în stare căzută, supusă puterii păcatului. Nimeni nu pune în

[62] Ibid., p. 3.
[63] Ibid., p.10.
[64] Ibid., p.14.
[65] Ibid., p. 35.
[66] Ibid., p. 32-48.
[67] Ibid., p. 40.
[68] Ibid., p. 53.
[69] Ibid.

discuţie faptul că Domnul *a fost fără păcat în viaţa Sa*, dar cum se armonizează aceasta cu declaraţia lui Pavel că *a fost în asemănarea trupului păcătos*?

Se pare că Anderson nu dorea nașterea unei polemici într-o carte destinată publicului larg.[70] Nu același este cazul cu lucrarea monumentală a lui Leroy E. Froom, *Mişcarea Destinului*. Publicată în acelaşi an ca şi volumul 7-A din Comentariul Biblic şi cartea lui Anderson, *Dumnezeu–omul*, lucrarea lui Froom a fost instrumentul care a susţinut principiile noii teologii şi merită o atenţie deosebită.

Leroy E. Froom susține noua teologie

La vremea când Leroy Edwin Froom publica *Mişcarea Destinului* în anul 1970, îşi câştigase reputația de cercetător, istoric şi savant. Lucrarea lui în patru volume *Prophetic Faith of our Fathers* şi cea în două volume *Conditionalist Faith of our Fathers*, au contribuit mult la renumele lui.[71] Nu este surprinzător faptul că *Mişcarea Destinului* avea să primească o recunoaştere oficială.

Proiectul a fost aprobat la cele mai înalte nivele ale Bisericii. Însuşi Froom declara că *circa 60 dintre cei mai competenţi savanţi denominaţionali de diferite specialităţi* aprobaseră conţinutul.[72]

În lucrarea *Mişcarea Destinului*, Froom a prezentat principalele doctrine adventiste în contextul dezvoltării lor istorice. Este evident că subiectul persoanei şi lucrării lui Hristos era strâns legat de inima lui. Mai presus de toate, el dorea să reinstaureze adevărul cu privire la natura umană a lui Hristos, care, potrivit lui, fusese prezentat eronat de *o minoritate*. Ca urmare, Froom declara: *Adventiştii au fost multă vreme acuzaţi de teologii din afara bisericii că tolerează această poziţie minoritară eronată*.[73]

Scopul principal al lui Froom era *să schimbe poziţia alterată a Adventiştilor*.[74] La început, prin discuţiile cu reprezentanţii evanghelici, apoi prin publicarea cărţii *Întrebări despre Doctrină*.[75] Froom a concluzionat că *mai presus de toate, declaraţiile clare din Întrebări despre Doctrină, privitoare la preexistenţa veşnică şi Dumnezeirea totală a lui Hristos, natura şi viaţa Sa fără păcat în timpul întrupării şi actul transcendent de ispăşire consumat pe cruce sunt factori determinanţi care au contribuit să fim recunoscuţi ca adevăraţi credincioşi creştini.*[76]

Cu privire la expresiile cunoscute pe această temă luate din declaraţiile lui Ellen White, Froom a considerat că era îndreptățit să poată face o *prezentare*

---

[70] Roy Allan Anderson, cartea *The God-Man, His Nature and Work*, a derivat dintr-o serie de întruniri publice

[71] Vezi *Enciclopedia AZȘ*, p. 484.

[72] LeRoy Edwin Froom către William H. Grotheer, 17 apr. 1971. Vezi Grotheer, p. 83

[73] Froom *Movement of Destiny,* p. 428.

[74] Ibid., p. 465-475.

[75] Ibid., p. 476-492.

[76] Ibid., p. 492.

uimitoare a Dumnezeirii lui Hristos în natura omenească.[77] Demonstraţia a fost făcută în zece puncte care cuprindeau următoarele titluri tendenţioase: *Hristos a luat natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere*; *Şi-a asumat slăbiciunile omeneşti*; *A fost ispitit în toate lucrurile sau doar în cele principale*; *A purtat păcatul şi vina atribuită a lumii*; *Fără pasiunile naturii căzute*.[78]

Ca fapt divers, Froom doar a repetat conceptele cuprinse în revista *Ministry*, din Septembrie 1956. Însă scopul lui consta în special să le aşeze în contextul lor istoric,[79] reamintind împrejurările care i-au permis să corecteze ceea ce el considera a fi *imaginea eronată a Adventismului.*

Cartea a produs destule polemici. La lansarea ei (Mişcarea Destinului), unul dintre criticii lui Froom scria: *Când studiază lucrarea lui Froom, cititorul trebuie să fie atent să-şi pună întrebarea dacă i-a dat o atenţie deplină sau dacă unele aspecte importante au fost neglijate sau prezentate greşit*.[80]

Aceasta este o judecată aspră, dar acelaşi lucru este adevărat şi cu privire la felul în care Froom tratează istoria doctrinei întrupării. Pentru a demonstra că Isus Şi-a asumat o natură fără păcat asemănătoare cu a lui Adam înainte de cădere, el a omis tot ce nu era de acord cu teza lui. Uneori au fost prezentate referinţe în afara contextului sau subtitluri care nu se potriveau cu sensul declaraţiilor făcute de autor.

Nu avem spaţiu suficient să cercetăm toate problemele cuprinse în *Mişcarea Destinului*. Câteva amănunte vor fi suficiente. Mai întâi, de ce a ignorat Froom în mod sistematic declaraţiile clare în favoarea faptului că Isus Şi-a asumat o natură umană păcătoasă? Sarcina istoricului ar trebui să fie să redea faptele cât mai obiectiv cu putinţă. De ce atunci a eliminat toate expresiile foarte clare, *natură păcătoasă*, din declaraţiile lui Ellen White?

Şi alte omisiuni sunt tot atât de inexplicabile pentru un istoric care pretinde că rescrie dezvoltarea unei doctrine cruciale cum este îndreptăţirea prin credinţă în contextul pionierilor care au proclamat-o. Froom abia dacă a menţionat pe A. T. Jones, care a fost exponentul principal al acestei doctrine, în afară de mențiunea cu privire la apostazia lui. Mişcarea *Holy Flesh* a fost ignorată, desigur, pe bună dreptate, deoarece susţinătorii ei învăţau că Isus a avut un trup sfânt şi aceasta a dus la ciudăţenii care au adus asupra lor condamnarea din partea profetului şi a delegaţilor sesiunii din 1901 a Conferinţei Generale.

În afară de toţi cei care au scris în trecut despre persoana lui Isus, Prescott a fost singurul, după părerea lui Froom, care a adus o contribuţie remarcabilă.[81] Cartea sa *Doctrina despre Hristos*, publicată în anul 1920, a fost, după părerea lui Froom, prima care a aşezat *centralitatea lui Hristos în toată plinătatea ei, ca esenţă a*

[77] Ibid., p. 495.
[78] Ibid., p. 495-499.
[79] Ibid., p. 495-496.
[80] Ingemar Linden, *Apologetics as History,* Spectrum, toamna 1971
[81] Froom, p. 380.

Evangheliei iar îndreptăţirea prin credinţa în El ca unica speranţă a omului.[82] Froom considera această carte atât de importantă încât a făcut rezumatul capitolelor principale.

Cu toate că Prescott a consacrat trei capitole doctrinei întrupării, Froom n-a menţionat nici un cuvânt despre învăţătura lui despre natura umană a lui Hristos, deoarece era în opoziţie cu propria lui învăţătură. De asemenea, Froom a trecut sub tăcere predica lui Prescott, *Cuvântul S-a făcut trup*, prezentată în Australia şi larg publicată în revistele oficiale,[83] chiar dacă Ellen White aprobase cu entuziasm explicaţiile lui Prescott.[84]

Atunci când în anumite aspecte Froom nu mai putea să ignore unele declaraţii ale lui Waggoner şi ale lui Ellen White care erau în opoziţie cu tezele sale, el le interpreta *prin substituire*.[85] Froom a introdus în original cuvântul *înlocuire*, ca şi când ar fi ieşit de sub pana proprie a lui Waggoner. Când a citat expresia *El a fost făcut păcat* din 2 Corinteni 5:21, Waggoner a tras concluzia: *Fără păcat, totuşi, nu doar socotit ca păcătos, ci în realitate luând asupra Sa natura păcătoasă*.[86] Froom a repetat această declaraţie scriind: *Mai mult decât atât, El a fost în realitate „făcut"- prin înlocuire - să fie păcat pentru noi, astfel ca noi să putem fi făcuţi neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Cor. 5:21).*[87]

În ciuda multor greşeli, această carte a exercitat o influenţă considerabilă. Froom s-a bucurat de un înalt nivel de autoritate printre unii conducători ai Bisericii, însă mulţi dintre ei n-au înţeles învăţătura tradiţională a Bisericii.[88] Oricum *Mişcarea Destinului* a provocat o trezire şi o nouă serie de reacţii din partea câtorva organizaţii ale Bisericii ca şi din partea câtorva personalităţi a căror competenţă era mai presus de orice îndoială.

---

[82] Ibid., p. 380-381.
[83] Vezi capitolul 6 al cărții de față referitor la hristologia lui W. W. Prescott
[84] Ibid.
[85] Ellet J.Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p. 27-28
[86] Ibid.
[87] Froom, p. 197.
[88] A fost plăcerea mea să derulez isoria hristologiei adventiste la Consultația IV a E.G. White Estate Washington în ianuarie 1987. A fost evident faptul că un număr de persoane din distinsa audiență nu erau familiarizați cu învățăturile pionierilor. Cineva a remarcat la sfârșitul prezentarii: "Dacă este așa ar trebui să ne schimbăm poziția cu privire la acest subiect."

Capitolul 12: REACŢII LA NOUA HRISTOLOGIE (1970-1979)

Influenţa noii teologii s-a dezvoltat mereu. Cu toate că susţinătorii hristologiei tradiţionale au fost la început şocaţi de rapiditatea schimbării, în cele din urmă au început să reacţioneze mai viguros, majoritatea prin canalele oficiale media ale bisericii. La început s-au făcut auziţi prin articole publicate în *Review and Herald*; apoi prin Institutul de Cercetări Biblice de la Conferinţa Generală; mai târziu prin studiile Școlii de Sabat şi prin alte cărţi. În urma publicării *Mişcării Destinului*, în anul 1970, a început trezirea unui interes faţă de învăţăturile pionierilor Bisericii.

Review and Herald reacţionează

După moartea lui F. D. Nichol în 1966, Kenneth H. Wood, asociatul lui, a devenit editorul revistei *Review and Herald*. Sub conducerea lui, din 1966 până în 1982, revista a căutat constant teologia conservatoare. De asemenea, ca Preşedinte al Fundaţiei White şi Conducător al Comitetului de Administraţie (începând cu anul 1980), Wood a făcut tot ce i-a stat în putinţă să încurajeze publicarea de articole care susţineau poziţia tradiţională.

În acest scop, Wood a chemat doi editori asociaţi: Thomas A. Davis (în anul 1970) şi Herbert E. Douglass (în anul 1971). Ambii s-au dovedit a fi apărători puternici ai hristologiei tradiţionale adventiste. Prin articole, cărţi şi studii la Școala de Sabat, ei s-au opus sistematic învăţăturii din *Întrebări despre Doctrină* şi *Mişcarea Destinului*.

Chiar înainte de a fi chemat la *Review*, Thomas A. Davis publicase o carte pentru meditaţii zilnice (1966), care înălţa poziţia istorică. *Creatorul cel puternic*, scria el, *care a aşezat atomul unei lumi în spaţiu, El Însuşi a devenit părtaş al cărnii şi sângelui omului păcătos, Și-a făcut locaşul pe acea planetă minusculă pe care o crease. Ce condescendenţă uimitoare! Chiar dacă ar fi luat chipul fără păcat al lui Adam şi atunci ar fi adus o jertfă infinită. Dar El a mers mult mai departe atunci când a fost făcut după chipul omului degradat de mii de ani de păcat*.[1] În anul 1971, Davis şi-a repetat convingerile în cartea sa *Romani pentru omul de fiecare zi*.[2]

Herbert E. Douglass a luat şi el o atitudine foarte categorică împotriva noilor linii teologice. El era cunoscut ca un teolog bine pregătit şi un profesor de Biblie respectat, servind în câteva Colegii din Statele Unite. Din 1967 până în 1970 a slujit ca preşedinte al *Atlantic Union College*. Invitat să se ataşeze conducerii revistei

---

[1] Thomas A. Davis, *Preludes to prayer,* (Review and Herald Pub. Assn., 1906), p. 346.
[2] Ibid., *Romans for the Every-Day Man,* (Review and Herald Pub. Assn., 1971)

Review and Herald ca editor asociat, a devenit cunoscut ca unul din cei mai înflăcăraţi apărător ai poziţiei istorice postlapsariene.[3]

După sosirea la *Review*, a publicat o serie de articole şi editoriale susţinând un aspect al problemei scumpe inimii lui: *În acel prim Crăciun*, scria el, *îngerii cu inimi bune au ştiut că sosise clipa dramatică. Domnul lor cel iubit intrase în luptă... El urma să dovedească că ceea ce El ceruse omului căzut să facă, avea să fie făcut*.[4]

În al doilea editorial, Douglass a explicat de ce Hristos urma să ia asupra Sa natura omului căzut. *Toţi ceilalţi paşi în planul de mântuire, inclusiv învierea celor credincioşi din timpurile Vechiului Testament, depind absolut de succesul pe care Isus îl va avea ca împreună părtaş în lupta împotriva ispitei. Căci dacă Hristos, înaintea Universului întreg, nu învinge în aceleaşi condiţii în care trebuie să trăiască oamenii, atunci nici un om nu poate spera să biruiască*.[5]

În ultimul articol din această serie, Douglass a arătat că omul poate birui ispita asemenea lui Isus. *Ca înlocuitor al omului, El a dovedit că omul poate trăi fără să păcătuiască. Şi noi trebuie să biruim aşa cum a biruit Isus (HLL, 389). Isus n-a folosit nici un avantaj care să nu fie la îndemâna oricărei fiinţe omeneşti. Credinţa Sa constituie secretul biruinţei Sale asupra păcatului*. *Ascultarea şi biruinţa lui Hristos este aceea a fiinţei omeneşti... Atunci când dăm naturii Sale omeneşti o putere pe care omul nu o poate avea în luptele sale cu Satana, îi distrugem totalitatea umanităţii Sale.* (SDABC, Comentariile lui Ellen White,Vol.7, p. 929).[6]

Unul din conceptele pe care Douglass le-a dezvoltat în editorialele sale deosebit de drag inimii lui, avea de-a face cu ultima generaţie care va fi în viaţă la revenirea lui Hristos. *Credinţa lui Isus produce caracterul lui Isus: aceasta este ţinta tuturor acelora care doresc să fie o parte a acelei demonstraţii remarcabile de viaţă creştină a ultimei generaţii de adventişti*.[7] *Ultima generaţie a acelora care „păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus" vor îndepărta pentru totdeauna orice îndoieli faţă de faptul că voinţa omului unită cu puterea lui Dumnezeu poate învinge toate ispitele spre păcat şi slujire de sine*.[8]

Timp de câţiva ani, între 1971 şi 1974, Douglass a publicat un editorial de Crăciun care a atras atenţia la natura umană, căzută, a lui Hristos şi motivul pentru care a luat natura omenească asupra Sa.[9] Când a fost întrebat de ce a scris aceste editoriale, Douglass a răspuns: *Cu siguranţă că acestea au devenit un punct de adunare, un steag pentru mulţi care au crezut că nu vor mai vedea niciodată adevărul tipărit... Am dorit pur şi simplu să dau un sprijin fierbinte unui punct de*

[3] Eric Claude Webster, în *Crosscurrents in Adventist Cristology* a făcut un studiu detaliat al hristologiei lui Herbert E. Douglass, pp. 347-428.
[4] H.E. Douglass, *The Humanity of the Son of God is Everything to us,* Review and Herald, 23 dec. 1971
[5] Idem., *Jesus Showed Us the Possible,* Review and Herald, 30 dec. 1971.
[6] Idem., *The Demonstration that Settles Everything*, Review and Herald, 6 ian. 1972.
[7] Ibid.
[8] Ibid.
[9] Vezi *De ce cântau îngerii*, Review and Herald, 21 dec. 1972; *Emmanuel, Dumnezeu cu noi,* 20 dec. 1973; *Taina din staul*, 19 dec. 1974

vedere care fusese foarte proeminent în istoria Bisericii noastre şi era încă proeminent în vieţile şi în gândirea multor fraţi de la Conferinţa Generală cu care am avut părtăşie zi de zi.[10]

Reacţia Institutului de Cercetări Biblice

La scurtă vreme după apariţia Volumului 7-A din Comentariul Biblic Adventist, în anul 1970, membrii Institutului de Cercetări Biblice de la Conferinţa Generală au cerut o revizuire a unui apendice. Aceasta s-a făcut într-un supliment special la *Ministry* în februarie 1972,[11] cu introducerea următoare:

Odată cu publicarea Întrebărilor despre Doctrină ...s-a stârnit un interes deosebit cu privire la natura lui Hristos în timpul întrupării şi legătura acestei naturi cu natura omului, în mod deosebit în lupta omului cu ispita şi cu păcatul.

Pe măsură ce au apărut studii pe marginea publicaţiei Întrebări despre Doctrină, a fost făcută sugestia ca Apendicele B, intitulat „Natura lui Hristos în timpul întrupării", ar putea fi făcut mai util dacă elementele susceptibile de interpretare - accentuări prin italice, interpretări prin titlu, etc. - ar putea fi reduse, astfel ca declaraţiile să stea înaintea cititorului şi să vorbească minţii lui în toată puterea lor.

Materialul în forma lui actuală a fost luat în consideraţie de către Comitetul de Cercetări Biblice al Conferinţei Generale şi a fost aprobat într-o formă mai adecvată pentru prezentarea viitoare... Cititorii acestui material sunt încurajaţi să ţină seama de echilibrul în aceste declaraţii între divinitatea şi natura divină a lui Hristos şi pericolele inerente atunci când Îl facem prea exclusiv divin sau prea complet uman. Elementul de taină în Întrupare cere ca această balanţă să fie recunoscută continuu.[12]

Institutul de Cercetări Biblice a eliminat italicele, a reorganizat textul şi a eliminat unele citate. Mai important, el a rescris multe dintre titluri şi subtitluri pentru a le face mai puţin tendenţioase teologic. În felul acesta, de exemplu, titlul III, care spune că Hristos „a luat natura umană fără păcat,"[13] a fost înlocuit cu altul care este mai în armonie cu conţinutul citatelor următoare: *Luând natura omenească, Hristos n-a participat la păcatul sau la înclinaţia ei către păcat*.[14] În felul acesta, fără să intre în polemică cu autorii Apendicelui B, membrii Institutului de Cercetări Biblice, au prezentat un text neutru, lăsând pe cititori să-şi tragă propriile concluzii.

În raportul său public, Gordon Hyde, pe atunci director al Institutului de Cercetări Biblice al Conferinţei Generale, nota cu regret influenţa crescândă a noii hristologii: *Este în general cunoscut*, *că nu toţi au fost mulţumiţi cu sublinierile făcute*

---

[10] Herbert E.Douglass către Bruno Steinweg, ian. 1986. *Doctrina naturii umane a lui Hristos printre Adventişti după 1950*, (1986), p. 12.
[11] Idem., în *Ministry,* feb. 1972.
[12] Ibid.
[13] *Întrebări despre doctrină,* p. 650.
[14] *Ministry*, *Supliment*, feb. 1972, p. 5.

în cartea Întrebări despre Doctrină şi fără îndoială că unul sau doi cercetători biblici dintre noi, ca şi unii conducători ai unor grupuri dizidente, au luat o atitudine negativă faţă de accentuările făcute şi au argumentat cu hotărâre pentru poziţia postlapsariană. În general însă poziţia din Întrebări despre Doctrină părea să învingă şi a fost susţinută de conducerea Bisericii ca fiind poziţia sănătoasă... Dar în ultimii trei sau patru ani a fost o oarecare reînviorare a problemelor provocată atât de către unii editori ai Review în editorialele lor cât şi în unele publicaţii ale grupelor dizidente.[15]

Herbert Douglass reacţionează în studiile Şcolii de Sabat

Cam în timpul când Herbert Douglass îşi publica editorialele în *Review and Herald*, a fost rugat să pregătească studiile Şcolii de Sabat cu subiectul *Hristos, neprihănirea noastră*, pentru primul trimestru din 1974.[16]

Problema naturii umane a lui Isus este tratată sub titlul *Isus cel neprihănit*.[17] Textul de bază este Romani 8:3 iar introducerea subiectului este acest citat al lui Ellen White: *Hristos a purtat păcatele şi slăbiciunile neamului omenesc care existau atunci când a venit pe pământ să ajute pe om. În favoarea neamului omenesc, cu slăbiciunile omului căzut asupra Lui, a trebuit să facă faţă ispitelor Satanei în toate aspectele în care omul avea să fie atacat*.[18]

După ce a dezvoltat subiectul divinităţii lui Isus în primele două părţi ale studiului, Douglass a continuat cu natura Sa omenească în ultimele patru secţiuni sub următoarele titluri: *Isus a fost Om* (Fil. 2:5-7); *Înţelegere reciprocă* (Evrei 2:17); *Isus a fost ispitit* (Evrei 4:15;12:3-4); *O viaţă fără păcat* (Rom. 8:3; Ioan 16:33). Comentariile tuturor textelor au fost scoase, în majoritatea lor, din Ellen White. Considerând că interpretările lansate se bazau pe declaraţiile lui Ellen White, era normal ca la respingerea lor să se folosească tot scrierile ei. Iată următoarele citate în legătură cu Fil. 2:5-7 şi Ioan 1:14: *Hristos nu a luat doar în aparenţă natura umană; El a luat-o în realitate... (Ev. 2:14). El a fost fiul Mariei; a fost din sămânţa lui David. Este declarat a fi un om, chiar Omul Isus Hristos.*[19] Altă afirmație: *Timp de patru mii de ani neamul omenesc se degradase în putere fizică, în tărie mintală şi în valoare morală şi Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei naturii omeneşti degenerate. Numai în felul acesta putea să răscumpere pe om din cea mai joasă adâncime a degradării*.[20]

Isus a fost fără păcat, nu pentru că a avut un trup fără păcat, ci pentru că a trăit fără să păcătuiască într-un „trup în asemănarea păcatului." Astfel Douglass a

---

[15] Gordon M. Hyde în *Review and Herald*, 20 aug. 1974.
[16] Lecţiile Şcolii de Sabat, trimestrul l, 1974, p.3. Referințele din următoarele cinci note de subsol au fost reprintate în această sursă.
[17] Ibid.
[18] E. G. White, *Selected Messages,* vol. 1, p. 267-268.
[19] Ibid., p. 247.
[20] Idem., *Hristos Lumina lumii*, p. 117.

ajuns la concluzia că *Isus a demonstrat că oricine putea să trăiască fără păcat în ascultare de legea cerului, oricine se aruncă nemijlocit în mâinile lui Dumnezeu*.[21]

Aşa cum vom vede iarăşi mai jos, Douglass accentuează în mod deosebit motivul pentru care Isus a venit în trup păcătos. La el a existat o relaţie între cauză şi efect în ce priveşte hristologia şi soteriologia. Desigur, el a simţit care era dilema acestei controverse.

În încercarea de a rezolva deosebirile cu privire la subiectul îndreptăţirii prin credinţă, conducătorii Conferinţei Generale au socotit că trebuie numit un comitet special. Desigur că acest comitet nu putea trata problema îndreptăţirii prin credinţă fără să trateze natura umană a lui Hristos. Vom studia rapoartele acestui comitet pentru a extrage concluziile privitoare la hristologie.

Comitetul privitor la hristologia îndreptăţirii prin credinţă

Acest comitet a fost special organizat ca să examineze un manuscris al lui Robert J. Wieland şi Donald K. Short. Din acest motiv, la început a fost cunoscut sub numele de *Comitetul de Revizuire a Manuscrisului Wieland şi Short*.[22] În anii 1950 aceşti doi misionari, la întoarcerea lor din Africa, au fost primii care au avertizat Conferinţa Generală cu privire la noile interpretări privitoare la persoana şi lucrarea lui Hristos care ameninţau Biserica. Ulterior li s-a cerut să-şi prezinte în scris îngrijorările lor, ceea ce au şi făcut în forma unei broşuri intitulată *1888 Re-examinat*.[23]

Pentru a înlesni lucrarea Comitetului, au fost convocate trei comisii care să adune documentele necesare. Comitetul s-a întrunit pe data de 25 octombrie 1974 şi ulterior, între 17 şi 19 februarie, 1975. A treia şi ultima întâlnire din 23-30 aprilie 1976 la Palmdale, California a inclus şi o delegaţie substanţială din Australia.

Este interesant modul în care raportul întâlnirii din 17 februarie 1975 rezumă înţelegerea la care s-a ajuns cu fraţii Wieland şi Short. Mai întâi membrii acestei comisii au recunoscut contribuţia unică a lui Jones şi Waggoner prin solia îndreptăţirii prin credinţă şi legătura care exista între natura umană a lui Isus şi această solie. Comitetul a ajuns însă la concluzia că Ellen White nu aprobase toate declaraţiile făcute de Jones şi Waggoner.[24] Mai mult, a refuzat să intre în luptă cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos.

În esenţă, aceste puncte fuseseră dezvoltate în raportul Comitetului de la Palmdale privitor la îndreptăţirea prin credinţă.[25] În acelaşi timp, unii teologi din Australia puneau la îndoială interpretarea tradiţională a îndreptăţirii prin credinţă afirmând că, după Biblie, expresia înseamnă numai *îndreptăţirea*, fără să includă

[21] Idem., *Review and Herald,* 27 sept. 1906.
[22] Vezi Minutes of the Righteousness by Faith Commitee*,* feb. 1975.
[23] Robert J. Wieland şi Donald K. Short, *1888 Re-examinat,* 1987
[24] Wieland, *Ellen G. White Endorsement of the 1888 Message As Brought by Jones and Waggoner*
[25] *Review and Herald*, 27 mai 1976.

sfinţirea. O delegaţie de 19 conducători din Biserica australiană alături de Desmond Ford şi Alwin Salom a fost invitată să discute problema la Conferinţa de la Palmsdale. Amândoi bărbaţii au avut ocazia să-şi prezinte punctele de vedere atât cu privire la îndreptăţirea prin credinţă, cât şi la natura umană a lui Hristos. Era clar că nimeni nu s-a îndoit de relaţia directă între acestea două.

În secţiunea care trata natura umană a lui Hristos, raportul a rezumat concluziile comitetului după cum urmează:

1. Că Hristos a fost și încă este Dumnezeu–om, unirea Divinităţii adevărate şi a naturii umane adevărate.
2. Că Hristos a experimentat toată gama de ispite cu riscul căderii şi pierderii veşnice.
3. Că Hristos a biruit ispita beneficiind de aceleaşi măsuri pe care Dumnezeu le oferă şi familiei omeneşti.
4. Că Hristos a trăit în perfectă ascultare de poruncile lui Dumnezeu şi a fost fără păcat.
5. Că prin viaţa şi prin moartea Sa ispăşitoare, Hristos a făcut cu putinţă ca păcătoşii să fie îndreptăţiţi prin credinţă şi ca urmare sunt socotiţi drepţi în ochii lui Dumnezeu.
6. Că prin credinţa în actul răscumpărător al lui Hristos, poate fi schimbat nu numai statutul persoanei înaintea lui Dumnezeu, ci şi caracterul ei, pe măsură ce creşte în har şi câştigă biruinţă asupra înclinaţiilor spre păcat atât moştenite cât şi cultivate. Această experienţă a îndreptăţirii şi a sfinţirii continuă până la proslăvire.[26]

Raportul citează declaraţiile cele mai favorabile interpretării tradiţionale subliniind atât împărtăşirea Sa de natura căzută a omului, cât şi viaţa Sa fără păcat. Dar este clar că participanţii la această conferinţă n-au fost unanim de acord în interpretările acestor declaraţii. De fapt, au fost prezenţi mulţi susţinători ai poziţiei postlapsariene, cât şi a poziţiei prelapsariene. În felul acesta, raportul Conferinţei nu ia o atitudine în această problemă, ci se încheie cu un apel la unitate şi cu încurajarea de a continua acest studiu în spiritul toleranţei de ambele părţi.

În realitate, nu mai era problema de a hotărî care din cele două interpretări era corectă ci recunoaşterea existenţei celor două poziţii diferite. Aceste deosebiri cu privire la doctrine erau considerate de unii ca o dovadă a unei crize teologice acute în inima Bisericii Adventiste. Lucrarea lui Geoffrey Paxton, *Zguduirea Adventismului*, reprezintă clar părerea acelora care au urmărit discuţiile conferinţei de la Palmdale din exterior.[27]

Privită din interior, Arthur Leroy Moore, un teolog adventist, ajunge la aceeaşi concluzie în teza sa de doctorat, publicată în anul 1980 sub titlul *Teologia*

---

[26] Ibid.

[27] Geoffey J. Paxton, *Zguduirea Adventismului,* 1977. Vezi Fritz Guy în *Spectrum*, iul. 1978, pp. 28-60. Vezi de asemenea David P. Duffie, *Theological Issues Facing the Adventist Church*, 1975

crizei.[28] Moore respinge sistematic noile interpretări ale *reformiştilor* - aşa cum îi numea el - cu privire la îndreptăţirea prin credinţă şi la natura umană a lui Hristos în puterea prezentării lui Ford de la Conferinţa Palmdale.[29]

Documentele lui Ford la Conferinţa de la Palmdale

Printre delegaţii australieni la Conferinţa de la Palmdale din aprilie 1976, se afla un teolog influent, Desmond Ford, care preda la Colegiul Adventist Avondale din Australia.

Timp de câţiva ani, Ford îşi propagase ideile privitoare la doctrina îndreptăţirii prin credinţă, declarând că Biserica anulase această doctrină, respingând doctrina păcatului originar. *...Aceasta a dat naştere la trei rătăciri*, scrie el, *(a) că Evanghelia cuprinde atât sfinţirea cât şi îndreptăţirea; (b) că Hristos a luat natura căzută a lui Adam şi (3) că generaţia finală trebuie să cultive un caracter desăvârşit înainte de revenirea lui Hristos*.[30]

Deoarece aceste idei fuseseră larg răspândite în Statele Unite, era de dorit ca Ford să le prezinte Comitetului Îndreptăţirii prin credinţă, ca să se ajungă la o posibilă declaraţie oficială. Astfel i s-a dat posibilitatea lui Ford să prezinte trei documente la Conferinţa de la Palmdale. Primul a fost *Scopul şi limitele expresiei pauline „Îndreptăţirea prin credinţă”*; a doua *Relaţia dintre întrupare şi îndreptăţirea prin credinţă*; şi a treia *Ellen White şi îndreptăţirea prin credinţă*.[31] Ford a luat o poziţie asemănătoare cu cea din *Întrebări despre Doctrină*[32], dar de data aceasta poziţia lui era mai precis definită: *Hristos a luat curăţia lui Adam, dar nu şi puterea lui. El a luat slăbiciunile noastre, dar nu păcătoşenia noastră. Asemenea lui Adam, putea să păcătuiască, dar n-a făcut-o*.[33]

Din această hristologie, Ford şi-a dezvoltat doctrina îndreptăţirii prin credinţă în sensul unei tranzacţii pur legale, limitată la o îndreptăţire atribuită. *Ca să o explicăm şi altfel*, scria el, *îndreptăţirea şi nu sfinţirea este îndreptăţirea prin credinţă a Noului Testament şi această îndreptăţire este darul Domnului întrupat, răstignit şi înviat*.[34]

Această învăţătură despre o îndreptăţire pur legală a dus în cele din urmă pe Ford şi pe urmaşii lui să formeze un Adventism Evanghelic[35] care tindea să coboare importanţa ascultării ca o condiţie de mântuire, oferea mântuirea fără teama de judecata viitoare şi nega orice semnificaţie profetică evenimentului de la

---

[28] Arthur Leroy Moore, *Theology in Crisis: A Study of Righteousness by Faith*, 1980

[29] Cu privire la natura umană a lui Hristos vezi Moore, p. 242-292.

[30] Ibid., p. 23, nota l.

[31] Jack D. Walker, *Documentele Conferinţei de la Palmdale*, 1976.

[32] Ibid., p. 36-41; *Questions on Doctrine*, pp. 647-660

[33] Desmond Ford, citat în Gillian Ford, *Natura umană a lui Hristos în mântuire,* p. 8-9.

[34] Desmond Ford, *Documentele Conferinţei de la Palmdale*, p. 36.

[35] Periodicul *Evangelica*, publicat de studenți ai Universității Andrews care erau adepți ai lui Ford, este un exemplu. Acesta pune în mod sistematic în opoziție ”adventismul evanghelic” cu cel ”tradițional”.

1844.[36] Aceste concluzii extreme se găsesc în armonie logică cu susţinerile lor, dar sunt în opoziţie radicală cu hristologia tradiţională şi cu solia îndreptăţirii prin credinţă proclamată în 1888. Nu e de mirare că reacţia la aceste prezentări a venit imediat.

Herbert Douglass reafirmă hristologia tradiţională

În urma tipăririi studiului Școlii de Sabat pentru primul trimestru al anului 1974, lui Douglass i s-a cerut să pregătească al doilea manuscris pentru trimestrul al doilea 1977. El i-a dat titlul *Isus, Omul model*. Aceasta era o secvenţă logică la studiile precedente *Isus cel neprihănit*.

Aceste manuscrise sunt supuse totdeauna cercetării unui Comitet mondial responsabil pentru menţinerea conţinutului doctrinal în armonie cu învăţăturile Bisericii. Acest al doilea manuscris a întâmpinat o oarecare opoziţie, dar Departamentul Şcolii de Sabat al Conferinţei Generale a aprobat publicarea manuscrisului în ciuda criticilor.[37]

Tema dominantă a acestor lecţii poate fi rezumată prin această declaraţie a lui Ellen White, citată în introducere: *Trebuie să privim la omul Isus Hristos care este complet în desăvârşirea neprihănirii şi a sfinţirii. El este Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre. El este omul model. Experienţa Lui este măsura experienţei pe care trebuie să o câştigăm noi. Caracterul Lui este modelul nostru... Când cugetăm la El şi privim la El, Acesta va lua chip în noi*.[38]

Credincios conceptului de bază al hristologiei tradiţionale adventiste, Douglass a repetat că *Isus, dulgherul din Nazaret a venit pe acest pământ acceptând „urmările lucrării marii legi a eredităţii". El a fost supus slăbiciunilor omenirii... să lupte lupta pe care orice copil trebuie să o ducă cu riscul înfrângerii şi a pierderii veşnice*.[39] Sprijinindu-se continuu pe învăţătura lui Ellen White, Douglass a găsit plăcere în reafirmarea că biruinţa lui Hristos asupra păcatului poate fi şi biruinţa noastră. *Ca unul dintre noi, El a trebuit să dea exemplu de ascultare... El a suferit orice încercare la care suntem supuşi şi noi. Şi n-a folosit în susţinerea Lui nici o putere care să nu ne fie oferită şi nouă... Viaţa Lui dovedeşte că şi noi putem să ascultăm de legea lui Dumnezeu*.[40]

Dacă Dumnezeu a venit pe pământ şi doar a apărut ca om, reuşita Lui n-ar fi răspuns acuzaţiilor Satanei; Problema era nu ceea ce putea face Dumnezeu.

---

[36] Vezi documentul lui Desmond Ford prezentat la Conferinţa de la Glacier View în aug. 1980

[37] Steinweg (p. 12) menționează numele acelora care au aprobat publicarea manuscrisului lui Douglass: Pierson, Rampton, Nigri, Eva, Hyde, Lesher, Dower. Nu era o aprobare a tezei lui Douglass cu privire la natura umană căzută asumată de Domnul Hristos, ci mai degrabă un accept al publicării acesteia în lecțiile Școlii de Sabat în armonie cu spiriul Conferinței de la Palmdale. Părerea opusă a fost dată în lecțiile Școlii de Sabat din trim.1 1983. Vazi cap. 13 din cartea de față.

[38] *Comentariul Biblic AZȘ, Comentariile E. G. White*, vol.7, p. 970.

[39] E. G. White, *Hristos Lumina lumii,* p. 49, citat în Douglass *Jesus, the Model Man*, p. 3

[40] E. G. White, *Hristos Lumina lumii,* p. 24, citat în Douglass Quarterly

Problema era dacă omul putea să păzească legea şi se putea împotrivi păcatului.[41] În susţinerea convingerii sale, el cita declaraţia lui Ellen White: *Biruinţa lui Hristos şi ascultarea Lui este aceea a unei fiinţe umane reale. În concluziile noastre putem face multe greşeli din cauza concepţiilor greşite cu privire la natura umană a Domnului. Când dăm naturii Sale umane o putere care nu este la dispoziţia omului în luptele sale cu Satana, distrugem natura Sa umană completă*.[42]

Ca adaus la studiile Școlii de Sabat, Douglass a mai publicat un fel de comentariu în colaborare cu Leo Van Dolson, *Isus, sigiliul umanităţii*.[43] Pentru Douglass, Isus n-a fost numai Omul Model, ci a *fost sigiliul umanităţii* - cu alte cuvinte, măsura a ceea ce şi noi putem deveni prin harul Domnului.

Douglass mai dezvoltase această temă într-un capitol din cartea *Desăvârşirea, imposibilitatea posibilă* publicată în 1975.[44] Sub titlul *Caseta Harului lui Dumnezeu*, Douglass a reafirmat învăţătura pionierilor şi a lui Ellen White ale căror scrieri le cita adeseori. Îi plăcea de asemenea să recunoască pe teologii de frunte ca Karl Barth şi Emil Brunner, care ca şi el, arătau că părtăşia lui Isus la starea naturii umane căzute era nu numai un adevăr hristologic ci şi o realitate soteriologică de mare importanţă. Pentru Douglass, desăvârşirea creştină este posibilă numai în măsura în care cineva recunoaşte că Isus Hristos Însuşi a participat la natura omului păcătos.

Douglass este foarte explicit atunci când afirmă: *În nici un caz Ellen White nu coboară biruinţa lui Hristos şi nu dă niciun suport marii erezii creştine că natura umană a Domnului nostru a fost aceea a lui Adam înainte de cădere - neîmpovărată de slăbiciunile şi degenerarea păcatului.*[45]

Fără îndoială, Douglass nu era singur în reamintirea a ceea ce era temelia hristologiei adventiste de la începutul mişcării. Au mai fost auzite şi alte voci[46], a lui Kenneth H. Wood, editor şef la *Review and Herald*.

Kenneth Wood confirmă hristologia tradiţională

Kenneth H. Wood, preşedintele Asociaţiei Ellen G. White, a fost editorul *Review and Herald* din 1966 până în 1982. El nu şi-a exprimat părerile în mod direct cu privire la natura umană a lui Hristos până în anul 1977, când a publicat trei

---

[41] H. Douglass, *Jesus, the Model Man,* lecţia 2, secțiunea 6

[42] *Comentariul Biblic AZȘ, Comentariile E. White*, vol.7, p. 929, citat în Douglass *Jesus, the Model Man*

[43] H. Douglass, *Jesus the Benchmark of humanity*, Southern Pub. Assn., 1977

[44] H. Douglass, Edward Heppenstall, Hans K. LaRondelle, Merwin Maxwell*, Desăvârşirea. Posibilitate imposibilă*, Southern Pub. Assn., 1977, vezi pp. 35-45.

[45] Ibid., p. 42.

[46] A. John Clifford şi Russel R. Standish *Concepte conflictuale privitoare la Îndreptăţirea prin credinţă,* Hartland Institute Publications, 1976; R.J. Wieland *How Could Christ Be Sinless as a Baby? and Some Questions Regarding the Nature of Christ*, 2nd edition, 1977; A.H.Olsen *Think Straight About the Incarnation*, 1977

editoriale în paralel cu studiile Școlii de Sabat din trimestrul doi, care tratau subiectul *Isus, Omul model*.

Primul articol a apărut în 5 mai 1977, aranjat să coincidă cu studiul pregătit de Herbert Douglass. Wood considera aceste studii că au *o valoare excepţională*. *Ele accentuează că Isus a împlinit pe deplin toate condiţiile necesare mântuirii unei omeniri pierdute. Cu excepţia lipsei Sale absolute de păcat, Isus S-a identificat complet cu neamul omenesc* (Ellen G. White, Scrisoarea 17, 1878).[47]

De asemenea, *nu toţi creştinii - nici chiar adventiștii - nu sunt de acord cu privire la interpretarea acestor declaraţii şi a altora inspirate*.[48] Aceasta s-a demonstrat la Conferinţa de la Palmdale, după cum spun rapoartele, unde participanţii au fost împărţiţi între cei care au susţinut natura umană păcătoasă moştenită de Hristos şi acei care credeau că natura Sa a trebuit să fie o natură umană fără păcat.[49]

Wood credea că adventiştii fuseseră însărcinaţi de Dumnezeu să înalţe pe Hristos. *Fac ei acest lucru? Nu în totul aşa cum ar trebui. Şi poate unul din motive este că timp de mulţi ani prea mulţi membri şi pastori s-au temut să discute natura umană a lui Hristos ca nu cumva să pară lipsiţi de respect şi să-L facă pe Isus „prea uman" (ceea ce El nu a fost; El a fost şi divin). Ei au fost tulburaţi atunci când unii dintre membrii şi conducătorii bisericii au predicat pe Hristos al adventismului istoric, pe Hristos care a trăit aşa cum ar trebui să trăim şi noi, care a fost ispitit cum am fost ispitiţi şi noi, care a biruit aşa cum ar trebui să biruim şi noi şi care a promis să trăiască în noi prin Duhul Sfânt (unind natura noastră umană cu natura Lui divină)*.[50]

Wood şi-a exprimat satisfacţia: *Astfel ne bucurăm că Departamentul Şcolii de Sabat al Conferinţei Generale, prin studiile trimestriale, conduce lumea să privească lung şi insistent la Isus. Credem că urmarea acestor studii, viaţa şi slujirea lui Isus vor avea o relevanţă mai mare pentru fiecare credincios şi că se va crea un climat de deschidere în care se va acorda un studiu mai complet aspectelor întrupării care trebuie să fie înţeleasă profund mai înainte ca întreita solie îngerească să izbucnească în strigătul cel tare*.[51]

În lunile care au urmat acestor editoriale, a fost publicată cartea lui Edward Heppenstall, *Omul care este Dumnezeu*, având ca titlu secundar, *Un studiu al persoanei şi al naturii lui Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului*.[52] Vom studia mai amănunţit conţinutul ei mai târziu, dar aici observăm că cele două editoriale scrise de Kenneth Wood la sfârşitul anului au o legătură strânsă cu publicarea acestei cărţi.

---

[47] Kenneth H. Wood, *Jesus – The God-man, Review and Herald,* 5 mai 1977.
[48] Ibid., p. 12.
[49] Raport cu privire la *Comitetul Îndreptăţire prin credinţă de la Palmdale.* Vezi *Review and Herald*, 27 mai 1976
[50] Wood
[51] Ibid.
[52] Edward Heppenstall, *Omul care este Dumnezeu,* Review and Herald Pub. Assn., 1977

Ca răspuns la argumentele lui Heppenstall, Wood şi-a reafirmat poziţia în editorialul din 22 decembrie 1977, intitulat *Darul suprem*. Mai întâi Wood şi-a exprimat recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru acest dar care întrece orice cunoştinţă. *Aspectul şocant al istoriei din Betleem este că Dumnezeul infinit a venit în această lume să se unească cu neamul omenesc.*[53] *Dar şi mai uimitor decât faptul că Dumnezeu Fiul a venit să locuiască cu omenirea, este adevărul că a venit să locuiască cu omenirea păcătoasă! Ar fi fost o umilire infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omului, chiar şi atunci când Adam se găsea în inocenţa lui din Eden. Dar Isus a acceptat natura omenească atunci când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, a acceptat urmările marii legi a eredităţii. Care erau aceste urmări, se vede în istoria strămoşilor Lui pământeşti. El a venit cu o asemenea ereditate ca să Se împărtăşească de durerile şi ispitele noastre şi să ne dea un exemplu de viaţă fără păcat* (HLL, 49).[54]

În al doilea editorial, Wood a explicat cum a putut Isus să trăiască fără să păcătuiască într-un trup omenesc păcătos. El spunea: *Cu siguranţă că aceasta provoacă atât credinţa cât şi raţiunea, dar îndrăznim să nu respingem adevărul numai din cauză că nu-l putem înţelege sau explica*.[55] Şi alte aspecte ale întrupării sunt o taină şi totuşi le acceptăm, ca de exemplu: *Cum pot fi unite într-o singură Persoană natura umană şi natura divină?*[56]

Wood avertiza împotriva a două concluzii periculoase pe care unii le trag din declaraţia că Isus a luat o natură păcătoasă. Mai întâi, *că aceasta a făcut pe Hristos numai uman şi nu divin*. Al doilea, *că El a fost prin aceasta mânjit de păcat sau a fost înclinat către el*.[57] Wood a citat din nou pe Ellen White împotriva acestei concepţii: *Niciodată şi în niciun fel să nu se lase nici cea mai slabă impresie asupra minţii omeneşti că o umbră sau o înclinaţie către păcat a dat pe faţă Hristos şi că în vreun fel S-a supus ispitei* (SDABC, Comentariile lui Ellen White, vol. 5, p. 1128).[58]

De fapt, declara Wood, *a) luând natura păcătoasă a omului, Hristos nu S-a întinat; b) Isus a fost loial în totul Tatălui Său şi împotriva răzvrătirii, care este chiar esenţa păcatului*.[59]

Wood a justificat prima declaraţie cu explicaţia următoare: *Observaţi ce s-a întâmplat atunci când Hristos atingea pe leproşi. Era El afectat prin atingerea lor? Nu, din contră, leproşii erau curăţiţi. Când Divinitatea atinge natura umană, Divinitatea nu este afectată; din contră, natura umană este binecuvântată, vindecată*

[53] Wood în *Review and Herald,* 22 dec. 1977.
[54] Ibid.
[55]Idem., în *Review and Herald*, 29 dec. 1977.
[56] Ibid.
[57] Ibid.
[58] Ibid.
[59] Ibid.

şi curăţită. Hristos a fost născut din Duhul şi atunci când s-a unit cu natura umană păcătoasă, prin faptul că a luat-o, a curăţit-o de toată stricăciunea.[60]

Cu privire la a doua declaraţie, Wood a explicat că în Isus nu s-a găsit nicio urmă de răzvrătire. *Totdeauna El a fost în deplină armonie cu voinţa şi cu legea Tatălui Său... Isus spunea despre Sine: Vine stăpânitorul veacului acestuia, dar în Mine nu găseşte nimic (Ioan 14:30); de asemenea, „nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (5:30). Isus a avut o voinţă a Sa proprie, aşa cum au toate fiinţele omeneşti - dar a fost supusă Tatălui Său - aşa cum ar trebui să fie voinţa tuturor acelora are sunt născuţi din Duhul*.[61]

Wood întreabă: *Când este scris că Isus a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără să păcătuiască (Ev. 4:15) pe care dintre „noi" ne descrie? El nu se referă la păgâni ci la poporul lui Dumnezeu... S-ar putea să se refere mai întâi la oamenii născuţi din Duhul (Ioan 3:3-8), oameni care nu mai sunt fireşti şi „în trup", ci oameni care sunt spirituali şi „în Duhul" (Rom. 8:4-9)*.[62] Ca urmare, *cei care sunt născuţi din Duhul pot, prin puterea lui Hristos să se împotrivească cu succes oricărei ispite şi să fie biruitori în lupta lor împotriva vrăjmaşului sufletelor*.[63]

Trăind biruitori într-o natură umană căzută, Isus ne-a dat un exemplu cu privire la ceea ce pot realiza urmaşii Săi în lupta cu păcatul[64]. În încheiere Wood exclama: *Cărui Dumnezeu minunat Îi slujim! Ce Mântuitor minunat avem! Ce putere minunată ne stă la dispoziţie care ne face în stare să trăim o viaţă de biruinţă!*[65]

Hristologia lui Edward Heppenstall

Edward Heppenstall a fost un profesor proeminent de filosofie creştină pentru care teologia nu avea nici un rol dacă nu ducea la o legătură vie cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Născut în Anglia, a predat în diferite colegii americane, apoi la Seminarul Teologic Adventist din Washington D.C. începând cu anul 1955. La Universitatea Andrews din Berrien Springs, Michigan, a fost responsabil cu teologia sistematică şi cu filosofia creştină. În anul 1967 a acceptat o chemare la Universitatea Loma Linda în California ca să predea la Departamentul de Religie până la retragere în anul 1970.[66]

De-a lungul anilor, Heppenstall a fost un colaborator valoros la diferitele reviste adventiste, mai ales la *Ministry*, *Signs of the Times* şi *These Times*. Comentariul privitor la a doua epistolă către Corinteni din Comentariul Biblic este rodul implicării lui. Cele câteva cărţi scrise în perioada de pensie sunt un reper

---

[60] Ibid.
[61] Ibid.
[62] Ibid.
[63] Ibid.
[64] Ibid.
[65] Ibid.
[66] Vezi Webster, p. 248-346.

teologic: *Marele nostru Preot* (1972), *Mântuire nelimitată* (1974), *În legătură cu Dumnezeu* (1975), *Omul care este Dumnezeu* (1977), toate publicate în Washington D.C., de către Review and Herald.

În ceea ce priveşte subiectul nostru, Heppenstall şi-a detaliat hristologia în cartea *Omul care este Dumnezeu*. Aceasta este cea mai sistematică abordare făcută de un teolog adventist cu privire la *persoana şi natura lui Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului* (subtitlul cărţii). Sunt tratate toate aspectele hristologiei: Hristos în istoria omenească, întruparea, naşterea lui Isus, doctrina kenozei, punctul central al conştienţei lui Isus, Hristos şi păcatul, neprihănirea lui Isus, ispitirea lui Isus, unicitatea lui Hristos.

Pentru Heppenstall, întruparea constituie minunea cea mai mare a tuturor timpurilor şi a veşniciei. Este în adevăr, faptul central al creştinătăţii. *Dacă cineva nu crede în întrupare atunci îi este cu neputinţă să înţeleagă în ce constă credinţa creştină*[67] *deoarece substanţa credinţei noastre rezidă în ceea ce a fost Hristos şi în ceea ce a făcut El şi nu doar în ceea ce a învăţat*.[68] *Această unire a divinului cu umanul a rezultat în cele două naturi într-o persoană, Isus Hristos. De aici vine şi termenul folosit în ceea ce Îl priveşte pe Isus-Dumnezeu-omul*.[69] Subliniind naşterea miraculoasă a lui Isus, Heppenstall a continuat să afirme atât divinitatea perfectă a Lui cât şi umanitatea Sa perfectă: Dumnezeu deplin şi Om deplin.

Heppenstall credea că umanitatea lui Hristos nu a fost umanitatea fără păcat a lui Adam dinainte de cădere: *Hristos a venit la întrupare în forma umilă a unui rob care defineşte robia, supunerea, subordonarea. El a luat natura umană slăbită şi nu natura desăvârşită pe care a avut-o Adam înainte de păcătuire. El n-a venit pe pământ ca o fiinţă omenească nouă, nou creată în putere şi splendoare.... În loc să poruncească şi să conducă în putere şi glorie, ocupând un loc de onoare şi de întâietate printre oameni, El S-a umilit. El a mers pe calea umilinţei care a culminat cu moartea Sa pe cruce*.[70]

În timp ce Heppenstall se deosebea de cei care afirmă că Isus a luat natura lui Adam înainte de cădere, se mai deosebea şi de cei care atribuie lui Isus natura lui Adam de după cădere. El vedea o deosebire între a avea o natură păcătoasă şi o natură care purta doar consecinţele păcatului. *Fără îndoială, dacă transmiterea păcatului este prin propagare naturală, atunci Isus a moştenit de la Maria tot ce moştenim şi noi de la părinţii noştri, dacă nu cumva susţinem o doctrină despre imaculata concepţie*.[71]

Pentru Heppenstall păcatul nu era ceva genetic. Ceea ce fiinţele omeneşti moştenesc de la Adam prin naştere este starea de păcat care desparte de Dumnezeu, adică păcatul originar. *Păcatul este ceva spiritual provocat de*

[67] Heppenstall, p. 21.
[68] Ibid., p. 25.
[69] Ibid., p. 22.
[70] Ibid., p. 74.
[71] Ibid., p. 126.

îndepărtarea întregii fiinţe de Dumnezeu. Nu putem aplica această stare de alienare lui Hristos. El S-a născut ca şi noi, despărţiţi de Dumnezeu. El era Dumnezeu. El a moştenit de la Maria numai ceea ce se putea transmite genetic. Aceasta înseamnă că El a moştenit constituţia fizică slăbită, urmările păcatului asupra trupului pe care toţi îl moştenim. În ceea ce priveşte pe toţi ceilalţi oameni, ei sunt născuţi fără Dumnezeu. Toţi oameni au nevoie de renaştere. Hristos n-a avut nevoie. Aici se găseşte marea deosebire dintre Hristos şi noi.[72]

Deoarece Heppenstall a despărţit păcatul originar de procesul genetic, el a putut afirma că Hristos n-a avut o natură păcătoasă asemenea restului omenirii. Mai mult, remarca el, *această Scriptură (Rom. 8:3) nu spune că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o carne păcătoasă, ci numai „în asemănarea ei”... Dacă Hristos s-ar fi născut exact ca noi, Pavel n-ar fi scris „în asemănare”, ci „în trup păcătos”. Pavel este foarte atent să clarifice natura fără păcat a lui Hristos*.[73] *Hristos nu s-a născut liber de stricăciunea fizică. El a moştenit-o de la Maria... El a fost supus din punct de vedere fizic declinului neamului omenesc dar deoarece păcatul nu se transmite genetic, ci ca rezultat al despărţirii omului de Dumnezeu, Hristos S-a născut fără păcat*.[74]

În tratarea problemei ispitei, Heppenstall considera că *posibilitatea de a fi ispitit este aceeaşi pentru cineva fără păcat, ca şi pentru un păcătos. Adam a fost ispitit ca o persoană fără păcat. El a făcut faţă ispitei în puterea deplină a unui sistem desăvârşit fizic şi mintal. Dar Hristos n-a devenit trup în starea desăvârşită în care a fost creat Adam. Pentru Hristos, puterea ispitei era mult mai crescută în virtutea moştenirii unei constituţii slăbite de patru mii de ani de degenerare a neamului omenesc. Posibilitatea de a fi învins era mai mare decât a lui Adam datorită acestei situaţii*.[75]

Datorită încrederii Sale în Tatăl Său ceresc şi prin puterea Duhului Sfânt, Hristos a triumfat asupra păcatului. *În acest caz, El este Modelul nostru desăvârşit. Unirea noastră cu Dumnezeu este prin credinţă şi nu prin eforturile noastre. Hristos a ales să trăiască ca fiinţă umană în dependenţă totală de Dumnezeu. Nimic n-a putut schimba această stare. El a umblat cu Dumnezeu prin credinţă, aşa cum trebuie să facem şi noi*.[76]

În concluzie, se poate aprecia efortul sintezei pe care Heppenstall o face între hristologia tradiţională şi cea susţinută de autorii cărţii *Întrebări despre Doctrină*. În nenumărate rânduri el a declarat că Hristos a luat asupra Sa nu natura lui Adam înainte de cădere, ci natura umană după 4000 de ani de degenerare a neamului omenesc. Totuşi, dacă afirmăm că păcatul este mai degrabă un lucru spiritual asemănător naturii religioase şi care nu se transmite genetic, suntem lăsaţi cu un Hristos care în realitate „n-a condamnat păcatul în trup”, chiar misiunea

[72] Ibid.
[73] Ibid., p. 136-137.
[74] Ibid., p. 138.
[75] Ibid., p. 154.
[76] Ibid., p. 162.

pentru care a fost trimis de Dumnezeu să o împlinească în „asemănarea trupului păcătos” (Rom. 8:3).

Argumentul lui Heppenstall tinde să fie mai degrabă filosofic decât biblic şi deci n-a citat-o pe Ellen White.

Este evident de ce, după publicarea cărţii *Omul care este Dumnezeu*, Kenneth Wood a simţit nevoia să afirme hristologia istorică adventistă în editorialul din Crăciunul anului 1977. Departe de a clarifica problema naturii umane a lui Hristos, Heppenstall a făcut-o şi mai ipotetică. Descoperirile recente în genetică par să contrazică ipoteza lui. Potrivit antropologiei biblice, fiinţa omenească este un întreg; şi dacă efectele păcatului sunt transferabile, cu siguranţă acelaşi lucru trebuie să fie adevărat şi cu păcatul ca o putere.

Poziţia lui J. R. Spangler, editor al revistei *Ministry* cu privire la hristologie

Ne amintim de rolul jucat de editorul şef al revistei *Ministry*, Roy Allan Anderson, când a fost publicată *noua piatră de hotar în Adventism* în 1956. J. R. Spangler i-a urmat în anul 1966, dar a făcut în aşa fel încât să rămână în afara controversei care creştea în intensitate de-a lungul anilor. În cele din urmă a ajuns la un asemenea punct încât mulţi au privit ciudat ca editorul revistei *Ministry* să nu se implice în această dezbatere.

I s-a pus întrebarea: *De ce editorul şef al revistei Ministry nu are mai mult de spus în discuţia cu privire la natura lui Hristos şi îndreptăţirea prin credinţă? De ce parte vă situaţi în aceste probleme?*[77]

Răspunsul lui Spangler a fost sincer, direct şi clar. În cei 36 de ani de slujire vederea lui se schimbase în aceste puncte. *Chiar acum*, a scris el, *ezit să răspund la aceste întrebări de teama de a nu lăsa impresii greşite cu privire la natura Domnului*.[78] Dar deoarece pentru moment nu exista o declaraţie de credinţă votată de Conferinţa Generală cu privire la acest subiect, s-a simţit liber să-şi exprime punctul de vedere.

Înainte de publicarea Întrebări despre Doctrină şi a unor articole care au apărut în Ministry, nu m-am gândit prea mult să studiez natura lui Hristos. Pur şi simplu credeam că a fost Dumnezeu-om şi L-am prezentat ca atare în campaniile evanghelistice. În primii ani ai slujirii mele am înţeles greu concepţia că Hristos a avut înclinaţii spre rău ca mine. Am crezut că Hristos a avut o natură exact ca a mea, cu deosebirea că niciodată nu s-a supus ispitei. Însă, în anii cincizeci, când biserica s-a concentrat asupra naturii lui Hristos, mi-am schimbat poziţia. Acum am sprijinit ideea că El a fost om adevărat, supus ispitelor şi căderii, dar cu o natură umană fără păcat, cu totul liberă de orice înclinaţii sau predispoziţie spre rău.[79]

[77] J. R. Spangler în *Ministry*, apr. 1978.
[78] Ibid.
[79] Ibid.

După ce a studiat ce învăţa Biblia despre natura umană a lui Hristos, Spangler şi-a pus întrebări ca acestea: *S-a născut Isus cu o natură coruptă ca a mea? A fost El deosebit din pântecele mamei? A fost El de la natură fiu al mâniei? A primit El prin naştere trăsături rele de caracter? A luptat Domnul nostru împotriva tendinţelor puternice ereditare spre rău cu care S-a născut? Dacă a fost aşa, ce tendinţe şi înclinații păcătoase ereditare a avut El, sau natura Sa a avut toate varietăţile, cu toate că nu li s-a supus niciodată?*[80] Câteva elemente din scrisoarea lui Ellen White către pastorul Baker, făcute publice în *Întrebări despre Doctrină*, i-au finalizat poziţia, mai ales declaraţia: *Nici pentru o clipă nu S-a găsit în El o înclinaţie rea*.[81]

A fost Isus în realitate asemenea nouă? Spangler n-a fost singurul care să se uimească de această întrebare fundamentală: Thomas A. Davis, editor asociat la *Review and Herald*, a aprofundat-o şi el şi a încercat să ofere un răspuns în cartea sa *A fost Isus în realitate ca noi?*, publicată în anul 1979.[82]

Thomas A. Davis: *A fost Isus în realitate ca noi?*

Dacă lucrarea lui Heppenstall s-a distins prin a fi studiul cel mai complet printre acelea care pretindeau că Isus a avut o natură umană fără păcat, cartea lui Davis a oferit o alternativă interesantă. Datorită publicaţiilor lui anterioare, poziţia lui Davis era bine cunoscută. Scopul lui la acest punct n-a fost să repete poziţia lui anterioară. În cartea *A fost Isus în realitate ca noi?*, autorul a încercat să definească cine au fost „noi" cu care s-a presupus că s-a asemănat Isus.

Davis invita pe cititorii lui să privească cu atenţie la Evrei 2:11-17. *Vers. 11 spune: Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul. Acesta este motivul pentru care nu se ruşinează să-i numească „fraţi". Versetul 12 se referă iarăşi la „fraţi"; în versetul 13 Iată-mă, Eu şi copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu; Versetul 14, copiii care sunt părtaşi sângelui şi cărnii, Versetul 16 spune că Isus a venit să ajute sământa lui Avraam, Iată de ce versetul 17 declară că Isus a fost asemănător fraţilor lui în toate lucrurile*.[83]

Davis a concluzionat că *acei care sunt sfinţiţi - puşi deoparte ca şi copii ai lui Dumnezeu - sunt bărbaţi şi femei care, pe scurt, au fost născuţi din nou.*[84] *De fapt, a adăugat el, în cuvântul „fraţi" se ascunde poate una din cheile vitale care se găseşte în Biblie pentru înţelegerea naturii umane a lui Isus. Modul în care este folosit termenul în Evrei 2:11-17 deschide un câmp vast de explorare atât în Biblie cât şi în scrierile Spiritului profeţiei*.[85]

---

[80] Ibid., p. 23.
[81] Ibid.
[82] Thomas A. Davis *A fost Isus în realitate ca noi?*, Review and Herald Pub. Assn., 1979
[83] Ibid., p. 2.
[84] Ibid., p. 24.
[85] Ibid., p. 25.

Din textul Evrei 2:17 Davis a tras concluzia că *Isus nu S-a întrupat cu o natură comună tuturor oamenilor. El n-a venit în această lume ca să fie în toate aspectele asemenea tuturor oamenilor. Natura umană cu care a fost înzestrat nu a fost la fel cu a păcătoşilor nerenăscuţi. Natura Sa umană a fost comună numai cu a acelora care au experimentat renaşterea spirituală. Atunci când citim că Isus a fost în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi, înţelegem că a avut o natură ca a acelor născuţi din nou.*[86]

Aceeaşi poziţie a fost susţinută de către alţi teologi adventişti din trecut. Davis s-a referit printre alţii la W. W. Prescott, care scrisese în unele dintre editorialele sale că *Isus a fost născut din nou prin Duhul Sfânt... Când cineva se predă lui Dumnezeu şi se supune să fie născut din Duhul, intră într-un nou stadiu de existenţă, aşa cum a făcut şi Isus.*[87] *Acest concept a mai fost menţionat şi de Kenneth Wood în editorialul din 29 decembrie, 1977*.[88]

Aceasta nu înseamnă că Isus ar fi trebuit să treacă prin a doua naştere, a subliniat Davis. *Isus a fost mereu plin de Duhul Sfânt, curat, fără păcat, neatins nici în cel mai mic grad de păcat. Astfel El n-a avut nevoie de acea experienţă transformatoare. Astfel că atunci când folosim termenul cu referire la El, facem lucrul acesta deoarece nu avem un termen mai potrivit*.[89]

Atunci când descriem natura spirituală şi morală a lui Isus ca fiind „născut din nou", nu acreditâm ideea că are o natură morală şi spirituală ca oricare persoană renăscută. Isus este Omul ideal, Absolutul în desăvârşirea caracterului, în toate aspectele. Cineva născut din nou este încă o persoană cu defecte pe care Isus le îndepărtează.[90]

Davis interpreta Rom. 8:3 ca însemnând că *este o mare asemănare între natura umană a lui Hristos şi a noastră, dar că nu sunt identice. În El era o unicitate care nu poate fi găsită la nimeni altul*.[91]

În capitolul 6, după ce cercetează unele declaraţii ale lui Ellen White greu de acceptat de către unii, Davis a ajuns la *punctul central al argumentării lui*. *Trebuie să păstrăm mereu în mintea noastră conceptul în jurul căruia pivotează întreaga noastră cercetare. Şi anume că Isus a avut o natură ca a unuia născut din nou. El a fost „făcut asemenea fraţilor Lui în toate lucrurile, dar fără păcat (Evrei 2:17; 4:15). Să ţinem minte că natura Sa umană a fost „identică cu a noastră"*[92]*,* că El şi-a asumat slăbiciunile naturii umane, ca să fie încercat şi ispitit[93] şi că a luat asupra Sa natura noastră căzută.[94] [95]

---

[86] Ibid., p. 30-31.
[87] Ibid., p. 32
[88] Wood în *Review and Herald*, 29 dec. 1977. Vezi capitolul 12 din cartea de față.
[89] Davis, *A fost Isus în realitate ca noi?,* p. 35.
[90] Ibid., p. 37.
[91] Ibid., p. 46.
[92] E. G. White, *Manuscris 94,* 1893.
[93] Idem., în *Signs of the Times,* 2 aug. 1905.
[94] Idem., *Hristos Lumina lumii,* p. 112.

Dacă lucrul acesta este adevărat, dacă suntem de acord că Isus n-a jucat teatru atunci când a devenit Om, atunci trebuie să acceptăm şi conceptul că a avut greutăţi cu natura Sa umană căzută, exact cum ar avea o fiinţă umană - o fiinţă umană născută din nou. A insista că natura umană a lui Isus a fost mai pe jos decât a unei persoane născute din nou, a unei persoane nerenăscute, este de neconceput... Pe de altă parte, a crede că natura Sa era superioară aceleia a unei persoane născute din nou, înseamnă în realitate să-L aşezăm pe El mai pe sus de natura umană, ceea ce este de asemenea inadmisibil. Înseamnă să pretindem pentru El avantaje pe care nici o fiinţă omenească nu le poate avea, deoarece naşterea din nou este cea mai înaltă etapă spirituală pe care omenirea în starea ei actuală o poate ajunge.[96]

Pentru Davis, Isus era cu adevărat Dumnezeu-om, *El a fost un om cu o natură umană căzută care fusese degradată şi mânjită de păcat, în stare deteriorată, cu aceleaşi susceptibilităţi mintale şi fizice, pe care le are şi omul păcătos, fiind supus slăbiciunilor naturii umane, şi totuşi El n-a fost păcătos şi de aceea fără vină. Voinţa Sa a fost tot timpul în armonie cu voinţa Tatălui.*[97]

Punctul de vedere al lui William G. Johnsson

William G. Johnsson a fost numit pe postul de editor şef la *Adventist Review* pe 2 decembre, 1982. Este important să înţelegem punctul lui de vedere cu privire la controversa asupra naturii umane a lui Hristos.[98]

El nu s-a implicat direct în dezbatere. Însă şi-a exprimat ideile în cartea sa despre epistola către Evrei publicată în anul 1979: *Cu încredere absolută, Epistola către Evrei vorbeşte zilelor noastre.*[99] În prefaţă el spunea că această carte nu este alcătuită ca un comentariu. *Scopul lucrării este unul de bază: să clarifice solia către Evrei şi să arate semnificaţia ei pentru creştinii de astăzi*.[100]

Nu putem explica epistola către Evrei fără să vorbim despre hristologie din moment ce primele două capitole afirmă atât divinitatea cât și umanitatea lui Isus. Johnsson considera pe Isus Dumnezeu deplin şi om deplin. În ce priveşte natura Sa umană, *apostolul doreşte să fim deplin convinşi de ea (că Hristos a devenit fratele nostru). Desigur, întregul lui argument cu privire la Isus ca Mare Preot ceresc se va preface în ruine dacă nu poate arăta natura Sa umană. Astfel, când argumentează foarte pe larg în favoarea punctului din Evrei 2:5-18, revine mereu şi mereu la el*.[101]

Dar chiar dacă Isus *se identifică cu noi* aceasta o face pe baza *legăturilor de sânge* de familie. *El este fratele nostru de sânge, nu prin adopţie ci prin naştere. Şi cu*

---

[95] Davis *A fost Isus în realitate ca noi?,* p. 53.
[96] Ibid.
[97] Ibid., p. 97.
[98] După 5 ianuarie 1978 *Review and Herald* s-a numit *Adventist Review.*
[99] William C. Johnsson, *În deplină încredere: Epistola către Evrei vorbeşte zilelor noastre* (Southern Pub. Assn., 1979
[100] Ibid., p. 11.
[101] Ibid., p. 55.

toate că originea Sa îl plasează dincolo de limitele omeneşti, nu se ruşinează de noi, ci este gata să proclame înaintea întregului univers că noi suntem fraţii Lui.[102]

În capitolul trei, Johnsson a văzut suferinţele şi ispitirile Lui ca *fiind garanţii ale autenticităţii deplinei umanităţi a lui Isus Hristos*.[103] Dar el credea că Epistola către Evrei nu răspunde la întrebarea actuală care se pune în culmea dezbaterii cu privire la natura lui Isus. *Problema este că scriitorii Noului Testament nu şi-au dat seama de deosebirea dintre natura „păcătoasă" şi cea „fără păcat" şi deci nu le deosebeşte. Noi ne putem frământa cu aceasta, dar ei nu. Pentru ei era suficient să afirme realitatea naturii umane a Fiului şi dovedirea ei, certitudinea lipsei de păcat în toate ispitirile Sale şi puterea Lui de a ajuta pe creştin să biruiască în ceasul încercării lui*.[104]

Într-o notă explicativă, Johnsson declara: *Numai două versete din Noul Testament tratează direct problema naturii lui Hristos (Rom. 8:3 şi Fil. 2:7). Însă fiecare verset este ambiguu; aşa că oponenţii le citează pe amândouă în dezbatere*.[105]

Cu toate că Johnsson nu se aşează în nici o parte a dezbaterii în cartea lui, cuvintele lui sugerează că favorizează natura umană fără păcat a lui Adam înainte de cădere.[106]

Edward Vick: *Isus, Omul*

În anul 1979, a apărut o altă carte remarcabilă în multe privinţe: *Isus Omul* de Edward W. H. Vick. Acesta era cunoscut în cercurile adventiste prin câteva din cărţile lui, cum ar fi *Îngăduiţi-mi să vă asigur*.[107]

Cu diplome de la universităţile din Londra şi Oxford şi cu un doctorat de la Universitatea Vanderbilt, Vick a condus Departamentul de Studii Religioase al Colegiului Forest Fields din Notthingham, Anglia, pe vremea când a apărut *Isus Omul*, într-o serie de studii în teologia Adventistă. În stilul lui caracteristic, Vick a căutat să răspundă numeroaselor întrebări pe care teologii le puseseră cu privire la persoana lui Isus: *Cine zic oamenii că sunt Eu?*

Foarte natural, Vick a fost presat cu problema naturii umane a lui Isus. El a tratat-o în capitolul 6: *Cu adevărat Om adevărat*. Apoi, după ce a enumerat multe expresii similare care stau la rădăcina credinţei creştine, Vick remarca: *Observaţi că aceste declaraţii nu pretind că Isus, în ansamblul Persoanei Sale, este identic cu noi. Ele doar afirmă că în ceea ce priveşte natura Sa omenească El este asemenea nouă şi*

---

[102] Ibid., p. 57.58.
[103] Ibid., p. 61.
[104] Ibid., p. 63-64.
[105] Ibid., p. 73, nota 11.
[106] Vezi capitolul 14
[107] Edward W. H. Vick, *Let me assure You* (Pacific Press Pub. Assn., 1968)*; Jesus, the Man* (Southern Pub. Assn., 1979)

aceasta este esenţialul. Esenţial pentru ce? Un răspuns cu greutate sugerează că identitatea este necesară pentru salvarea omului. S-a spus că ceea ce nu este asumat nu poate fi mântuit. A mântui o fiinţă omenească trebuie să fie util.[108]

Vick a concluzionat: *El este mijlocul de răscumpărare în virtutea naturii Sale omeneşti.*[109] Mai mult decât atât, *natura umană a lui Isus este o mărturisire de credinţă. Pentru primii credincioşi se presupunea credinţă atunci când ajungeau la declaraţia explicită pe care o cerea ocazia, când, de exemplu ameninţarea Docetismului o punea la îndoială*.[110] Dar desigur nu este atât de uşor să se vorbească corect despre Isus Hristos, care este atât Dumnezeu cât şi om, „Dumnezeu adevărat şi om adevărat" aşa cum L-a definit Conciliul de la Calcedon. Dar Vick întreba: *Când cineva spune că în Isus Hristos, Dumnezeu şi omul sunt una, ce fel de unitate înţelege? Este corect chiar să se vorbească despre un „anume fel de unitate?"*[111]

Pentru a înţelege această unitate, după părerea lui Vick, problema lui Isus Hristos trebuie considerată din două puncte de vedere: unul istoric, iar celălalt experimental. Prin aceste două abordări, Vick ajunge să definească Întruparea în termenii următori: *Întruparea înseamnă că Dumnezeu participă la natura omenească. Aceasta înseamnă că deşi Isus este părtaş la structurile existenţei umane păcătoase ca şi cum ar fi modelat de om, El nu este biruit prin această participare... Prin El care este părăsit, Dumnezeu primeşte lumea la Sine. Aceasta este taina harului lui Dumnezeu - o taină experimentată de credincios atunci când vine să găsească credinţa în Dumnezeu şi când se împărtăşeşte de reînnoirea credinţei zi după zi. Când omul, păcătosul, părăseşte pe Dumnezeu, Dumnezeu găseşte o cale de a Se descoperi acelui om*.[112]

Vick insista că *în Hristos Dumnezeu şi omul sunt împreună. Termenul Întrupare exprimă o realitate obiectivă. În Isus omenirea este împlinită şi El devine primele roade, model, exemplar unic, mijlocitor, nu doar un simbol este potrivit... Limbajul care permite lui Isus să nu fie nici Dumnezeu adevărat şi nici om adevărat este „cu totul inacceptabil" Nimic nu trebuie să compromită natura umană reală a lui Isus. Nu trebuie să îngăduim nici un fel de hibridizare*.[113]

Acesta era punctul de vedere al lui Vick cu privire la natura umană a lui Isus. Într-un anume sens el revine la definiţia Ellenei White: *Totalitatea naturii Sale umane şi desăvârşirea divinităţii Sale alcătuiesc pentru noi un teren solid prin care putem fi aduşi la împăcarea cu Dumnezeu*.[114]

---

[108] Idem., *Jesus, the Man,* p. 53.
[109] Ibid., p. 54.
[110] Ibid., p. 57.
[111] Ibid., p. 93.
[112] Ibid., p. 94.
[113] Ibid., p. 94-95.
[114] E. White, *Scrisoarea 35,* 1894, citată în Comentariul Biblic AZŞ, Comentarii E.G. White, Vol. 7-A, p.187

Odată cu mărturia lui Edward Vick, deceniul 1970 ajunge la încheiere. În această perioadă hristologia pionierilor a fost reafirmată pe multe căi de către publicaţiile dominante ale Bisericii. Confruntaţi cu această învăţătură tradiţională reînviorată, oponenţii ei au încercat diferite formule de compromis, inclusiv o poziție de mijloc drept soluție pentru natura umană a lui Hristos. Această tendinţă a culminat în iunie 1985 cu publicarea simultană în revista *Ministry* a celor două interpretări contradictorii.

Capitolul 13: APOGEUL CONTROVERSEI

După mai mult de 25 de ani de controversă cu privire la natura umană a lui Hristos în mod normal ar fi trebuit să urmeze o perioadă de scădere a tensiunii. Însă, din contra, discuțiile s-au accentuat în perioada 1980-1985.

În timp ce hristologia tradiţională câştiga popularitate, noua teologie părea să piardă teren, provocându-i pe susţinători să caute argumente noi. În faţa criticilor tot mai presante, susţinătorii noii teologii au încercat să armonizeze cele două poziţii opuse, ca şi când acestea aveau o valoare şi un merit egal.

Un apărător zelos al hristologiei tradiţionale

Aşa cum am arătat deja, Wieland şi Short au fost primii care au atras atenţia bisericii la noile interpretări cu privire la persoana şi lucrarea lui Hristos.[1] Pentru a studia chestiunea, Conferinţa Generală a numit un comitet special, ale cărui cercetări au fost publicate în raportul Conferinţei de la Palmdale. Foarte nemulţumit de rezultate, Wieland a căutat să clarifice problema publicând în anul 1977 o carte intitulată *Cum putea Hristos să fie fără păcat ca un copilaş?*[2] În anul 1979 a scris din nou ca să răspundă unor întrebări adiţionale cu privire la hristologia tradiţională.[3]

Deoarece fusese misionar, Wieland era versat în problemele obiceiurilor africane. A fost invitat înapoi în Africa cu scopul expres de a pregăti la faţa locului o varietate de cărţi care să fie oferite pentru nevoile spirituale ale creştinilor din continentul sub-saharian. Pe când era în Africa el a publicat (1981) o carte intitulată *Legătura întreruptă*.[4]

În prefaţă Wieland declarase că scopul cărţii lui era *să încerce clarificarea unor contradicţii aparente sau presupuse cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos. Divinitatea totală a lui Hristos este fundamentală şi trebuie bine înţeleasă. Singura noastră problemă în discuţie este Ce fel de natură umană a luat sau Şi-a asumat Isus la întrupare. Că Şi-a păstrat deplina divinitate la întrupare, nu este nicio îndoială*.[5]

Wieland a recunoscut că păreau să fie unele contradicţii în unele declaraţii ale lui Ellen White în ce priveşte natura lui Hristos, *dar atunci când declaraţiile sunt studiate în context, paradoxurile demonstrează că ea a luat în serios propriile sfaturi, de a fi cu grijă, cu foarte mare grijă atunci când se zăboveşte asupra naturii umane a lui Hristos. Ea n-a evitat subiectul şi nici noi n-ar trebui să o facem, căci el este totul*

[1] Vezi capitolul 12.
[2] Robert J. Wieland, *Cum a putut fi Isus fără păcat ca şi copil?*, 1977
[3] Idem., *Răspunsuri la unele întrebări,* 1979
[4]Idem.,*The Broken Link,* Africa Herald Pub. House, 1981. Această carte a fost tipărită şi în Australia de Elijah Press. Acest studiu a fost obiectul unei broşuri publicate în 1975, când s-a ţinut Comitetul cu privire la îndreptăţirea prin credinţă la Pamdale.
[5] Ibid., p. 2.

pentru noi, este lanţul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos şi prin Hristos, de Dumnezeu. Nu trebuie să fie nici o ruptură în acest lanţ.[6]

Pentru Wieland, probabil cea mai clară şi cea mai frumoasă prezentare a lui Hristos ca Dumnezeu cu noi din vremurile apostolice se găseşte în solia de la 1888 cu privire la neprihănirea lui Hristos. Dar această solie conţinea o piatră de poticnire pentru mulţi care se temeau că va fi violată inocenţa lui Hristos. Dar Wieland afirmă: *Absolut deloc! Mesagerii de la 1888 au susţinut că neprihănirea lui Hristos a fost trăită de El într-o natură umană identică cu a noastră şi că atunci când poporul lui Dumnezeu înţelege cu adevărat şi primeşte această „neprihănire prin credinţă", ei vor fi făcuţi în stare să biruiască aşa cum a biruit Hristos*.[7]

Wieland a pus 32 de întrebări şi a răspuns cu Scriptura şi cu declaraţiile lui Ellen White. Mai întâi, Wieland a arătat că nu era nici o contradicţie internă în Biblie cu privire la natura umană a lui Hristos.[8] Apoi a demonstrat că Ellen White nu s-a împotrivit niciodată învăţăturilor lui Waggoner şi Jones în acest domeniu.[9] El a continuat să arate că scrisorile scrise lui Baker în anul 1895 n-au fost trimise cu intenţia de a discredita punctul lor de vedere.[10] Analiza făcută de el unor documente cuprinse în scrisoarea lui Baker a descoperit că ele nu erau contrare învăţăturilor lui Ellen White găsite în alte scrieri.[11]

Wieland a răspuns la o serie de întrebări din partea oamenilor care nu puteau accepta noţiunea că Isus ar fi putut trăi o viață fără păcat într-o natură umană căzută. Nu numai că el aşează unele citate cuprinse în *Întrebări despre doctrină* în contextul lor firesc, dar a respins unele declaraţii eronate, ca acestea: *Isus Şi-a asumat natura umană fără păcat*, arătând că însăşi *Ellen White n-a scris niciodată aceste cuvinte; ele sunt doar presupunerile editorilor*.[12] Pe scurt, acest studiu conţinea răspunsuri detaliate la multe întrebări de bază care pot fi ridicate cu privire la natura umană a lui Hristos.

În anul 1893 editura *Pacific Press* a publicat cartea *Aurul curăţit prin foc*,[13] în care Wieland explica *ce anume trebuia să aibă Hristos pentru a fi înlocuitorul nostru* adică „aur curăţit prin foc" aşa cum sugerează titlul. De fapt, după părerea lui Wieland, *Hristos nu poate fi Înlocuitorul nostru dacă nu a făcut faţă ispitirilor noastre aşa cum le întâmpinăm noi. El trebuie să se întâlnească cu vrăjmaşul nostru pe terenul lui, în vizuina lui şi acolo să-l distrugă*.[14]

Comentând mai târziu Romani 8:3-4, Wieland scria: *Cuvântul lui Pavel „asemănare", nu poate însemna ne-asemănare, căci ar fi o înşelătorie monstruoasă*

---

[6] Ibid.
[7] Ibid., p. 5.
[8] Ibid., p. 9-11.
[9] Ibid., p. 11-14.
[10] Ibid., p. 14-16.
[11] Ibid., p. 16-19.
[12] Ibid., p. 33-34.
[13] Idem.,*Gold tried in the Fire,* Pacific Press Pub. Assn., 1983.
[14] Ibid., p. 73.

ca Hristos să pretindă condamnarea păcatului în trup, trup în care Pavel spune că suntem vânduţi păcatului, unde operează legea păcatului, dacă ar fi contrafăcut întruparea, luând numai ceea ce părea a fi trupul nostru păcătos, dar care n-a fost deloc cel real... Pavel foloseşte cuvântul ASEMĂNARE (pe drept) pentru a arăta realitatea identităţii depline a lui Hristos cu noi declarând categoric că în nici un fel El n-a participat la păcatul nostru. Biruinţa glorioasă a lui Hristos rezidă în faptul că El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat (Evrei 4:15).[15]

Ca o concluzie logică a acestei „biruinţe”, Wieland încuraja pe cititorii lui să cucerească ispita aşa cum a făcut Hristos: *Nu contează cine eşti sau de unde eşti, poţi şti că Cineva a stat exact în locul tău, totuşi fără să păcătuiască. Priveşte la El! Vezi-L, cu toţi acei nori de dezamăgire împrăştiaţi de adevărul neprihănirii Sale. Crede că păcatul care te ispiteşte a fost condamnat în trup. Tu poţi birui, prin credinţa în El*.[16]

Noua hristologie în studiile Școlii de Sabat

Aşa cum am declarat mai înainte, studiile Şcolii de Sabat pregătite pentru anul 1977 de către Herbert E. Douglass învăţau că Hristos Şi-a asumat natura umană a lui Adam după cădere. În contrast cu acestea, studiile pregătite pentru primul trimestru al anului 1983 de Norman R. Gulley, profesor de Biblie la *Southern Missionary College*, învăţa că natura spirituală a lui Hristos era dinainte de cădere, dar natura fizică era de după cădere. Sigur că Gulley încerca să dovedească că cele două căi de înţelegere a naturii umane a lui Hristos în realitate le cuprindea pe amândouă. Pentru a-şi susţine punctul de vedere, Gulley explică această teorie a extinderii în amănunt în cartea sa *Hristos, Înlocuitorul nostru*.[17] *Adventiştii de Ziua a Șaptea cred că Isus Hristos a fost Dumnezeu deplin şi om deplin. Dar noi putem privi la expresia „om deplin” în două feluri. Isus a avut fie a) o natură umană necăzută ca aceea pe care o avusese Adam înainte de cădere, fie b) natura umană căzută. Care este cea corectă? El le-a luat pe ambele. Căci Hristos a luat natura spirituală a omului dinainte de cădere, iar natura fizică a omului după cădere.*[18]

Gulley a încercat o sinteză a celor două interpretări. El pretindea că este susţinut de Ellen White. El scria: *Dacă ea apără natura Sa fără păcat atunci este apărată natura Lui înainte de cădere. Dacă apără natura Sa umană limitată atunci este apărată natura Sa după cădere*.[19]

Explicaţia poate părea la început atractivă. În fond, ea are meritul împăcării celor două idei. Dar alţii pot argumenta că ea creează şi mai multă confuzie când atribuie lui Hristos două naturi umane ca adaus la natura Sa divină. În scrisorile

[15] Ibid., p. 75.
[16] Ibid., p. 77
[17] Norman Gulley, *Christ, Our Substitute*, Review and Herald Pub. Assn., 1982.
[18] Ibid., p. 33.
[19] Idem., în *Adventist Review*, 30 iun. 1983.

venite de la cititori, comentariile şi obiecţiile sunt evidente. Una dintre ele este şi cea a lui Donald K. Short:

Ellen White nu pronunţă nici un singur cuvânt despre natura dinainte de cădere a lui Hristos. Şi a lăsa să se înţeleagă aşa ceva înseamnă să punem cuvinte în gura ei şi să promovăm astfel confuzia. Nu există nici un loc unde ea să separe pe Isus de poporul Său şi să încerce un „echilibru" între natura Sa prelapsariană şi cea postlapsariană. Cum se îndrăzneşte să se promoveze acest fel de confuzie în numele „unităţii în cadrul bisericii noastre?"[20]

Herbert Douglass a trimes două articole editorului de la *Adventist Review*, ambele spre a fi publicate de Crăciunul anului 1983 sub titlul semnificativ *De ce au cântat îngerii deasupra Betleemului?*[21] Fără să schimbăm întregul punct de vedere al lui Douglass, notăm lista lui de expresii distincte împrumutate atât de la Ellen White cât şi de la autori cunoscuţi.

Cu toate că Isus... a luat „natura noastră păcătoasă", „locul căzut al lui Adam", „natura umană... în asemănarea trupului păcătos și a fost ispitit de Satana asemenea tuturor oamenilor", „natura lui Adam, păcătosul", „natura ofensatoare a omului"şi alte expresii asemănătoare, aceşti scriitori sunt toţi de-acord că acest lucru nu l-a forțat pe Isus să păcătuiască în gând sau în faptă. El a rămas nepătat chiar dacă ispitele au venit din interior și exterior.[22]

Alte obiecții i-au fost aduse direct lui H. F. Rampton, diriginte al Școlii de Sabat la nivelul Conferinței Generale. Una dintre acestea (19 ian. 1983) a fost trimisă de către membrii unei biserici din California. Ei și-au exprimat îngrijorarea pentru *gravele erori doctrinare* introduse *subtil* prin intermediul studiilor biblice trimestriale. *Credem că aceste studii au fost înadins „îndulcite" tocmai pentru a-i pregăti pe membrii să accepte noi concepte teologice diferite de cele tradiționale despre care știm că sunt bazate pe Biblie și Spiritul Profetic.* [23]

Studiul din 15 ianuarie lasă în confuzie natura umană a lui Isus și întruparea Sa dar acceptă natura dinainte de cădere.[24] Și alegerea pasajelor din Ellen White a fost criticată: *Doctrina naturii necăzute este vitală pentru noua teologie. Satan a fost hotărât a introduce noi erori în biserică. În 1950 acesta a lucrat printr-un grup de teologi pentru aceasta, dar biserica s-a opus. Oare nu sunt aceste noi studii ale Școlii de Sabat o nouă încercare a lui pentru a-și împlini planurile?*[25]

Revista *Solia Adevărului Prezent*, chiar dacă nu era o revistă sponsorizată denominațional, a redat câteva din scrisorile celor scandalizați de introducerea acestor lucruri în studiile Școlii de Sabat. Cu gândul de a *reprezenta corect*

---

[20] Donald K. Short către William G. Johnsson (editor al *Adventist Review*), 4 iulie 1983, citat în Bruno W. Steinweg, *The Doctrine of the Human Nature of Christ*, p. 21.
[21] Herbert E. Douglass în *Adventist Review*, 22 şi 29 dec. 1983.
[22] Idem., în *Adventist Review*, 29 dec. 1983.
[23] *The Voice of Present Truth,* 1983, p. 13.
[24] Ibid.
[25] Ibid., p. 18-19.

fundamentele mișcării advente[26], numărul din martie 1983 a fost în întregime dedicat reafirmării hristologiei tradițional adventiste. Pentru aceasta, articolele au fost redactate de autori precum Herbert Douglass și Dennis Priebe.

Glasul Adevărului Prezent

Articolul lui Herbert Douglass purta titlul *Omul model*. De fapt, în acest articol nu era nimic altceva decât ce spusese mai înainte. Scopul nu era de a prezenta adevăruri noi, ci să le reamintească pe cele vechi.

Douglass scrisese: *Dumnezeu n-a venit jumătate de cale pe pământ, în încercarea de a răscumpăra pe bărbaţi şi pe femei; El n-a venit ca un înger plin de simpatie sau chiar ca un superman impregnat cu toate slăbiciunile şi necazurile omenirii. Scara de la cer la pământ a atins tot drumul în jos acolo unde se găsesc păcătoşi. Dacă scara aceea n-ar fi ajuns cu o singură treaptă la pământ, noi am fi fost pierduţi. Dar Hristos ajunge acolo unde suntem. El a luat natura noastră şi a biruit astfel ca şi noi să luăm natura Sa să putem birui* (HLL, p. 311, 312).[27]

În mod natural scopul articolului lui Douglass era să arate că *Isus a intrat în familia omenească luând aceeaşi natură ca toţi „descendenţii lui Avraam”... Isus cel real a fost un Om real, cu deosebirea că El n-a păcătuit.*[28] Însă a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi. Pentru a-şi susţine punctul de vedere, Douglass a citat cele mai puternice declaraţii ale lui Ellen White cu privire la subiect.

Printre altele, Douglass a reamintit răspunsul ei dat acelora care susţinuseră că dacă Isus ar fi avut aceeaşi natură ca a tuturor oamenilor, ar fi căzut în faţa ispitelor. *Dacă El n-ar fi avut natura omului, n-ar putea fi exemplul nostru. Dacă n-ar fi fost părtaş la natura noastră, n-ar fi fost ispitit ca omul. Dacă n-ar fi fost posibil să se supună ispitei, n-ar putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Isus a venit să ducă luptele ca om în favoarea omului. Ispitirea şi biruinţa Lui ne spun că natura omenească trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaş de natură divină* (Mărturii Selectate, vol.1, p. 408).[29]

Articolul lui Dennis Priebe, care pe timpul acela era profesor de Biblie la *Pacific Union College* din California, merită de asemenea atenţia noastră. În ceea ce îl priveşte pe el *doctrina centrală, problema care determină direcţia ambelor sisteme de credinţă, temelia şi premiza întregii controverse, este întrebare: „Ce este păcatul?” Vedeţi, Evanghelia vorbeşte despre felul cum suntem mântuiţi din păcat. Păcatul este acela care ne-a pierdut iar Evanghelia este vestea bună despre felul cum Dumnezeu ne răscumpără din păcat. Majoritatea dintre noi am presupus că ştim ce este păcatul fără să ne luăm timp să-l definim*.[30]

---

[26] Ibid., p. 1.
[27] Herbert E. Douglass, *The Voice of Present Truth,* p. 1.
[28] Ibid., p. 1-2.
[29] Ibid., p. 2.
[30] Dennis E. Priebe, *The Voice of Present Truth*, p. 12.

Mai întâi Priebe a ridicat problema păcatului originar. Potrivit reformatorilor, *păcatul originar este pur şi simplu credinţa că suntem vinovaţi datorită naşterii noastre ca fii şi fiice ale lui Adam. Această doctrină ne învaţă că suntem vinovaţi prin natura noastră înainte de orice alegere a binelui sau răului*.[31] Priebe remarca în consecinţă: *Din acest punct de vedere slăbiciunea, nedesăvârşirea şi tendinţele sunt păcat. Este un punct interesant şi semnificativ faptul că reformatorii şi-au construit doctrina despre păcatul originar pe premiza predestinaţiei... Deci este un lucru ciudat că în timp ce predestinaţia a fost respinsă de majoritatea creştinilor de astăzi, păcatul originar este încă văzut ca temelie pentru învăţătura evanghelică corectă*.[32]

Desigur El (Isus) trebuie să fi avut o natură curată, cu totul diferită de natura pe care tu şi cu mine le moştenim prin naştere... Datorită credinţei că natura păcătoasă implică vinovăţie în ochii lui Dumnezeu, este absolut imperativ ca Hristos să nu aibă nici o legătură cu natura noastră păcătoasă.[33]

Concepţia lui Priebe cu privire la natura păcatului a fost cu totul deosebită. În concepţia lui *păcatul nu este modul în care omul există, ci modul în care omul alege să fie. Păcatul apare atunci când mintea consimte la ceea ce i se pare de dorit şi în felul acesta rupe legătura cu Dumnezeu. A vorbi despre vinovăţie în termenii unei naturi moştenite înseamnă să trecem cu vederea categoria importantă a responsabilităţii. Vinovăţia pătrunde numai atunci când ne-am unit voinţa cu răzvrătirea omenirii împotriva lui Dumnezeu. Păcatul are de-a face cu viaţa omului, cu rebeliunea împotriva lui Dumnezeu, cu neascultarea voită şi cu întreruperea legăturii cu Dumnezeu. Păcatul are de-a face cu voinţa omului şi nu cu natura lui. Dacă răspunderea pentru păcat trebuie să aibă vreun sens atunci nu poate fi afirmat că natura căzută a omului îl face automat vinovat de păcat. Inevitabilitatea şi responsabilitatea sunt concepte care se exclud reciproc în sfera morală. Astfel păcatul este definit ca fiind alegere de bună voie de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu în cuvânt, gând şi faptă. În această Evanghelie, păcatul este alegerea noastră voită de a exercita natura noastră căzută în opoziţie cu voia lui Dumnezeu*.[34]

Priebe a aplicat definiţia lui cu privire la păcat naturii lui Hristos, deoarece el scrie: *Dacă păcatul nu este o natură ci o alegere, atunci Hristos putea moşteni natura noastră căzută, fără ca prin aceasta să devină păcătos. El a rămas mereu fără păcat deoarece alegerea Sa conştientă era totdeauna ascultarea de Dumnezeu, nepermiţând niciodată naturii Sale căzute să-i controleze alegerile. Moştenirea Lui era aceeaşi ca şi moştenirea noastră, fără să fie nevoie să recurgă la o intervenţie specială a lui Dumnezeu care să împiedice pe Isus să primească plinătatea naturii omeneşti de la Maria. Hristos a primit de bună voie umilinţa coborârii nu numai la*

[31] Ibid., p. 13.
[32] Ibid.
[33] Ibid.
[34] Ibid., p. 14.

nivelul omului necăzut, ci la nivelul la care omul căzuse prin păcatul lui Adam şi prin păcatele generaţiilor succesive. Omul nu era la starea lui Adam înainte de cădere, astfel că ceva mult mai drastic era necesar pentru ca efectele căderii lui Adam să fie biruite. Hristos a trebuit să coboare până la adâncimile la care căzuse omenirea şi în persoana Sa să ridice omenirea din adâncimile ei la un nivel nou de viaţă. Hristos a coborât din cele mai înalte locuri până la cele mai mari adâncimi, ca să ne ridice, să fie Mântuitorul nostru.[35]

Apoi Priebe a trecut în revistă ce s-ar fi întâmplat *dacă Isus Şi-ar fi asumat o natură umană perfectă*, sau natura lui Adam înainte de cădere. El *ar fi rămas neatins de Cădere*; atunci *n-ar mai fi putut sta alături de omul în nevoie*, *ar fi fost o prăpastie uriaşă între Isus şi aceia pe care îi reprezenta înaintea lui Dumnezeu... Dacă Isus şi-ar fi asumat natura umană desăvârşită ar fi acoperit prăpastia dintre Dumnezeu şi om, dar prăpastia dintre omul căzut şi cel necăzut ar fi trebuit să fie acoperită*.[36]

Dacă însă, a adăugat Priebe, *Hristos s-a împărtăşit de natura noastră umană căzută, atunci lucrarea Sa de mijlocire acoperă întreaga prăpastie, de la omul căzut în nevoia lui teribilă şi până la Dumnezeu. Numai intrând în situaţia noastră, în cel mai profund şi deplin sens şi identificându-Se în totul cu noi, putea fi Mântuitorul nostru. Orice altă stare în afară de trupul căzut ar fi fost contestată imediat de vrăjmaşul şi ar fi influenţat gândirea întregului univers*.[37]

Felul acesta de a înţelege natura umană a lui Hristos, scria Priebe, *a fost proclamat de Waggoner şi Jones şi susţinut clar de Ellen White*. *De fapt, această înţelegere a vieţii lui Hristos a fost puterea soliei - Domnul Isus Hristos a fost loial lui Dumnezeu în trup căzut.*[38]

Luând în considerare aplicarea practică a soliei îndreptăţiri, Priebe a abordat-o pe două fronturi: *De aici solia Evangheliei se mută la situaţia noastră. Evanghelia este vestea bună cu privire la caracterul lui Dumnezeu, că Dumnezeu iartă şi reface. Evanghelia este atât declaraţia lui Dumnezeu că putem sta drepţi în meritele lui Hristos şi a naşterii din nou, astfel încât treptat putem fi restatorniciţi după chipul Său. Evanghelia este atât un verdict legal cât şi o putere transformatoare. Unirea cu Hristos este cheia spre credinţa prin care trebuie să aibă loc îndreptăţirea. Evanghelia include îndreptăţirea, o unire cu Hristos prin credinţă, pe temeiul căreia suntem declaraţi drepţi şi sfinţirea, o creştere tot mai asemănătoare cu El prin exercitarea zilnică a unei credinţe care creşte continuu şi pe baza căreia suntem făcuţi drepţi*.[39]

În anul 1985, Priebe a dezvoltat în amănunt fiecare din argumentele sale într-o carte publicată de *Pacific Press*, intitulată *Faţă în faţă cu adevărata*

[35] Ibid., p. 14-15.
[36] Ibid.
[37] Ibid., p. 15.
[38] Ibid.
[39] Ibid.

Evanghelie.[40] Cităm doar o remarcă: *Ca biserică nu ne-am definit credinţa noastră în aceste trei domenii critice – păcatul, Hristos şi desăvârşirea. Şi din cauza neclarităţii noastre şi a vederilor noastre în aceste domenii, am rătăcit în pustiul teologic al nesiguranţei şi al frustrării în aceşti patruzeci de ani. Mai mult, deoarece am întreţinut vederi contradictorii în aceste domenii, n-am fost în stare să definim clar solia şi misiunea noastră*.[41]

Contrastul dintre diferitele hristologii şi-au găsit clarificarea într-o excelentă teză de doctorat pe care Eric Claude Webster a susţinut-o la facultatea teologică a Universităţii Stellenbosch, Africa de Sud, şi publicată în anul 1984 sub titlul *Curente contradictorii în hristologia adventistă*.[42]

Curente contradictorii în hristologia adventistă

Asemenea unui chirurg experimentat, Eric Claude Webster,[43] a dezvăluit chiar inima hristologiei adventiste în lucrarea lui voluminoasă cu privire la acest subiect. În primul capitol, Webster a abordat problema hristologiei în diferitele ei contexte istorice. În capitolele următoare a analizat hristologiile a patru scriitori şi teologi adventişti: Ellen G. White, Ellet J. Waggoner, Edward A. Heppenstall şi Herbert Douglass. Doi dintre ei reprezentând epoca pionierilor şi doi contemporani. În capitolul final el şi-a rezumat gândurile cu privire la aceste patru hristologii care sunt desigur reprezentative pentru diferitele curente şi contra curente.

Am examinat deja poziţia propusă de către fiecare din aceşti autori şi vom evita repetarea lor aici. De un interes deosebit se bucură concepţia unică a lui Webster cu privire la controversa privitoare la natura umană a lui Hristos. De exemplu, el a clasificat hristologiile lui Ellen White şi Heppenstall ca fiind **ontologice**; a lui Waggoner ca fiind **speculativă** şi a lui Douglass ca **funcţională**.

Webster a extras ceea ce a considerat a fi factor dominant din fiecare. Pentru Ellen White, Waggoner şi Heppenstall, a fost persoana lui Isus în timp ce la Douglass a fost lucrarea Lui. În ceea ce priveşte obiectivul principal urmărit de fiecare, el a apreciat că Ellen White s-a concentrat asupra manifestării caracterului lui Dumnezeu, în timp ce Waggoner a subliniat desăvârşirea sfinţeniei în om; Heppenstall a urmărit obiectivul salvării iar Douglass a accentuat asemănarea cu Hristos.

În ceea ce priveşte natura lui Isus, Webster a confirmat analizele făcute de noi mai ales în ce priveşte pe fiecare din aceşti autori. Totuşi concluziile cu privire la Ellen White s-au deosebit în anumite puncte: *În ce priveşte păcatul, descoperim că*

---

[40]Idem., *Faţă în faţă cu adevărata Evanghelie*, Pacific Press Pub. Assn., 1985.
[41] Ibid., p. 9.
[42] Eric Claude Webster, *Crosscurents în Adventist Christology.*
[43] Webster s-a născut pe 26 august 1927 în Africa de Sud. După ce şi-a terminat studiile teologice la Colegiul Heidelberg (Cape Town) , a primit Master of Divinity de la Andrews University. Din anul 1948 a slujit în Biserica Adventistă în diferite responsabilităţi.

Ellen White Îl prezintă pe Isus venind pe pământ în natura omului de după cădere cu toate „slăbiciunile inocente şi cu toate scăderile omului", împreună cu păcatul şi vina lumii atribuite Lui.[44]

Apoi Webster a reafirmat poziţia postlapsariană a lui Ellen White. Însă a menționat unele *slăbiciuni inocente* în același citat ca şi când această expresie ar fi venit de la Ellen White. Iar în ce priveşte cuvântul *înlocuitor* ea nu l-a folosit niciodată în nici una din scrierile ei.

Prezentându-şi punctul de vedere personal, Webster părea să fie de acord în principiu cu Heppenstall.[45] El scria: *La întrupare, Isus Hristos Şi-a exercitat autoritatea ca să fie Dumnezeu deplin şi... natura Sa omenească pentru ca să fie om deplin.* Dar mai pe sus de toate, *Isus Hristos a venit în lume în natura lui Adam după cădere şi nu înainte de cădere. El Şi-a asumat natura umană afectată de legile eredităţii şi supusă slăbiciunilor, infirmităţii şi ispitei*.[46] *Totuşi*, adaugă Webster *venind în natura umană căzută, Isus n-a fost infectat de păcatul originar şi S-a născut fără nici o tendinţă şi înclinaţii către păcat, deci nu trebuie să avem înţelegeri greşite cu privire la lipsa de păcat absolută*.[47] *Cu toate acestea, Isus Hristos a ales de bună voie să-Și asume nu numai o natură ca a noastră în toate aspectele, în afară de păcat, ci şi o situaţie comună de suferinţă, înstrăinare şi de pierzare, venind în trup muritor şi luând în locul nostru vina, pedeapsa şi despărţirea*.[48]

Studiul lui Webster este o mină de aur pentru cei care doresc o înţelegere mai bună a problemei actuale din inima controversei din Biserica Adventistă. Poziţia lui în favoarea naturii de după cădere a lui Hristos constituie un vot pozitiv în favoarea hristologiei tradiţionale. Totuşi, unii ar putea vedea o contradicţie în poziţiile lui Webster. Pe de o parte el afirmă că *Isus îşi asumă natura umană afectată de legea eredităţii* în timp ce pe de altă parte afirmă că *n-a fost infectat de păcatul original şi a fost născut fără tendinţe şi înclinaţii spre păcat*. Obiecţiile noastre cu privire la aceia care declară că Hristos a fost fără tendinţe spre păcat şi a moştenit numai *infirmităţi inocente* se aplică şi lui Webster. De fapt, aceste declaraţii nu sunt nici biblice şi nici în armonie cu învăţăturile lui Ellen White.

Cele două hristologii faţă-n faţă

Ca răspuns la controversă, J. Robert Spangler, editor al revistei *Ministry* a cerut celor doi teologi, fiecare dintre ei specialist pe subiect, să-şi prezinte punctele

[44] Idem., *Crosscurrents in Adventist Christology*, p. 156. Expresia „slăbiciuni inocente" trebuie atribuită lui Henry Melvill (vezi cap. 14).
[45] Ibid., p. 450-452. Vezi propunerile sugerate de Webster în concluziile sale, pp. 450-452
[46] Ibid., p. 151, propunerea 8 şi 9.
[47] Ibid., propunerea 10.
[48] Ibid., propunerea 11.

de vedere în fața pastorilor Adventişti. Într-un editorial (iunie 1985), scria: *Timp de câţiva ani am evitat intenţionat să găzduim în jurnalul nostru ceva care are de-a face cu natura lui Hristos. Editorialul meu din Ministry (aprilie 1978) a arătat lupta mea cu acest subiect. Am arătat că am fost copleşit cu sentimente de nevrednicie în încercarea de a-mi exprima convingerile*.[49] *Însă, având în vedere faptul că sunt unii care cred cu sinceritate că biserica se va prăbuşi sau se va ridica în înţelegerea ei cu privire la Hristos şi natura Lui şi având în vedere discuţiile continue prin literatură și dialog verbal, simt că ambele părţi ale acestei probleme trebuie cercetate din nou. De aceea, vă supunem spre studiere încă două articole ale teologilor adventiști*.[50]

Spangler s-a străduit să accentueze linia comună în cele două interpretări. *Amândouă părţile cred că Domnul nostru a fost om deplin şi Dumnezeu deplin; că El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi; că El putea să cadă în păcat, părăsind astfel întregul plan de salvare, dar că El niciodată n-a săvârşit păcat. (Se pare că într-o mare măsură deosebirea de vederi poate fi atribuită înţelegerilor diferite cu privire la natura păcatului. Se pare că acestea se deosebesc mult mai puţin decât se credea).*[51]

După revizuirea punctelor comune, editorul a cântărit câteva întrebări fundamentale asupra cărora să se axeze dezbaterea. *A început Domnul în natura Sa umană acolo unde au început şi ceilalţi copii ai lui Adam? A luat Hristos asupra Sa natura umană dinainte sau după cădere? Dacă neamul omenesc a fost afectat de căderea lui Adam şi a Evei, a fost şi Hristos afectat în acelaşi fel sau a fost scutit? Dacă Hristos a acceptat natura umană fără păcat, a avut El vreun avantaj faţă de noi? A luat El, ca înlocuitor, asupra Sa natura umană căzută? Dacă a luat natura umană căzută, elementul „căzut" a avut legătură numai cu partea fizică, nu şi cu caracterul Său moral? Este posibil să se rezolve problema naturii lui Hristos cu care s-a luptat biserica creştină timp de 2000 de ani? Este necesar să avem o înţelegere definitivă şi corectă a naturii lui Hristos ca să fim mântuiţi? A trebuit Hristos să ia natura noastră căzută (fără să păcătuiască, desigur) astfel ca creştinii să trăiască o viaţă nemânjită aşa cum a trăit El?*[52]

Acestea au fost întrebările la care cei doi teologi au trebuit să răspundă. Pentru a nu fi influenţaţi de cititori, cele două prezentări au fost publicate sub pseudonime. În numărul următor au fost dezvăluite numele adevărate: Norman R. Gulley şi Herbert E. Douglass.

1. Gulley: Natura umană înainte de cădere

Gulley a apărat poziţia prelapsariană. Dar contrar obiceiului acelora care împărtăşeau vederea lui, el nu şi-a întemeiat poziţia pe baza declaraţiilor lui Ellen

[49] Robert J. Spangler,în *Ministry*, iun. 1985, p. 24.
[50] Ibid.
[51] Ibid.
[52] Ibid.

White. Prezentarea lui se baza în esenţă pe studiul exegetic al versetelor hristologice ale Bibliei.[53] El credea că orice adevăr doctrinal trebuia să fie întemeiat pe Scriptură.

Gulley a făcut un studiu lingvistic şi teologic pentru a defini sensul cuvintelor greceşti *Sarx, Hamartia, Isos, Homoioma, Monogenes* şi *Prototokos* şi semnificaţia expresiilor *urmaşii lui Avraam* (Evrei 2:16) şi *urmaşii lui David* (Rom. 1:3) cu scopul următor: *Prin cercetare vom prezenta dovada documentată că Isus a luat o natură umană fără păcat la naştere (spirituală) în timp ce a avut o natură fizică asemănătoare cu a acelora din vremea Lui*.[54]

Doar un singur text, susţinea el, lega direct trup şi păcat: *Păcatul locuieşte în mine* (Rom. 7:17). *De aceea „sarx" nu înseamnă în mod necesar „păcătos"... În 1 Timotei 3:16 nu este cuvântul „Soma", ci „Sarx". El înseamnă mai degrabă întrupat, nu păcătos*.[55]

Apoi Gulley a discutat sensul cuvântului *asemănare* din Romani 8:3, Filipeni 2:7 şi Evrei 2:17 pentru a ajunge la concluzia că *Isus a fost numai asemănător altor fiinţe umane, având un trup omenesc fizic şi nu acelaşi cu al altor oameni, căci numai El a fost fără păcat în relaţia Sa spirituală cu Dumnezeu*.[56]

Discutând despre păcat, Gulley considera că el nu poate fi definit doar ca un „act". *Aceasta este o definiţie prea superficială. Deşi păcatul include alegeri greşite, faptele şi chiar gândurile (vezi Mat. 5:28), el include şi natura. Dacă nu ne-am fi născut păcătoşi n-am fi avut nevoie de un mântuitor până la primul act sau gând păcătos. O astfel de idee face un deserviciu teribil urmărilor tragice ale păcatului şi a misiunii lui Hristos ca unicul Mântuitor pentru fiecare fiinţă omenească (Ioan 14:6; Fapte 4:12). Aceasta mai înseamnă că dacă Isus a venit cu o natură păcătoasă şi totuşi a rezistat, atunci poate şi altcineva va face la fel şi acea persoană n-ar mai avea nevoie de Isus să-l salveze*.[57]

Citând Ps. 51:7; 22:10; 139:13, Gulley a argumentat că toţi sunt păcătoşi cu excepţia lui Hristos. Faptul că Isus a fost fără păcat nu justifică imaculata concepţie. *Însă dacă Dumnezeu poate să realizeze un aşa act salvator pentru o fiinţă omenească, de ce nu o poate face pentru toţi? Aceasta L-ar fi scutit pe Hristos de toată groaza de a deveni om. Pe lângă aceasta, dacă Maria ar fi devenit imaculată fără Hristos, aceasta pune în discuţie misiunea lui Hristos*.[58]

După declaraţiile biblice, Isus a fost „unic" (*Monogenes*); „primul născut" (*Prototokos*). *Cu siguranţă că aceste expresii nu trebuie interpretate literal*, a specificat Guley. *Acestea înseamnă că El a fost unul de acest fel, unic. Misiunea Sa era să devină noul Adam, noul prim născut sau capul neamului omenesc. Aceasta îl califica să fie reprezentantul nostru, mare preot şi mijlocitor în marea luptă. Isus este*

[53] Norman E. Gulley a făcut un studiu al textelor lui Ellen White în *Adventist Review*, 30 iun. 1983.
[54] Idem., în *Ministry*, iun. 1985.
[55] Ibid.
[56] Ibid.
[57] Ibid.
[58] Ibid.

exemplul nostru în viaţa Lui, dar nu în naştere... El a fost născut fără păcat ca să împlinească prima noastră nevoie de Mântuitor, când noi ne naştem păcătoşi.[59]

După părerea lui Gulley, versetele care declară că Hristos este „urmaşul lui Avraam şi al lui David” *nu vorbesc despre natura ci despre misiunea Lui. Ele nu se ocupă cu tipul de trup în care El s-a născut (fără păcat sau păcătos)... Contextul este misiunea şi nu natura*.[60] Niciodată până la moartea Sa, El *care n-a cunoscut păcat, S-a făcut păcat pentru noi* (2Cor. 5:21). *Niciodată mai înainte de momentul acela n-a adus păcatul despărţirea de Tatăl Său, care L-a făcut să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Mat. 27:46). Omul Isus a devenit păcat pentru noi în misiune la moarte şi nu în natură, la naştere*.[61]

În *Doxologia* sa, Gulley a spus cu putere că *hristologia este centrul şi inima teologiei, căci Isus Hristos este cea mai mare revelaţie a lui Dumnezeu pentru om. Ea este şi cea mai bună revelaţie a omului autentic pentru om. Isus Hristos a fost unic ca Dumnezeu cu noi, ci şi ca om cu noi. El a fost divinitatea fără păcat unită cu trupul omenesc slăbit de păcat, dar El a fost şi fără păcat în ambele naturi*.[62]

Dar hristologia adevărată, explica Gulley, nu este completă numai cu adorarea, ascultarea şi cu lauda. Contemplând pe Hristos noi devenim asemenea Lui (2 Cor. 3:18). Astfel Gulley a concluzionat: *Hristologia îşi atinge culmea în exclamaţia: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine” (Gal. 2:20). Numai în această uniune dependentă poate Isus să fie omul nostru model - niciodată în natura Sa, la naştere*.[63]

Nimeni nu-l va putea acuza pe Gulley că şi-a întemeiat demonstraţia numai pe Scripturi, în timp ce predecesorii lui şi le-au bazat în special pe scrierile lui Ellen White.[64] Însă exegeza lui se aseamănă cu cea care se găseşte la majoritatea teologilor protestanţi ortodocşi, care îl pune în contradicţie cu pionierii şi cu Ellen White.

2. Douglass: Natura umană după cădere

Herbert Douglass a fost destul de corect atunci când le-a vorbit cititorilor că dacă ei ar fi trăit înainte de anul 1950 ar fi fost cu totul ignoranți față de controversa actuală. Căci *până la trimestrul al treilea al sec. XX, cercetătorii adventişti au prezentat continuu pe Isus ca unul care a luat asupra Sa natura noastră căzută*.[65]

Douglass a atras din nou atenţia cititorilor lui la întrebarea *De ce?* și nu la *Cum?*. După părerea lui, *problema mântuirii nu este mai întâi cum a devenit*

[59] Ibid.
[60] Ibid.
[61] Ibid.
[62] Ibid.
[63] Ibid.
[64] Vezi *Ministry*, apr. 1957, *Întrebări despre doctrină*, Apendice B, pp. 647-660
[65] Herbert E. Douglass, în *Ministry*, iunie 1985.

Dumnezeu om, ci de ce. Fără nici o îndoială, întruparea este acoperită de taină. Dar taina priveşte ***cum*** *au fost uniţi Dumnezeu cu omul, nu* ***de ce***.[66]

De fapt, *problema pare ajunsă în impas până când întrebăm* ***De ce*** *a venit El pe calea pe care a venit. Dacă nu facem faţă corect acestei întrebări, toate celelalte subiecte biblice par să fie distorsionate*.[67] Din contră, planul de mântuire apare în toată simplitatea lui atunci când se pune întrebarea: *De ce acum 2000 de ani Isus, asemenea unui copil, a luat starea omenirii căzute şi nu a lui Adam „în nevinovăţia lui din Eden?"*[68]

Mulţi teologi neadventişti au contestat poziția tradiţională prin care Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere şi au luat poziţia postlapsariană. Douglass a numit cam 15 dintre ei.[69]

Niciunul dintre aceşti bărbaţi, scria el, *nu credeau că Hristos a păcătuit în gând sau în faptă sau, din cauză că a luat trupul păcătos căzut, a avut nevoie de un mântuitor. În general vorbind, termenul trup păcătos înseamnă condiţia umană în toate aspectele ei aşa cum a fost afectată de căderea lui Adam şi a Evei. O astfel de natură este susceptibilă la ispita atât dinăuntru cât şi din afară. În contrast cu dualismul grec care era răspândit în creştinătatea ortodoxă, trupul nu este rău nici nu păcătuieşte de la sine. Deşi trupul este amoral, el asigură echipamentul, ocazia şi locul pentru păcat, dacă voia omului nu este continuu ajutată de Duhul Sfânt. Însă o persoană născută cu trup păcătos, nu trebuie să fie un păcătos.*[70]

Care sunt implicaţiile învăţăturii că Isus a avut o natură nepăcătoasă? *A sugera că El a fost născut liber de slăbiciunile eredităţii este să coborâm pe aceeaşi cale pe care a început să meargă Romano-Catolicismul atunci când a confundat păcatul cu substanţa fizică... Nici o dovadă biblică nu sugerează că curentul eredităţii omeneşti a fost întrerupt între Maria şi Isus*.[71]

Nimic nu arată mai bine solidaritatea lui Isus cu neamul omenesc decât modul Lui de a se prezenta sub numele de Fiul Omului (Matei 8:20; 24:27, etc.) şi analogia pe care Pavel a stabilit-o între Hristos şi Adam (Rom. 5; 1Cor. 15). *Mulţi consideră Rom. 5:12 ca dovadă că bărbaţi şi femeile se nasc păcătoşi, dar nu acesta este argumentul lui Pavel. El declară pur şi simplu un fapt sigur - curentul morţii a început cu Adam. Dar urmaşii lui Adam mor pentru* ***că toţi oamenii au păcătuit***... *Susţinerea că Isus a luat natura lui Adam înainte de cădere pare să distrugă forţa paralelei lui Pavel şi principiul lui de solidaritate. Analogia lui Pavel Adam – Hristos devine relevantă pentru omenire şi pentru marea luptă numai dacă Isus este încorporat în natura umană căzută - numai dacă El întâlneşte păcatul în arena în care sunt toţi oamenii, „în Adam" şi a învins orice apel la slujire de sine fie că vine*

[66] Ibid.
[67] Ibid.
[68] Ibid.
[69] Ibid.
[70] Ibid.
[71] Ibid.

dinăuntru sau din afară. Isus a intenţionat ca aceia care sunt în El să fie uniţi cu rezultatele lucrării Sale mântuitoare. Dar ca să realizeze acest lucru El a trebuit mai întâi să fie unit corporal cu natura umană în starea ei căzută.[72]

Apoi Douglass spune că Pavel a fost foarte atent în alegerea cuvintelor din Rom. 8:3. *De ce a zis el în acest caz, „en homoiomati sarkos hamartias" (în asemănarea cărnii păcătoase) şi nu simplu „en sarki hamartias" (în carne păcătoasă)?*[73] Douglass a citat pe C. E. B Cranfield, profesor de teologie la Universitatea Durham: *Nu trebuie pusă în discuţie absolut deloc intenţia... realitatea* ***sarx hamartias*** *lui Hristos, ci se atrage atenţia la faptul că, în timp ce Fiul lui Dumnezeu, Şi-a asumat în adevăr* ***sarx hamartias****, niciodată n-a devenit* ***sarx hamartias*** *şi nimic mai mult, nici chiar* ***sarx hamartias*** *introdus de Duhul Sfânt. Înţelegem gândul lui Pavel (privitor la folosirea lui* ***homoioma****) că este ceea ce Fiul lui Dumnezeu Şi-a asumat natura umană căzută, care este a noastră, dar că în cazul Său, acea natură umană căzută n-a fost niciodată întreagă a Lui - El n-a încetat niciodată să fie veşnicul Fiu al lui Dumnezeu.*[74]

Analizând versetele hristologice din Epistola către Evrei (2:11-18; 4:15; 5:7-9), Douglass a arătat nevoia de un mare preot care să fie solidar cu omenescul. *Una dintre principalele linii de argumentare în Evrei este că eficienţa marelui preot depinde de cât de strâns se identifică cu aceia pentru care mijloceşte. Isus este un mare preot desăvârşit datorită identificării Sale reale cu situaţiile grele ale oamenilor, fie ale duhului (ispitele) fie ale trupului (lipsurile şi moartea).*[75] *Căci n-avem un mare preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat... Să ne apropiem cu încredere... (Evrei 4:15-16).*[76] *Isus a fost biruitor având aceleaşi slăbiciuni şi dezavantaje comune tuturor oamenilor; de aceea bărbaţi şi femei pot fi şi ei biruitori cu acelaşi ajutor de care a depins şi El, dacă şi ei* ***se apropie*** *în vreme de nevoie.*[77]

Pentru ca Hristos să fie un Mare Preot desăvârşit, Epistola către Evrei Îi cere ca *Isus să fie una cu omul în orice privinţă din punct de vedere al echipamentului omenesc (principiul solidarităţii), dar El nu este una cu ei ca păcătos, adică din punct de vedere al performanţelor omeneşti (principiul neasemănării).... Prin Întrupare, Mântuitorul a devenit om în toate aspectele esenţiale; El a fost asaltat cu toate slăbiciunile omeneşti... Luând asupra Sa natura omului aşa cum era atunci când S-a întrupat, Isus a unit prăpastia dintre cer şi pământ, pe Dumnezeu cu omul. Făcând acest lucru, El a devenit scara care se sprijinea în cer şi plantată solid în pământ, una în care bărbaţii şi femeile pot avea încredere*.[78]

---

[72] Ibid.
[73] Ibid.
[74] Ibid., citatul este din C.E.B. Cranfield, *Epistola către Romani*
[75] Ibid.
[76] Ibid.
[77] Ibid.
[78] Ibid.

Pentru Douglass, nu era nici o umbră de îndoială: *Până în trimestrul al treilea al sec. XX, purtătorii de cuvânt adventişti au susţinut mereu că Isus a luat asupra Sa natura noastră căzută. Asemenea multor savanţi neadventişti şi ei se îngrozeau de concluzia ilogică să creadă că dacă Isus a luat natura umană căzută aceasta însemna că El a trebuit să fie păcătos. Astfel şi El ar fi avut nevoie de Mântuitor!*[79] *Asupra lui Isus n-a fost nici o urmă de păcat - deoarece El n-a fost păcătos. El n-a avut niciodată o înclinaţie către rău deoarece n-a păcătuit niciodată. Ispite reale, tentaţii să satisfacă dorinţe legitime pe căi egoiste - fără îndoială că Domnul nostru a experimentat toate acestea cu toate posibilităţile de a sucomba. Dar nici măcar pentru o clipă n-a îngăduit Isus ca ispitele să se cuibărească şi să dea naştere păcatului. Şi El a dus lupte dure cu eu-l şi împotriva tendinţelor ereditare păcătoase, dar niciodată n-a îngăduit ca vreo înclinaţie să devină păcătoasă (vezi Iacov 1:14-15). El totdeauna a spus **Nu**, în timp ce toate celelalte fiinţe omeneşti au spus **Da***.[80]

În încheiere, Douglass a pus din nou întrebarea care ar trebui să îndrepte toate cercetările privitoare la natura umană a lui Isus: *De ce a venit Isus pe pământ? Motivul pentru care a venit a determinat şi modul în care a venit - căci altfel venirea Sa nu şi-ar fi împlinit scopul. El a triumfat glorios asupra păcatului; El a devenit înlocuitorul potrivit, omul pionier, Modelul omenirii. Şi El a realizat toate acestea în circumstanţele cele mai rele, nefiind scutit de nimic, în aceeaşi ereditate pe care au moştenit-o bărbaţii şi femeile şi pe care a venit să-i mântuiască.*[81]

Este interesant de notat că prezentarea lui Douglass, ca şi aceea a lui Gulley, este susţinută în întregime de versetele Noului Testament. Însă pentru a dovedi că concluziile lui erau în armonie cu învăţătura tradiţională a bisericii, Douglass a enumerat 27 de autori adventişti cu declaraţiile lor de susţinere, împreună cu declaraţii ale lui Ellen White.[82]

Revizuirea reciprocă a tezelor şi a antitezelor

Editorul revistei *Ministry* a cerut celor doi scriitori să ofere o critică reciprocă articolelor în numărul din August 1985.[83]

Douglass a arătat că concepţiile lui Gulley au sosit pe scena Bisericii Adventiste abia în anul 1950. *Consecinţele acestor schimbări au avut mult de a face cu traumele şi cu disputele teologice pe care biserica le-a trăit în ultimii 30 de ani*.[84]

Douglass a arătat că Gulley *nu a făcut deosebirea între echipamentul uman moştenit şi performanţa în natura umană degenerată de urmările păcatului*.[85] De

---

[79] Ibid.
[80] Ibid.
[81] Ibid.
[82] Ibid.
[83] *Ministry*, aug. 1985.
[84] Ibid.

fapt, ceea ce Gulley a spus că este natura umană a lui Isus corespunde cu erezia *Holy Flesh* şi anume *că Isus a luat natura lui Adam înainte de cădere. Membrii acelei mişcări credeau că Isus a primit de la Maria o natură fizică slăbită de păcat. Dar ei mai credeau că El a primit de la Duhul Sfânt natura spirituală dinainte de cădere, a lui Adam şi în felul acesta a anulat impactul deplin al legii eredităţii*.[86] Astfel, *o înţelegere greşită a întrupării a avut urmări practice nefericite, mai ales atunci când se încearcă împăcarea erorii cu adevărul*.[87]

Cu privire la teoria mântuirii, Douglass considera că Gulley fusese influenţat puternic de hristologia lui. *Motivul pentru care Isus a devenit om mi se pare că se poate înţelege doar din punctul de vedere al marii lupte – perspectivă care lipseşte în mare măsură în protestantismul ortodox ca şi în catolicism. Isus n-a venit să satisfacă un Dumnezeu ofensat care avea nevoie de sânge înainte de a putea ierta, sau să dovedească că Dumnezeu putea ţine legile lui Dumnezeu sau chiar că Adam putea să rămână ascultător.*[88]

La rândul lui, Gulley a luat în râs argumentul lui Douglass că *Isus n-a fost păcătos la naştere deoarece toţi oamenii sunt fără păcat la naştere. Căci cineva născut în trup păcătos nu este neapărat să fie păcătos.*[89]

După părerea lui Gulley, Biblia se opune unei astfel de idei. *Ea arată că toţi oamenii sunt păcătoşi prin neascultarea lui Adam, în același fel în care ei devin drepţi prin ascultarea lui Hristos. Douglass a trecut cu vederea această paralelă din Romani 5. Noi suntem păcătoşi prin naştere şi drepţi în Hristos. Numai cei doi Adami au venit pe planeta pământ fără păcat. Toţi ceilalţi sunt născuţi păcătoşi.*[90]

Hristos n-a venit în această lume *ca un fiu rătăcitor, ci ca Dumnezeu-om. Ca urmare, asemenea primului Adam, El a venit nu în chip de om, ci în chiar chipul lui Dumnezeu. (Col 1:15; Evrei 1:1-3).*[91] Mai departe, *concepţia lui Douglass cu privire la înclinaţii este pur şi simplu prea superficială. Înclinaţiile sunt în natura căzută, prin definiţie, mai înainte de orice act păcătos. Dar Isus n-a avut aceste înclinaţii. Nu e de mirare că Satana n-a găsit nici un păcat în El (Ioan 14:30)... Imaginea lui Dumnezeu lăsată în om nu are nimic de a face cu căderea*.[92]

Gulley a arătat contradicţii în argumentul lui Douglass că *Hristos a luat natura umană de după cădere*, în timp ce admite că *nu avea nici o urmă de păcat*, nici o *înclinaţie păcătoasă sau voinţă slăbită de păcat ca a noastră... Aceste excepţii distrug identitatea Sa exactă cu noi*.[93]

---

[85] Ibid.
[86] Ibid.
[87] Ibid.
[88] Ibid.
[89] Ibid.
[90] Ibid.
[91] Ibid.
[92] Ibid.
[93] Ibid.

Douglass declară că motivul pentru care Isus a devenit om este mai important decât ***cum*** *a devenit om... Însă toate cele şase motive pe care le aduce Douglass au fost îndeplinite de Isus care a venit spiritual fără păcat într-o natură fizică slăbită de păcat.*[94] *Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că identitatea lui Hristos ca Dumnezeu este mai importantă decât solidaritatea Sa cu neamul omenesc. El nu este doar al doilea om, ci Dumnezeu devenit om*.[95]

În încheiere, Gulley este de acord cu Douglass *că Isus a fost om adevărat, că a fost ispitit în realitate şi ar fi putut cădea şi că dependenţa Sa de Dumnezeu ne dă nouă un exemplu. Suntem de acord că El a rămas fără păcat... Nu este Isus al lui Douglass prea uman? Recunoaște acesta, cu adevărat, divinitatea Sa?*[96]

Răspunsurile lor n-au adus nimic nou. Fiecare dintre scriitori şi-a susţinut poziţia. Într-o oarecare măsură, deosebirile erau o problemă de semantică: cei doi scriitori dădeau sensuri diferite termenilor de bază biblici şi teologici.

Revizuiri şi întrebări de la cititorii *Ministry*

Ca să lărgească cercul, revista a deschis porțile înspre cititori. Cele mai semnificative comentarii au fost publicate numerele din decembrie 1985 şi iunie 1986.

Critica incisivă oferită de Joe E. Crews merită o menţionare deosebită.[97] *El (Gulley) nu doar confundă păcatul cu efectele păcatului, dar mai intră şi în domeniul de a echivala natura păcătoasă cu păcatul însuşi... Din moment ce natura căzută este aceeaşi cu vinovăţia şi păcatul, orice copil născut are nevoie de mântuire înainte de a gândi, a vorbi sau a acţiona. Aceasta înseamnă că Isus ar fi vinovat doar pentru că S-a născut, exceptând cazul că natura Sa a fost diferită de a tuturor celorlalţi copii*.[98]

În acelaşi fel în care confundă păcatul cu natura păcătoasă, urmările păcatului cu păcatul însuşi şi despărţirea de Dumnezeu cu natura căzută, autorul (Gulley) confundă înclinaţiile păcătoase cu înclinaţiile naturale. El defineşte înclinaţiile păcătoase ca „aplecare spre păcat." El scrie: „Înclinaţiile păcătoase (o aplecare spre păcat) sunt dobândite pe două căi: prin păcătuire şi prin naştere ca păcătos, Hristos nu le-a dobândit prin nici o cale.[99]

Nu cunosc vreo singură persoană care să creadă că Isus a păcătuit sau că S-a născut păcătos. Nici nu cunosc pe cineva care să creadă că Isus a avut înclinaţii către păcat. Dar ştiu mulţi care cred că a avut „înclinaţii naturale" aşa cum au toţi dintre noi, ca urmare a faptului că S-a născut ca şi noi cu o natură căzută. Înclinaţii păcătoase au aceia care ***înclină*** *spre păcat pentru că s-au obișnuit să asculte de el.*

---

[94] Ibid.
[95] Ibid.
[96] Ibid.
[97] Joe Crews, în *Ministry*, dec. 1985.
[98] Ibid.
[99] Ibid.

Înclinaţiile naturale sunt acele aplecări care au fost moştenite. Vinovăţia este implicată în primele dar nu în acestea. Nu este păcătos decât acel care cedează înclinațiilor.[100]

Un alt cititor, Anibal Rivera, a fost uimit că cineva ar încerca să dea credibilitate ideii că sunt posibile două puncte de vedere în teologia adventistă cu privire la natura umană a lui Isus.[101] *Pionierii noştri şi Spiritul Profeţiei n-au fost în opoziţie cu privire la problema naturii umane a lui Hristos. Este ca şi când noi ca popor am hotărât să credem că păzitorii Sabatului şi păzitorii duminicii sunt îndreptăţiţi în ochii lui Dumnezeu. Desigur, s-a produs o schimbare în poziţia noastră istorică.*[102]

Unii cititori au fost pur şi simplu uimiţi de faptul că *Ministry* a ales să publice articole pro şi contra cu privire la o doctrină bine stabilită în biserica Adventistă de Ziua a Şaptea.[103] De exemplu dăm un comentariu al lui R. R. D. Marks, un profesor australian. *Studiile Școlii de Sabat, cu peste un sfert de secol înainte de moartea sorei White, au susţinut că Hristos a luat natura noastră căzută şi cu toate că ea le-a studiat şi a îndemnat şi pe alţii să le studieze, n-a vorbit niciodată împotriva acestei învăţături convingătoare cu privire la subiect. Urmăriţi studiul pentru trimestrul doi, 1909 pagina 8: „Sământa divină a dat pe faţă slava lui Dumnezeu în trup păcătos, chiar la biruinţa absolută şi desăvârşită a oricărei tendinţe în trup."*[104]

Un cititor din California, Ethel Wildes, a avansat un argument unic: *Dacă Hristos a venit în natura lui Adam înainte de cădere, omul ar fi fugit de prezenţa Lui. Păcatul a jefuit pe Adam de slava lui şi a aflat că era gol. Faţa lui Moise strălucea cu o mică parte din curăţia şi slava lui Dumnezeu iar poporul era înfricoşat. El a trebuit să-şi acopere faţa. Când Isus vine în slava Sa care era învăluită în natura omenească atunci când a mers printre oameni, vor striga la stânci şi la munţi să-i ascundă de faţa Lui. Slava aceea va distruge pe cei nelegiuiţi. Dumnezeu a locuit într-o natură ca a mea şi S-a împotrivit oricărei ispite. El poate face acelaşi lucru pentru mine locuind în inima mea prin Spiritul Sfânt. Binecuvântat să fie numele Lui cel sfânt!*[105]

O viziune alternativă din partea lui Thomas A. Davis

În aceeaşi revistă, Thomas A. Davis a prezentat o alternativă cu privire la natura umană a lui Hristos aşa cum este dezvoltată și în cartea sa *A fost Isus ca*

[100] Ibid.
[101] Anibal Rivera, în *Ministry*, dec. 1985.
[102] Ibid.
[103] Ibid.
[104] R. R. D. Marks, în *Ministry*, iun. 1986.
[105] Ethel Wildes, în *Ministry*, iun. 1986.

noi?[106] El credea că punctul lui de vedere putea servi ca un pod între interpretarea lui Douglass şi a lui Gulley şi va rezolva corect problema ridicată de ambii.

Davis scrie: *Citim în Evrei 2:17 că Isus a fost făcut asemenea fraţilor Săi (cei născuţi din nou, cei sfinţiţi) în toate lucrurile. Cred că nu încălcăm regulile unei sintaxe oneste dacă facem această legătură.*

În lumina celor spuse mai sus putem trage concluzia că era ceva în natura întrupată a lui Hristos care era ca a oamenilor născuţi din nou, dar ne-asemenea oamenilor nerenăscuţi. Sugerez că în această idee este un concept care poate aduce laolaltă cele două puncte de vedere discutate în Ministry.[107]

Davis trăgea concluzia: *Deci Isus a devenit om cu o natură deplin umană (fiind în acelaşi timp Dumnezeu deplin). În felul acesta, după trup, El a avut slăbiciunea omenească, apăsat de ispită cum suntem noi, cu posibilitatea păcătuirii. Dar în condiţia aceea El a avut o minte, o inimă şi o voinţă necăzute şi era total în armonie cu Tatăl şi condus de Duhul Sfânt. În felul acesta, El era asemenea lui Adam cel necăzut. Şi cred că în acest punct, cel renăscut şi Isus se întâlnesc pe un teren comun*.[108]

Această interpretare pare atractivă. Însă în contextul capitolului doi din Epistola către Evrei este îndoielnic dacă cuvântul *fraţi* se aplică strict la cel născut din nou. Mai mult, comparaţia făcută între Isus şi *fraţii Săi* nu are intenţia să compare asemănarea lor spirituală, ci să sublinieze asemănarea naturală *a sângelui şi cărnii lor* pe care a avut-o şi Hristos. Copiii (vers.14) menţionaţi aici, *toţi dintr-unul* (vers.11), dintr-o origine, sunt toţi cei pentru care Isus a suferit moartea (vers.9). De aceea Lui nu-I este ruşine să-i numească „fraţi” (vers.11).

---

[106] Vezi cap. 12.
[107] Thomas A. Davis, în *Ministry*, iun. 1986.
[108] Ibid.

Capitolul 14: ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ISTORIC

Este foarte clar că nu pot fi două adevăruri care se contrazic cu privire la natura umană lui Hristos. Cu toate acestea, unii încearcă să armonizeze ambele poziţii ca şi când deosebirile ar avea puţină importanţă. Alţii sugerează că cele două puncte de vedere, în realitate, se completează.

Indiferent de intenție, se pare că încercările de reconciliere deseori au slabe şanse de succes. Reacţiile puternice ale membrilor bisericii şi criticile tot mai ascuţite ale unor teologi arată că lupta este departe de a fi terminată. Totuşi, perioada dintre 1986 şi 1994 pare să marcheze o anumită reînviere a hristologiei tradiţionale.

Dacă este adevărat că un mare număr dintre Adventiştii de astăzi nu cunosc poziţia istorică a bisericii în această problemă, mai este adevărat și că studiile recente făcute de cercetători contemporani sunt la dispoziţie ca să le reamintească.

Un secol de hristologie adventistă

Primul studiu, publicat în anul 1986 a fost acela al lui Ralph Larson: *Cuvântul S-a făcut trup: O sută de ani de hristologie Adventistă, 1852-1952*.[1] Această carte este clar lucrarea cea mai completă despre acest subiect din punct de vedere istoric.

Ralph Larson a studiat teologia la Universitatea Andrews apoi şi-a obţinut doctoratul la Seminarul Andover-Newton din Boston. Timp de 40 de ani a servit Biserica Adventistă ca pastor, evanghelist, secretar departamental, misionar şi profesor de teologie. Ultima lui slujbă înainte de pensionare a fost aceea de preşedinte al seminarului teologic din Filipine.

Timp de mulţi ani Larson a analizat literatura oficială a bisericii între 1852-1952, colecţionând cu grijă declaraţiile referitoare la hristologie. În felul acesta a putut indexa aproximativ 1200 de citate din care peste 400 au provenit de la Ellen White. Făcând lucrul acesta, Larson spera să ofere o verificare a ceea ce prezentase adventismul despre natura umană a lui Hristos între 1852 şi 1952.

Scopul lui Larson nu a fost să facă un studiu scripturistic sau teologic, ci pur şi simplu să stabilească ce au crezut adventiștii şi nu de ce.[2] Mai important, el dorea ca toţi să fie conştienţi de principala problemă a controversei: *A venit Hristos cel întrupat pe acest pământ în natura umană a lui Adam cel necăzut, sau în natura umană a omului căzut?*[3]

Mai întâi, Larson a încercat să definească cu claritate expresiile cheie folosite de pionieri şi mai ales cele folosite de Ellen White, cum ar fi *natură*

---

[1] Ralph Larson, *Cuvântul S-a făcut trup.*
[2] Ibid., p. 7.
[3] Ibid.

păcătoasă, *natură căzută*, *natură păcătoasă moştenită*, etc.[4] şi să clarifice cuvintele *patimă* și *înclinaţie*, ca să vadă dacă au fost atribuite lui Hristos sau au fost păstrate separat de natura Sa.[5] În cele din urmă a încercat să aşeze unele declaraţii cuprinse în scrisoarea lui Ellen White către W. H. L. Baker în contextul lor literar şi istoric.[6]

Fundamentat pe colecţia lui de citate, Larson vede *o epocă de claritate* în timpul *căreia biserica vorbeşte într-un singur glas* (1852-1952), după care vine „epoca confuziei" (secţiunea 4), din 1852 încoace. Ultimele trei secţiuni sunt dedicate sublinierii unei legături strânse dintre hristologie şi soteriologie.[7]

Nu este reținut în a aprecia negativ noua teologie.[8] El considera că promovarea cărților *Întrebări despre Doctrină* și *Mişcarea Destinului* în *Ministry* a avut un grad de influenţă *incalculabil*, aducând confuzie printre adventiştii din toată lumea. Ea a făcut să pară că Ellen White a vorbit în termeni contradictorii şi că adventismul istoric a fost greşit în ce priveşte doctrina mântuirii. Larson şi-a proclamat credinţa că *hristologia, natura lui Hristos şi soteriologia, lucrarea mântuitoare a lui Hristos sunt inseparabile şi strâns legate. Când vorbim despre una în mod inevitabil vorbim şi despre cealaltă. Când schimbăm una, inevitabil o schimbăm şi pe cealaltă*.[9]

Lucrarea lui Larson este o sursă de informaţii fără precedent. Analiza lui istorică şi critică este iluminatoare pentru oricine doreşte să fie informat cu privire la învăţătura unanimă a bisericii din 1852 până la 1952 şi la schimbarea care a avut loc în anii 1950.

În concluzie, Larson şi-a invitat cititorii să verifice rezultatele cercetării lui şi să nu o accepte sau să o respingă fără studiu personal. Dacă au fost făcute erori de interpretare, el simţea că biserica ar trebui să aibă curajul să recunoască şi să le corecteze.[10]

Ellen G. White Estate este provocat să ia atitudine

Ca membru al Comitetului de administraţie al E. G. White Estate[11] nu puteam rămâne indiferent la desfăşurarea controversei, mai ales că originile ei se găseau în multe declaraţii ale lui Ellen White cu privire la natura umană a lui Hristos.

---

[4] Ibid., p. 15-21.
[5] Ibid., p. 22-28.
[6] Ibid., p. 29-31.
[7] Vezi *Ministry,* iun. 1989.
[8] Larson, pp. 224-264.
[9] Ibid., p. 281.
[10] Ibid., p. 297-300.
[11] Ellen White Estate a fost creată de Ellen White în anul 1912. Ea a desemnat primii cinci responsabili. În 1950 numărul a crescut la şapte şi în 1958 la nouă, unul dintre ei reprezentând America de Sud şi unul Europa. Am fost onorat să fiu selectat pentru Europa timp de 20 de ani, din 1970 până în 1990.

Am crezut că Ellen G. White Estate, care este însărcinat cu grija scrierilor ar trebui să vorbească clar, aşa cum făcuse în multe alte ocazii.[12]

În septembrie 1985 am acceptat invitaţia să predau un curs de Hristologie la Facultatea de Teologie Adventistă din Franţa. Mi s-a părut obligatoriu să informez pe studenţii mei cu privire la controversa din partea de limbă engleză a lumii adventiste. Pentru binele lor am pregătit un manual care a fost primul proiect de istorie al hristologiei adventiste în limba franceză.[13]

Aceasta a fost o ocazie unică pentru mine să evaluez magnitudinea problemei şi să hrănesc speranţa pentru o soluţie. Am socotit că Ellen G. White Estate ar trebui să trateze problema şi să se pronunţe cu privire la hristologia lui Ellen White. Am sugerat preşedintelui, Kenneth H. Wood că problema ar trebui adăugată pe agenda consultaţiei anuale.[14]

Scrisoarea mea din 9 iulie 1986 n-a fost o sugestie ca să se încerce o nouă exegeză a declaraţiilor profetului sau să se formuleze o critică a uneia sau alteia din tezele la modă. Am propus mai degrabă să privim mai atent la poziţia mesagerului Domnului, la evaluarea învăţăturii ei şi la evaluarea făcută de ea învăţăturii contemporanilor ei cu privire la subiect: Waggoner, Jones, Prescott şi Haskell a căror poziţie ea a aprobat-o.

Ca răspuns, Kenneth Wood mi-a spus că era de acord cu recomandarea mea şi că subiectul va fi pe agenda Consultaţiei IV. În acelaşi timp însă, Robert W. Olson, secretar la White Estate, m-a informat că aceasta nu era o chestiune pe care White Estate ar trebui să o rezolve.

White Estate n-a emis niciodată un document cu privire la hristologie. Cred că un motiv este că nici între noi nu suntem de acord asupra concluziei finale... Considerând faptul că între noi sunt două şcoli de gândire diferite, am socotit că n-ar fi înţelept pentru White Estate să decidă care este corect şi care este greşit. Odată ce facem acest lucru ne aşezăm într-o poziţie de confruntare cu toţi cei care nu sunt de acord cu noi.[15]

Însă cu toate că era favorabil ideii unei discuţii la Consultaţia IV, Robert Olson dorea ca cele două puncte de vedere să fie reprezentate la şedinţă. El propunea prezentarea unui document în care el să-şi exprime punctul de vedere. Fără să aştepte un răspuns mi-a trimis un rezumat al conţinutului în două scrisori pe care le-am primit în aprilie şi septembrie 1986.

[12] Vezi documente disponibile de la White Estate, Washington DC, mai 1982. Această broşură sugerează că diferitele publicaţii care vor fi pregătite ca să corecteze unele interpretări eronate ale scrierilor lui E. White cu privire la sanctuar, la judecata de cercetare, la reforma sănătăţii, sau împotriva acuzaţiei de plagiat.

[13] Acest Sylabus *„Istoria Cristologiei Adventiste”,* alcătuit din circa 120 de pagini, a fost pregătit pentru uzul studenţilor înscrişi la un curs de Hristologie.

[14] Consultaţiile White Estate sunt adunările administratorilor împreună cu membrii de conducere de la White Estate pentru a studia problemele legate de scrierile lui E. White şi să facă planuri pentru extinderea influenţei lor.

[15] Robert W. Olson, Scrisoarea din 21 apr. 1986.

Punctul de vedere al lui Robert Olson

În scrisoarea lui din 21 aprilie, 1986, Robert Olson a rezumat pentru mine felul cum înţelegea el problema: *Părerea mea personală cu privire la aspectul cheie al întregii probleme este că Hristos n-a avut tendinţe moştenite spre păcat, ci ca înlocuitor al meu, El a putut experimenta toate sentimentele mele astfel încât să înţeleagă pe deplin natura ispitelor mele*.[16]

Personal, socotesc că Hristos a fost deosebit la naştere de toţi ceilalţi. Luca 1:35 clarifică pentru mine acest lucru. El era sfânt atunci când S-a născut; pe de altă parte, eu am fost nesfânt atunci când m-am născut. Hristos n-a avut nevoie de pocăinţă dar noi toţi avem nevoie. Ştiu că subiectul este plin de multe taine care în realitate sunt de neînţeles pentru noi. Eu cred însă că dacă El a putut să ia păcatele mele asupra Lui şi să experimenteze senzaţia sufletului pierdut pe cruce, aceasta L-a făcut în stare să simtă tendinţa mea naturală spre rău, fără ca să ia această tendinţă asupra Lui.[17]

În a doua scrisoare din 3 septembrie 1986, Olson a ajuns în centrul problemei: *Mă gândesc în mod special la întrebarea dacă Isus a moştenit tendinţe păcătoase de la mama Lui. Fratele Wood crede că El a avut aceste tendinţe păcătoase; părerea mea este că n-a avut, dar că în anumite ocazii din viaţa Lui a experimentat, ca înlocuitor, ceea ce a trebuit să aibă şi anume tendinţele păcătoase. Cu alte cuvinte, cred că El a acceptat tendinţele mele ca înlocuitor în acelaşi mod cum a acceptat vinovăţia mea ca înlocuitor. Dacă aş putea explica pe una, aş putea explica şi pe cealaltă. S-ar putea să vorbim aici despre ceva ce este inexplicabil*.[18]

Olson şi-a explicat înţelegerea într-un seminar ţinut la Universitatea Andrews din 14-24 iulie 1986. După două articole contradictorii publicate în *Ministry* (iunie 1985) şi critica diseminată, subiectul naturii umane a lui Hristos a devenit o întrebare arzătoare. În răspunsul lui, Olson a pregătit un plan pe trei pagini care cuprindea întrebări la care se răspundea folosind texte din Noul Testament şi din scrierile lui Ellen White.

În anul 1989, Olson a publicat o broşură mai elaborată *Umanitatea lui Hristos.*[19] *Scopul acestei broşuri*, scria el, *este să prezentăm un tablou corect cu privire la Domnul în natura Sa omenească. Din moment ce Ellen White cunoştea pe Isus atât de bine şi deoarece ea conversase cu El în viziune... am citat mult, dar departe de a fi exhaustivi, din scrierile ei, ca şi din Sfintele Scripturi*.[20]

Deoarece această compilare a fost făcută în numele Ellen G. White Estate, secretarul ei a încercat să rămână cât mai neutru cu putinţă. Această broşură

---

[16] Ibid.
[17] Ibid.
[18] Bruno W. Steinweg, supliment la lucrarea *Doctrina naturii umane a lui Hristos printre Adventişti după anul 1950.*
[19] Robert W. Olson. *Natura umană a lui Hristos,* 1986
[20] Ibid., p. 3.

constituie o sursă excelentă pentru oricine doreşte să cunoască răspunsurile profetului la întrebările lui Robert Olson. Totuşi, atâta vreme cât cineva este liber să interpreteze după cum crede citatele oferite ca răspunsuri, problema rămâne deschisă.

Hristologia discutată la Ellen G. White Estate

Consultaţia IV trebuia să fie ţinută la Williamsburg, Virginia, 23-25 ianuarie, 1987. Din cauza unei furtuni de zăpadă care a paralizat tot traficul pe coasta de Est a Statelor Unite, adunarea a fost ţinută în Columbia, Maryland. Însă a fost scurtată la o singură zi, sabatul din 24 ianuarie. Întreaga sesiune a fost devotată problemei naturii umane a lui Hristos, bazată pe prezentarea mea, singura adusă.

Conţinutul acelei prezentări a fost alcătuit în special din partea a doua a acestui studiu, devotat hristologiei pionierilor.[21] El mai conţinea o critică a noii teologii care va fi discutată mai amănunţit în partea a cincea a acestei cărţi.[22]

Au fost pregătite şi alte documente, dar n-au putut fi prezentate din lipsă de timp. Totuşi, textele au fost incluse în raportul voluminos al Consultaţiei IV. Două dintre ele în mod deosebit au o legătură directă cu subiectul nostru şi merită o deosebită consideraţie.[23]

Tim Poirier şi izvoarele hristologiei lui Ellen White

Tim Poirier, secretarul asociat şi arhivar la Ellen White Estate a pregătit un studiu comparativ între hristologia profetului şi cea a autorilor al căror limbaj se părea că îl împrumutase ea. După părerea lui Poirier, aceste izvoare vor ajuta la clarificarea hristologiei lui Ellen White.[24]

Henry Melvill (1798-1871), un predicator anglican, a fost unul dintre izvoarele din care a împrumutat Ellen White ca să scrie articolul intitulat *Hristos, Exemplul omului*, publicat în *Review and Herald*, 5 iulie, 1887. White Estate deţine o copie a cărții *Predicile lui Melville*,[25] carte transferată din biblioteca familiei White. Poirier a socotit că predica lui Melvill *Umilirea omului Hristos Isus* are o valoare deosebită în clarificarea sensului unor expresii privitoare la umanitatea lui Hristos.

După părerea lui Melvill, căderea lui Adam a avut două consecinţe fundamentale: a) *slăbiciuni inocente*[26] şi b) *înclinaţii păcătoase*. Printre *slăbiciunile inocente*, Melvill includea foamea, suferinţa, slăbiciunea, durerea şi moartea. Prin

[21] Documentele Consultaţiei IV, White Estate. Acest studiu a fost publicat în revista franceză *Servir,* trim. 2, 1989, sub titlul *Natura umană a lui Hristos,* p. 13-30.
[22] Vezi capitolele 15 şi 16.
[23] Documentele Consultaţiei IV sub titlul *Natura umană a lui Hristos...*
[24] Ibid., Tim Poirier, *O comparaţie a hristologiei lui Ellen White şi sursele ei literare*, p. 99-104; Vezi şi *Ministry*, dec. 1989.
[25] Henry Melvill, *Predici,* 1844. Vezi White Estate Consultation IV, pp. 105-115
[26] Poirier, p. 100.

înclinaţii păcătoase el înţelegea *tendinţa către păcat*. La încheierea argumentării lui, Melvill trăgea concluzia: *Înainte de cădere, Adam nu avea nici „slăbiciuni inocente" şi nici „înclinaţii păcătoase"; noi le avem pe amândouă şi Hristos a luat-o pe prima dar nu pe a doua*.[27]

De aici urmează că *umanitatea lui Hristos n-a fost umanitatea adamică, adică umanitatea lui Adam înainte de cădere, nici umanitatea căzută, adică în orice aspect umanitatea lui Adam după cădere. N-a fost adamică deoarece el avea slăbiciunile inocente ale celui căzut. N-a fost cea căzută deoarece niciodată n-a coborât la necurăţie morală. De aceea a fost foarte literal umanitatea noastră, dar fără păcat*.[28]

Poirier a mai comparat limbajul lui Ellen White cu acela al lui Octavius Winslow[29] ca să arate că ambii au folosit cuvintele *înclinaţie* şi *handicap* în acelaşi sens şi în armonie cu Melvill. Poirier a aşezat pasajele lui Ellen White faţă în faţă cu pasajele din *Hristologia*[30] lui Winslow din care ea a împrumutat clar cuvintele, expresiile şi chiar conceptele.

Înseamnă oare că Ellen White a avut un punct de vedere identic? O examinare atentă a dovezilor ne permite să tragem altă concluzie. În argumentul său, Winslow a ajuns la concluzia că în natura umană a lui Hristos *n-a fost nici o chemare la existenţă a vreunui principiu sau înclinaţie coruptă; nici o acţiune a vreunor dorinţe şi tendinţe căzute în natura Sa; căci, până în clipa când explozia L-a aruncat pe pământ, nici un înger din cer n-a stat înaintea tronului mai curat sau mai fără pată decât el* (*Slava Răscumpărătorului*, p. 129, 132-134).[31]

În extrasul comparativ prezentat de Poirier, Ellen White folosea, în esenţă, acelaşi limbaj dar aplicat lui Adam înainte de cădere şi nu lui Hristos. *Nu existau principii corupte în primul Adam, nici înclinaţii corupte sau tendinţe către rău. Adam a fost la fel de fără greşeală ca şi îngerii dinaintea tronului lui Dumnezeu*.[32] Şi în citatul precedent, aşezat în paralel cu textul lui Winslow, Ellen White a scris cu privire la Isus: *Aici încercarea lui Hristos a fost mult mai mare decât aceea a lui Adam şi a Evei, căci Hristos a luat natura noastră, căzută şi nu coruptă şi nu avea să fie coruptă dacă nu primea cuvintele lui Satana în locul cuvintelor lui Dumnezeu*.[33]

Este adevărat că Ellen White a folosit cuvintele şi expresiile altor teologi. Dar aceasta nu înseamnă că le-a folosit ca să spună acelaşi lucru. De exemplu, Winslow afirmase că *expunerea Domnului nostru la ispitire şi capacitatea Sa de a nu*

---

[27] Ibid., p. 101.
[28] Ibid.
[29] Octavius Winslow, *Slava Răscumpărătorului*, 1855. E. White a posedat cartea în biblioteca ei personală.
[30] Ibid., p. 129,132-134. Citat de Poirier, p. 101-102.
[31] Poirier, p. 102.
[32] Ellen White, *Scrisoarea 191*, 1899, în *Comentariul Biblic AZȘ, Comentarii E. G. White*, vol. 1, p. 1083.
[33] Ellen White, *Manuscris 57*, 1890. În alte contexte, Ellen White a stabilit acelaşi contrast între cei doi Adam.

se supune solicitărilor lor îşi avea temelia în perfecta Sa umanitate.[34] Ellen White a folosit aceeaşi expresie astfel: *Umanitatea desăvârşită a lui Hristos este aceeaşi pe care o poate avea omul prin legătura cu Hristos*.[35] Cu alte cuvinte, în timp ce Winslow aplică expresia la natura umană pe care a moştenit-o Hristos la naştere, Ellen White spune că noi putem avea aceeaşi „umanitate desăvârşită" pe care a avut-o El.

Cu privire la argumentul lui Melville că Hristos a avut numai *slăbiciuni inocente*, este important să arătăm că o cercetare a scrierilor ei arată că ea n-a folosit niciodată această expresie. Desigur, ea a menţionat de multe ori cuvântul *slăbiciuni* pe care le-a avut Hristos, dar niciodată nu le-a calificat drept *inocente*. Din contră, ea spune de repetate ori că *Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei naturi umane degenerate*[36] sau că *Hristos a purtat păcatele şi slăbiciunile neamului omenesc aşa cum existau pe pământ atunci când a venit să ajute pe om*.[37] Astfel că nu este suficient să comparăm cuvintele şi expresiile; trebuie să fie verificat şi contextul în care acestea apar.

D. A. Delafield confirmă hristologia lui Ellen White

Al treilea document cuprins în raportul Consultaţia IV a fost scris de D. A. Delafield, unul dintre veteranii de la White Estate. Ca secretar asociat, a fost cunoscut pretutindeni în lume pentru seminariile despre Spiritul Profeţiei şi pentru numeroasele lui articole privitoare la diferitele aspecte ale scrierilor lui Ellen White. În Europa, el şi soţia sunt menţionaţi în mod deosebit datorită învățăturilor despre darul profeţiei şi datorită cărţii lui care tratează vizitele profetului în diferitele ţări ale Europei.[38]

Studiul pregătit pentru Williamsburg purta titlul *Dovezile unui profet adevărat* și Delafield cita versetele din 1 Ioan 4:1-3 pe care îl considera sigiliul mărturiei creştine. După Delafield, Ellen White a făcut din hristologie subiectul ei permanent, aşa cum se arată în *Indexul scrierilor lui Ellen White*. *Sub cuvântul **Hristos** se găsesc 87 de pagini de referinţe, toate consacrate întrupării, vieții fără păcat şi morții pentru păcatele oamenilor*.[39]

Delafield scria: *Atunci când studiem subiectul întrupării, trebuie să păstrăm în minte punctul central şi anume că Isus a trăit biruitor în trup omenesc adevărat - trup care a fost căzut, dar nu corupt*.[40] Apoi, sprijinindu-se pe o declaraţie de-a profetului, el specifica: *Domnul nostru a fost ispitit aşa cum este ispitit omul. El se*

---

34 Winslow citat de Poirier, p. 102.
35 EllenWhite, *Manuscris 57*, 1890. Citat de Poirier, p. 103
36 Ellen White, *Hristos Lumina lumii*, p. 117.
37 Idem., *Mesaje Selectate*, vol. 1. p. 267-268.
38 D. A. Delafield, *Ellen White în Europa*, Review and Herald Pub. Assn., 1975.
39 Idem., în *Document of Consultation IV of the E.G. White Estate* (typescript)
40 Ibid., p. 130, E. G. White, Manuscrisul 57, 1890

putea supune ispitelor aşa cum sunt fiinţele omeneşti... Aici încercarea lui Hristos a fost mult mai mare decât cea a lui Adam şi a Evei, căci Hristos a luat natura noastră căzută, dar nu coruptă şi nu putea fi corupt decât dacă ar fi primit cuvintele lui Satana în locul cuvintelor lui Dumnezeu.[41]

Delafield sublinia faptul că Hristos a fost *căzut şi nu corupt*, citând scrisoarea lui Baker: *Niciodată, în nici un fel, n-a lăsat nici cea mai mică impresie asupra minţilor omeneşti că o urmă sau o înclinaţie către corupţie ar fi rămas asupra lui Hristos, sau că El, în vreun fel, s-ar fi supus corupţiei... Orice fiinţă omenească să fie avertizată să nu facă pe Hristos cu totul uman ca unul dintre noi; căci nu poate fi aşa* (Comentariul Biblic, vol.5, p. 1128-1129).[42]

Pentru Delafield, *Isus a realizat ceea ce nici o altă fiinţă omenească n-a făcut înainte de El: Să trăiască o viaţă fără păcat şi fără pată, necorupt în trupul Său omenesc... Chiar şi vrăjmaşii Lui au recunoscut nevinovăţia Lui – Pilat (Luca 23:14); soţia lui (Luca 23:14) chiar şi demonii (Marcu 1:24) L-au declarat „Sfântul lui Dumnezeu."*[43]

Delafield a încheiat cu un citat din Ellen White: *El a întâmpinat toate ispitele cu care a fost asaltat Adam şi a biruit toate aceste ispite deoarece s-a sprijinit pe puterea divină... Viaţa lui Hristos este o descoperire divină cu privire la ce pot deveni fiinţele omeneşti căzute, în unire şi părtăşie cu natura divină* (*Credința după care trăiesc*, p. 219).[44] Delafield şi-a exprimat convingerea că aceasta a fost hristologia pionierilor Bisericii Adventiste.

George R. Knight confirmă hristologia pionierilor

Printre declaraţiile privitoare la hristologia Bisericii Adventiste, acelea ale lui George Knight sunt deosebit de valoroase. Profesor de istoria bisericii la Universitatea Andrews, Knight este categoric în a oferi o părere obiectivă cu privire la natura umană a lui Hristos. Majoritatea cărţilor lui sunt consacrate diferitelor aspecte ale Bisericii Adventiste.[45]

Motivul pentru care Knight a început să scrie despre natura umană a lui Hristos a fost cazul lui A. T. Jones. Un capitol întreg este dedicat analizei învăţăturii lui Jones cu privire la natura lui Hristos.[46] Dar de un interes deosebit sunt remarcile lui Knight privitoare la istoria hristologiei adventiste în general. El a confirmat că *Waggoner, Jones şi Prescott... vor dezvolta conceptul că Hristos era exact ca oricare copil al lui Adam – având inclusiv tendinţa către păcat - într-o trăsătură centrală a*

[41] Idem., în Documentul Consultaţiei IV
[42] Ibid., p. 131.
[43] Ibid.
[44] Ibid., p. 131-132.
[45] Lucrările principale ale lui George R.Knight sunt: *Mituri în Adventism* (1895), *De la 1888 la Apostazie*, *Cazul lui A. T. Jones (1987); Sfinţi supăraţi (1989); Tortura mea cu Dumnezeu (1990),* toate publicate de Review and Herald Pub. Assn.
[46] Knight*, De la 1888 la Apostazie,* p. 132-150.

doctrinei lor cu privire la îndreptăţirea prin credinţă.[47] Dar, a observat el, *concepţia lor cu privire la natura lui Hristos n-a creat o controversă în adventismul anilor 1890. Era o problemă teologică general acceptată. Dar totul avea să se schimbe în anii 1950 când urma să devină subiectul teologic central pentru mulţi adventişti din ambele tabere*.[48]

M. L. Andreasen, unul dintre teologii cei mai de frunte ai denominaţiunii din anii 1950 susţinea că doctrina naturii "păcătoase" a lui Hristos este unul dintre "stâlpii de temelie" ai Adventismului. A schimba această poziție, afirma el, era nu numai renunţarea la adventismul istoric, dar şi renunţarea la credinţa în mărturiile lui Ellen White. Mulţi au urmat conducerea lui. Alţii din biserică cred că o credinţă creştină în Hristos trebuie să recunoască că El S-a deosebit de alţi oameni în ceea ce privește înclinaţiile Sale spre păcat. Timp de 30 de ani adventismul a experimentat o luptă de cuvinte cu privire la acest subiect.[49]

Natura lui Hristos n-a devenit o cauză de divizare în cercurile Adventiste până în anul 1950. Până la data aceea, scriitorii denominaţionali fuseseră de acord cu Jones, Waggoner şi Prescott, că Hristos venise în trup omenesc care a avut asemenea lui Adam cel căzut, toate tendinţele spre păcat ale oamenilor.[50]

Potrivit lui Knight, doi factori au motivat schimbarea teologică din anul 1950. Unul a fost descoperirea în anul 1955 a scrisorii lui Ellen White către W. L. H. Baker. Al doilea a fost sensibilitatea unor lideri ai bisericii *la criticile unor Evanghelici că hristologia cu „tendinţe păcătoase" nu era adecvată."*[51]

Totuşi, spunea Knight, *există nenumărate declaraţii ale lui Ellen White afirmând că Hristos a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă sau chiar că „a luat asupra Sa natura umană suferindă, căzută, degradată şi mânjită de păcat." Şi acestea nu erau declaraţii izolate. În acelaşi an al scrisorii către Baker, ea scria că Hristos a luat asupra Sa natura umană căzută*.[52]

Knight declara în final: *Nu există nici cea mai mică îndoială că Ellen White credea că Hristos a luat asupra Sa, la întrupare, natura păcătoasă. Indiferent din ce consta aceasta, este clar că n-a inclus nici o înclinaţie rea spre păcat - acei spini şi pălămidă ai egoismului, iubirii de sine şi aşa mai departe*.[53]

Nu este uşor să descoperi punctul personal de vedere al lui Knight cu privire la subiect. Analiza lui obiectivă ca istoric, confirmă totuşi, ceea ce susţinătorii hristologiei istorice au susţinut totdeauna. Scopul cărţii lui nu a fost să spună ce credea el, ci să afirme ceea ce adventiştii crezuseră la început şi apoi să explice cum s-a produs această schimbare radicală în hristologia lor în anii 50.

---

[47] Ibid., 133.
[48] Ibid.
[49] Ibid.
[50] Ibid., p. 140.
[51] Ibid.
[52] Ibid., p. 141.
[53] Ibid.

O expunere biblică în *Adventiștii de ziua a șaptea cred…*

În timpul Conferinţei Generale din 1980 a fost pregătită o nouă declaraţie de credinţă. De câteva ori de la prima declaraţie de credinţă în 1972, conducătorii Bisericii Adventiste şi-au dat seama de nevoia de a pregăti o nouă declaraţie a credinţelor fundamentale pentru a le face şi mai clare. În scopul acesta, Asociaţia pastorală de la Conferinţa Generală şi-a asumat iniţiativa de a face o expunere biblică a celor 27 de credinţe fundamentale ale Adventiştilor de Ziua a Şaptea[54] într-o carte care a apărut în anul 1988 şi a fost tradusă şi distribuită în multe limbi.

Au fost aleşi diferiţi autori să pregătească articolele în timp ce un comitet de 194 de membri, aleşi din cele 10 Diviziuni mondiale au fost însărcinaţi să evalueze fiecare capitol. Un comitet mai mic de 27 de conducători ai bisericii, teologi şi pastori, se întâlneau regulat pentru a supraveghea pregătirea acestei cărţi.[55]

Deşi cartea ar fi putut apărea ca o declaraţie oficială, editorii au avut grijă să sublinieze: *Deşi acest volum nu este o declaraţie oficială votată - numai Conferinţa Generală în sesiune mondială poate face aceasta - ea poate fi privită ca reprezentanta adevărului... în Isus (Efes. 4:21) pe care Adventiştii de Ziua a Şaptea îl iubesc şi îl vestesc*.[56]

Din cauza deosebirilor de opinie, declaraţia votată la sesiunea Conferinţei Generale din 1980 a evitat definirea naturii umane a lui Hristos în mod precis. Ea doar afirma că *Isus a fost întotdeauna Dumnezeu adevărat şi om adevărat*. El a fost *conceput din Duhul Sfânt şi născut din fecioara Maria. El a trăit şi a experimentat ispita ca fiinţă omenească dar a exemplificat în mod desăvârşit îndreptăţirea şi dragostea lui Dumnezeu*.[57]

Însă secţiunea care se găseşte în Capitolul 4 din *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred...* nu a fost lipsită de amănunte precise în ce priveşte diferitele aspecte ale hristolgiei. În special, natura umană a lui Hristos a fost dezvoltată aici într-un mod sistematic, prin textele biblice. Isus a fost prezentat ca *om adevărat*.[58] *El Îşi putea pretinde natura umană prin mama Sa; în timpul copilăriei, El a fost supus părinţilor Săi (Luca 2:51); Numele de Fiu al omului subliniază solidaritatea Sa cu neamul omenesc prin Întrupare*.[59]

Întrebarea controversată a fost clar pusă: *Până unde S-a identificat El (Hristos) sau a devenit identic cu omenirea căzută? O înţelegere corectă a expresiei:*

---

[54] *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred*
[55] Ibid., p.5.
[56] Ibid., p. 4.
[57] Ibid., p. 36.
[58] Ibid., p. 45-50.
[59] Ibid., p. 46.

„în asemănarea cărnii păcătoase" sau om păcătos este crucială. Concepţii incorecte au născut numeroase discuţii şi lupte de-a lungul istoriei bisericii creştine.[60]

Capitolul a folosit expresiile tipice ale învăţăturii tradiţionale a Bisericii Adventiste: *El Şi-a îmbrăcat divinitatea cu natura omenească. El a fost făcut „asemenea trupului păcătos" sau „natura umană păcătoasă" sau „natura umană căzută"(Rom. 8:3). Aceasta nu arată nicidecum că Isus Hristos a fost păcătos sau a participat la fapte sau gânduri păcătoase. Cu toate că a fost în forma sau asemănarea trupului păcătos, El a fost fără păcat şi nepăcătoşenia Sa este dincolo de orice îndoială*.[61]

Natura umană a lui Isus nu a fost identificată cu aceea a lui Adam înainte de cădere. *Hristos a luat natura umană care, comparată cu natura necăzută a lui Adam, a descrescut în putere fizică şi mintală - totuşi a făcut aceasta fără să păcătuiască. Atunci când Hristos a luat natura umană care purta urmările păcatului, El a devenit supus slăbiciunilor şi infirmităţilor pe care toţi le experimentează. Natura Sa umană a fost „afectată de slăbiciune" sau cuprinsă de slăbiciune (Evrei 5:2; Mat. 8:17; Isaia 53:4)*.[62]

Cu privire la declaraţia episcopului anglican Henry Melvill, s-a declarat: *Umanitatea lui Hristos nu a fost umanitatea Adamică, adică umanitatea lui Adam înainte de cădere; nici umanitatea căzută, adică în orice privinţă umanitatea lui Adam după cădere. Nu a fost cea Adamică deoarece a avut slăbiciuni inocente asemenea celor căzuți. Nu a fost ca și a celui căzut deoarece niciodată n-a coborât în necurăţie morală. Deci a fost natura noastră umană, dar fără păcat*.[63]

În cele din urmă, cu privire la problema ispitei, *modul în care El a întâmpinat ispitele dovedeşte că El a fost om adevărat. Faptul că Hristos „a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi" (Evrei 4:15) arată că El a fost părtaş la natura umană. Ispita şi posibilitatea păcătuirii au fost reale pentru Isus. Dacă n-ar fi putut să păcătuiască n-ar fi fost nici uman şi nici exemplul nostru. Hristos a luat natura umană cu toate slăbiciunile ei, inclusiv posibilitatea de a cădea în ispită*.[64]

Pentru a sublinia realitatea ispitelor la care a fost supus Isus, au fost citaţi doi teologi foarte cunoscuţi. *Suntem de acord cu Philip Schaff, care a spus: „Dacă El (Hristos) ar fi fost înzestrat de la început cu impecabilitate absolută sau cu imposibilitatea de păcătuire, nu putea fi om adevărat, nici modelul nostru de imitat. Sfinţenia Lui, în loc să fie un act câştigat prin Sine Însuşi şi un merit inerent, ar fi un dar exterior şi accidental iar ispitirile Lui un show ireal." Karl Ullmann adaugă: „Istoria ispitirii, cu toate că poate fi explicată, n-ar avea nici o semnificaţie; iar*

[60] Ibid.
[61] Ibid., p. 46-47.
[62] Ibid., p. 47.
[63] Ibid.
[64] Ibid.

expresia din Epistola către Evrei 'a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi', ar fi fără înţeles."[65]

Urmărind aceste declaraţii, cineva nu poate fi decât uimit să citească că *natura umană a lui Hristos a fost descrisă ca fiind fără păcat*; că *Isus Hristos a luat asupra Sa natura noastră cu toate slăbiciunile ei, dar El a fost liber de corupţia sau depravarea ereditară şi de păcatul real*. Sau iarăşi că *Isus n-a avut înclinaţii sau tendinţe sau chiar pasiuni păcătoase*.[66]

Cu siguranţă Isus n-a avut nimic de felul acesta. El *ne dă un exemplu de viaţă fără păcat*.[67] Dar aceasta a fost realizată *în natura omului căzut*,[68] supus *lucrării marii legi a eredităţii*.[69] Chiar dacă n-a avut înclinaţii păcătoase, *El ştie cât de puternice sunt înclinaţiile inimii fireşti.*[70] Şi de ce să acceptăm *slăbiciunile inocente* ale lui Melvill când Ellen White declară că *Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei omeniri degenerate*?[71] Oricum, în alte privinţe, hristologia prezentată în *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred...* a confirmat poziţia *după cădere*.

Însă prin limitarea eredităţii lui Hristos doar la consecinţele fizice - la *slăbiciuni inocente*[72], autorii s-au îndepărtat de poziţia tradiţională într-un punct foarte important. Făcând aceasta, *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred...* a stabilit o interpretare de mijloc a naturii umane a lui Hristos pe care Roy Adams a încercat să o propage prin articolele sale în *Adventist Review* şi în cartea lui, *Natura lui Hristos: Ajutor pentru o biserică împărţită cu privire la desăvârşire*.

Roy Adams caută să reînvie dezbaterea

După dezbaterile din anii optzeci, *Adventist Review* a publicat o serie de şase articole ale lui Normann Gulley sub titluri ca *Model sau Înlocuitor?*, *Contează cum Îl vedem pe Isus?* și *Străduindu-ne împreună*. Aceste articole includeau concepte care sunt în mod clar ale lui, precum *Isus S-a făcut păcat pentru noi, ca Mijlocitor*; *Isus n-a experimentat ispite ca ale noastre deoarece natura Lui nu era ca a noastră*; şi că *Ellen White a văzut misiunea lui Hristos în două dimensiuni. Ea vorbeşte despre dimensiunea înainte de cădere şi după cădere*.[73]

În primăvara anului 1990, Roy Adams, editor asociat la *Review* a reînnoit dezbaterea publicând trei editoriale cu privire la problema de a şti dacă Hristos a fost

---

[65] Ibid., p. 48-49.
[66] Ibid., p. 49.
[67] Ellen White, *Hristos Lumina Lumii,* p. 49.
[68] Idem., *Scrieri Timpurii,* p. 150, 152.
[69] Idem., *Hristos Lumina Lumii,* p. 49.
[70] Idem., *Mărturii pentru Biserică,* vol.5, p. 177.
[71] Idem., *Hristos Lumina Lumii,* p. 117.
[72] *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred,* p. 47.
[73] Norman Gulley în *Adentist Review*, 25 ian. şi 1, 8, 15, 22 feb.1990. Vezi Donald Short, *Făcut asemenea fraţilor Săi* (Publicat de autor în anul 1991). El a criticat foarte aspru aceste articole arătând confuzia pe care o provoacă în inima bisericii, apoi apără ideile fundamentale ale hristologiei tradiţionale.

ca Adam (înainte de cădere) sau ca păcătoşii, intitulate *Ca Adam sau ca noi?*[74]*. Când dorim să studiem o problemă profundă*, a citat Adams pe Ellen White, *să ne îndreptăm minţile la cel mai minunat lucru care s-a întâmplat vreodată pe pământ sau în cer - Întruparea Fiului lui Dumnezeu*.[75] *Aceasta este doctrina centrală a credinţei creştine. Fără ea*, declară Adams, *întregul canon al Scripturii devine un document fără însemnătate, un nonsens*.[76]

Problema căreia îi facem faţă aici se aseamănă cu aceea care i-a confruntat pe pionierii creştini în primele secole - lipsa oricărei declaraţii definitive din Scriptură. Acesta este motivul pentru care adventiştii s-au sprijinit atât de puternic pe scrierile lui Ellen White în această chestiune.[77]

Adams a arătat că Ellen White a afirmat cu putere pe de o parte, că Hristos a fost în toate lucrurile ca noi şi pe de altă parte, că a fost în acelaşi timp *deosebit de noi*. Dificultatea rezidă în această contrazicere aparentă. *Dacă Hristos a devenit în realitate om, cum a fost în stare să ocolească infecţia păcatului?*[78]

Ca să explice acest paradox, Adams l-a citat pe Henry Melvill care afirmase că cele două consecinţe esenţiale ale căderii au fost *a) slăbiciuni inocente şi b) înclinaţii păcătoase*. Potrivit lui Melvill, *înainte de cădere, Adam n-a avut nici slăbiciuni inocente nici înclinaţii păcătoase*. *Suntem născuţi cu ambele și... Hristos a luat pe prima dar nu şi pe a doua*.[79] Adams a tras concluzia, ca şi Melvill că, *Isus cel întrupat n-a fost nici ca Adam înainte de cădere, nici chiar ca noi. El a fost unic*.[80]

Aceasta a fost soluţia sugerată de Adams în cartea din anul 1994 cu privire la natura lui Hristos.[81] După ce a criticat hristologia unor *fraţi rebeli*, o moştenire a lui Jones şi Waggoner, ca şi faţă de reacţia ascuţită a lui Andreasen împotriva noii teologii,[82] el şi-a dezvoltat ideile în editorialele lui.[83] Asemenea lui Tim Poirier, a considerat că Ellen White, folosind aceleaşi expresii, trebuie că le-a dat acelaşi înţeles.[84]

Asemenea altora dinaintea lui, Adams şi-a justificat punctul de vedere citând extensiv din scrisoarea către Baker. Mai departe a arătat că interpretarea lui corespunde cu aceea a profesorilor lui de seminar.[85]

---

[74] Roy Adams în *Adventist Review*, 29 martie 1990; 19, 26 apr. 1990. Aceste trei editoriale au fost publicate în *Mesagerul Adventist Canadian*, aprilie şi mai 1988.
[75] Idem., în *Adventist Review*, 29 martie 1990, SDABC Comentarii Ellen White,vol. 7, p. 904.
[76] Idem., în *Advent Review*, 29 mar. 1990.
[77] Idem., în *Adventist Review* 19 apr. 1990.
[78] Idem., în *Adventist Review*, 26 apr, 1990.
[79] Ibid.
[80] Ibid.
[81] Idem.,*Natura lui Hristos* (1994). El susţinea noţiunea unei biserici împărţită cu privire la perfecţiune.
[82] Ibid., p. 19-36.
[83] Ibid., p. 37-54.
[84] Ibid p.68.69.
[85] Ibid., p. 58. Adams sugerează interpretarea următoare: Toţi seminariştii Universităţii din ultimii aproximativ 25 de ani aşa au primit învățătura de pe buzele profesorului de teologie Raoul Dederen timp îndelungat.

Recunoaştem că interpretarea lui Roy Adams reprezintă poziţia susţinută de o mare parte a adventiştilor de astăzi. Totuşi, ar fi o greşeală să tragem concluzia că acest punct de vedere este împărtăşit de majoritatea din biserica Adventistă mondială.

Situaţia din Europa

Aşa cum am arătat,[86] până în anul 1950 hristologia adventistă în ţările din Diviziunea Sud-Europeană era pe aceeaşi linie cu biserica în ansamblu. De atunci, în ciuda importanţei date problemei naturii umane a lui Hristos, în literatura adventiştilor de limbă engleză, nici o controversă n-a ieşit la suprafaţă în acea parte a Atlanticului. În afară de câţiva specialişti, nu mulţi adventişti îşi permiteau să citească cărţi de teologie în limba engleză. Mai mult, specialiştii care au arătat un interes faţă de subtilităţile problemei în discuţie erau şi mai rari. În anul 1969, editorul revistei *Revue Adventiste*, Jean Caseaux a fost primul care a făcut cunoscut elementele noii teologii.[87]

Alfred Vaucher, tatăl teologilor adventişti de limbă franceză,[88] a scris şi el un articol despre *Dubla natură a lui Hristos*, în care analiza diferitele tendinţe de gândire în Biserica Adventistă.[89] Singura remarcă personală exprimată în acest articol cuprindea cuvântul *asemănare*, care pentru el, *nu era sinonim cu identitate*. *Şi dacă cineva susţine că Isus Şi-a asumat o natură păcătoasă, asta înseamnă că El a acceptat realitatea ispitei şi posibilitatea păcătuirii*.[90] Problema de a şti dacă Hristos avea natura lui Adam înainte sau după cădere se pare că nu-l preocupa pe Alfred Vaucher. Chiar şi în lucrarea lui, *Histoire du Salut (Istoria Mântuirii)*, s-a mulţumit să afirme realitatea naturii Sale omeneşti şi a ispitelor Lui.[91]

Este greu de stabilit exact când a început să fie cunoscută pastorilor şi membrilor bisericilor din Europa noua teologie.[92] În învăţătura dată la Seminarul Adventist din Collonges, unde sunt pregătiţi pastorii din multe ţări,[93] cele două linii de gândire au fost prezentate de pastorii care s-au succedat: Raoul Dederen, până când a plecat la Universitatea Andrews în 1963; Georges Steveny din 1967 până în 1980 şi eu, din 1960 până în 1970 şi din 1985 până în 1998.

---

[86] Vezi capitolul 9.

[87] Jean Cazeaux, în *Revue Adventiste*, iulie 1969.

[88] Alfred Felix Vaucher (1887-1993) a fost direct legat de începutul Bisericii Adventiste din Europa. Ca pastor şi ca profesor el a devenit şi cercetător specializat în domeniul profeţiei biblice. El a fost onorat de Universitatea Andrews în 1963 cu gradul de Doctor Honoris Causa pentru contribuţiile sale.

[89] Vaucher, în *Revue Adventiste*, feb. 1978.

[90] Ibid., p. 5.

[91] Vaucher, *Histoire du Salut*, 193-198.

[92] Paul Nouan, în *Revue Adventiste*, dec. 1994, prezintă problema naturii lui Hristos în mod asemănător cu hristologia lui Heppenstall.

[93] Pastorii din Belgia, Spania, Franţa, Italia şi Elveţia ca şi cei din multe alte ţări europene, din Africa şi din America sunt pregătiţi la Facultatea Adventistă de Teologie de la Collonges, Franţa.

Când l-am contactat pe Raoul Dederen, m-a asigurat că punctul lui de vedere cu privire la natura umană a lui Hristos era același cu al lui Edward Heppenstall. Cu alte cuvinte, Hristos a luat natura lui Adam după cădere dar fără tendinţele naturale spre păcat - un trup ca acela al păcatului, dar nu identic.[94] În ceea ce priveşte punctul de vedere al lui Georges Steveny, îl avem în cartea sa *Căutând descoperirea lui Hristos*.[95]

Georges Steveny în *Pe urmele pionierilor*

Georges Steveny a studiat teologia la Seminarul Adventist Collonges, având şi o diplomă în filosofie la Universitatea din Geneva. După câţiva ani în învăţământ a slujit Biserica Adventistă timp de 18 ani ca pastor evanghelist în Franţa şi Belgia. Fiind un vorbitor strălucit, a captivat audienţe numeroase cu subiecte filosofice şi biblice. În anul 1967 este chemat să devină profesor de teologie la Seminarul Adventist din Collonges, iar mai târziu i s-a încredinţat conducerea Seminarului (1970-1980). Şi-a continuat lucrarea ca preşedinte al Conferinţei franceze din Elveţia şi ca secretar general al Diviziunii Euro-Africa (1985-1990).

Deşi scrisese multe articole şi ajutase la editarea câtorva lucrări, a aşteptat până la pensionare ca să-şi aştearnă în scris lucrarea *Căutând descoperirea lui Hristos*. Studiile lui au fost prezentate sub forma unei hristologii pe două nivele. La început, ca o *hristologie inferioară*, înrădăcinată în istorie, care ne ajută să-L descoperim pe Hristos în viaţa pe care a trăit-o aici pe pământ. Apoi, la nivelul al doilea, *o hristologie superioară*, descoperirea lui Hristos, centrul credinței personale. Această parte a lucrării prezintă un interes deosebit deoarece are de a face direct cu întruparea, cu implicaţiile şi consecinţele ei.[96]

Metoda urmată este prezentarea unei exegeze sistematice pentru fiecare text hristologic, începând cu prologul Evangheliei după Ioan, urmată de pasajele cheie ale epistolelor lui Pavel. Este o hristologie bazată pe studiu biblic. Studiul îl conduce pe cititor în demonstrarea că *Isus a fost Dumnezeu înainte de întrupare* şi că *a rămas inevitabil Dumnezeu până la umilire*.[97] *Însă în Hristos, Însuşi Dumnezeu a venit să locuiască cu noi. El S-a făcut om, al doilea şi ultimul Adam. De aceea se ridică o întrebare, fără îndoială delicată dar legitimă: Până unde a mers identificarea lui Isus cu noi? A luat El natura lui Adam înainte de cădere sau natura lui Adam de după cădere?*[98]

Georges Steveny a respins categoric noţiunea că Hristos a avut o natură ca a lui Adam înainte de cădere. Expresia paulină *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* nu poate fi atribuită lui Adam înainte de cădere. *Dar nu este suficient să*

---

[94] Vezi capitolul 12.
[95] Georges Steveny, *Descoperirea lui Hristos,* 1991
[96] Ibid., p. 229-299.
[97] Ibid., p. 259.
[98] Ibid., p. 284.

denunţăm deosebirea dintre două situaţii, acelea experimentate de către cei doi Adami. Ceea ce trebuie să mai recunoaştem este că ei n-au trăit în acelaşi trup, nici în aceeaşi natură.[99]

A spune că Isus a trăit într-un trup asemenea cu al lui Adam înainte de cădere nu este în armonie cu revelaţia divină. Dar ar fi o altă greşeală să presupui că El a fost identic cu al lui Adam după cădere. Oscilăm între două alternative prin dorinţa de a defini natura lui Isus doar în relaţie cu Adam înainte sau după cădere. O deosebire enormă, esenţială, Îl desparte pe Isus de om care a devenit un păcătos despărţit de Dumnezeu ontologic.[100] *Isus nu a fost numai Dumnezeu; El a fost nu numai om. El ocupă un loc deosebit, o poziţie nouă, la începutul unei ere noi.*[101]

Dar atunci, ce este exact trupul lui Hristos şi înclinaţiile Lui? Până unde se întinde identificarea Lui cu noi?[102] Ca să refacă statutul omului, El trebuie să-l ia asupra Sa în întregime. O asemănare doar exterioară nu este în armonie cu declaraţia lui Pavel că Dumnezeu a trimes pe Fiul Său *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* (Rom. 8:3). *Dumnezeu a osândit păcatul în trup prin Isus Hristos. Demonstraţia apostolului Pavel este valabilă numai în ce priveşte o condiţie formală, ca să ştim că Isus a rezistat în aceleaşi condiţii ca ale noastre. A nu admite aceasta înseamnă că orice raţionament este greşit iar concluzia este inacceptabilă; pentru ca porunca legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului (Rom. 8:4).*[103]

Dacă Isus n-a făcut faţă ispitei în aceleaşi condiţii ca ale noastre, declara Steveny, *lupta ar fi fost inegală iar exemplul Său ar fi nepotrivit*.[104] Dar puterea Duhului prin care Hristos a condamnat păcatul în trup este oferită tuturor care-L primesc pe El prin credinţă. *Mulţumită lui Isus Hristos, Duhul Sfânt lucrează în favoarea noastră aceeaşi lucrare pe care a împlinit-o în favoarea Fiului lui Dumnezeu. În aceasta constă aspectul esenţial al Evangheliei... Cât de mângâietor este să ştim că umanitatea compromisă de Adam, conducătorul ei, poate fi regenerată prin Isus Hristos, în care toate lucrurile pot fi înnoite.*[105]

William Johnsson încearcă armonizarea

Într-o serie de cinci editoriale, *Mântuitorul nostru fără egal*,[106] publicate în *Adventist Review*, William Johnsson, editor şef, a încercat să calmeze dezbaterea privitoare la natura umană a lui Hristos. *Scopul meu în aceste editoriale nu este să încerc să dovedesc că o parte are dreptate iar cealaltă parte este greşită. Sper să ne*

[99] Ibid., p. 287.
[100] Ibid., p. 288-289.
[101] Ibid., p. 292.
[102] Ibid.
[103] Ibid., p. 293.
[104] Ibid., 296.
[105] Ibid., p. 298.
[106] William G. Johnsson în *Adventist Review*, 8 şi 22 iul. 1993; 12, 19 şi 26 aug. 1993.

apropiem unii de alţii, prezentând corect preocupările fiecărei tabere şi arătând cât de multe avem în comun până la urmă... Nu mă aştept să schimb toate minţile; scopul meu este să fac apel la înţelepciunea şi bunul simţ al poporului nostru, în care am o mare încredere.[107]

După ce a arătat că adventiştii mărturisesc divinitatea totală şi veşnică a lui Isus, Johnsson a subliniat faptul că natura Sa omenească este la fel de vitală. Johnsson a recapitulat obiectiv poziția ambelor tabere apoi a întrebat: *Ce ne spune Biblia despre natura umană a lui Isus?*[108] Răspunsul lui a fost exact acela dat în cartea lui despre Epistola către Evrei.[109] *Tăcerea Noului Testament cu privire la acest punct specific de dezbatere este asurzitoare. După judecata mea noi ca biserică suntem înţelepţi în a nu încerca să definim natura umană a lui Hristos mai mult decât Scriptura o face*.[110]

Însă ce ne-a spus Ellen White despre Isus?[111] a întrebat Johnsson. Ea a subliniat divinitatea Sa tot aşa de mult ca şi umanitatea Sa şi unirea miraculoasă a celor două. *El a experimentat amărăciunea, suferinţa şi ispitirea; încercările Lui au fost reale, El a riscat eşecul şi pierderea veşnică. Dar în toate acestea a rămas perfect, fără păcat. El este Mântuitorul nostru fără egal.*[112]

Dacă Ellen White ne-a încurajat să studiem natura umană a lui Isus, ea ne-a reamintit să o facem cu grijă: *Fiţi cu grijă, cu foarte mare grijă cum vă ocupaţi de natura umană a lui Hristos*. Dar ce a spus ea cu privire la natura Lui, dacă a fost aceea a lui Adam înainte sau după cădere? Pentru a cunoaşte lucrul acesta, *trebuie să reținem atât ceea ce ea n-a scris, cât şi ceea ce a scris.*[113]

Ellen White, care a făcut referiri multiple la *temeliile* sau la *stâlpii* soliei advente, n-a menţionat niciodată natura umană a lui Hristos ca fiind una dintre ele. Mai mult, este uşor să găsim declaraţiile ei care susţin ambele puncte de vedere. De altfel, Johnsson declara: *Ellen White afirma că atunci când Isus a devenit om adevărat şi a trecut prin experienţele noastre, El nu a fost asemenea nouă în toate aspectele. El a fost Dumnezeu-om; El n-a fost părtaş la patimile noastre, la înclinaţiile noastre spre păcat. El a fost ca noi; totuşi n-a fost ca noi. Numai ţinând seama de aceşti doi factori în tensiune putem face dreptate*.[114]

Foarte adesea, Johnsson remarca, *argumentele nu ating problema reală - natura păcatului. Problema din spatele problemei este conceptul despre păcat. Cei*

[107] Ibid., 8 iul. 1993.
[108] 12 aug. 1993.
[109] Vezi capitolul 12.
[110] Johnsson în *Adventist Review*, 12 aug. 1993.
[111] Ibid., 19 aug. 1993.
[112] Ibid.
[113] Ibid., *Comentariul Biblic AZŞ, Comentarii Ellen White*, vol. 5, p. 1228.
[114] Johnsson în *Adventist Review*, 19 aug. 1993. Comparaţi însă cu ceea ce a scris E. White în scrisoarea ei către J. H. Kellogg din 29 aug. 1903 (publicat în *Adventist Review*, 17 feb. 1994) discutat în cap.14

care doresc să înţeleagă mai clar natura umană a lui Isus vor merge mai departe şi vor petrece timp căutând ce spune Biblia despre păcatul în sine.[115]

Johnsson susţinea că Biblia nu a redus definiţia păcatului la călcarea Legii. *Într-o analiză pătrunzătoare, Pavel descrie păcatul ca o forţă, un principiu lăuntric, o stare -„păcatul locuieşte în mine" (Rom. 7:14-20). Astfel, nu numai că faptele noastre sunt păcătoase; chiar natura noastră este în război cu Dumnezeu*.[116]

A avut Isus o astfel de natură? Nu. Dacă ar fi avut-o, El ar fi avut nevoie de un Mântuitor. El n-a avut înclinaţie către păcat, nici o țesătură a naturii Sale morale care să-L predispună la ispită. El este Unul cu totul fără păcat; atât în faptă cât şi în fiinţa interioară. El este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi" (Evrei 7:26).[117] *Dar eu am nevoie de un Mântuitor care este cu totul diferit, unul care nu face parte din problema păcatului, care nu are nevoie de un Mântuitor pentru Sine. Şi Mântuitorul meu trebuie nu numai să fie liber de orice urmă de păcat, ci trebuie să fie Însuşi Dumnezeu! Numai Dumnezeu poate să îndepărteze păcatele mele*.[118]

Încercarea lui Johnsson de a rezolva problema este cu siguranţă lăudabilă. Fără îndoială că primul pas către o soluţie rezidă într-o definiţie biblică a conceptului de păcat. Contradicţiile aparente între natura omului căzută, suferindă şi degradată pe care Şi-a asumat-o Isus şi natura curată, sfântă şi fără păcat pe care toţi I-o atribuie Lui, nu-și vor găsi o explicaţie capabilă să împace cele două puncte de vedere radical opuse. Dar pentru a atinge acest scop, nu este destul să stabilim ce este Hristos şi ce nu este.[119] Orice credincios adventist crede că Isus a fost fără păcat, că n-a avut în El nici o înclinaţie spre rău şi că El a putut fi Mântuitorul nostru în starea aceasta. Trebuie să fie explicat cum a putut fi El ispitit în toate lucrurile ca şi noi în trup asemenea trupului păcătos fără să păcătuiască. Aceasta este însăşi esenţa problemei. Iar atunci când problema este rezolvată, Hristos se va arăta chiar mai puternic ca Mântuitorul nostru fără egal.

Jack Sequeira şi problema păcatului

În cartea sa, *Dincolo de credinţă*,[120] Jack Sequeira caută soluţia la problema naturii umane a lui Hristos în definiţia biblică a păcatului. Aşa cum sugerează şi titlul, autorul doreşte să conducă pe cititori *dincolo de credinţă* către *puterea, făgăduinţa şi realitatea Evangheliei veşnice*.

---

[115] Idem., în *Adventist Review*, 26 aug. 1993.
[116] Idem.
[117] Idem.
[118] Idem.
[119] Vezi remarcile lui Jack Sequieira în *Adventist Review*, 23 sept. 1993.
[120] Jack Sequeira s-a născut în Kenia. A studiat teologia la Newbold College în Anglia. Timp de 12 ani a fost misionar în Africa; apoi a păstorit mai multe biserici din Statele Unite. La data când a scris această lucrare era pastor la Biserica Memorial Seventh Day Adventist Church în Washington DC.

Sequeira este mai interesat de soteriologie decât de hristologie; el caută să pună *planul de mântuire într-o nouă lumină*.[121] Şi pentru că nimeni nu poate vorbi despre lucrarea lui Hristos fără să vorbească despre persoana Lui, Sequeira este obligat să ia o poziţie. Pentru el, *Evanghelia este soluţia lui Dumnezeu la problema păcatului. Astfel că este important să începem studiul nostru privitor la Evanghelie mai întâi înţelegând păcatul. Prea adesea noi încercăm să înţelegem soluţia pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru noi în Hristos (Evanghelia) fără să recunoaştem mai întâi extinderea problemei... Numai atunci când înţelegem cu adevărat starea noastră păcătoasă totală, atât în natură cât şi în acţiune, vom înţelege cu adevărat soluţia lui Dumnezeu. Numai atunci când vom înţelege natura depravată a păcatului vom pierde încrederea în noi şi ne vom întoarce spre Hristos ca singura noastră îndreptăţire. Evanghelia devine înţeleasă numai pe temeiul unei înţelegeri depline a păcatului.*[122]

Sequeira trasează originea şi dezvoltarea păcatului. *Ca descendenţi ai lui Adam şi Eva, toţi suntem în robia păcatului. Suntem născuţi ca egoişti iar tendinţa noastră naturală este să trăim independenţi de Dumnezeu (Ioan 8:34; Rom. 1:20-23; 6:17).*[123] Vechiul Testament foloseşte diferite cuvinte pentru păcat. Dar în Psalmul 51:2-3 găsim conceptele de bază exprimate în trei cuvinte cheie: nelegiuire, păcat şi încălcare. *A) nelegiuire: aceasta nu se referă mai întâi la un act de păcat, ci la o stare de păcătoşenie; prin natura noastră suntem „înclinaţi” spiritual (Ps. 51:5; Isa. 53:6; 64:6). B) păcat - a greși ținta: aceasta se referă la nereuşita noastră de a ne măsura cu idealul lui Dumnezeu (Rom. 3:23; 7:15-24; Isa. 1:4-6). C) Încălcare: această este o încălcare deliberată a legii lui Dumnezeu, un act de neascultare voită (1Ioan 3:4; Rom. 7:7-13).*[124]

Comentând Isaia 53:6, Sequeira scrie: *Mai întâi, fiecare dintre noi ne-am îndepărtat deoarece am urmat tendinţele naturale ale firii noastre. Al doilea, această înclinare de a urma propria noastră cale, acest egoism este nelegiuirea care a fost pusă asupra lui Hristos, Purtătorul nostru de păcate. Când El a condamnat păcatul în trup pe cruce (Rom. 8:3) a fost această înclinare către păcat pe care a condamnat-o*.[125]

Dumnezeu a trimes pe Fiul Său în trup păcătos nu ca să dovedească copiilor Săi că şi ei pot să asculte de legea lui Dumnezeu sau ca să le servească drept exemplu, ci ca să-i elibereze de păcat. *Chiar în inima doctrinei hristologiei este adevărul glorios că Hristos Şi-a asumat natura umană ca să poată fi Mântuitorul lumii. El devine un exemplu numai pentru aceia care L-au primit mai întâi pe El ca Mântuitor.*[126]

---

[121] Ibid., p. 3.
[122] Ibid., p. 11.
[123] Ibid., p. 117.
[124] Ibid., p. 13-16.
[125] Ibid., p. 14.
[126] Ibid., p. 41.

Căutând să explice *De ce*-ul Întrupării, Sequeira mai ia în considerare şi întrebarea *Cum*. *Cum a salvat Isus omenirea în natura Sa omenească?* A fost ea înlocuitoare, cu Hristos acţionând în locul omenirii sau în realitate, adică cu Hristos asumându-Și natura umană căzută? Sequeira optează pentru cea de a doua, respingând ideea substituţiei, despre care spune că *face Evanghelia să fie lipsită de etică*. Ca un om nevinovat să moară în locul unuia vinovat este ceva inacceptabil. Aceasta reduce Evanghelia la un *har ieftin*.[127]

După părerea lui Sequeira, *Hristos, în natura Sa omenească, a mântuit pe bărbaţi şi pe femei în realitate - nu prin înlocuire. Cei care iau această poziţie învaţă că Hristos a luat natura umană a lui Adam după căderea sa. Ei argumentează că din moment ce El a venit să salveze omenirea căzută, El a trebuit să-şi asume natura umană păcătoasă care avea nevoie de răscumpărare. Identificându-se astfel cu întreaga natură omenească căzută, Hristos S-a calificat să fie al doilea Adam şi în mod legal a câştigat dreptul să ne fie Înlocuitor.*[128]

Aceasta nu înseamnă pentru Sequeira că Hristos în natura Sa omenească ar fi fost exact ca noi în natura noastră omenească căzută. *Cu siguranţă că Scriptura învaţă că El Şi-a asumat în realitate natura noastră păcătoasă condamnată aşa cum o ştim. Dar El a înfrânt deplin „legea păcatului şi a morţii" (Rom. 8:2) care îşi avea sediul în acea natură umană păcătoasă şi apoi a executat-o pe cruce. Dacă Hristos ar fi consimţit chiar şi numai printr-un gând la dorinţele păcătoase ale acelei naturi pe care Şi-o asumase, atunci ar fi devenit un păcătos care ar fi avut chiar şi El nevoie de salvare. Iată de ce atunci când tratăm subiectul naturii umane, trebuie să fim extrem de atenţi să nu târâm în păcat mintea Sa sau alegerea Sa, sau să spunem că El a avut o natură păcătoasă*.[129]

Cu privire la natura păcatului, Sequeira afirmă că nu trebuie să mergem dincolo de ce spune Scriptura. *Nu trebuie să învăţăm că în Adam toată omenirea moşteneşte vinovăţia lui. Aceasta este erezia „păcatului originar" introdusă de Augustin şi adoptată de Biserica Romano-Catolică. Vinovăţia în sens legal include totdeauna voinţa sau responsabilitate şi Dumnezeu nu ne socoteşte personal răspunzători pentru ceva unde nu am avut de ales. Numai atunci când noi personal, conştient, deliberat, persistent respingem darul vieţii veşnice în Hristos, vinovăţia şi responsabilitatea pentru păcat şi pentru moartea a doua devin ale noastre (Ioan 3:18, 36; Marcu 16:15; Evrei 2:1-4; l0:14, 26-29).*[130]

Hristologia lui Sequeira este doar o temelie pentru teologia lui cu privire la felul cum păcătoşii sunt mântuiţi *în Hristos*. Atitudinea lui ne-tradiţională împotriva ispăşirii înlocuitoare s-a dovedit a produce controverse, dar el ia o atitudine clară în

[127] Ibid., p. 41-42.
[128] Ibid., p. 43.
[129] Ibid., p. 44.
[130] Ibid., p. 54.

favoarea hristologiei tradiţionale, întemeindu-şi argumentele pe Scriptură şi nu pe Ellen White.

Ultima declaraţie a lui Ellen White cu privire la natura umană a lui Hristos

Am început acest studiu al istoriei de 150 de ani de hristologie adventistă cu o primă declaraţie a lui Ellen White. Vom adăuga o ultimă privire asupra acestei istorii cu una dintre ultimele ei declaraţii. Această declaraţie intrigantă a fost descoperită de curând şi are de a face cu cea mai controversată parte a problemei: dacă Hristos a fost supus tuturor *tendinţelor rele* ale naturii umane sau dacă a fost scutit de ele.

Cercetarea noastră confirmă ce spune George Knight cu privire la faptul că Ellen White n-a folosit niciodată expresia *înclinaţii păcătoase* în legătură cu natura umană a lui Hristos. După părerea lui Knight, *învăţăturile lui Prescott, Waggoner şi Jones cu privire la tendinţele naturii umane a lui Hristos au pătruns în aerul adventist la mijlocul secolului 19*.[131] Dar ultima scrisoare nou descoperită ridică întrebarea dacă ea a folosit-o într-un ton şi mai puternic.

Adventist Review din 17 februarie 1994 anunţa că o scrisoare nepublicată a profetului a fost descoperită[132]. Scrisă pe 29 august 1903, la Elmshaven, St. Elena, California, această scrisoare era adresată lui Dr. J. H. Kellogg.[133] Se pare că n-a fost expediată niciodată, aşa cum a fost cazul cu multe alte scrisori reţinute de Ellen White în timp ce aştepta să vadă cum se va desfăşura lupta lui Kellogg între anii 1902 şi 1908. Oricare ar fi fost motivul, această scrisoare sau copia ei a fost depozitată greşit. Arhivarul Tom Poirier a descoperit-o din întâmplare în luna decembrie 1993. Când a fost făcut anunţul acestei descoperiri, White Estate a oferit o copie oricui a dorit să o aibă.

Asemenea majorităţii scrisorilor lui Ellen White şi aceasta are de a face cu diferite subiecte de natură practică. Însă unul dintre paragrafe avea de a face cu natura umană a lui Hristos în termeni care sunt deosebit de semnificativi. În timp ce revizuia pasajul în care vorbeşte despre natura umană căzută asumată de Hristos, Ellen White a făcut câteva corecturi de mână pe textul tipărit. Aceste corecturi manuale sunt cuprinse dedesubt în litere italic îngroșate. Această mostră a scrierilor ei mărturiseşte despre grija pentru claritate într-un punct deosebit de sensibil şi care se pretează la o interpretare greşită. Iată paragraful în discuţie:

> *Când Hristos a făcut cunoscut pentru prima dată oştilor cereşti misiunea şi lucrarea Sa în lume, El a declarat că trebuia să-Şi părăsească poziţia de demnitate şi să-Și acopere sfânta Sa misiune, asumându-Și asemănarea omului, când în*

[131] Knight, *De la 1888 la apostazie,* p. 144.
[132] Vezi *Adventist Review*, 17 feb. 1994.
[133] Ellen White, *Scrisoarea 303*, 1903.

realitate El era Fiul Dumnezeului infinit. Şi când avea să vină împlinirea vremii, urma să coboare de pe tronul Său de cea mai înaltă comandă, să lase deoparte haina Sa regală şi coroana Sa împărătească, avea să îmbrace divinitatea cu natura omenească şi să vină pe acest pământ pentru a exemplifica ce poate face natura omenească, ca să poată învinge pe vrăjmaş şi să stea cu Tatăl pe tronul Său. Venind ca om, ***ca să întâmpine şi să fie supus la*** *toate înclinaţiile rele moştenite de om,* ***lucrând pe orice cale posibilă ca să Îi distrugă credinţa****, El a făcut posibil să fie lovit de agenţii omeneşti inspiraţi de Satana, rebelul care fusese aruncat din cer*.[134]

Acest text este paralel cu ceva ce Ellen White publicase în *Scrieri timpurii*.[135] Acolo ea a folosit pentru prima dată expresia *natura umană căzută a omului* pentru a descrie natura asumată de Hristos. În declaraţia din 1903 ea a dorit să fie şi mai precisă. La început scrisese: *Venind ca om, cu toate înclinațiile rele moştenite de om, El a făcut posibil să fie lovit de agenţii omeneşti inspiraţi de Satana*. Aceasta părea să fie o susţinere clară pentru natura umană supusă *tuturor tendințelor rele* dar la care Hristos n-a sucombat niciodată.

Dar în mod evident Ellen White, după ce a recitit textul tipărit, a simţit că nu era chiar gândul pe care intenţiona să-l transmită. Aşa că a adăugat cele două propoziţii scrise cu mâna care sunt scrise mai sus cu litere italice. Cu textul adăugat interliniar, pasajul urma să sune astfel: *Venind ca om, ca să întâmpine şi să fie supus la toate înclinaţiile rele pe care omul le moşteneşte, lucrând pe orice cale posibilă ca să Îi distrugă credinţa, El a făcut posibil să fie lovit de agenţii omeneşti inspiraţi de Satana*. Unii ar putea spune că această corectare este o schimbare semnificativă de sens, făcând să apară că înclinaţiile rele erau în cei ce lucrau împotriva Mântuitorului, deși acest fapt este discutabil.

Publicând acest pasaj important, editorul de la *Adventist Review* scria: *Cercetătorii scrierilor lui Ellen White vor fi interesaţi de propoziţia finală a acestui paragraf. Ei vor vedea cât de mult era preocupată să nu fie înţeleasă greşit şi după ce a citit pagina tipărită a făcut schimbările cu propria ei mână încercând astfel să facă înţelesul şi mai lămurit. Această declaraţie îşi va lua locul printre multe altele pe care ea le-a scris cu privire la natura umană a lui Isus*.[136]

Potrivit lui Paul Gordon, pe vremea aceea director la White Estate *orice scrisoare nouă nu este în stare să schimbe în mod semnificativ înţelegerea învăţăturilor ei. Avem o atât de mare colecţie a scrierilor ei în cărţi, scrisori, agende şi manuscrise încât putem avea încredere că ştim ce credea ea.*[137]

[134] Ibid.
[135] Ellen White , *Scrieri timpurii,* p. 150. Vezi capitolul 2.
[136] Johnsson în *Adventist Review*, 17 feb. 1994.
[137] *Adventist Review*, 17 feb. 1994.

În paragrafele următoare, Ellen White a explicat secretul biruinţei lui Hristos asupra *înclinaţiilor rele*. *Ca şi Cap al omenirii, Hristos a trăit pe pământul acesta o viaţă desăvârşită, în conformitate cu voinţa Tatălui Său ceresc. Când El a părăsit curţile cerului, Şi-a anunţat misiunea pe care plănuise să o împlinească: „Iată-Mă că vin, spunea El, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” Totdeauna în mintea şi în inima Sa era acest gând: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.” Acesta era principiul infailibil care Îl motiva în toate cuvintele şi lucrările şi care îi modelau caracterul*.[138]

Astfel, după ce a *învins toate înclinaţiile rele pe care omul le moşteneşte,* Hristos Isus Domnul nostru *ne-a dat un exemplu pentru ceea ce bărbaţii şi femeile trebuie să fie, dacă sunt acceptaţi ca ucenici ai Săi şi dacă ţin până la sfârşit încrederea lor de la început.*[139] Căci *în toată experienţa Sa de treizeci şi trei de ani pe care i-a petrecut pe acest pământ, Hristos a fost lovit cu toate ispitele cu care este ispitită familia omenească; totuşi a fost fără nici o urmă de păcat*.[140]

Ajungând la încheierea unui studiu care cuprinde 150 de ani de hristologie adventistă, scopul nostru este să facem o sinteză a cunoaşterii câştigate şi să punem temelia pentru evaluarea diferitelor poziţii. În ultimă instanţă sperăm să transmitem o hristologie care să se armonizeze cu învăţătura biblică şi să împace diferitele puncte de vedere.

---

[138] Ellen White, *Scrisoarea 303*, 1903.
[139] Ibid.
[140] Ibid.

PARTEA A CINCEA

O REÎNTOARCERE LA IZVOARELE HRISTOLOGIEI ADVENTISTE ŞI BIBLICE

Capitolul 15: EVALUARE ŞI CRITICĂ

Ar fi greşit să gândim că problema naturii umane a lui Hristos ar fi interesantă şi i-ar preocupa numai pe teologi. În prezent problema tulbură pe mulţi membri ai bisericii şi ameninţă să dezbine membrii. Următoarea scrisoare trimisă de un cititor către editorul lui Adventist Review este un indiciu real cu privire la această realitate.

Biserica pe care o frecventez este împărţită în două cu privire la natura lui Hristos. În clasele Şcolii de Sabat, după serviciile divine, la masa de prânz, la adunările de rugăciune, la telefon, pretutindeni explodează neînţelegeri. Oamenii îşi pierd în realitate prietenia în urma unor astfel de dezbateri. Este oare necesar să se ia o decizie în această chestiune pentru a fi un adventist bun? Această situaţie mă pune pe gânduri, dar ce pot face?[1]

Pentru a răspunde la aceste îngrijorări nu este suficient să se spună, aşa cum s-a făcut în acest caz, că este o problemă de *mare taină*, că *trebuie să studiem Biblia şi Spiritul Profeţiei cu înţelepciune, presupunând că înclinarea întregii biserici cu privire la acest subiect merită încrederea şi să evităm toate discuţiile violente*.[2] Şi biserica trebuie să primească un răspuns corespunzător care să aducă mângâiere conştiinţelor tulburate şi să răspundă minţilor gata să înţeleagă acest adevăr vital cu privire la declaraţia lui Ellen White: *Natura umană a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanţul de aur care ne leagă pe noi de Hristos şi prin Hristos de Dumnezeu. Acesta ar trebui să fie studiul nostru.*[3]

După ce au înţeles importanţa naturii umane a lui Hristos în planul de mântuire, pionierii adventişti au făcut din aceasta piatra de încercare a hristologiei lor, în armonie cu sfatul dat de apostolul Ioan: *Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: Orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist* (1Ioan 4:2-3).

Înseamnă cumva că avem de a face aici cu o doctrină de care depinde mântuirea? Sau pentru a relua întrebarea cititorului nostru, este oare necesar să hotărâm acest lucru pentru a fi un bun adventist?

---

[1] *Adventist Review*, 31 mar. 1994.
[2] Ibid.
[3] Ellen White, *Mărturii selectate,* vol.1, p. 244.

Prezintă o importanță reală acest subiect?

Deoarece controversa cu privire la natura umană a lui Hristos a crescut într-o proporţie serioasă, mulţi adventişti şi-au pus serios întrebarea: Este oare esenţial să te decizi în această privință?

Încă de prin anul 1978, președintele Conferinţei Generale, Robert Pierson, dorea să se pună capăt acestei disensiuni care, după părerea lui, nu era esenţială pentru mântuire.[4] Pentru acelaşi motiv, articolul 4 din *Doctrinele Fundamentale* privitor la *Fiul* păstrează tăcere în această problemă.

Este adevărat că nimeni n-ar trebui să considere ca fiind **esenţial pentru mântuire** înţelegerea intelectuală corectă a vreunei doctrine specifice. Aşa cum a spus George Knight, *nu teologia este aceea care ne va mântui, ci Domnul teologiei noastre*.[5] Primirea lui Hristos ca Mântuitor personal şi părtăşia la viaţa Sa divină face din noi ucenici autentici ai Lui. De-a lungul veacurilor, puţini dintre urmaşii lui Isus au fost preocupaţi de amănuntele teologiei pe care le discutăm astăzi. Dar asemenea tâlharului de pe cruce, ei aveau asigurarea mântuirii prin credinţa în Isus. *Nu trebuie să preamărim Evanghelia, ci pe Hristos. Nu trebuie să ne închinăm Evangheliei, ci Domnului Evangheliei*,[6] spunea Ellen White.

Totuşi, aceasta nu înseamnă că conţinutul Evangheliei sau doctrinele nu sunt importante. Nici vorbă! Viaţa creştină şi creşterea spirituală sunt posibile numai prin cunoaşterea *adevărului care este în Isus* (Efes. 4:21). Iată de ce Pavel se roagă ca Domnul să dăruiască credincioşilor *duhul înţelepciunii şi al descoperirii, astfel ca să-L putem cunoaşte mai bine* (Efes. 1:17). Fiecare creştin este chemat *să crească în cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut* (Col. 3:10). Nimeni nu trebuie să se sprijinească doar pe adevărurile elementare ale Cuvântului lui Dumnezeu (Evrei 5:12). Toţi ar trebui să se străduiască să înţeleagă mai bine și *lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu* (1 Cor. 4:1) şi în special *taina evlaviei,* adică să cunoaştem pe *Hristos descoperit în trup... dovedit neprihănit în Duhul* (1 Tim. 3:16).

Experienţa creştină a arătat o legătură directă între înţelegerea naturii umane a lui Hristos şi lucrarea Sa de mântuire - cu alte cuvinte între hristologie şi soteriologie. A înţelege greşit sensul întrupării şi realitatea umilinţei lui Hristos duce la consecinţa inevitabilă a înţelegerii greşite a realităţii lucrării Sale de îndreptăţire.

Istoria hristologiei adventiste arată că au fost făcute erori de interpretare, în special prin faptul că avem azi cel puţin trei explicaţii cu privire la natura umană a lui Hristos. Desigur că ele nu pot fi toate în armonie cu Scriptura și cu învăţăturile lui Ellen White.

---

[4] Robert H. Pierson în *Review and Herald*, 7 dec. 1978; 1 nov. 1990.
[5] George R. Knight, *From 1888 to Apostasy,* p. 135.
[6] *Comentariul Biblic AZȘ*, Comentariile Ellen White, vol.7, p. 107.

În cercetarea noastră după adevăr este necesar să analizăm şi să evaluăm tezele contradictorii. Argumentele de bază pentru fiecare poziţie hristologică vor fi rezumate pe scurt mai jos.

Rezumatul celor trei curente de interpretare

Pentru ca unii să nu tragă concluzia că Biserica Adventistă nu este clară în credinţa ei cu privire la Persoana Mântuitorului, să revizuim trăsăturile comune înainte de a examina deosebirile. Articolul 4 din *Doctrinele Fundamentale* declară:

Dumnezeu, Fiul veşnic, S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile; caracterul lui Dumnezeu este descoperit, mântuirea omenirii este realizată şi lumea este judecată. Veşnic Dumnezeu adevărat, El a devenit şi om adevărat, Isus Hristosul. El a fost conceput din Duhul Sfânt şi S-a născut din fecioara Maria. A trăit şi a experimentat ispita ca fiinţă omenească, dar a exemplificat în mod desăvârşit dreptatea şi dragostea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, El a manifestat puterea lui Dumnezeu şi a fost atestat ca Mesia cel făgăduit de Dumnezeu. El a suferit şi a murit de bună voie pe cruce pentru păcatele noastre şi în locul nostru, a fost înviat din morţi şi S-a înălţat să slujească în favoarea noastră în Sanctuarul ceresc. El va veni iarăşi în slavă pentru eliberarea finală a poporului Său şi pentru restatornicirea tuturor lucrurilor.[7]

Fără îndoială că această declaraţie nu se exprimă în mod special cu privire la natura umană a lui Hristos. Totuşi, *Declaraţia de credinţă* din anul 1872 care a rămas neschimbată până în anul 1931, a specificat că Hristos *a luat asupra Lui natura seminţei lui Avraam pentru răscumpărarea neamului nostru căzut*.[8] Din cauza deosebirilor care s-au ridicat în acest punct, începând cu anul 1950, delegaţii la sesiunea Conferinţei Generale din anul 1980 au socotit mai înţelept să abandoneze acest vocabular şi să pună în loc o formulă care exprima credinţa comună.

Aceasta nu a potolit controversa, ci doar a intensificat-o până când diferitele puncte de vedere au fost definite mai clar şi s-a ridicat o interpretare alternativă. Noi alegem să o numim alternativă deoarece ea împrumută un argument de bază din fiecare din cele două hristologii, cunoscute teologilor ca poziţii *prelapsariene* şi *postlapsariene*. Urmează un rezumat al celor trei hristologii.

1. Hristologia tradiţională sau istorică

Această poziţie are o vechime istorică în Biserica Adventistă. Ea se numeşte *postlapsariană* deoarece ea învaţă că Isus a venit în natura umană căzută, natura lui Adam după cădere. Ca urmare, trupul lui Hristos este considerat ca acela al tuturor fiinţelor omeneşti. Cu toate că *a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi* (Evrei 4:15), El n-a săvârşit niciun păcat. Aceasta înseamnă că El nu numai că „a condamnat păcatul

[7] *Adventiștii de Ziua a Șaptea cred*, p. 36.
[8] Vezi capitolul 2.

în trup" ci a făcut cu putinţă ca *dreptatea legii să poată fi împlinită în noi, care umblăm nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului* (Rom. 8:3-4).

Această învățătură fundamentată în teologia Noului Testament era contrară doctrinei creștinătății tradiționale. Acesta a fost unul din motivele pentru care adventiștii au fost considerați eretici, anatemizați pentru că învățau că Hristos ar fi fost păcătos prin naștere.

Mulţi adventişti de azi nu ştiu că biserica lor a învăţat timp de un secol (de la originea mişcării până în anul 1950) poziţia postlapsariană. Cu toate acestea, unii teologi adventişti, neînţelegând cum s-a putut ca Isus să trăiască fără păcat în natura umană căzută, au socotit necesar să formuleze o hristologie nouă.

2. Noua hristologie sau poziţia prelapsariană

Argumentul de bază al noii hristologii este bine cunoscut: Isus a luat natura umană fără păcat a lui Adam, adică natura lui Adam înainte de cădere. În realitate, *în El n-a fost păcat, nici moştenit şi nici cultivat, aşa cum se vede la toţi descendenţii naturali ai lui Adam*.[9] Chiar dacă Hristos a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, aceasta n-a fost **din interior,** deoarece El n-a moştenit de la Adam nici una din înclinaţiile către păcat.

Pe scurt, *tot ce a luat Isus n-a luat înăuntrul Lui prin naştere... Tot ce a purtat El, fie povara sau pedeapsa pentru nelegiuirile noastre sau bolile şi slăbiciunile naturii noastre omeneşti - toate au fost purtate ca înlocuitor*.[10] *Ca Înlocuitor El a luat natura noastră păcătoasă căzută... El a purtat slăbiciunile noastre, ispitele noastre; în acelaşi fel a purtat şi nelegiuirile noastre*.[11]

Este greu de înţeles de ce învăţătura tradiţională a fost abandonată subit. Se pare că n-a fost atât de mult o lipsă de atenţie faţă de poziţia istorică cât a fost dorinţa din partea unora de a fi recunoscuţi drept creştini *autentici*.

Ce este mai surprinzător este că promotorii noii teologii își aduc argumente din scrierile lui Ellen White. În felul acesta disputa intră în domeniul interpretării scrierilor lui Ellen White.

3. Hristologia alternativă

Hristologia alternativă este destul de recentă şi probabil cea mai răspândită astăzi, fiind promovată în cartea *Adventiştii de Ziua a Şaptea cred...*,[12] pregătită de peste 200 de conducători reprezentativi ai bisericii şi savanţi proveniţi din cele mai înalte nivele ale Bisericii.

În armonie cu hristologia tradiţională a pionierilor, poziţia alternativă învaţă că Isus a luat natura umană a lui Adam după cădere. Desigur, Hristos n-a venit în

[9] Roy Allan Anderson, în *Ministry*, sept. 1956.
[10] *Întrebări despre Doctrină*, p. 61-62.
[11] W. E. Read, în *Ministry*, apr. 1957.
[12] *Adventiștii de Ziua a Șaptea cred*, p. 45, 52.

putere şi splendoare sau cu natura fără păcat a lui Adam. Dimpotrivă, a luat chipul unui rob cu o natură slăbită de 4000 de ani de păcat.

Aceasta nu înseamnă că Isus a moştenit înclinaţii *păcătoase* de la Adam. Cu toate că trupul lui Hristos a fost supus degradării fizice şi a moştenit slăbiciunile constituţiei fizice a omului, El n-a moştenit nici una din înclinaţiile spre păcat legate de natura umană căzută.

Întemeiată pe un citat din Ellen White în care ea folosește expresiile lui Henry Melvill, această variantă susţine că Isus a moştenit de la Adam numai *slăbiciunile inocente* şi *unele caracteristici ca foamea, durerea, slăbiciunea, amărăciunea şi moartea. Cu toate că acestea sunt urmările păcatului, ele nu sunt păcătoase*.[13] Astfel, Hristos n-a fost exact ca Adam înainte de cădere, nici exact ca Adam după cădere. Deosebit de toate celelalte fiinţe umane căzute, El S-a născut fără înclinaţii spre păcat. În punctul acesta ei sunt de acord cu noua hristologie.

Fiecare din aceste hristologii se defineşte pe baza eredităţii umane. Desigur că deosebirile de interpretare sugerează că au fost făcute greşeli. Ellen White evidențiază cauza: *Facem multe greşeli din cauza concepţiilor noastre greşite cu privire la natura umană a Domnului nostru. Atunci când dăm naturii Sale o putere pe care omul nu o poate avea în lupta cu Satana, distrugem integritatea naturii Sale umane*.[14]

Această declaraţie sugerează cu claritate criteriul pe temeiul căruia trebuie evaluată o interpretare. Trebuie să reconsiderăm orice interpretare care slăbeşte sau întunecă participarea lui Isus la natura umană păcătoasă, dacă dorim o întoarcere la hristologia biblică.

Erori de evaluare

La diferitele consultaţii anuale ale White Estate am avut ocazia nu numai să studiem hristologia pionierilor dar şi să criticăm unele aspecte ale noii hristologii. În mod sistematic, unele dintre ele au avut nevoie de corecturi sau opoziție consistentă.

O primă eroare a fost trecerea cu vederea a învăţăturii tradiţionale a Bisericii. Este greu de înţeles de ce declaraţii unanime făcute de conducătorii adventişti timp de peste un secol au fost condamnate fără o verificare serioasă. Dacă promotorii noii hristologii ar fi examinat literatura oficială, cât de puţin în lumina istoriei, probabil că nu ar fi declarat că numai o minoritate dintre adventişti au scris că Hristos a luat natura căzută a lui Adam - aceea a lui Adam de după cădere. Mai mult, ei n-ar fi îndrăznit să spună că *poziţia acestei minorităţi greşite* a fost aceea a *câtorva lunatici iresponsabili*.[15]

---

[13] Ibid., p. 68.
[14] Ellen White, *Manuscris 1*, 1892, în *Comentariul Biblic AZȘ*, Comentarii Ellen White, vol. 7, p. 929.
[15] LeRoy Froom, *Mișcarea Destinului,* p. 428. Vezi cap. 10

O eroare de apreciere mult mai serioasă a fost făcută în interpretarea învăţăturii lui Ellen White. Nu se găseşte nicăieri în scrierile ei vreo declarație pentru noua viziune hristologică, ci de sute de ori este afirmat contrariul. Cum poate cineva să scrie că *în numai trei sau patru locuri din toate aceste sfaturi inspirate* ale lui Ellen White se găsesc aluzii cu privire la natura umană căzută asumată de Hristos?[16]

Cercetătorii Evanghelici cu care a fost discutată problema Întrupării în anul 1950 nu erau greşiţi când îşi întemeiau critica lor pe cartea *Lecturi biblice pentru cercul familiei*. Această carte declara că Isus *a venit în trup păcătos*. De ce au fost făcuţi să creadă că *această expresie s-a strecurat în carte dintr-o greșeală?*[17] În realitate, această carte a fost cea mai reprezentativă pentru doctrinele adventiste.

În cele din urmă, modul în care a fost prezentată noua hristologie constituie o altă eroare. Publicată fără numele autorilor şi sub titlul *Adventiştii de Ziua a Şaptea răspund la Întrebările de Doctrină*, cartea a stârnit o reacţie îndreptăţită. De ce noua hristologie a *Întrebărilor despre Doctrină* să fie considerată în armonie cu adevărul biblic în defavoarea celui cuprins în *Lecturi biblice*? Numai o examinare critică a diferitelor puncte de vedere poate oferi un răspuns rezonabil.

O doctrină condamnată de biserică

Noua hristologie a fost prezentată de către promotorii ei ca *noua piatră de hotar* a adventismului. Desigur, pentru credincioşii adventişti, această învăţătură era nouă, însă nu pentru toți. În realitate era mai degrabă o întoarcere regretabilă la învăţătura de odinioară a majorităţii bisericilor creştine.

Pentru a-L putea privi pe Hristos ca având o natură umană fără păcat, ca Adam înainte de cădere, Sinoadele Bisericii Romano-Catolice au socotit necesar să inventeze Dogma despre Imaculata Concepţie a Mariei. Bisericile Protestante, dimpotrivă, şi-au întemeiat hristologia lor pe doctrina Augustiniană cu privire la păcatul originar care spune că toţi oamenii sunt păcătoşi şi vinovaţi prin naştere. De aceea Hristos nu se putea asemăna cu ei, din moment ce El nu era nici păcătos, nici vinovat. De aici a izvorât credinţa generală că Isus, la întruparea Sa, a luat natura umană a lui Adam înainte de cădere.

Pionierii adventişti s-au împotrivit doctrinelor despre Imaculata Concepţie şi despre păcatul originar. Unii noi convertiţi la adventism au avut dificultăţi la înţelegerea modului în care Isus a putut trăi fără păcat, având o natură ca a noastră. Au fost scrise scrisori lui Ellen White afirmând că *Hristos nu putea să fi avut aceeaşi natură cu a omului, căci dacă ar fi avut-o şi El ar fi căzut în ispite asemănătoare*. Iată răspunsul ei: *Dacă El n-a avut natura omului, n-ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă El*

[16] Anderson.
[17] Ibid.

n-a fost părtaş la natura noastră, n-ar fi putut fi ispitit aşa cum a fost omul. Dacă n-ar fi fost posibil să cadă în ispită, n-ar fi putut fi ajutorul nostru.[18]

Noua hristologie nu este doar o întoarcere la acele foarte vechi credinţe creştine, ci este şi o întoarcere la o credinţă respinsă pe faţă de către Biserica Adventistă. Să ne amintim de experienţa nefericită a mişcării *Holy Flesh*. Şi această mişcare învăţa că *Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere, aşa cum era în Eden*.[19]

Această învăţătură a fost discutată şi condamnată la sesiunea Conferinţei Generale din 1901. Când Ellen White a fost informată, ea s-a întors din Australia şi s-a opus personal doctrinei *Holy Flesh*. Ea n-a ezitat nici o clipă să o descrie ca fiind *teorii şi metode eronate* şi *invenţii ieftine şi mizerabile ale teoriilor omeneşti pregătite de tatăl minciunilor*.[20]

Susţinătorii noii teologii nu menţionează niciodată acest incident în istoria lor despre doctrinele adventiste. Chiar dacă autorul *Mişcării Destinului* redă în cele mai mici detalii cum au depăşit pionierii deosebirile lor cu privire la natura divină a lui Hristos, El nu spune niciun singur cuvânt despre ceea ce au crezut cu privire la natura Sa umană. De asemenea, el consacră câteva capitole Mesajului de la 1888 şi rolului jucat de Jones şi Waggoner, dar păstrează o tăcere semnificativă în ce priveşte hristologia lor. Totuşi aceasta a constituit temelia pentru solia lor despre îndreptăţirea prin credinţă.

Metode tendenţioase

Declaraţia inițială a acestui curent în hristologie, așa cum apărea în *Ministry*, septembrie 1956, secțiunea 111, depinde de nouă citate ale lui Ellen White, fără comentarii sau referinţe biblice. Titlul general anunţă conceptul de bază al noii teologii: *A luat natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere*. Apoi, pentru a introduce fiecare din acele citate, există câte un subtitlu, cum ar fi: *Hristos a luat natura noastră umană aşa cum a creat-o Dumnezeu*; *A luat chip de om, dar nu natura păcătoasă şi coruptă*; *A luat natura umană fără păcat a lui Adam*, etc.[21]

Nu trebuie să fii expert pentru a constata că nici unul din pasajele citate în acest document nu se potriveşte cu subtitlurile. Niciodată n-a scris Ellen White ceea ce insinuează subtitlurile. Din contră, ea afirmă exact opusul. Dar nici una din acele declaraţii nu sunt menţionate. După ce au acceptat poziţia celei mai mari părţi din creştinătate cu privire la natura umană a lui Hristos, au fost convinşi că aceasta a fost şi poziţia profetului. Editorii au publicat o selecţie de citate tendenţioase ca să justifice punctul lor de vedere fără o temelie textuală obiectivă.

[18] Ellen White, *Mărturii Selectate,* vol. L, p. 408.
[19] S. N. Haskell către Ellen White, 25 sept. 1900.
[20] Ellen White, *Scrisoarea 132*, 1900.
[21] Anderson, vezi capitolul 10.

Declaraţia prescurtată din *Mişcarea Destinului* constituie un alt exemplu tipic. Fiecare declaraţie citată fără referinţă merită să fie examinată cu atenţie, aşezată în contextul ei imediat şi explicată în lumina învăţăturii generale a lui Ellen White.[22] Un exemplu este și fraza următoare: *Hristos a fost asemenea lui Adam înainte de cădere - o fiinţă curată, fără păcat, fără nici o urmă de păcat asupra Lui*.[23]

Dar acesta violează textul original. Prima parte, *Hristos a fost asemenea lui Adam înainte de cădere* este prezentată ca şi când ar fi scrisă de Ellen White, pe când, în realitate, este o inserție de-a autorului. A doua parte: *o fiinţă curată, fără păcat, fără nicio urmă de păcat asupra Lui* este descrierea reală făcută de Ellen White lui Adam, nu lui Hristos. Iată declaraţia făcută în contextul ei original: *Primul Adam a fost creat ca o fiinţă curată, fără păcat, fără urmă de păcat asupra lui; El era după chipul lui Dumnezeu... Dar Isus Hristos era singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană şi a fost ispitit în toate lucrurile aşa cum este ispitită natura umană*.[24]

Dacă această declaraţie din scrisoarea profetului către Baker n-ar fi suficient de explicită, următoarea din *Hristos Lumina Lumii* nu lasă nicio îndoială cu privire la ce a învăţat ea cu privire la acest subiect: *În natura noastră omenească, Hristos trebuia să răscumpere greşeala lui Adam. Dar atunci când Adam a fost asaltat de ispititor, nici unul din efectele păcatului nu erau asupra lui. El stătea în puterea unei bărbăţii desăvârşite, având deplină vigoare mintală şi trupească. Era înconjurat de gloriile Edenului... Nu acelaşi lucru a fost cu Isus atunci când a intrat în pustie să lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani neamul omenesc scăzuse în putere fizică, în forţă mintală şi în valoare morală; iar Hristos a luat aspra Sa slăbiciunile unei omeniri degenerate. Numai în felul acesta putea fi omul răscumpărat din adâncimile cele mai profunde ale degradării*.[25]

Un alt exemplu de *metode eronate* este ignorarea declaraţiilor clare din *Hristos Lumina Lumii* în favoarea celor din scrisoarea către Baker. Numai cineva care şi-a pierdut orice simţ al proporţiei ar putea scrie că declaraţiile cuprinse în scrisoarea către Baker *contrabalansează puternic cele trei sau patru locuri* în care Ellen White foloseşte termenii *natură căzută* şi *natură păcătoasă* pentru a descrie natura umană asumată de Hristos.

În faţa acestor *metode şi teorii eronate*, numai o exegeză sănătoasă, care să ia în considerare toate sursele disponibile şi sensul termenilor folosiţi, va face posibilă o restabilire a unităţii de interpretare cu privire la subiect. Este adevărat că foarte puţini dintre susţinătorii actuali ai noii hristolgii urmează metodele eronate ale întemeietorilor lor. Astăzi un singur argument - de fapt un singur cuvânt - este

[22] Ralph Larsen face o analiză critică a acestei declarații în cartea lui *Cuvântul S-a făcut trup.*
[23] Froom, p. 497.
[24] Ellen White, *Scrisoarea 8*, 1895.
[25] Ellen White, *Hristos Lumina Lumii,* p. 117.

folosit de către mulţi dintre ei pentru a justifica punctul lor de vedere. Dar oare va sta acest argument în picioare la o cercetare atentă?

Un argument fictiv, o expresie eronată

Metoda şi sistemul de interpretare folosite în *Întrebări despre Doctrină* diferă cumva de cele folosite în documentul de bază al noii hristologii. Aici cei care fac propunerile nu mai afirmă explicit că *Hristos a luat natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere*, deşi ei susţin cu fermitate că *în natura Sa umană, Hristos a fost desăvârşit şi fără păcat*.[26] Ei nu mai neagă că *El a fost al doilea Adam, venind într-o fire asemănătoare cu a păcatului* (Rom. 8:3).[27] Ei chiar recunosc că Ellen White *uneori* a folosit expresii cum ar fi *natură păcătoasă* sau *natura căzută* a lui Hristos.[28]

Cu toate acestea, sunt gata să specifice că *tot ce a luat Hristos n-a fost interior sau intrinsec... fie că a fost povara sau pedeapsa pentru nelegiuirile noastre sau suferinţele şi slăbiciunile naturii noastre umane - toate au fost luate şi purtate ca **înlocuitor***.[29] După părerea autorilor *Întrebări despre Doctrină*, *în acest sens ar trebui să înţelegem scrierile lui Ellen White atunci când se referă uneori la natura umană păcătoasă, căzută şi degenerată*.[30]

Dacă Ellen White ar fi scris că Hristos a luat natura umană căzută doar ca înlocuitor, aşa cum a luat ca înlocuitor păcatele lumii întregi, acesta ar fi fost un argument puternic. În realitate, ea n-a folosit niciodată cuvântul *înlocuitor*[31] și nici n-a scris vreodată că *Hristos a luat natura umană fără păcat*.[32]

Pe de altă parte, Ellen White a folosit o singură dată cuvântul **înlocuitor** cu privire la jertfa răscumpărătoare a lui Hristos.[33] Cu siguranţă că Hristos nu putea ierta păcatele şi nu putea atribui neprihănirea Sa păcătosului pocăit altfel decât prin înlocuire. Dar să declari că El a luat natura umană căzută în mod înlocuitor înseamnă că El a luat-o doar în aparenţă şi nu în mod real. Ar mai însemna că moartea lui Hristos trebuie înţeleasă ca înlocuitor, din moment ce plata păcatului este moartea şi că natura umană a lui Isus a fost fără păcat. Pe scurt, acest mod de a raţiona duce în cele din urmă la docetism, o interpretare potrivit căreia Isus este o fiinţă umană numai în aparenţă.

Pentru noi este de neconceput ca Ellen White să fi insistat asupra realităţii participării lui Hristos *în trup şi sânge*, cu sensul că această participare a fost până la

---

[26] Anderson, Vezi capitolul 10.
[27] *Întrebări despre Doctrină,* p. 55.
[28] Ibid., p. 52.
[29] Ibid., p. 60.
[30] Ibid., p. 61-62.
[31] Vezi E. G. White, CD/ROM. Este adevărat că cuvântul *vicariously* apare în subtitlul *Mărturii Selectate* vol. 3, p. 133. Fără îndoială că acest subtitlu nu trebuie atribuit lui Ellen White, ci autorilor și compilatorilor cărții.
[32] *Întrebări despre Doctrină,* p. 650.
[33] Ellen White în *Review and Herald*, 1 nov.1892.

urmă doar ca înlocuitor. Această expresie nu se găseşte niciunde în scrierile ei, astfel că nu este nici o susţinere în favoarea acestei interpretări. Din contră, ea n-a încetat să accentueze realitatea naturii umane căzute asumată de Hristos.

Cum ar fi putut spune ea aceasta mai clar? *Hristos nu doar a pretins că ia natura umană; El a luat-o în realitate. El a avut în realitate natura umană*. Şi ca să nu lase nici o îndoială cu privire la felul de natură umană, ea adaugă: *Aşa cum copiii sunt părtaşi cărnii şi sângelui, tot aşa şi El a avut parte de ele (Ev. 2:14). El a fost fiul Mariei; a fost din sămânţa lui David după descendenţă umană. El este declarat a fi om, chiar omul Hristos Isus.*[34] *El n-a avut doar o aparenţă a unui trup, ci a luat natură umană, participând la viaţa umanităţii*.[35] *Nu numai că S-a făcut trup, ci a fost făcut în asemănarea cărnii păcătoase.*[36]

Ellen White nu foloseşte, de regulă, un limbaj simbolic sau metaforic cu dublu înţeles. Principiul pe care ea l-a exprimat cu privire la interpretarea limbajului biblic i se aplică şi ei: *Limbajul Bibliei trebuie interpretat potrivit înțelesului obișnuit, literal, dacă nu este folosit un simbol sau o figură de stil*.[37] Ea a scris într-un limbaj clar care înseamnă exact ceea ce a dorit să spună. Toate acestea erau la fel de necesare şi cu privire la subiectul delicat şi greu al naturii umane a lui Isus.

Punctele tari şi slabe ale hristologiei alternative

Evaluarea noastră ar fi incompletă dacă conceptele de bază ale hristologiei alternative n-ar fi şi ele supuse unei cercetări critice. Pe de o parte, poziţia ei mediatoare are meritul reîntăririi poziţiei postlapsariene; însă pe de alta, ea perpetuează eroarea principală a poziţiei prelapsariene declarând natura umană a lui Hristos fără păcat.

Desigur că susţinătorii hristologiei alternative afirmă, aşa cum şi pionierii au făcut-o, că natura umană a lui Hristos, nu este natura inocentă a lui Adam înainte de cădere. Pentru a împlini lucrarea de mântuire pentru care Tatăl L-a trimis pe Isus în trup, trebuia ca El să vină *în chipul umil al unui rob prin care să întruchipeze robia, supunerea. El a luat o natură umană slăbită şi nu natura desăvârşită pe care a avut-o Adam înainte de păcătuire*.[38]

Această poziţie face un mare pas în direcţia reîntoarcerii la adevărul central al Evangheliei. Dar încă se agaţă de ideea eronată a doctrinei păcatului originar. Deoarece lui Isus nu I Se putea îngădui să moştenească păcatul, El a trebuit să se nască cu o natură impecabilă. Astfel, ei spun că Hristos a moştenit numai slăbiciunile

---

[34] Idem., în *Review and Herald*, 5 apr. 1906.
[35] Idem., *Scrisoarea 97*, 1898.
[36] Idem., *Scrisoarea 106*, 26 iun. 1896.
[37] Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, p. 599.
[38] Edward Heppenstall, *The Man who is God* , p. 74. Vezi cap. 12

constituţiei fizice omeneşti, *slăbiciunile inocente*: *foamea, durerea şi moartea, însă nu şi înclinaţia către păcat sau înclinaţiile păcătoase*.[39]

Aceste concluzii ascund câteva înţelegeri greşite. Prima implică misiunea lui Isus. Scopul întrupării Lui n-a fost să elibereze omenirea din toate slăbiciunile inocente, ci să-i elibereze de păcatul lăuntric care *mă ţine rob legii păcatului care este în mădularele mele* (Rom. 7:23). Isus a fost trimis *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* ca să ne elibereze de robia păcatului şi a trebuit să se facă *asemenea fraţilor Săi* (Ev. 2:17).

Mai există şi înţelegerea greşită a unor termeni ca *înclinaţii moştenite* şi *înclinaţii păcătoase*. Aceste expresii nu sunt interschimbabile la Ellen White. O înclinaţie este o tendinţă, o aplecare, o provocare înspre ispită. Dacă i se rezistă, nu este păcat. Înclinaţiile interioare devin *înclinaţii păcătoase* numai după cedarea în faţa ispitei. Ellen White spune: *Nu-L puneţi pe Hristos înaintea poporului ca un om cu înclinaţii spre păcat. El este al doilea Adam. Primul Adam a fost creat o fiinţă curată fără păcat, fără urmă de păcat asupra Sa... Datorită păcatului, urmașii lui s-au născut cu înclinații de neascultare. Dar Isus Hristos a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană... Nici pentru o clipă n-a fost în El o înclinație spre rău*.[40] Cu siguranță, *El știe din experiență care sunt slăbiciunile naturii omenești, care sunt lipsurile noastre și unde stă puterea ispitelor noastre; căci El a fost în toate lucrurile ispitiți ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4:15)*.[41]

De asemenea, mai există o înțelegere greșită a acestor expresii. Ellen White face o deosebire clară între cele două. În timp ce ea declară solemn că Isus n-a avut niciodată *înclinații păcătoase,*[42] ea afirmă că a trebuit *să întâmpine și să fie supus tuturor tendințelor rele pe care omul le moștenește și care lucrează pe toate căile să-I distrugă credința*.[43]

Așa cum nota și Hyde, *deși împovărat de slăbiciunile unei omeniri căzute, Isus n-a îngăduit niciodată ca tendințele și înclinațiile neamului omenesc să devină înclinații păcătoase. El n-a îngăduit niciodată ca slăbiciunea omenească să devină un păcat personal. Cu toate că a fost ispitit spre păcat, niciodată n-a participat la păcătuire, niciodată n-a cultivat răul sau înclinațiile păcătoase*.[44]

Pentru a justifica faptul că Hristos a avut o natură umană fără păcat, Heppenstall afirma că păcatul n-a fost transmis prin *propagare naturală*. Fiind un *lucru spiritual*, *păcatul nu putea fi transmis genetic*.[45] Dacă acest lucru era adevărat, aceasta ar fi fost valabil pentru toată omenirea, ceea ce este evident eronat. Declarând că Isus a fost *născut din femeie, născut sub lege* (Gal. 4:4), Pavel confirmă

[39] Roy Adams în *Review and Herald*, 26 apr. 1990.
[40] *Comentariul Biblic AZȘ*, Comentariile Ellen White, vol. 5, p. 1128.
[41] Ellen White, *The Ministry of Healing*, p. 71.
[42] *Comentariul Biblic AZȘ,* Comentarii Ellen White, vol. 5, p. 1128.
[43] Ellen White, *Manuscris 303*, 1903.
[44] William T. Hyde, în *Ministry*, feb. 1972.
[45] Heppenstall, p. 126.

că Isus a moștenit, ca toți oamenii *urmările lucrării marii legi a eredității. Aceste urmări se văd în istoria strămoșilor Lui pământești. El a venit cu o astfel de ereditate pentru a se împărtăși de durerile și de ispitele noastre și să ne dea exemplu de viață fără păcat*.[46] Deosebirea dintre Isus și restul omenirii nu vine din faptul că toți oamenii sunt păcătoși prin ereditate. Ei sunt păcătoși din cauză că toți au păcătuit (Rom. 5:12). Numai Isus n-a păcătuit niciodată, deși a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului.

Cu siguranță că strămoșii lui Hristos au avut mai mult decât *slăbiciuni inocente.* Ellen White a afirmat că *Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei omeniri degenerate. Numai în felul acesta, putea să răscumpere pe om din adâncimea cea mai mare a degradării*.[47] *Luând asupra Sa natura omului în starea lui căzută, Hristos n-a participat în nici un fel la păcatul lui*.[48]

Pentru a explica acest paradox este necesar să ne eliberăm de erorile doctrinei imaculatei concepții și de păcatul originar. Acest lucru vom încerca să-l realizăm în ultimul capitol, pe temeiul Scripturii.

---

[46] Ellen White, *Hristos Lumina Lumii,* p. 49.
[47] Ibid., p. 117.
[48] Ellen White, *Selected Messages,* vol. 1, p. 256.

Capitolul 16: DATELE BIBLICE ALE HRISTOLOGIEI

Învățătura potrivit căreia Isus a luat natura umană căzută a avut puțini susținători în istoria creștinismului și cei care au învățat așa au fost adesea considerați eretici. Acest lucru ar trebui recunoscut deschis. Dar adevărul nu depinde de numărul celor care îl urmează. Multe adevăruri biblice esențiale au fost distorsionate de-a lungul veacurilor din cauza ideilor preconcepute sau a conceptelor eronate, având ca rezultat învățături care au fost deseori cu totul străine de Scripturi.

Problema naturii și destinul omenirii este un prim exemplu.[1] Acceptând ideea platonică a nemuririi sufletului, părinții bisericii au perpetuat erori serioase cu privire la moarte, la înviere și la viața veșnică. În același timp, netinând seama de datele Noului Testament cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos, au formulat teorii arbitrare, având ca rezultat doctrine false.

Dovezi din Noul Testament

Pentru rezolvarea unei probleme o analiză foarte atentă a datelor este extrem de importantă. O problemă bine înțeleasă este pe jumătate rezolvată. Datele scripturistice definite clar pe care se bazează hristologia pot fi rezumate așa: Hristos S-a împărtășit de trupul păcătos, fără să se împărtășească de nici unul din păcatele omenirii.

Această afirmație este susținută chiar în centrul prologului Evangheliei lui Ioan. Pe de o parte apostolul declară, *Cuvântul S-a făcut trup* și pe de altă parte declară că *Cuvântul a locuit printre noi... plin de har și de adevăr* (Ioan 1:14). Paradoxul apare din faptul că în timp ce a devenit om în stare de cădere, Hristos, a trăit între noi fără păcat, în desăvârșită ascultare de Legea lui Dumnezeu.

Ioan face din acest adevăr esența hristologiei lui: *Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu, dar orice duh care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist* (1Ioan 4:2-3).

Termenul *trup*, în Evanghelia după Ioan, în general are o conotație peiorativă. Ființele omenești se nasc din *voia firii* (Ioan 1:13) și *judecă după înfățișare* (Ioan 8:15). Și Ioan concluzionează: *căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume* (1 Ioan 2:16). Însuși Isus a pus sistematic în contrast *carnea* față de *Duh* (Ioan 3:6). Duhul dă viață, carnea nu folosește la nimic (Ioan 6:63).

[1] Jean R. Zurcher, *Natura și destinul omului,* 1969

Pavel de asemenea a subliniat în epistolele sale opoziția între carne și duh în persoana lui Hristos. În introducerea la Epistola către Romani el definește dubla natură a lui Hristos în acești termeni: *Născut din sământa lui David, după trup, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu* (Rom.1:3-4). Apoi, făcând apel la măreția *tainei evlaviei*, Pavel declară din nou temeliile hristologiei: *Dumnezeu S-a descoperit în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul* (1 Tim. 3:16).

Nemulțumit doar să afirme că Hristos este în același timp trup și Duh, adică om adevărat și Dumnezeu adevărat, Pavel spune: Dumnezeu a trimes pe Fiul Său *într-o fire asemănătoare cu a păcatului*, în felul acesta condamnând *păcatul în trup* (Rom. 8:3). Oricare ar fi sensul dat cuvântului *asemănare* el nu poate da de înțeles că trupul lui Hristos ar putea fi diferit de acela al oamenilor obișnuiți. De aceea Isus n-a fost ca Adam înainte de cădere, căci Dumnezeu nu-l crease pe Adam *într-o fire asemănătoare cu a păcatului*.

În Epistola sa către Filipeni, Pavel subliniază paradoxul dintre realitatea stării umane și desăvârșirea ascultării lui Isus. Pe de o parte apostolul accentuează deplina împărtășire a lui Hristos de natura umană: El a luat chiar natura unui rob (sclav); El a fost *făcut asemenea oamenilor*; la înfățișare *a fost găsit ca un om* și *a fost ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce* (Fil. 2:7-8). Cu alte cuvinte, cu toate că a fost *născut dintr-o femeie, născut sub lege* asemenea tuturor ființelor omenești, prin ascultarea Sa desăvârșită de legea lui Dumnezeu, Hristos nu numai *a condamnat păcatul în trup* (Rom. 8:3), dar a devenit Răscumpărătorul celor *de sub lege* (Gal. 4:5). *În adevăr* scrie Pavel, *Legea duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții* (Rom. 8:2).

Epistola către Evrei accentuează același aspect dublu al Persoanei și lucrării lui Hristos. *Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților săi în toate lucrurile* (Evrei 2:16-17). Deoarece frații *sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost părtaș la ele* (v.14). De aceea *El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat* (Evrei 4:15). Aceasta era condiția necesară pentru a-Și împlini misiunea de a sluji ca *Mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți* (Evrei 2:17-18).

Acestea sunt pasajele biblice fundamentale ale hristologiei. Nimeni nu are dreptul să slăbească sau să altereze aceste date cu argumente care nu au o temelie biblică sănătoasă.

Concepția biblică despre păcat

Una din principalele probleme în hristologie este concepția greșită cu privire la natura păcatului. Pentru a rezolva problema naturii umane a lui Hristos trebuie să determinăm mai întâi conceptul biblic despre păcat. De-a lungul veacurilor acesta a fost înțeles în multe feluri dar rareori în armonie cu învățătura Scripturilor.

Catolicii și mulți protestanți învață doctrina păcatului originar. Există diferite căi de înțelegere a acestei doctrine, dar conceptul de bază este că noi suntem păcătoși prin naștere, vinovați pur și simplu deoarece aparținem familiei omenești ca descendenți din Adam. Din acest punct de vedere, dacă Isus S-ar fi născut cu aceeași natură păcătoasă ca a celorlalți oameni, ar fi un păcătos, vinovat prin naștere. Ca urmare, n-ar fi putut fi Mântuitorul nostru.

Adoptând această premiză ce exista între teologii evanghelici, promotorii noii hristologii adventiste, nu puteau ajunge decât la concluzia că *Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere*. Ca să fie Mântuitorul lumii, Hristos ar fi trebuit să aibă o natură fără păcat, lucru imposibil dacă S-ar fi născut cu natura lui Adam după cădere.

Deoarece nu există nici o temelie biblică pentru doctrina păcatului originar, adventismul tradițional a condamnat-o sau pur și simplu a ignorat-o. Ellen White n-a menționat-o niciodată în toate scrierile ei. Doar odată a folosit expresia *păcatul originar* în legătură cu păcătuirea lui Adam la început. *Orice păcat săvârșit*, scria ea, *trezește ecoul păcatului originar*.[2] Astăzi, unii teologi ai altor confesiuni consideră doctrina păcatului originar ca fiind străină învățăturilor Bibliei.[3]

Pentru a înțelege învățătura corectă cu privire la păcat, nu este suficient să știm doar că *păcatul este fărădelege* (1 Ioan 3:4) și că toți oamenii sunt păcătoși *deoarece toți au păcătuit* (Romani 5:12). Scriitorii Scripturii și în special Pavel stabilesc unele caracteristici fără de care natura umană a lui Hristos rămâne de neînțeles. Mai întâi, este important să nu confundăm păcatul ca **principiu de acțiune** și **păcatele în acțiune**.

1. Păcatul ca putere și păcatele ca acțiuni

Biblia stabilește o deosebire importantă între păcat (la singular) ca putere a ispitei și păcatele (la plural) ca acte de călcare a Legii. În special Pavel face o deosebire între ceea ce el numește *legea păcatului* care-l ținea *rob* (Romani 7:23) și *faptele firii pământești* pe care le enumeră (Gal. 5:19-21; Tit 3:3).

---

[2] Ellen White, în *Review and Herald*, 16 apr. 1901.
[3] Vezi capitolul 7.

În analiza lui cu privire la principiul *om vândut păcatului*, Pavel arată că principiul păcatului trăiește în el, adică în trupul lui. Acest principiu acționează în mădularele lui și se luptă împotriva legii din mintea lui. *Când vreau să fac binele*, spune el, *răul este lipit de mine... Vreau să fac binele dar nu pot*. Ca urmare, *dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel care fac, ci păcatul care locuiește în mine* (Rom. 7:14-23).

Pavel definește principiul care-l face pe om *rob al legii păcatului*, folosind diferite expresii. Mai întâi o numește *umblarea după lucrurile firii pământești* (phronema tes sarkos) ca fiind opusă *umblării după lucrurile Duhului* (phronema tes pneumatos) (Romani 8:6). Acest cuvânt *phronema*, cuprinde atât afecțiunile, voința cât și rațiunea unuia care trăiește *după îndemnurile firii pământești* sau *după îndemnurile Duhului* (Rom. 8:4,7). Pavel mai folosește și expresia *poftele firii pământești* (epithumian sarkos) (Gal. 5:16-17) tradus cel mai adesea prin cuvântul *poftă* (Rom. 1:24; 6:12; 7:7). În cele din urmă, expresia *puterea păcatului* (dunamis tes hamartias) (1 Cor. 15:56) se potrivește foarte bine cu aspectul dinamic al principiul care lucrează în om și îl face rob al păcatului.

Prin aceste expresii Pavel nu se referă la faptele păcatului, ci pur și simplu la tendințele cărnii care ne îndeamnă să păcătuim. Acestea sunt numai înclinații, încă nedevenind păcate. Dar aceste înclinații naturale spre neascultare moștenite de la Adam devin inevitabil păcate reale atunci când ne supunem provocărilor lor.

În analiza procesului ispitei, Iacov stabilește cu precizie deosebirea care există între *poftă* (epithumia) și actul păcătos. Potrivit textului, *fiecare este ispitit când este atras de pofta (epithumia) lui însuși și momit*. *Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului și păcatul, odată făptuit, aduce moartea* (Iacov 1:14-15). Cu alte cuvinte, *pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții* (1 Ioan 2:16), care sunt la originea tuturor ispitelor, chiar și a acelora a lui Hristos în pustie, devin păcate numai cu consimțământul celui ispitit.

Ellen White confirmă acest lucru când scrie: *Sunt gânduri și sentimente sugerate și trezite de Satana care-i hărțuiesc chiar și pe oamenii cei mai buni; dar dacă ele nu sunt cultivate, dacă ele sunt respinse cu ură, sufletul nu este contaminat de vinovăție și nimeni nu este mânjit de influența lor*.[4] Oricât de mare ar fi intensitatea ispitei, ea însăși nu este păcat. *Nici un om nu poate fi obligat să păcătuiască. Mai întâi trebuie câștigat consimțământul; sufletul trebuie să accepte actul păcătos înainte ca pasiunea să domine rațiunea sau nelegiuirea să triumfe asupra conștiinței. Oricât de puternică ar fi ispita, niciodată nu va fi o scuză pentru păcătuire.*[5]

[4] Ellen White în *Review and Herald*, 27 mar. 1888.
[5] Idem., *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 177.

Ea continuă: *Fiul lui Dumnezeu, în natura Sa omenească, S-a luptat cu aceleași ispite, în aparență copleșitoare, care-i asaltează pe oameni: ispita să-și îngăduie apetitul, să se arunce cu îndrăzneală acolo unde Dumnezeu nu-i conduce, să se închine Dumnezeului acestei lumi, să jertfească o veșnicie de fericire pentru plăcerile fascinante ale acestei vieți*.[6] *El știe din experiență care sunt slăbiciunile omului, care sunt lipsurile noastre și unde rezidă puterea ispitelor noastre, deoarece „El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat*."[7]

Deosebirea dintre Isus și ființele omenești nu stă la nivelul trupului sau la nivelul ispitei din moment ce El a fost *ispitit în toate lucrurile ca și noi*. Deosebirea se găsește în faptul că Isus nu S-a supus niciodată provocărilor trupului, în timp ce noi toți am căzut în fața lor fără excepție, iar acum suntem sub puterea păcatului (Rom. 3:9) Chiar dacă o persoană are dorința să facă binele, nu are puterea prin el însuși să se împotrivească puterii păcatului care locuiește în el (Rom. 7:18). Numai Hristos, prin puterea Duhului lui Dumnezeu pe care Îl avea în El, a fost în stare să se împotrivească *până la sânge păcatului* (Evrei 12:4). Ellen White confirmă: *Cu toate că El avea toată puterea patimilor omenirii, niciodată nu S-a supus ispitei să facă o singură faptă care să nu fi fost curată, înălțătoare și înnobilatoare*.[8]

Ca să înțelegem cum a putut Isus să trăiască fără păcat trebuie făcută o altă deosebire importantă: deosebirea dintre urmările păcatului lui Adam, transmise tuturor descendenților lui după *marea lege a eredității*[9] și vinovăția, care nu se transmite din tată în fiu.

2. Numai cei care păcătuiesc sunt vinovați

Potrivit doctrinei păcatului originar, nu numai că dorințele omenești sunt păcătoase, dar toți oamenii sunt considerați vinovați din cauza păcatului adamic. Astfel se explică soluția botezului copiilor. Însă această practică este străină de Biblie. Nici măcar textul din Romani 5:12, vârful de lance al acestei doctrine, nu afirmă că toți oamenii sunt născuți păcătoși. În versetul 14 se menționează oameni care *nu păcătuiseră printr-o călcare asemănătoare cu a lui Adam.*

Biblia ne spune că vinovăția nu este transmisibilă genetic. În consecință, chiar dacă unele pasaje spun că *în păcat m-a zămislit mama mea*, aceasta nu înseamnă că sunt vinovat de păcatul părinţilor mei. Pavel mai spune că, înainte de naştere, copiii lui Isaac şi ai Rebecăi *nu făcuseră nici bine, nici rău* (Romani 9:11). În mod cert ei purtau, în ei înșiși, consecințele păcatului lui Adam, ceea ce avea să-i facă, inevitabil, păcătoși și

---

[6] Idem., *Mărturii Selectate*, vol. 1, p. 95.
[7] Idem., *Ministry of Healing*, p. 71.
[8] Idem., *In Heavenly Places*, p. 155.
[9] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 49.

responsabili pentru această călcare de lege. Însă, înainte de aceasta, ei nu erau vinovați prin natura lor. Același lucru este valabil pentru oricine este *născut sub lege* (Gal. 4:4), chiar și pentru Mântuitorul.

Cu privire la acest lucru Ellen White scria: *Este inevitabil faptul că urmașii vor suferi de pe urma păcatelor părinților, însă ei nu sunt pedepsiți pentru vina părinților, doar dacă ei participă la aceste păcate. Adesea copiii vor călca pe urmele părinților. Prin moștenire și exemplu aceștia devin părtași la păcatele părinților lor. Tendințe greșite, un apetit pervertit, o moralitate decăzută precum și degenerare și boală sunt transmise ca o moștenire nefastă de la tată la fiu, până la a treia și a patra generație.*[10]

Ceea ce a moștenit posteritatea primei familii a fost tendința spre păcat și consecințele acesteia – moartea. Prin căderea lor, veninul Șarpelui a fost injectat în natura umană – o otravă fatală. Dar prin Hristos, Dumnezeu a venit cu un *vaccin* salvator.

Într-o fire asemănătoare cu a păcatului

În contextul celor studiate cu privire la natura păcatului, trebuie înțeles că a fost posibil ca Isus să trăiască o viață fără păcat, eliberat de gânduri deșarte. Au fost nenumărate dezbateri cu privire la cuvântul *asemănător/asemănare* (homoiomati). Evident, acesta arată *asemănare, similitudine, identitate*, nicidecum deosebire / diferență. În cele trei expresii în care este folosit, indică întotdeauna o identitate de natură care are legătură cu trupul / carnea (Rom. 8:3), cu omul (Fil. 2:7) și cu ispita (Evrei 2:17). Pentru a fi în stare să-i ajute pe descendenții lui Avraam, El *trebuia să se asemene lor în toate lucrurile* (Evrei 2:16-17).

Cu toate acestea, este important să înțelegem că Pavel nu a vrut să spună că Isus *se aseamănă* cu omul firesc, carnal, nici că trupul său era asemenea celui pângărit de păcat, sclav propriilor dorințe păcătoase. Apostolul limitează această asemănare la trupul în care domnea *legea păcatului, pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții* (1 Ioan 2:16).

Potrivit pasajului din Iacov 1:15, pofta este cea care pornește păcatul, nu este păcatul însuși, așa cum păcatul generează moartea, dar nu este moartea înseși. Aceste pofte sunt ispite la care este supus orice om și pe care a trebuit să le înfrunte Hristos, de vreme ce a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi (Evrei 4:15). Dar, spre deosebire de oricare din noi, Hristos nu a permis acestor tendințe potențial păcătoase să devină păcate. El a știut întotdeauna *să lepede răul și să aleagă binele* (Isaia 7:15), din copilărie și până pe cruce.

---

[10] Idem., *Patriarhi și Profeți*, p. 306.

Ellen White susține hristologia tradițională, făcând o diferență între *tendințele ereditare* și *cele cultivate*.[11] Dacă Isus a moștenit tendințe păcătoase, El niciodată nu le-a cultivat. Acesta este motivul pentru care ea a putut scrie că Hristos cunoștea *din experiență... puterea ispitelor noastre*,[12] precum și *puterea patimii omenești*,[13] dar fără să se predea vreodată puterilor lor de atracție.

Cea mai bună explicație cu privire la deosebirea dintre termenii *înclinațiile moștenite* și *cultivate* se găsește în scrisoarea către Baker. În adevăr, Ellen White contrastează natura lui Hristos cu natura lui Adam înainte de cădere.

Nu-L prezentați (pe Hristos) înaintea poporului ca un om cu înclinații spre păcat. El este al doilea Adam. Primul Adam a fost creat ca o ființă curată, fără păcat, fără nici o urmă de păcat asupra lui; el a fost chipul lui Dumnezeu. El putea să cadă și a căzut prin păcătuire. Din cauza păcatului lui, urmașii săi s-au născut cu înclinații lăuntrice de neascultare. Dar Isus Hristos a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană și a fost ispitit în toate lucrurile. El ar fi putut să păcătuiască; ar fi putut să cadă, dar nici pentru o clipă n-a fost în El o înclinație păcătoasă.[14]

Punând în sinonimie *înclinațiile lăuntrice spre neascultare* moștenite de toți urmașii lui Adam cu *înclinații păcătoase* pe care Isus nu le-a avut, teologii noii hristologii ca și aceia din hristologia alternativă au interpretat greșit scrisoarea lui Ellen White către Baker, în contradicție cu afirmațiile ei din celelalte cărți.

Apropiindu-te de subiectul naturii umane a lui Hristos, scria ea lui Baker, *trebuie să te păzești cu multă grijă în orice afirmație ca nu cumva cuvintele tale să fie folosite ca să spună mai mult decât ai intenționat și astfel să pierzi sau să întuneci percepțiile clare cu privire la natura Sa omenească combinată cu divinitatea*.[15] *Simt*, adaugă ea, *că există un pericol în abordarea subiectelor care se ocupă cu natura umană a Fiului Dumnezeului infinit*.[16]

Sunt justificate avertizările: *Fii atent, extrem de atent cum te ocupi de natura umană a lui Hristos. Nu-L prezenta înaintea poporului ca un om cu înclinații spre păcat*.[17] *Niciodată, pe nici o cale, să nu lași nici cea mai slabă impresie asupra minților omenești că o urmă sau o înclinație spre corupție ar fi fost asupra lui Hristos sau că El, în vreun fel,*

[11] Idem., *Sfaturi către părinți, Profesori și Studenți*, p. 20.
[12] Idem., *The Ministry of Healing*, p. 71.
[13] Idem., *In Heavenly Places*, p. 55.
[14] Idem., *Scrisoarea 8*, 1895.
[15] Ibid.
[16] Ibid.
[17] Ibid.

s-ar fi supus corupției... Toate ființele omenești să fie avertizate de greșeala de a-L face pe Hristos om obișnuit, unul ca noi, căci aceasta nu este așa.[18]

Totuși, Ellen White insistă pe de o parte asupra lipsei de păcat a lui Hristos, iar pe de cealaltă, ea declară că natura Sa fără păcat a fost câștigată *în împrejurările cele mai grele*,[19] *ca să înțeleagă puterea tuturor ispitelor cu care este atacat omul*.[20] Însă *în nici o împrejurare n-a răspuns la nenumăratele ispite ale Satanei. Nici măcar odată n-a pășit Isus pe terenul Satanei ca să-i dea vreun câștig. Satana n-a găsit în El nimic care să-i încurajeze avansurile. „Stă scris" a fost arma Lui de apărare și sabia Duhului, aceea pe care toate ființele omenești o pot folosi*.[21]

Cu siguranță că nu vom înțelege niciodată în mod desăvârșit cum a putut Hristos să fie *ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat*. Ellen White afirmă: *Întruparea lui Hristos a fost mereu și va rămâne mereu o taină*.[22] Pavel chiar a declarat: *Mare este taina evlaviei; Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă* (1 Tim. 3:16).

Deoarece noua hristologie pretinde susținere din partea unor declarații de-ale profetului, mai ales din scrisoarea ei către Baker, este cazul să arătăm că această scrisoare este în perfectă armonie cu învățătura pionierilor și în armonie cu învățătura apostolilor.

Motivele întrupării

Fără îndoială că întruparea Fiului lui Dumnezeu va conține o taină pentru înțelegerea omenească. Însă taina are de a face mai mult cu **modul în care a fost** întruparea, decât cu **de ce-ul acesteia**. Niciun pasaj biblic nu explică **cum** S-a făcut trup Cuvântul sau **cum** s-au combinat în persoana lui Hristos natura divină cu cea umană. Pe de altă parte, Isus și apostolii s-au exprimat lămurit cu privire la **de ce**-ul venirii Sale. Altfel spus, problema întrupării trebuie căutată mai întâi în lumina a ceea ce a descoperit Dumnezeu.

De-a lungul veacurilor teologii s-au rătăcit în răspunsurile date la întrebarea DE CE. Cel mai adesea ei au explicat jertfa lui Hristos mai degrabă în legătură cu Dumnezeu decât cu omul. Teoriile substituirii penale au făcut să pară că Dumnezeu avea nevoie de suferința lui Hristos sau de sângele unei victime nevinovate ca să ierte păcatele. Însă

[18] Ibid.
[19] Ibid.
[20] Ibid.
[21] Ibid.
[22] Ibid.

Dumnezeu se definește pe Sine ca fiind, prin natura Sa, un *Dumnezeu milos și plin de har... care iartă nelegiuirea, răzvrătirea și păcatul* (Exod. 34: 6-7).

Pasajul din Isaia 53 arată cât de eronată poate fi înțelegerea omenească a darului lui Dumnezeu: *noi am crezut că este pedepsit de Dumnezeu și smerit, dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre...* (Isa. 53: 4-5). Fără îndoială că Isus nu S-a oferit ca jertfă pentru a micșora mânia unui Dumnezeu ofensat. Dumnezeu nu S-a răzbunat pe Isus pentru a-Și satisface dreptatea. Toate textele care explică motivul pentru care a venit Isus afirmă, din contră, că Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu pentru noi. Dumnezeu este prezentat totdeauna ca fiind inițiatorul planului de mântuire, iar Isus ca mijlocitor între Dumnezeu și oameni. *El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți* (Rom. 8:32). Isus a confirmat acest lucru prin simbolurile cinei Domnului: *Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi toți (hyper)... Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu care s-a vărsat pentru toți (hyper)* (Luca 22:19-20).

Pavel a făcut tot ce a putut mai bine pentru a ne ajuta să înțelegem motivele venirii lui Hristos. Dar trebuie să fim de acord cu Petru care spune că în Epistolele lui *sunt unele lucruri greu de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc spre pierzarea lor* (2 Petru 3:16). Hristologia lui Pavel constituie una din cele mai mari dificultăți. Totuși, niciun pasaj nu este mai revelator ca acela în care arată, pe de o parte, situația nenorocită a omului *vândut păcatului* (Rom. 7:14; 24), iar pe de alta motivele pentru care Dumnezeu a trimis pe Fiul Său *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* (Rom. 8:2, 4).

La întrebarea pe care chiar Pavel o pune: *Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?*, el răspunde: *Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru* (Rom. 7:24-25). Apoi apostolul rezumă patru motive specifice ca să explice acel DE CE al acțiunii mântuitoare a lui Dumnezeu.

1. Ca să fie o jertfă pentru păcat

Acest motiv este fundamental și le justifică pe toate celelalte. Evident, dacă păcatul n-ar fi existat, întruparea lui Hristos n-ar fi fost necesară. Dar din cauza păcatului și datorită dragostei Sale pentru omenire *Dumnezeu... a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică* (Ioan 3:16). Biblia întreagă este răspunsul lui Dumnezeu la problema păcatului.

Din momentul în care păcatul a intrat în lume, ca urmare a neascultării lui Adam și a Evei de legile Creatorului, Dumnezeu Și-a descoperit planul Său de mântuire. Înainte de a descoperi primilor noștri părinți consecințele păcatului, El le-a făgăduit un Mântuitor născut din sămânța femeii. Șarpele avea să-i împungă călcâiul, însă El avea să-i zdrobească capul (Gen. 3:15).

Astfel, de-a lungul veacurilor, făgăduința unui Mântuitor a fost mereu înnoită. Prin îngerul Gabriel Dumnezeu a făcut cunoscut lui Daniel, profetul, că avea să vină Mesia la o dată precisă ca să-Și aducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare, *să înceteze fărădelegea, să ispășească păcatele, să ispășească nelegiuirea, să aducă neprihănirea veșnică* (Dan. 9:24). În cele din urmă, când Isus S-a prezentat la Ioan Botezătorul pe malurile râului Iordan, Ioan L-a identificat ca fiind *Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii* (Ioan 1:29).

Odată împlinită misiunea lui Hristos, Pavel explică în termeni asemănători motivul pentru care Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu *într-o fire asemănătoare cu a păcatului* ca să condamne *păcatul în trup* (Rom. 8:3).

2. Să condamne *păcatul în trup*

Este evident că această condamnare a păcatului n-a fost făcută *ca înlocuitor* sau pe temeiul unei simple tranzacții legale din partea lui Dumnezeu. Din cauza păcatului a fost necesar ca Acest Cuvânt să se facă trup (Ioan 1:14), ca Hristos să se facă *asemenea fraților Lui* și să fie *ispitit ca și noi, dar fără păcat* (Evrei 4:15).

Pentru ca păcatul să fie condamnat în trup, Pavel arată că Hristos a biruit păcatul în trupul Lui de *carne* (Col. 1:22), luptându-Se împotriva păcatului *până la sânge* (Evrei 12:4). Prin trupul Său, Hristos *a deschis o cale nouă și vie* (Evrei 10:20), care a dus la împăcarea noastră cu Dumnezeu. Petru declara că Hristos *a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce, ca noi să murim față de păcat și să trăim pentru neprihănire* (1Petru 2:24).

Mai mult, pentru a desființa moartea (2 Tim. 1:10) precum și toate lucrările Diavolului (1 Ioan 3:8), Hristos a trebuit să se împărtășească *de trupul și sângele omului, pentru ca prin moartea Sa să distrugă pe acela care are puterea morții, adică pe Diavolul* (Evrei 2:14). Aceasta a fost condiția ce trebuie întâmpinată de Hristos pentru a deveni *un mare preot... sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși* (Evrei 7:26) și să fie *în stare să-i izbăvească pe aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor* (Evrei 2:15).

3. Să elibereze ființa umană de sub *legea păcatului și a morții*

După ce a condamnat păcatul în trup, Hristos putea să acționeze pentru izbăvirea omului de sub robia păcatului. *Pentru că El Însuși a suferit atunci când a fost ispitit* (totuși fără păcat) *poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți* (Evrei 2:18; 4:15). Eliberarea omului din păcat constituie deci scopul principal al Întrupării lui Hristos.

Pentru a ne ajuta să înțelegem aceasta, scriitorii inspirați au folosit limbajul unei societăți care practica sclavia și unde era necesar să se plătească o răscumpărare pentru a elibera un rob. Însuși Isus a folosit aceste cuvinte pentru a ilustra scopul

misiunii Sale. *Oricine păcătuiește*, a zis El, *este robul păcatului*. Dar adaugă: *Dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi* (Ioan 8:34, 36). *Căci Fiul Omului a venit... să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți* (Marcu 10:45; Mat. 20:28).

Și Pavel folosește aceste expresii. El scrie Galatenilor: *Dar atunci când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere (literal, să cumpere) pe cei care erau sub lege, ca să căpătăm drepturi depline de fii* (Gal. 4:4-5). În scrisoarea către Timotei, el reamintește că Isus Hristos *S-a dat pe Sine Însuși ca răscumpărare pentru toți oamenii* (1 Tim. 2:6). Apoi în Tit scrie că Isus *S-a dat pe Sine pentru noi ca să ne răscumpere (literal, să ne elibereze) de orice nelegiuire și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune* (Tit 2:14). Pe scurt, Isus nu numai că S-a arătat ca să ia păcatele noaste (1 Ioan 3:5), ci și să ne izbăvească de ele (Apoc. 1:5; 1Ioan 1:7,9).

4. Pentru ca să poată fi împlinite în noi cerințele îndreptățite ale legii

Acesta este obiectivul final pentru care Dumnezeu a trimis pe Fiul Său. Conjuncția *pentru ca* (*ina*), care introduce această declarație a lui Pavel, subliniază scopul acțiunii lui Hristos în favoarea noastră. Observați că aici nu se tratează Îndreptățirea (*dikaiosune*) ci cerințele drepte, îndreptățite, (*dikaioma*) ale legii.

În situația noastră de ființe omenești, roabe ale legii păcatului, nu suntem în stare să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Chiar și atunci când dorim, ne lipsește puterea. Mai mult, prin ea însăși, legea nu are putere să ne elibereze de sub puterea păcatului; *dacă neprihănirea ar fi putut fi câștigată prin lege, degeaba a murit Hristos* (Gal. 2:21). Totuși, aceasta nu înseamnă că legea este desființată și că noi nu mai trebuie să o păzim. Din contră, Pavel afirmă că *păzirea poruncilor lui Dumnezeu este totul* (1 Cor. 7:19). Isus a fost trimis să ne facă în stare să trăim după voia lui Dumnezeu, exprimată în Legea Sa, pentru care El ne-a fost dat exemplu.

Prin împărtășirea cu trupul și cu sângele omenirii și în virtutea biruinței Sale asupra *păcatului în trup*, Isus a devenit pentru noi un principiu vital, o înzestrare pentru schimbare, în stare să întărească pe orice păcătos pentru *ascultarea care vine prin credință* (Rom. 1:5;16, 26). Căci, dacă prin solidaritatea umană, *prin neascultarea unui om cei mulți au fost făcuți păcătoși*, Pavel ne dă asigurarea că la fel, *prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți* (Rom. 5:19).

În armonie cu noul legământ făgăduit pentru care Hristos este Mijlocitor, Legea nu mai este scrisă doar pe table de piatră. *După acele zile, zice Domnul, voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor* (Evrei 10:16). În felul acesta, îndreptățirea legii poate fi împlinită în noi, iar după aceea nu mai umblăm după firea pământească, ci după Duhul, urmând exemplul lui Hristos.

Biruință prin *Duhul Vieții în Hristos Isus*

În același pasaj din Epistola către Romani, Pavel nu doar explică acel DE CE al misiunii lui Hristos. El ne arată și secretul biruinței Sale asupra păcatului și cum imposibilul devine posibil pentru acei care sunt în Hristos. Apostolul face referire de două ori la Duhul: mai întâi spune că Hristos era *Duhul vieții*; apoi arată CUM, prin Duhul lui Hristos, suntem făcuți în stare să *umblăm cum a umblat Isus* (1 Ioan 2:6).

1. Hristos, *îndreptățit în Duhul*

Una dintre revelațiile esențiale ale hristologiei se găsește în faptul că Hristos Însuși, în timpul trăirii Sale în trup, a trebuit să fie *îndreptățit în Duhul* (2 Tim. 3:16). În virtutea biruinței Sale asupra păcatului și a morții, Isus, *prin Duhul sfințeniei a fost declarat cu putere Fiul lui Dumnezeu* (Rom. 1:4). Cu toate că Isus *a fost făcut din sămânța lui David după trup* (Rom. 1:3), Matei arată că a fost conceput de Duhul Sfânt (Matei 1:18, 20). Potrivit psalmistului, El a fost așezat sub grija lui Dumnezeu de la naștere (Ps. 22:10).

Apoi, la botez, *Isus a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și luminându-L* (Mat. 3:16). *Duhul L-a condus în pustie, ca să fie ispitit de Diavolul* (Mat. 4:1). Deoarece Dumnezeu a dat lui Isus *Duhul fără măsură* (Ioan 3:34), Pavel scria că *în Hristos locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii* (Col. 2:9). *Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine* (2 Cor. 5:19).

Întreaga viață a lui Isus în lumea aceasta, precum și lucrarea Sa în favoarea mântuirii omului poartă pecetea *Duhului Vieții* care a fost în El. *Uns... cu Duhul Sfânt și cu putere... El a mers încoace și încolo, făcând binele și vindecând pe toți cei care erau sub puterea Diavolului, căci Dumnezeu era cu El* (Fapte 10:38). Fără Duhul, Isus n-ar fi putut niciodată să facă lucrările pe care le-a făcut. *Fiul nu poate face nimic de la Sine* (Ioan 5:19, 30). Mai mult, fără Duhul lui Dumnezeu n-ar fi putut învinge puterea păcatului în trupul Său. Dar prin Duhul El S-a sfințit (Ioan 17:19) ca să devină *un Mare Preot... care este sfânt, fără prihană, curat, despărțit de păcătoși, înălțat mai presus de ceruri* (Evrei 7:26).

Pentru a ne ajuta să înțelegem cum dorește Dumnezeu să beneficiem de biruința lui Hristos, Pavel face aplicația tipologiei celor doi Adami. El Îl prezintă pe Isus ca pe noul Adam, destinat să înlocuiască pe Adam păcătosul. Deoarece *primul Adam a devenit o ființă vie, al doilea Adam (Hristos) a devenit un duh dătător de viață* (1 Cor. 15:45). Cu alte cuvinte, un duh care creează viața. Prin urmare, după principiul solidarității umane, *prin neascultarea primului Adam a intrat păcatul în lume... și prin păcat, moartea și în felul acesta moartea a venit la toți oamenii* (Rom. 5:12), însă prin ascultarea Sa, Cel de al doilea Adam a adus *viața pentru toți oamenii* (Rom. 5:18). *Și după cum noi am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc*

(1 Cor. 15:49), concluzionează apostolul. Însă există o condiție: Duhul vieții care a fost în Hristos trebuie să locuiască și în noi. Căci *dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui* (Rom. 8:9).

2. Transformați *prin Duhul lui Hristos*

Același Duh care L-a ajutat pe Hristos să câștige biruința asupra păcatului va acționa și în noi, cu putere, ca să ne facă copiii lui Dumnezeu. Isus a explicat pentru prima dată lucrul acesta lui Nicodim: *Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu... Trebuie să te naști din nou*. Asemenea acțiunii vântului, *la fel este cu oricine este născut din Duh* (Ioan 3:5-8).

Isus vorbea ucenicilor Lui despre *Duhul pe care urmau să-L primească aceia care au crezut în El*. Însă Ioan explică: *Până la vremea aceea Duhul nu fusese dat deoarece Isus nu fusese încă proslăvit* (Ioan 7:39). Iată de ce, după ce Și-a anunțat plecarea, Isus i-a asigurat pe ucenicii Lui: *Dar vă spun adevărul: este pentru binele vostru ca să Mă duc; Dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Când va veni El, va convinge lumea în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata* (Ioan 16:7-8). *Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul* (Ioan 16:13).

Imediat după înălțare, Isus a reînnoit făgăduința: *Peste câteva zile veți fi botezați cu Duhul Sfânt* (Fapte 1:5). Apoi le-a repetat: *Veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului* (Fapte 1:8). Ceea ce Isus a promis celor doisprezece și s-a împlinit la Cincizecime, El a făgăduit tuturor acelor care răspund apelurilor Duhului. Căci *toată puterea în cer și pe pământ I-a fost dată Lui* (Mat. 28:18). Hristos lucrează să atragă toate ființele omenești la Sine (Ioan 12:32) atât pentru a le face cunoscut adevărul cât și să-i facă în stare să trăiască prin Duhul, cum a trăit El.

De la Cincizecime înainte, Dumnezeu revarsă Duhul Său asupra oricărui care-L cere (Luca 11:13). Duhul locuiește în cei care-L primesc iar Hristos locuiește prin Duhul Său în ei. Așa cum Isus *a biruit păcatul în trup* prin Duhul, El face în stare pe copiii Săi să biruiască prin puterea Duhului. Într-adevăr, 2 Petru 1:4 declară că ei *pot fi părtași de natură divină și fug de stricăciunea care este în lume prin pofte*.

Prin lucrarea Sa, Isus a deschis calea pentru Duhul și a dat naștere la o nouă generație de ființe omenești renăscute prin Duhul. Și tuturor acelora care sunt născuți din Duhul Dumnezeu le dă nu numai puterea să spună Nu nelegiuirii și poftelor lumești, dar și *să trăiască cu cumpătare, dreptate și evlavie în veacul de acum,așteptând fericita nădejde, arătarea glorioasă a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos* (Tit 2:12-13).

Ellen White rezuma perfect ce cred adventiștii cu privire la rolul Duhului în viața credinciosului: *Duhul este Acela care face cu efect tot ce a fost realizat de Mântuitorul lumii. Prin Duhul este curățită inima. Prin Duhul credinciosul devine părtaș de natură divină. Hristos a dat Duhul Său ca o putere divină ca să învingem toate înclinațiile rele moștenite și cultivate și să imprime caracterul Său asupra bisericii Sale*.[23] *Hristos a murit pe Calvar pentru ca omul să poată avea putere să biruiască tendințele naturale spre păcat*.[24]

Viața creștinilor credincioși nu este deci limitată la iertarea păcatelor sau *a unei religii ușoare care nu cere nicio luptă, nici vreo lepădare de sine, nici o despărțire de nebuniile lumii*.[25] Din contră, Duhul vieții care e în Hristos l-a eliberat cu adevărat pe creștin din robia păcatului astfel încât să trăiască biruitor, după exemplul Mântuitorului. *Viața pe care a trăit-o Hristos în lumea aceasta o poate trăi orice bărbat sau femeie, prin puterea Sa și sub îndrumarea Sa. În lupta lor cu Satana, ei pot avea ajutorul pe care l-a avut și El. Ei pot fi mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit și S-a dat pe Sine pentru ei*.[26]

Concluzie

În încheierea acestui capitol vom cita un ultim pasaj luat dintr-un manuscris al lui Ellen White cu privire la subiectul umilirii lui Hristos. În el, Ellen White explică natura umană a lui Hristos într-un mod cât se poate de clar. Mai întâi ea repetă datele fundamentale ale hristologiei biblice: *El (Hristos) n-a luat asupra Sa natura îngerilor, ci natura umană perfect identică cu natura noastră, cu excepția că n-a avut nicio urmă de păcat.* Apoi, recunoscând dificultățile unora de a înțelege un adevăr total opus crezurilor tuturor bisericilor importante, Ellen White continuă: *Dar aici nu trebuie să ne agățăm de ideile noastre obișnuite și pământești. N-ar trebui să gândim că disponibilitatea lui Isus de a se expune ispitelor lui Satana, i-a degradat natura umană și El a avut aceleași înclinații păcătoase și corupte ca om.*

Natura divină, combinată cu cea umană L-a făcut în stare să se expună ispitelor Satanei. Încercarea lui Hristos a fost cu mult mai grea decât aceea a lui Adam și a Evei, deoarece Hristos a luat natura noastră, căzută, dar nu coruptă și n-ar fi putut fi coruptă decât dacă ar fi primit cuvintele Satanei în locul cuvintelor lui Dumnezeu. A presupune că El nu se putea expune ispitei, aceasta Îl așează acolo unde nu mai poate fi un exemplu desăvârșit pentru om.[27]

[23] Idem., *Hristos Lumina Lumii*, p. 671.
[24] Idem., *Review and Herald*, 2 feb. 1992.
[25] Idem., *Marea Luptă*, p. 472.
[26] Idem., *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 9, p. 22.
[27] Idem., *Manuscris 111*, 1890.

Pasajul care urmează arată clar că dacă Isus ar fi trăit o viață fără păcat într-o natură umană deosebită de a noastră și dacă n-ar fi fost *făcut asemenea fraților Săi în toate lucrurile* (Evrei 2:17), n-ar fi putut *să ajute pe cei care sunt ispitiți* (Evrei 2:18). Același adevăr îl subliniază Ioan în prologul Evangheliei: *Cuvântul, care a fost la început cu Dumnezeu... S-a făcut trup și a locuit între noi, plin de har și de adevăr... Și noi toți am primit din plinătatea Lui har după har*. *Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu* (Ioan 1:2, 14, 16, 12).

E P I L O G

Nu este pentru prima oară când Biserica Adventistă a trebuit să se confrunte cu o problemă teologică serioasă. Niciuna dintre doctrinele bisericii n-au fost adoptate fără un studiu stăruitor, atent și uneori după perioade lungi de discuții, cercetări și rugăciune. Comparând convingerile divergente, pionierii au fost în stare să respingă concepțiile teologice eronate moștenite în timp de la diferitele tradiții creștine și să stabilească clar adevărurile biblice așa cum au fost descoperite de Scripturi.

Pentru a realiza această sarcină, principiul aplicat a fost același ca și cel aplicat de către Reformatori - Sola Scriptura. *Biblia și numai Biblia trebuie să fie crezul nostru... Omul este supus greșelii dar Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil... Să înălțăm steagul pe care stă scris Biblia, regula noastră de credință și disciplină*.[1] Acesta a fost fundamentul pe care au fost întemeiate credințele fundamentale ale Bisericii Adventiste.

Când a fost discutată problema Îndreptățirii prin credință la Minneapolis în anul 1888, Ellen White a considerat necesar să amintească delegaților despre singura metodă pentru rezolvarea problemei doctrinare. *Să ne luăm Bibliile și cu rugăciune umilă și un spirit dispus să învețe să venim la marele Învățător... Trebuie să cercetăm Scripturile pentru dovezile adevărului... Toți cei care respectă Cuvântul lui Dumnezeu așa cum stă scris, toți acei care fac voia Lui cât pot mai bine vor cunoaște dacă învățătura este de la Dumnezeu... Orice altă cale nu este calea lui Dumnezeu și va crea confuzie*.[2]

Din cauză că Biserica nu a ținut totdeauna cu strictețe la această metodă în cercetarea adevărului, ea suferă astăzi într-o regretabilă stare de confuzie cu privire la hristologie. Urmarea inevitabilă este că și acum apare aceeași confuzie în ceea ce privește Îndreptățirea prin credință.[3] A venit timpul să recunoaștem seriozitatea situației și să constituim un grup de studiu cu scopul precis al cercetării profunde, în diferitele aspecte teologice și istorice, a hristologiei.

Acest studiu n-a fost întreprins pentru a escalada o controversă care, din nefericire, și-a primit deja plata. Scopul nostru este pur și simplu să facem cunoscut învățătura unanimă a pionierilor bisericii, încă de la primele începuturi și până în anii 1950, precum și diferitele interpretări oferite de autorii adventiști. Obiectivitatea în acest demers cere o înțelegere a întregii istorii legate de aceasta. Sfatul lui Ellen White, ale cărei scrieri sunt în centrul controversei, ar trebui urmat cu grijă dacă vrem ca în cele

---

[1] E. White, *Mărturii Selectate*, vol. 1, p. 416
[2] Idem., *Manuscris 15*,1888.
[3] Martin Weber, *Cine deține adevărul,* 1994

din urmă să ajungem la unitate: *Toți să-și dovedească poziția din Scripturi și să-și susțină fiecare punct pe care-l pretind ca adevăr din Cuvântul revelat al lui Dumnezeu*.[4]

De la momentul redactării acestei lucrări despre hristologia adventistă, limitată la primii 150 de ani ai Bisericii (1844-1994), au mai fost publicate cărți care pot ajuta la elucidarea acestei profunde dileme.[5] Fiecare din aceste cărți aduc o contribuție semnificativă la această discuție, în ciuda punctelor de vedere opuse care mențin confuzia.

Este important să ne reamintim declarația lui Kenneth Wood: *Înainte ca Biserica să poată proclama cu putere în lume ultima solie de avertizare, trebuie să se unească cu privire la adevărul despre natura umană a lui Hristos*.[6] Este nevoie să repetăm iar și iar pasajul inspirat: *Natura umană a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Este lanțul de aur care leagă sufletele de Hristos și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta ar trebui să fie studiul nostru continuu*.[7]

---

[4] Ellen White, *Evangelism*, p. 256.

[5] LeRoy A. Moore, *Adventism in Conflict: Resolving the Issues That Divide Us*, 1995, vezi mai ales pp. 145-157; Woodrow W. Whidden, *Ellen White on Salvation: A Chronological Study*, 1995, vezi mai ales pp. 57-65; Jack Sequeira, *Saviour of the World. The Humanity of Christ in the Light of the Everlasting Gospel*, 1996; Woodrow W. Whidden, *Ellen White on the Humanity of Christ*, 1997.

[6] Kenneth H. Wood, în prefața la prezenta carte

[7] Ellen White, *Mărturii Seectate*, vol. 1, p. 244.